DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

ULUSLARARASI BESTSELLER

GABRIEL ARAFTA

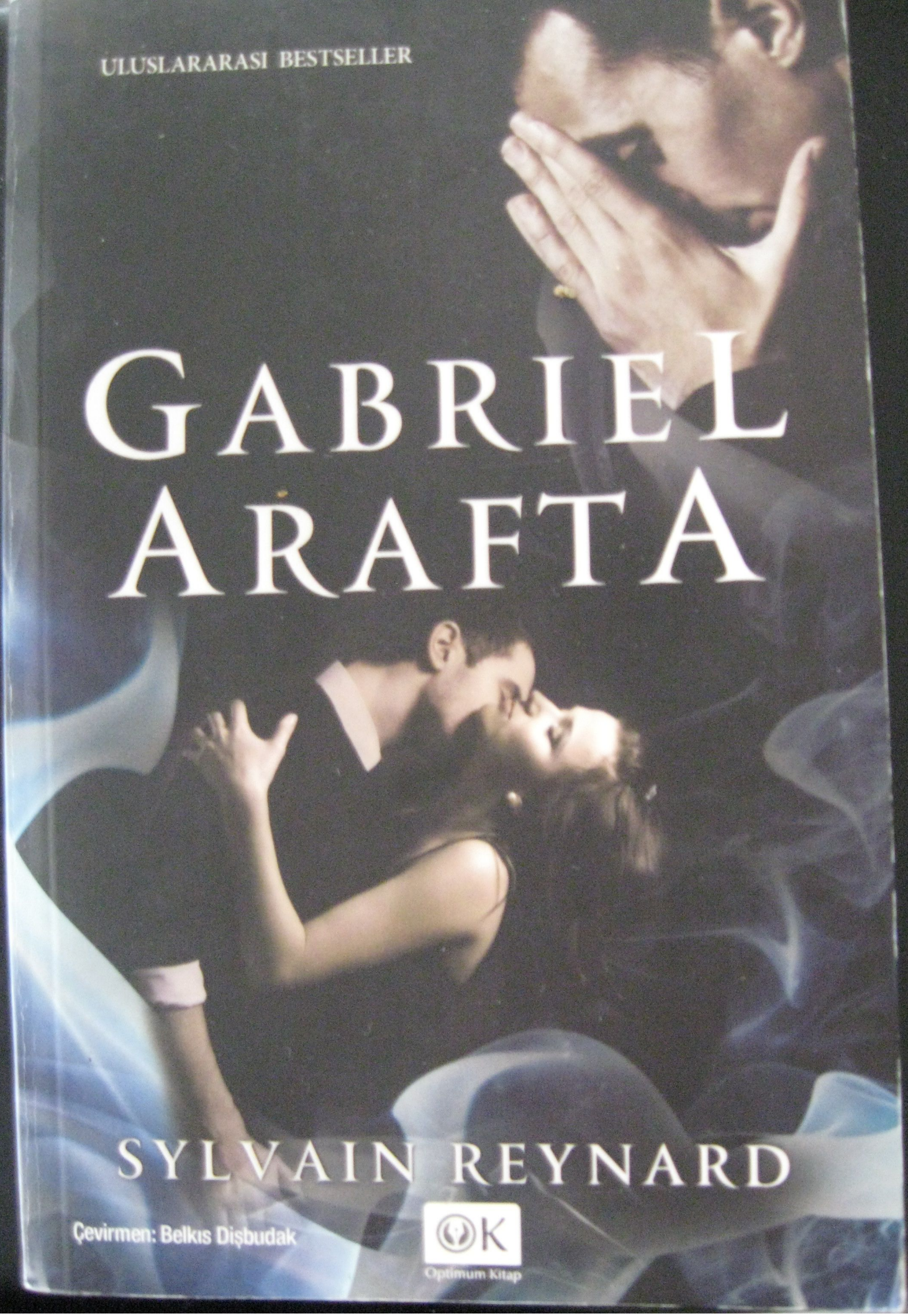

SYLVAIN REYNARD

Çevirmen: Belkıs Dişbudak

Optimum Kitap

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ULUSLARARASI BESTSELLER

GABRIEL ARAFTA

SYLVAIN REYNARD

Optimum Kitap

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Optimum Kitap

Optimum Kitap: 017
Dünya Edebiyatı: 016

GABRIEL ARAFTA
SYLVAIN REYNARD

Kitabın Özgün Adı: Gabriel's Rapture
Yayına Hazırlayan: Yılmaz Dalgalan
Çeviri: Belkıs Dişbudak
Editör: Pervin Salman
Redaktör: C. Yakup Şimşek
Sayfa Tasarımı: Emir Tali
Kapak Uygulama: Emir Tali
Kapak Tasarım: Micha Stone ve Amy Brokaw

Basım: 2012
ISBN: 978-605-4688-06-7
YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 24408

© Türkçe Yayın Hakkı: Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılıyla © Hayat Yayın Dağıtım Pazarlama San. ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.
Copyright ©2012, Sylvain Reynard. 2012, Hayat Yayın Dağıtım
Optimum Kitap, Hayat Yayın Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti. Markasıdır.

Basım ve Cilt: Apa Matbaacılık
Merkez Mah. Erkan Sok. No: 13 Kağıthane-İstanbul
Tel: 0 212 321 48 17 Sertifika No: 18189

© Kısa tanıtım alıntıları dışında yayınevinden yazılı izin alınmadan hiçbir yolla çoğaltılamaz.

OPTİMUM KİTAP
Bağlarbaşı Mah. Feyzullah Cad. No: 90-1
Maltepe / İSTANBUL
Tel: 0216 222 29 51 - 0216 222 29 52 Fax: 0216 383 78 41
www.optimumkitap.com / www.kitapsihirbazi.com / info@optimumkitap.com

ULUSLARARASI BESTSELLER

GABRIEL ARAFTA

Çeviri:
Belkıs Dişbudak

SYLVAIN REYNARD

Optimum Kitap

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Floransa, 1290

Şair titreyen elindeki notu yere düşürdü. Birkaç saniye sessizlik içinde oturmayı sürdürdü. Heykel kadar hareketsizdi. Sonra, dişlerini sımsıkı kenetleyip ayağa kalktı, evinde heyecanlı adımlarla yürürken yolundaki masalara da üstlerindeki kırılacak süslere de hiç dikkat etmedi, evdeki diğer insanlara hiç aldırmadı.

Görmek istediği bir tek kişi vardı.

Kent sokaklarında hızlı adımlarla yürüdü, nehre doğru ilerlerken neredeyse koşuyordu. Köprünün başında durdu. Onların köprüsüydü bu. Nemli gözleri kıyıda geziniyor, sevgilisini görmeye çalışıyordu.

O görünürlerde yoktu.

Bir daha hiç dönmeyecekti.

Sevgili Beatrice'i gitmişti.

"Ve o ikinci krallıkta şarkımı söyleyeceğim
İnsan ruhunun arındığı o yerde,
Oradan Cennet'e, hak ederek yükselebilmek için."

Dante Aleghieri, Araf, Canto I,004-006.

Bölüm 1

Profesör Gabriel Emerson yatağında çıplak oturmuş, La Nazione adlı Floransa gazetesini okuyordu. Gallery Hotel Art'ın Ponte Vecchio çekme kat süitinde erkenden uyanmış, oda servisine kahvaltı ısmarlamıştı. Ama sonra yatağına dönüp genç kadının uyuyuşunu seyretme hevesini engelleyememişti. O yan yatmış, yüzünü kendisine doğru dönmüştü. Yavaş yavaş soluyor, kulağında bir pırlanta parıldıyordu. Yanakları odanın sıcağından pembe pembeydi, çünkü yerden tavana kadar yükselen pencerelerden yataklarının üzerine güneş ışıkları süzülüp durmaktaydı.

Yatağın örtüleri tatlı bir kırışıklık durumundaydı, seks ve sandalağacı kokuları yayıyordu. Gabriel'in mavi gözleri ışıldadı, tembel bakışları onun teninde, koyu kumral, uzun saçlarında dolaştı. Gazetesine geri döndüğünde, güzel kadın hafif kıpırdanıp inledi. Gabriel bir anda kaygılanıp gazeteyi yana doğru fırlattı.

O, dizlerini göğsüne doğru çekip top gibi kıvrıldı. Dudaklarından hafif mırıltılar duyulduğunda, Gabriel ne dediğini anlamak için eğilip yaklaştı, ama anlayamadı.

Birdenbire güzel kadının vücudu kıvrandı, ağzından yürek burkan bir çığlık koptu. Kolları havada savruluyor, kendini bedenine sarılmış çarşaftan kurtarmaya çalışıyordu.

"Julianne?" Gabriel elini onun çıplak omzuna dayadı, ama o geri çekilip büzüldü.

Gabriel'in adını tekrarlayıp duruyor, her seferinde sesi biraz daha telaş yansıtıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Julia, buradayım ben," diye sesini yükseltti. Tam elini ona uzatacağı sırada o doğrulup dimdik oturdu, soluk almaya çalıştı.

"İyi misin?" Gabriel biraz daha yaklaştı, ona dokunmamak için kendini zorlukla frenledi. Julia sesli soluklar alıyordu. Onun dikkatli bakışları altında, titreyen elini gözlerinin önünden yelpaze gibi geçirdi.

"Julia?

Upuzun, oldukça gergin bir dakikanın sonunda, Julia gözlerini iri iri açıp ona baktı.

Gabriel kaşlarını çatmıştı. "Ne oldu?"

Julia sesli sesli yutkundu. "Kâbus gördüm."

"Nasıl bir kâbus?"

"Selinsgrove'da, annenle babanın evinin arkasındaki o koruydaydım."

Gabriel'in kaşları, koyu renk çerçeveli gözlüğünün ardında bir kere daha birbirine yaklaştı. "Neden rüyanda orayı göresin ki?"

Julia içine bir soluk aldı, çıplak göğüslerini örtmek için çarşafını çenesine kadar çekti. Keten çarşaf bembeyazdı, havalanıp yeniden şiltenin üzerine çökmeden önce ufak tefek bedeninin çevresinde bulut gibi uçuşmuş, Gabriel'e Atina heykellerini hatırlatmıştı.

Gabriel parmaklarını yavaşça onun teninde kaydırdı. "Julianne, konuş benimle."

Julia onun delici mavi bakışları altında büzülür gibi oldu, ama Gabriel onu bırakmadı. "Rüya çok güzel başladı. Yıldızların altında seviştik, sonra kollarında uykuya daldım. Uyandığımda sen yoktun."

"Rüyanda seninle sevişip sonra da seni terk ettiğimi mi gördün?" Sesi tedirginliğini saklayabilmek için soğuklaşmıştı.

Julia yavaşça "O koruda bir kere sensiz uyanmıştım zaten," diye sitem etti.

Gabriel'in midesindeki alev bir anda söndü. Altı yıl önce, ilk karşılaştıklarında yaşadıkları o sihirli akşamı düşünüyordu. Yalnızca birbirlerine sarılıp konuşmuşlardı o akşam. Kendisi sabah uyanınca, kalkıp bir ara biraz uzaklaşmış, uyumakta olan gencecik kızı tek başına bırakmıştı. Acınacak bir durum olmasa da kaygısı anlaşılabilir bir şeydi.

Gabriel pişmanlık içinde, onun kaskatı kıvrık parmaklarını birer birer açıp parmak uçlarını tek tek öptü. "Seni seviyorum, Beatrice. Hiçbir zaman terk edecek değilim. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Seni şimdi kaybetmek çok daha fazla acı verir."

Gabriel kaşlarını çatarak kolunu onun omuzlarına sardı, yanağını kendi göğsüne yasladı. Önceki geceyi düşünürken zihnini sayısız anılar dolduruverdi. Onun çıplak vücudunu ilk defa görmüş, ona sevişmenin sıcaklığını tanıtmıştı. Julia masumiyetini paylaşmıştı onunla. O da Julia'yı mutlu ettiğini düşünmüştü. Bir an bu noktayı değerlendirmeye çalıştı.

"Dün geceden pişman mısın?"

"Hayır. İlk sen olduğun için memnunum. İlk karşılaşmamızdan beri bunu istiyordum."

Gabriel elini onun yanağına götürdü, başparmağıyla tenini okşadı. "İlk olduğum için onur duyuyorum." Gözlerini hiç kırpmadan eğildi. "Ama son da ben olmak istiyorum."

Julia gülümsedi, dudaklarını onunkilerle buluşturmak üzere başını kaldırdı. Ama daha Gabriel onu öpemeden, odayı Big Ben çanının sesleri doldurdu.

"Aldırma," diye fısıldadı Gabriel hırsla. Kolu onun bedeninin üzerinden uzandı, onu yatağa uzanmaya zorladı.

Julia'nın bakışları onun omzunun üzerinden, iPhone'unun duduğu masaya doğru fırladı. "Artık seni aramayacak sanıyordum."

"Cevap vermiyorum, o hâlde mesele yok." Gabriel onun bacakları arasına diz çöküp çarşafı kaldırdı. "Benim yatağımda yalnızca ikimiz varız."

Vücudunu onunkinin üzerine doğru alçaltıp çıplaklıklarını bir araya getirirken, Julia'nın gözleri onunkileri araştırıyordu.

Gabriel onu öpmek üzere eğildi, ama Julia başını çevirdi. "Daha dişlerimi fırçalamadım."

"Umurumda değil." Dudaklarını onun boynuna değdirdi, hızla atan şah damarını öptü.

"Önce temizlensem iyi olur."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gabriel çaresizlik içinde pufladı, tek dirseğine dayandı. "Paulina'nın bu anı mahvetmesine izin verme."

"Vermiyorum." Onun kolunun altından kayıp kalkarken çarşafı da çekip almaya çalışıyordu ama Gabriel bırakmadı. Gözlüğünün çerçevesi üzerinden baktığında, gözlerinde muzip pırıltılar vardı.

"Yatağı düzeltmek için çarşaf bana lazım."

Julia'nın gözleri, beyaz kumaşı tutan kendi parmaklarından onun yüzüne doğru kaydı. Sıçramaya hazırlanan bir pantere benziyordu. Yatağın yanında, yerde duran giysi yığınına baktı. Uzanamayacağı kadar uzaktaydılar.

"Sorun ne?" diye sordu Gabriel. Gülümsemesini engellemeye çalışıyordu.

Julia kızardı, çarşafa daha sıkı sarıldı. Gabriel gülerek çarşafı bırakıp onu kollarına çekti.

"Utanman gerekmez. Çok güzelsin. Bana kalsa, bir daha hiçbir şey giymemeni seçerdim."

Dudaklarını onun kulak memesine dokundurdu, pırlanta taşa değdirdi. Kendisini evlat edinmiş olan annesi Grace'in ruhunun, bu küpeler Julia'ya ulaştı diye memnun olacağından emindi. Bir kısa öpücük daha kondurduktan sonra başını çevirdi, yatağın kenarına doğru kayıp oraya oturdu.

Julia kalkıp banyoya yürüdü, ama gözden kaybolmadan evvel elinden çarşafı bıraktığı için Gabriel onun o çekici kalçasını görebildi.

Dişlerini fırçalarken Julia olup bitenleri düşünüyordu. Gabriel'le sevişmek çok duygusal bir tecrübe olmuştu. Yüreği şu anda bile artçı sarsıntıları hissedebiliyordu. Aralarındaki tarihçeyi hatırlayınca bunda şaşılacak bir şey yoktu tabii. On yedi yaşındayken elmalıkta onunla birlikte 'temiz' bir gece geçirdiğinden beri hep istemişti onu, ama ertesi sabah uyandığında onu yanında görememişti. Gabriel içki ve uyuşturucu sarhoşluğu içinde geçirdiği o akşamdan sonra unutmuştu onu. Julia onu yeniden görene kadar aradan altı koca yıl geçmişti. O zaman da Gabriel hatırlamamıştı onu.

Toronto Üniversitesindeki lisansüstü seminerinin ilk gününde onu yeniden gördüğünde, Gabriel yine çok çekiciydi, ama buz gibi soğuktu. Çok uzaklardaki bir yıldız gibi. Julia o sıralarda, onun sevgilisi olabileceğine inanmıyordu. Huysuz ve küstah profesörün kendi sevgisine karşılık verebileceğine ihtimal olduğunu sanmıyordu.

Bilmediği öyle çok şey vardı ki! Seks de bir tür bilgiydi ve şu anda cinsel kıskançlığın acısını, daha önce hiç tanımadığı kadar tanıyordu. Birlikte yaptıkları şeyleri Gabriel'in başka kadınlarla da yapmış olduğunu bilmek yüreğini sızlatıyordu.

Aslında Gabriel'in kaçamaklarının, birlikte paylaştıkları şeyden çok farklı olduğunu da biliyordu. Onlar sevgi ve aşktan kaynaklanan şeyler değildi. Ama onların da giysilerini çıkarmış, onları da çıplak görmüş, onların da vücutlarıyla birleşmişti. Onunla bir kere birlikte olduktan sonra o kadınların acaba kaç tanesi dahasını istemişti? Paulina istemişti bir kere, o kesin. Gabriel'le ikisi, birlikte bir bebek yapıp sonunda onu kaybettikten sonra, yıllarca temaslarını sürdürmüşlerdi.

Julia'nın seks konusundaki yeni anlayışı, Gabriel'in geçmişine bakış açısını değiştirmiş, Paulina'nın çektikleri konusunda onu daha anlayışlı bir tutuma itmişti. Gabriel'i Paulina'ya veya herhangi başka bir kadına kaptırmama konusunda da çok daha tetikteydi artık.

Benliğini bir güvensizlik dalgası sararken Julia tuvalet masasının kenarına tutundu. Gabriel seviyordu onu; o da buna inanıyordu. Ama Gabriel bir centilmen olduğundan, birliktelikleri ona bir eksiklik duygusu verse bile, bunu asla belli etmezdi. Ya kendi davranışı? Ona sorular sormuştu. Genelde sevgililerin sessiz kalacağını düşündüğü anlarda konuşup durmuştu. Onu memnun etmek için pek az şey yapmıştı, yapmaya kalkıştığında da Gabriel durdurmuştu onu.

Eski erkek arkadaşının sözleri, üzerine saldırır gibi geri döndü, kafasının içinde bir tur attı, zihninde yankılandı:

Sen frijidsin.

Seninle sevişmek berbat bir şey olacak.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aynaya arkasını dönerken Gabriel ondan tatmin olmamışsa neler olabileceğini düşünüyordu. Cinsel ihanetin o karanlık hayali başını kaldırmış, peşinden de Simon'ı oda arkadaşıyla yatakta bulunun hayalini sürükleyip getirmişti.

Omuzlarını dikleştirdi. Eğer Gabriel'i sabırlı olmaya, kendisine öğretmeye ikna edebilirse, sonunda onu tatmin edebileceğinden emindi. Seviyordu Gabriel onu. Bir şans tanırdı ona. Julia onundu artık... adını tenine dağlamışçasına onundu.

Yatak odasına adım attığında, Gabriel'i terasın açık duran kapısından gördü. Oraya doğru ilerlerken gözü yazı masasının üstündeki vazoda duran mor ve eflatun irislere ilişti. Bazı sevgililer belki gül alırdı ama Gabriel değil.

Tomurcukların arasına saklanmış kartı alıp açtı.

Sevgilim Julianne,
Paha biçilmez hediyen için teşekkür ederim.
Tek değerli şeyim kalbim.
O da senin,
Gabriel.

Julia kartı iki kere daha okudu, yüreği sevgiyle ve rahatlama duygularıyla şişer gibi oldu. Gabriel'in seçtiği kelimeler, tatmin olmamış birinin sözlerine benzemiyordu. Julia'nın kaygıları ne olursa olsun, görünüşe göre Gabriel onları paylaşmıyordu.

Şezlonga uzanmış, güneşleniyordu Gabriel. Gözlüğünü çıkarmış, harikulade göğsünü güneşe vermişti. Adaleli, upuzun yapısıyla, sanki Apollo'nun kendisi Julia'yı ziyaret için buraya inmişti. Onun terasa geldiğini sezince gözlerini açtı, eliyle kucağına tıp tıp vurdu. Julia onun yanına gittiğinde kolları onu sardı, dudaklarını ihtirasla öptü.

Bir tutam saçı yüzünden kaldırırken "Merhaba," diye mırıldandı. Sonra yüzünü dikkatle inceledi. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Çiçekler için teşekkür ederim. Çok güzeller."

Gabriel dudaklarını onunkilere bir daha değdirdi. "Rica ederim. Ama kaygılı görünüyorsun. Paulina yüzünden mi?"

"Seni aradığına sıkıldım tabii, ama ondan değil." Julia'nın ifadesi aydınlandı. "Kartına da teşekkür ederim. Duymayı umutsuzca istediğim şeyler onlar."

"Sevindim." Onu kendine yaslayıp sıktı. "Canını neyin sıktığını söyle bana."

Julia bir süre sabahlığının kuşağıyla oynadı, sonunda Gabriel onun elini kendi avucuna aldı. Julia ona baktı. "Dün gece her şey umduğun gibi miydi?"

Gabriel içine sesli bir soluk çekti. Bu soru onu şaşırtmıştı. "Çok garip bir soru."

"Biliyorum, senin için farklı olmalı. Ben pek... aktif değildim."

"Aktif mi? Neden söz ediyorsun?"

"Seni memnun etmek için fazla bir şey yapmadım." Kızardı.

Gabriel onun pembeleşen tenini parmağının ucuyla okşadı. "Beni çok memnun ettin. Heyecanlı olduğunun farkındaydım, ama büyük zevk aldım. Artık birbirimize aitiz... her anlamda. Başka ne sıkıyor canını?"

"Sen beni üste çıkarmak istediğinde, yer değiştirelim diye direndim."

"Direnmedin, istedin. Doğrusunu istersen Julianne, benden bir şeyler istemeni, talep etmeni, bana direnmeni istiyorum. Ben seni ne kadar umutsuzca istiyorsam, senin de beni öyle istemeni arzuluyorum." Gabriel'in yüz ifadesi rahatladı, parmakları onun göğüslerinin çevresine birkaç halka çizdi. "Sen hayalinde ilk seferimizi belli bir şekilde gördün. Ben de sana onu sunmak istedim, ama kaygılıydım. Ya rahatsızlık hissedersen, ya ben yeterince dikkatli davranmazsam diye. Dün gece benim için de bir ilkti."

Onu bıraktı, iki ayrı demlikten fincanlara kahve ve süt koydu, tepsideki yiyecekleri ikisine paylaştırdı. Çörekler, meyveler, kızarmış ekmekler, kahvaltılık çikolatalı krema, yumurta, peynir, birkaç tane de Baci Perugina. Bu sonuncusunu Gabriel bir otel elemanına rüşvetle aldırmış, hazır gitmişken Giardino dell'Iris'ten de o muhteşem buketi ısmarlamıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Julia, Baci'lerden birini açıp yedi. Duyduğu zevk gözlerini yummasına neden oluyordu. "Bu bir ziyafet."

"Bu sabah uyandığımda çok acıkmıştım. Seni beklerdim ama..." Başını iki yana sallayıp bir üzüm aldı, parıldayan gözlerini ona çevirdi. "Aç haydi."

Julia ağzını açtı, Gabriel üzümü onun ağzına koydu, parmak ucunu tahrik edici biçimde alt dudağının kenarından kaydırdı.

"Bunu da içmelisin lütfen." Kızılcık suyu ve soda doldurduğu şarap kadehini uzattı.

Julia gözlerini devirdi. "Aşırı korumacısın."

O başını iki yana salladı. "Bir erkek âşıksa ve sevgilisinin planladığı tüm seks seansları için sağlıklı olmasını istiyorsa, böyle davranır." Ona göz kırptı.

"Sana bütün bunları nereden bildiğini sormayacağım. Ver onu bana." Kadehi onun elinden kapıp karışımı içti, bitirdi. Bu arada gözlerini onunkilerden ayırmamıştı. Gabriel sesli sesli gülüyordu.

"Bir harikasın."

Julia ona dilini çıkardı, sonra kendine bir kahvaltı tabağı hazırlamaya koyuldu.

"Bu sabah nasıl hissediyorsun?" Gabriel'in yüzü ciddileşmişti.

Julia bir lokma Fontina peynirini yuttu, "İyi," dedi.

Gabriel'in dudakları birbirine kenetlendi. Bu cevap hoşuna gitmemiş gibiydi.

"Sevişmek bir kadınla bir erkek arasındaki durumu değiştirebilir," diye sondaja devam etti.

"Şey, sen... memnun değil misin dün geceden?" Yanaklarının pembesi bir anda soldu, onu bembeyaz bıraktı.

"Ben tabii memnunum. Yalnızca senin mutlu olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Şu ana kadar söylediklerine bakınca da mutlu değilsin diye kaygılanıyorum."

Julia sabahlığının kumaşını avucuna aldı, gözlerini Gabriel'in araştırıcı bakışlarından kaçırdı. "Ben üniversitedeyken kızlar odamda yere oturur, erkek arkadaşlarından söz ederlerdi. Bir gece... hepsi ilk gecelerini anlattılar." Tek parmağını ağzına götürüp kemirmeye başladı.

"İçlerinden yalnızca bir ikisi güzel bir şeyler söyleyebildi. Ötekilerin anlattıkları felaketti. Kızlardan biri çocukken tecavüze uğramıştı. Bazıları erkek arkadaşları ya da çıktıkları kişi tarafından zorlanmıştı. Birkaçı da ilk seferin çok sarsak ve tatminsiz olduğunu söyledi... homurdanan, erken bitiren bir erkek yüzünden. Ben de bu iş böyleyse, bakire kalmaya karar verdim."

"Bu korkunç bir şey."

Julia gözlerini kahvaltı tepsisine dikmişti.

"Sevilmek istiyordum. Cinsel ilişkidense, kalbin ve zihnin ürünü bir temiz aşkı tercih etmeye, bu işi mektuplarla falan götürmeye karar verdim. Bana her ikisini birden verebilecek birini bulamayacağımdan emindim. Simon'ın beni sevmediği kesindi. Oysa şimdi bir aşk tanrısıyla ilişkideyim ve ona asla, onun bana verdiği zevkin yarısını bile veremeyeceğim."

Gabriel'in kaşları bir anda havaya kalktı. "Seks tanrısı mı? Bunu daha önce de söylemiştin ama inan bana, ben aslında..."

Julia onun sözünü kesti, dosdoğru gözlerinin içine baktı. "Öğret bana. Eminim dün gece senin... alıştığın gibi tatmin edici olamamıştır, ama söz veriyorum, bana sabırlı davranırsan, geliştirebilirim kendimi."

Gabriel'in ağzından örtülü bir küfür fırladı. "Gel buraya." Onu kahvaltı tepsisinin çevresinden dolaştırarak kendine çekti, tekrar kucağına oturttu, kollarını ona sardı. Bir an sessiz kaldı, sonra derin derin iç çekti.

"Benim daha önceki cinsel temaslarımın tümüyle tatmin edici olduğunu varsayıyorsun ama yanılıyorsun. Sen bana asla tatmadığım bir şey verdin; aşkla seksi bir arada yaşadım. Gerçek anlamda sevgilim olan tek kişi sensin."

Sözlerinin onayı gibi bir öpücük kondurdu dudaklarına. "Böyle bir tecrübe için kadınla ilgili beklenti ve o kadının çekimi son derece önemlidir. Kesinlikle söyleyebilirim ki senin çekiciliğin de benim beklentilerim de daha önce hiç yaşamadığım gibiydi. Buna bir de ilk defa sevişmenin tecrübesini ekle. Anlatacak kelime bulamıyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Julia başıyla onayladı ama hareketindeki bir şey Gabriel'i yine rahatsız etti.

"Yemin ederim, iltifat ediyor değilim." Durakladı. Bundan sonraki sözlerini dikkatli seçmeye çalışıyor gibiydi. "Neandertal gibi gözükmeyi göze almam gerekse bile... sana söylemek zorundayım. Senin masumiyetin son derece erotik. Sana seksi öğreten kişinin ben olmam düşüncesi... bu kadar utangaç birinin aynı zamanda bu kadar ihtiraslı olabilmesi..." Sesi söndü, Julia'nın yüzüne yoğun bakışlarla baktı. "Yeni hileler, yeni pozisyonlar öğrenerek sevişme sanatında daha becerikli olabilirsin, ama daha cazip, cinsel olarak daha tatmin edici olamazsın. Benim için, olamazsın."

Julia uzanıp onu öptü. "Dün gece beni o kadar kolladığın için teşekkür ederim," diye fısıldarken yanakları yine pembeleşmekteydi.

"Paulina'ya gelince, onu halledeceğim. Lütfen kafandan çıkar onu."

Julia dikkatini bir kere daha, yenmemiş kahvaltıya çevirdi, onunla tartışma isteğini gemlemeye çalıştı. "Bana kendi ilk seferini anlatacak mısın?"

"Anlatmamayı tercih ederim."

Julia tepsideki çöreklerden biriyle uğraşırken konuşacak daha tehlikesiz bir konu düşünmeye çalıştı. İlk aklına gelen, Avrupa'nın finansal dertleri oldu.

Gabriel gözlerini iki eliyle ovaladı, bir süre ellerini gözlerine kapadı. Yalan söylemek çok kolay olurdu, bunun farkındaydı, ama kendisine verdiği onca şeyden sonra, sırlarını bilmeye hakkı vardı artık. "Jamie Roberts'ı hatırlıyor musun?"

"Tabii."

Gabriel ellerini indirdi. "Bekâretimi onunla kaybettim."

Julia'nın kaşları kalkıverdi. Jamie de o despot annesi de Julia için hiç hoş anılar değildi. Hiç sevmemişti ikisini de. Simon'ın geçen ay ona saldırması olayını soruşturan Memur Roberts'ın aslında Gabriel için ilk olduğu dünyada aklına gelmezdi.

"Dünyanın en güzel tecrübesi değildi," dedi Gabriel alçak sesle. "Aslında yara izi bırakacak cinstendi. Onu sevmiyordum. Evet, biraz cazibe durumu vardı tabii, ama gerçek sevgi değildi. Birlikte Selinsgrove Lisesindeydik. Bir yıl boyunca tarih dersinde yanımda oturdu." Omuzlarını kaldırdı. "Okuldan sonraki saatlerde flört ediyor, vakit geçiriyorduk, sonunda da..."

"Jamie bakireydi ama bana yalan söylemiş, bakire değilim demişti. Ona hiç dikkatli davranmadım. Bencildim, aptaldım." Küfretti. "Pek fazla acımadığını söyledi, ama sonradan kanama oldu. Kendimi hayvan gibi hissettim ve pişmanlığım hiç geçmedi." Gabriel büzüldü, Julia ondan yansıyan suçluluğu hissetti. Tarif edişi içini bulandırmıştı ama diğer taraftan, birçok şeyi izah etmeye yarıyordu.

"Korkunç bir şey. Çok üzüldüm." Gabriel'in elini sıktı. "Dün gece o kadar kaygılanman bu yüzden miydi?"

Gabriel başını evet anlamında salladı.

"Seni yanıltmış."

"Benim davranışıma özür olamaz. Ne öncesine, ne de sonrasına." Boğazını temizledi. "O, bir ilişkimiz var sanıyordu ama ben ilgi duymuyordum. Bu da olayı daha beter ediyor tabii. O olayla, yalnızca hayvan olmaktan mezun oldum, hem eşek hem hayvan oldum. Şükran Bayramı'nda karşılaştığımızda onunla yıllardır konuşmamıştım. Beni bağışlamasını rica ettim. Çok nazik davrandı.

"Ona kötü davrandığım için hep suçluluk duydum. O günden beri bakirelerden uzak dururum." Sesli sesli yutkundu. "Dün geceye kadar.

"İlk seferin tatlı bir şey olduğu söylenir, ama aslında nadiren öyledir. Sen beni memnun etme konusunda kaygılanırken, ben de seni memnun etmeye çalışıyordum. Belki aşırı dikkatli, korumacı davranmış olabilirim ama canını yaksaydım herhâlde dayanamazdım."

Julia kahvaltısını kenara bırakıp onun yüzünü okşadı. "Çok ince ve çok cömerttin. Ömrümde böyle bir zevk yaşamadım, nedeni de beni yalnız vücudunla değil, gerçekten sevmen. Teşekkür ederim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gabriel onun bu sözünü kanıtlarcasına, onu derin derin öptü, saçlarının arasından parmaklarını kaydırdığında Julia inledi, kollarını onun boynuna sardı. Gabriel ellerini ikisinin arasına, sabahlığın göğsüne doğru kaydırdı, kumaşı hafif araladı, sonra başını kaldırıp onun gözlerine soru sorar gibi baktı.

Julia başıyla ona izin verdi.

Gabriel onun boynuna öpücükler fısıldamaya koyuldu, sonra dudaklarıyla onun kulak memesini çekiştirdi. "Nasıl hissediyorsun?

"Harika," diye fısıldadı Julia. Bu arada, Gabriel'in dudaklarını Julia'nın boğazından aşağı kayıyordu. Onun yüzünü görebilecek şekilde durakladı, tek eli aşağıya, göğüslerin altından karına doğru kaydı. "Hassasiyetin var mı?"

"Biraz."

"O hâlde beklememiz gerekir."

"Hayır!"

Gabriel güldü, dudakları her zamanki baştan çıkarıcı gülümseme ifadesiyle kıvrıldı. "Dün gece söylediğin şeyde... burada, dışarıda sevişme konusunda, ciddi miydin?"

Julia onun sesinin kendisini ne kadar alevlendirdiğini hissedince ürperdi, ama o da gülümsedi, parmaklarını onun saçlarına dolayıp onu kendine doğru çekti. Gabriel sabahlığı açtı, iki eliyle onun kıvrımlarını keşfetmeye koyuldu, sonra eğilip göğüslerini öptü.

"Bu sabah yine benden utanıyordun." Tam kalbinin üzerine saygılı bir öpücük kondurdu. "Şimdi ne değişti?"

Julia onun çenesindeki belli belirsiz gamzeye dokundu. "Herhâlde çıplakken utanmam hiç geçmeyecek. Ama seni istiyorum. Gözlerime bakmanı, içime kayarken beni sevdiğini söylemeni istiyorum. Bunu ölene kadar unutmayacağım."

"Sana hep hatırlatacağım," diye soludu Gabriel.

Sabahlığı omuzlarından kaydırarak çıkardı, onu sırtüstü yatırdı. "Üşüyor musun?"

"Sen bana sarılırken üşümüyorum." Fısıldarken gülümsüyordu. "Üste geçmemi ister misin? Denemek isterdim."

Gabriel üstündeki robdöşambr ile bokser şortunu hemen fırlatıp attı, onun vücudunu kendi vücuduyla örttü, ellerini onun yüzünün iki yanına dayadı. "Burada seni birileri görebilir, sevgilim. Buna izin veremem. Bu güzel vücudu benden başka hiç kimse görmemeli.

"Ama tabii komşular ve yoldan geçenler sesini duyabilir... bir saat süreyle falan..." Julia, ürpertiler ayak parmaklarına kadar ulaştığında soluğunu sesli biçimde içine çekerken, o güldü.

Eğilip Julia'yı öptü, saçlarını yüzünden kaldırdı. "Amacım, kendimi tutamayacak noktaya varana kadar seni kaç kere mutlu edebileceğimi görmek."

Julia sırıttı. "Kulağa hoş geliyor."

"Bence de. Şimdi sesini duyalım bakalım."

Floransa güneşi onlara gülümserken mavi gökyüzü bu ateşli sevişme karşısında kızardı, yumuşacık rüzgâr da sevgilileri güneşin sıcağından korumaya, rahatlatmaya çalıştı. Yanı başlarında Julia'nın kahvesiyle sütü, ihmal edilmiş olmaktan ötürü buz gibi olmuş, tatsızlaşmıştı.

∞

Kısa bir uykudan sonra Julia, Gabriel'in dizüstü bilgisayarını ödünç alıp babasına bir e-posta gönderdi. Kendi "gelen kutusu"nda da iki önemli mesaj vardı. Birincisi Rachel'dandı.

Jules!

Nasılsın? Ağabeyim doğru dürüst davranıyor mu? Onunla yattın mı? Biliyorum, bu soruyu sormam hiç de UYGUN bir davranış değil ama... kabul et, başka biriyle çıkıyor olsaydın bana çoktan söylemiş olurdun.

Öğüt falan vermeye kalkışacak değilim. Üstünde fazla düşünmemeye çalışıyorum. Yalnızca bana, mutlu musun, sana doğru dürüst davranıyor mu, onu söyle.

Aaron içten selamlarını yolluyor.
Sevgiler,
Rachel.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

PS. Scott'ın yeni bir kız arkadaşı var. Pek anlatmıyor, o yüzden ne zamandır çıktıklarını bilmiyorum. Beni tanıştır diye baskı yapıyorum ama yanaşmıyor.

Belki de kız profesördür.

Julia kıkırdadı, içinden Gabriel'in o sıra duşta olmasına sevindi. Omzunun üstünden mesajı okuyor olsa, kız kardeşine bu kadar kişisel sorular sorduğu için kızardı. Bir iki dakika düşünüp kafasında cevabını tasarladı, sonra yazmaya koyuldu.

Merhaba Rachel,

Otel çok güzel. Gabriel çok tatlı davranıyor, bana annenin pırlanta küpelerini verdi. Bunu biliyor muydun?

Bu konuda kendimi suçlu hissediyorum, lütfen durum seni kızdırdıysa söyle.

Öteki soruna gelince, evet, Gabriel bana iyi davranıyor, ben de ÇOK mutluyum.

Aaron'a benden selam söyle. Noel'i hevesle bekliyorum.

Sevgiler, Julia XO

PS. Umarım Scott'ın sevgilisi profesördür. Gabriel'in çenesinden hiç kurtulamaz artık.

Julia'nın ikinci mesajı Paul'den geliyordu. Julia'yı çok özlediği belli oluyor gibiydi, ama aralarındaki dostluğun bozulmadığına da şükrediyordu. Onu büsbütün kaybetmektense, özlemlerini içine gömmeye razıydı. Yeni erkek arkadaşı Owen'la çıkmaya başladığından beri teninin başka türlü parıldadığını da kabullenmekteydi.

(Tabii öyle bir şeyi mesaja yazacak değildi.)

Hey Julia,

Sen eve doğru yola çıkarken vedalaşma fırsatı bulamadığım için üzgünüm. Umarım iyi bir Noel geçirirsin. Sana bir hediyem var. Pennsylvania'daki adresini verirsen, yollamak istiyorum.

Ben çiftliğe döndüm. Büyük aile toplantıları ve babama yardım etmek için erkenden kalkma gibi şeyler arasında, tezim üzerinde çalışmak için de vakit ayırmaya çalışıyorum. Günlük hayatımda pek çok gübre bulunduğunu kabullenmek zorundayım…

Vermont'dan bir şey ister misin?

Belki kendine ait bir Holstein ineği?

Mutlu Noeller,

Paul.

PS. Christa Peterson'ın tez önerisi Emerson tarafından kabul edildi, bunu duymuş muydun?

Herhâlde bu mevsim gerçekten mucizeler mevsimi.

Julia gözlerini ekrandaki Paul'ün son cümlesinden ayıramıyor, orayı tekrar tekrar okuyordu. Buna ne anlam vermesi gerektiğini hiç bilemiyordu. Belki Gabriel'in o tez önerisini kabul etmesi, Christa onu tehdit ettiği için olabilirdi.

Julia bu kadar tatsız bir konuyu, tatildeyken Gabriel'e açmak istemiyordu ama haber canını sıkmıştı. Paul'e kısa bir cevap yazdı, ev adresini verdi, sonra babasına bir e-posta yollayıp Gabriel'in kendisine prenses muamelesi ettiğini bildirdi. Bunların ardından dizüstünü kapadı, içini çekti.

"Çok mutlu bir ses gibi çıkmadı, Julianne." Gabriel'in sesi arkasından geliyordu.

"Sanırım bu gezinin sonuna kadar e-postalarıma hiç bakmayacağım."

"İyi fikir."

Julia dönünce onu karşısında buldu. Duştan sırılsıklam, saçları karmakarışık, kalçasında beyaz bir havluyla.

"Çok güzelsin." Bu söz, düşünemeden ağzından fırlamıştı.

Gabriel güldü, onu kucaklamak üzere çekip ayağa kaldırdı. "Havluya sarınmış erkeklere bir zaafınız mı var yoksa, Bayan Mitchell?"

"Belki bir tek erkeğe."

"Sen iyi misin?" Kaşları beklenti içinde yukarıya kalkmıştı, ifadesi aç gibiydi.

"Biraz tuhaf hissediyorum. Ama buna değerdi."

Gabriel'in gözleri kısıldı. "Canını yakıyorsam bana söylemen gerek Julianne. Benden bir şeyler saklama."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Julia gözlerini devirdi. "Gabriel, bir yerim acımıyor; yalnızca... rahat değilim. O sıra hissedemedim, çünkü kafamda başka şeyler vardı, birkaç başka şey. Sen insanın aklını dağıtıyorsun."

Gabriel gülümsedi, eğilip onun boynuna sesli bir öpücük kondurdu. "Artık aklını duşta dağıtmama izin vermelisin. Kendi başıma duş yapmaktan usandım."

"Hoş olur. Sen nasıl hissediyorsun?"

Gabriel bu sorunun cevabını düşünüyormuş gibi yaptı. "Bir bakalım; sevgilimle içeride ve dışarıda, sesli, yakıcı seks... Kendimi harika hissediyorum diyebilirim."

Onu kendine çekip kucakladı, Julia'nın bornozuna ıslak teninden damlalar bulaşmasına yol açtı. "İnan bana, zaman içinde o rahatsız duygu kalmayacak. Vücudun beni tanımış olacak."

"Şimdiden tanıyor. Özlüyor da," diye fısıldadı Julia.

Gabriel onu omzundan öpebilmek için bornozun yakasını yana kaydırdı. Kucaklayıp onu hafifçe sıktıktan sonra yatağa doğru yürüdü, başucundan ağrı kesiciyi alıp ona uzattı.

"Bir toplantı için Uffizi'ye kadar gitmem gerek. Sonra da terziden yeni takımımı alacağım." Kaygılı bir hâli vardı. "Sen elbise alışverişini tek başına yapsan olur mu? Seninle gelirdim ama bu toplantı zamanı kısıtlıyor."

"Benim için hiçbir sakıncası yok."

"Yarım saat içinde hazır olursan, sokağa birlikte ineriz."

Julia, Gabriel'in ardından banyoya yürüdüğünde, Christa ve Paul ile ilgili tüm düşünceleri dağılıp gitmişti.

Duşunu yaptıktan sonra, tuvalet aynasının önüne geçip saçlarını kuruturken, Gabriel de yan taraftaki aynanın önündeydi. Julia bir kere daha kendini ona bakar buldu, tıraş malzemesini askerî düzen altındaymış gibi sıralayışını izledi. Sonunda rujunu sürmekten vazgeçti, musluğun ön tarafına dayanıp onu seyretmeye koyuldu.

Gabriel'in belden yukarısı hâlâ çıplaktı. Havlu belinin biraz aşağısına kaymıştı. Büyük bir titizlik içinde, klasik usulde tıraş oluyordu. Parlak mavi gözleri, gözlük camlarının ardında kısılmış, saçları özenle taranmıştı.

Julia onun bu mükemmellik tutkusu karşısında gülmesini tutmaya çalışıyordu. Gabriel tahta saplı bir fırçayla, Avrupa malı tıraş sabununu kendi koyu tıraş kremine karıştırıyor, köpüğü o fırçayla yüzüne sürüp yaydıktan sonra, eski tarz bir güvenli usturayla tıraş oluyordu.

(Bazı profesörler için tek kullanımda atılan tıraş bıçakları besbelli yeterli değildi.)

"Ne oldu?" Gabriel onun gözlerini dikmiş kendisini seyretmekte olduğunu fark edince dönüvermişti.

"Seni seviyorum."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Ben de seni seviyorum, sevgilim."

"Sevgilim kelimesini kullanan – ve de İngiliz olmayan – bir tek seni tanıyorum."

"Hiç de değil."

"Değil mi?"

"Richard hep Grace'e öyle derdi." Gabriel ona hüzünlü gözlerle baktı.

"Richard, iyi niyetle söylüyorum, eski tarz biri." Julia gülümsedi. "Senin de öyle olmana bayılıyorum."

Gabriel homurdandı, tıraşına devam etti. "O kadar da eski tarz değilim, olsam seninle açık havada delicesine sevişmezdim. Kama sutra'dan en sevdiğim bazı pozisyonları da sana göstermeyi hayal edip durmazdım." Göz kırptı. "Ama kibirli itin tekiyim ve birlikte yaşaması çok zor biriyim. Beni evcilleştirmen gerekecek."

"Peki, bunu nasıl yapacağım, Profesör Emerson?"

"Hiç gitmeyerek." Yüzünü ona çevirirken sesi alçalmıştı.

"Ben seni kaybetme konusunda daha fazla endişeliyim."

Gabriel eğilip onu alnından öptü. "O hâlde kaygılanacak hiçbir şeyin yok."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 2

Julia yatak odasından oturma odasına adım atarken heyecanlıydı. Gabriel onun kentteki Prada mağazasından kendi kartıyla alışveriş yapabilmesi için bazı düzenlemeler yapmış, Julia da ipek taftadan, Santorini mavisi, V yakalı bir elbise seçmişti. 'A' çizgisindeki elbisenin eteği pliseliydi, Grace Kelly'nin 1950'lerde giydiği elbiseleri andırıyordu. Julia'ya çok yakışmıştı o elbise.

Ama mağaza müdürü elbiseyi bazı aksesuarlarla modernize etmek istemiş, gümüş rengi bir deri gece çantasıyla mandalina renginde bir çift deri ayakkabı seçmişti. Julia bu ayakkabıların topuklarını tehlikeli sayılacak kadar yüksek bulmaktaydı. Kıyafeti tamamlamak için bir de küçük siyah kaşmir ceket eklenmişti üstüne.

Süitin oturma odasına adım attığında, kararsızlık içinde durdu. Uzun saçları hafif dalgalarla omuzlarına dökülüyor, gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Grace'in pırlanta küpeleriyle bir dizi inci takmıştı.

Gabriel oturma odasının kanepesinde, konferans notları üzerinde son değişiklikleri yapmaktaydı. Onu görünce gözlüğünü gözünden çıkarıp ayağa kalktı.

"Soluk kesicisin." Onu yanağından öptü, tutup döndürdü, elbisesine hayranlıkla baktı. "Sen de beğendin mi?"

"Bayıldım. Teşekkür ederim, Gabriel. Çok pahalıya patladı, biliyorum."

Gabriel'in bakışları aşağıya, ayakkabılara doğru kaydı.

Julia gözlerini kırpıştırdı. "Bir terslik mi var?"

Gabriel hafif öksürüp boğazını temizledi, gözlerini ayakkabılardan ayıramadı.

"Hmm... ayakkabıların... bunlar... şey..."

"Güzeller, değil mi?" Kıkır kıkır gülüyordu.

"Güzelden birkaç kat fazla." Sesi boğuklaşmıştı.

"Eh, Profesör Emerson, eğer konferansınızı beğenirsem bunları sonrasında, yatak odanda da giymeyi sürdürürüm ve..."

Gabriel kravatını doğrulttu, ona kasıntı bir gülümseme sundu. "Yo, konferansımı beğenmenizi mutlaka sağlayacağım, Bayan Mitchell. Satır aralarında sözlerimi şahsen size yöneltmek zorunda kalsam bile. Hem burası benim yatak odam değil, ikimizin yatak odası."

Julia kızardı, Gabriel onu kollarına çekti.

"Gitmemiz gerek," diyerek saçlarına bir öpücük kondurdu.

"Dur. Sana bir hediyem var." Julia gözden kayboldu, üzerinde Prada yazılı küçük bir kutuyla döndü.

Gabriel şaşırmış görünüyordu. "Böyle bir şey yapmak zorunda değildin."

"Yapmak istedim."

Gabriel gülümsedi, kutunun kapağını dikkatle açtı. İnce kâğıdı kaldırıp, belli belirsiz desenli Santorini mavisi ipek kravata baktı.

"Çok beğendim. Teşekkür ederim." Onu yanağından öptü.

"Elbiseme uyuyor."

"Birbirimize ait olduğumuzu artık herkes anlayacak." Yeşil kravatını hemen çıkardı, kahve sehpasının üzerine attı, Julia'nın hediyesini boynuna bağlamaya koyuldu.

Gabriel'in yeni takımı, bu kentte en beğendiği terzi tarafından özel olarak dikilmişti. Siyah, klasik kuplu, yanları körüklü bir ceketi vardı. Julia takımı çok beğeniyordu; özellikle de içindeki insanı.

Bir erkeğin kravat bağlayışını seyretmekten daha seksi hiçbir şey yok, diye geçirdi içinden.

Gabriel'in bu işi aynasız yapmakta bocaladığını görünce "Yardım edebilir miyim?" diyerek uzandı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

O başını evet dercesine sallarken boynunu uzattı, elleriyle onun belini kavradı. Julia kravatı yerleştirip yakayı ayarladı sonra ellerini onun kollarından aşağıya kaydırdı, bileklerindeki kol düğmelerinde durdu.

Gabriel ona merakla bakıyordu. "Seni Antonio'nun oraya götürdüğümde de kravatımı düzeltmiştin. Arabadaydık."

"Hatırlıyorum."

"Sevdiğin kadının kravatını düzeltmesinden daha seksi bir şey yok." Onun ellerini kendi avuçlarına aldı. "O ilk geceden sonra epey yol aldık."

Julia uzanıp onu öptü; o erkeksi dudakları, rujuyla boyamamaya özen gösterdi.

Gabriel dudaklarını onun kulağına değdirdi. "Bu gece Floransalı erkekleri nasıl durdurabileceğimi bilemiyorum. Bana çok yakın yerde olmalısın."

Onu kollarıyla kucaklayıp doğru dürüst öpebilmek için kaldırdığında, Julia küçük bir çığlık attı, o yüzden rujunu yeniden sürmek zorunda kaldı, odadan çıkmadan önce her ikisi de görünümlerini aynada kontrol ettiler.

Gabriel otelden Uffizi'ye kadar kısa yol boyunca Julia'nın elini tuttu, orada kendini Lorenzo diye tanıtan ve Dottore Vitali'nin kişisel asistanı olduğunu söyleyen tombulca beyin peşinden ikinci kata çıkarlarken de o eli bırakmadı.

"Professore, korkarım size ihtiyacımız var." Lorenzo, Gabriel'le Julia'nın arasına, özellikle birbirine kenetlenmiş ellerine bakıyordu.

Gabriel avucundaki ele daha sıkı sarıldı.

"Şey için... nasıl diyorlar... ekran için? Power Point?" Lorenzo dinleyicilerin doldurmaya başladığı salonu işaret etti.

Gabriel üstüne basa basa, "Bayan Mitchell'in rezerve bir koltuğu var," dedi. Lorenzo'nun Julia'yı görmezden gelmesi canını sıkmıştı.

"Evet, Professore. Nişanlınıza şahsen eşlik edeceğim." Lorenzo, Julia'ya bakarak başını eğdi, onu saygıyla selamladı.

Julia demin duyduğu o kelimeyi düzeltmek üzere ağzını açacakken Gabriel onun elinin üstüne bir öpücük kondurdu, tenine sanki bir vaat fısıldadı. Sonra da gözden kayboldu. Julia ön sıradaki şeref koltuğuna götürüldü.

Otururken çevresini süzdü. Görünüşe göre burada Floransa 'glitterati'leriyle akademisyenler ve yerel seçkinler vardı. Eteğini düzeltirken taftanın parmakları altındaki fısıltısının keyfini çıkardı. Diğer konukların kıyafetlerine bakıp salonda ne kadar çok fotoğrafçı olduğunu da görünce, iyi giyinmiş olduğu için memnuniyet duydu. Bu önemli günde Gabriel'i utandırmak istemiyordu.

Konferans Boticelli salonunda veriliyordu. Burada ressamın en güzel eserleri sergilenmekteydi. Aslında kürsüyü *Venüs'ün Doğuşu*'yla *Nar Madonnası*'nın arasına yerleştirmişlerdi. İlkbahar tablosu ise izleyicilerin sağındaki duvara asılmıştı. Soldaki duvarda asılı duran eserler kaldırılmış, oraya kocaman bir ekran konulmuştu. Gabriel'in Power Point slaytları orada gösterilecekti.

Bu kadar özel bir yerde konferans verilmesinin alışılmadık bir şey olduğunun farkındaydı. Bu inanılmaz imtiyaz için sessiz bir şükran duası okudu. Floransa'da üniversite üçüncü sınıfı okurken bu Boticelli salonuna en azından haftada bir kere gelmişliği vardı; hatta bazen daha da sık. Bu ressamın sanatını son derece sakinleştirici ve ilham verici buluyordu. Utangaç bir Amerikalı öğrenciyken iki yıl sonra dünyaca tanınmış bir Dante uzmanına bu salonda vereceği konferansta eşlik edeceğini asla düşünemezdi. Kendini piyangoda büyük ikramiyeyi on kere üst üste kazanmış gibi hissediyordu.

Salona yüzü aşkın insan doldu. Sahnede Gabriel bazı önemli konuklarla tanıştırılırken Julia onu seyrediyordu. Çok çekici adamdı. Uzun boylu ve yakışıklıydı. Özellikle gözlüğünü ve koyu renk giysilerinin vücuduna tam uyuşunu beğenmemek mümkün değildi.

Bakış doğrultusuna başka insanlar girdiğinde, bu sefer dikkatini, onun sesini duymaya, dinlemeye yöneltiyordu. Gabriel dostça sohbetler sürdürüyor, İtalyancadan Fransızcaya, Almancaya, sonra yeniden İtalyancaya kayıp duruyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

(Almancası bile seksi geliyordu kulağa.)

Gabriel'in o giysisi altında nasıl göründüğünü hatırlayınca birden sıcak bastı. O çıplak vücudu kendi üzerinde hayal etti. Onun kendisine doğru baktığını gördükçe, *acaba o da aynı şeyleri mi düşünüyor*, diye merak etti. O bunları düşünürken Gabriel onunla göz teması sağlayıp göz kırptı. Onun bu şakacılık gösterisi, Julia'ya bu sabah terasta olup bitenleri hatırlattı, omurgasında tatlı bir ürperti dolaştı.

Dottore Vitali'nin kendisini takdimi sırasında Gabriel terbiyeli terbiyeli oturup bekledi. Bu takdim on beş dakikadan bile fazla sürdü çünkü adam, profesörün başarılarını birer birer sayıp dökmekteydi. Sıradan bir seyirci, Gabriel'i sakin sanırdı. Hatta canının sıkılmakta olduğuna bile inanabilirdi. Ama heyecanı, konferans notlarını farkında olmadan karıştırıp durmasından belliydi. O notlar, onun yüreğinden gelen düşüncelerinin yalnızca kısa özetleriydi. Son dakika düzeltmelerini, değiştirmelerini de yapmıştı. Daha bir gece önce kendini ona cesaretle veren kahverengi gözlü meleğe atıf yapmadan burada 'müz'lerden, aşktan, güzellikten söz etmesine imkân yoktu. Onun ilhamıydı o. On yedi yaşından beri hep öyleydi. Sessiz güzelliği ve cömert iyiliği, Gabriel'in yüreğine dokunmuştu. Bağımlılığının karanlık günlerinde bile onun hayalini tılsım gibi hep yanında taşımıştı. Her şeyiydi Gabriel'in o. İşte bugün, bunu herkese uluorta söyleyecekti.

Bir sürü iltifattan ve alkıştan sonra, Gabriel kürsüde yerini aldı, salondaki topluluğa akıcı bir İtalyancayla hitap etti. "Bu akşamki konferansım biraz farklı olacak. Ben sanat tarihçisi değilim; yine de size Boticelli'nin 'müz'ünden, La Bella Simonetta'dan söz edeceğim." Bunu söyledikten sonra gözleri Julia'nın gözlerini aradı.

Julia gülümsedi, yanaklarını tehdit eden pembeleşmeyi baskı altına almaya çalıştı. Boticelli ile Simonetta Vespucci'nin hikâyesini biliyordu. Simonetta, yirmi iki gibi gencecik bir yaşta ölmeden önce, Floransa saraylarında Güzellik Kraliçesi diye anılan bir insandı. Gabriel tarafından Simonetta'ya benzetilmek gerçekten çok çok büyük bir iltifattı.

"Ben çok tartışılan bu konuya, edebiyat profesörü olarak bakıyorum ve Boticelli'nin eserlerini, belli başlı kadın tiplerinin bir temsili olarak görüyorum. Tarihsel açıdan bakarsak, Simonetta'nın Boticelli'ye ne kadar yakın olduğu, tablolarına ne derece ilham verdiği konularında pek çok tartışmalar yer almıştır. Ben dikkatlerinizi birkaç figür arasındaki açık bir görsel karşılaştırmaya çekmek amacıyla, o konudaki bazı anlaşmazlıkları atlamayı umut etmekteyim.

"Önce ilk üç slaytla başlamak istiyorum. Bunlara baktığınızda, Dante ile Beatrice'i Cennet'te gösteren resimlemelerdeki kalem ve mürekkebi tanıyabileceksiniz."

Gabriel bu resimlere duyduğu hayranlığı engelleyemiyordu. Resimleri kendi evinde Julianne'e ilk gösterdiği günkü kadar etkilenmiş durumdaydı. Onu memnun etmeyi ne kadar çok istediğini de mutlu olduğunda ne kadar güzel göründüğünü de ilk o gece fark etmişti.

Beatrice'in ifadesindeki o sükûnete bakarken, o ifedeyi Julia'nın kiyle karşılaştırmaktaydı. Julia pürdikkat oturuyordu. Boticelli'nin işçiliğini incelemek üzere yan döndüğünde, Gabriel onu profilden görüyordu. Oysa o anda onun kendisine bakmasını istiyordu.

"Beatrice'in yüzüne dikkat edin." Gözleri sevgilisinin gözleriyle karşılaşınca sesi yumuşamıştı. "Dünyanın en güzel yüzü…"

"Konuya Dante'nin 'müz'ü olan Beatrice figürüyle giriyoruz. Eminim onu takdime ihtiyaç yoktur; yine de onun temiz aşkı, şiirsel ilhamı, inancı, umudu ve merhameti temsil ettiğini söylememe izin verin. O 'kadın mükemmelliği'nin idealidir, hem zeki hem de merhametlidir, ancak Tanrı'dan gelebilecek o capcanlı, bencillikten uzak sevgiyle doludur. Dante'ye daha iyi bir insan olma ilhamı vermektedir."

Gabriel bir an duraklayıp eliyle kravatına dokundu. Kravatın düzeltilmeye ihtiyacı yoktu, ama parmakları mavi ipek kumaştan ayrılmadı. Julia onun bu hareketine gözlerini kırpıştırarak baktı, Gabriel onun kendisini anladığından emin oldu.

"Şimdi Venüs'ün yüzünü düşünelim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Salondaki tüm gözler (Gabriel'in gözleri hariç), *Venüs'ün Doğuşu* tablosuna döndü. Dinleyiciler Boticelli'nin en çok beğenilen, en büyük boyutlu eserini hayranlıkla incelerken Gabriel hevesle önündeki notlara baktı.

"Görünüşe göre Venüs'ün yüzü, Beatrice'in yüzü. Bir kere daha, modellerin tarihsel analizine girmek istemediğimi yinelemek istiyorum. Ben sizden yalnızca, iki figür arasındaki gözle görülür benzerlikleri kaydetmenizi istiyorum. Bunlar iki 'müz'ü, biri teolojik, diğeri seküler olan iki ideal tipi temsil ediyorlar. Beatrice ruhun sevgilisidir; Venüs ise vücudun sevgilisi. Boticelli'nin La Bella'sında ise iki yüz birden vardır – biri agapenin dostça, fedakârca sevgisi, diğeri ise cinsel aşkın ya da erosun sevgisi."

Sesi derinleşti, Julia bu sesle teninin ısındığını hissetti.

"Venüs portresinde, vurgu onun fiziksel güzelliği üzerindedir. O cinsel sevgiyi temsil ettiği hâlde, saygınlığıyla namusunu da korumakta, kendini örtmek amacıyla saçlarının bir tutamına sarınmaktadır. Yüzündeki yumuşak başlı ifadeye ve eliyle göğsünü nasıl örttüğüne bakın. Utangaçlığı bu portrenin erotizmini eksiltmediği gibi, daha da arttırmaktadır." Çarpıcı etki sağlamak amacıyla gözlüğünü çıkardı, hiç kırpmadığı gözlerini Julia'ya dikti. "Birçok kişi, namus ve tatlılığın erotik çekiciliği nasıl katbekat arttırdığını görememektedir."

Julia çantasının fermuarıyla oynamaya başlamıştı. Oturduğu yerde büzülmemek için çaba harcıyordu. Gabriel gözlüğünü tekrar gözüne taktı.

"Eros şehvet değildir. Dante'ye göre, şehvet yedi ölümcül günahtan biridir. Erotik aşk, şehveti de içermekle birlikte, yalnızca ondan ibaret değildir. Eros tutkunun, sevginin o her şeyi tüketen ateşinin, âşık olma duygusu içindeki ifadesidir. Ve inanın bana, sevgisinin diğer rakiplerini her bakımdan alt edebilmektedir."

Julia onun 'rakipler' kelimesini nasıl üzerinde durmuyormuş gibi söylediğini, üstelik söylerken nasıl eliyle kenara iter gibi yaptığını fark etmişti. Sanki o tek hareketiyle tüm eski sevgilileri fırlatıp atıyor, alev saçan gözlerini Julia'nın gözlerinden hiç ayırmıyordu.

"Aşkı yaşamış olan herkes, eros ile şehvet arasındaki farkı bilir. Bu ikisi birbiriyle asla karşılaştırılamaz. Biri diğerinin içi boş, tatminden uzak bir gölgesinden ibarettir.

"Elbette ki bir tek insanın, bir kadının, hem agape hem de eros idealini temsil edemeyeceğini söyleyecek, bana itiraz edecek kimseler çıkabilir. Bana bir an için anlayış gösterirseniz, bu tür kuşkuculuğun bir tür kadın düşmanlığı olduğunu söylemek isterim. Bir kadının ya azize ya da ayartıcı ya bakire ya da hayat kadını olduğunu, ancak bir kadın düşmanı söyleyebilir. Elbette ki bir kadın, hatta bir erkek de her ikisi olabilir… 'Müz' hem ruhun hem de vücudun âşığı olabilir.

"Şimdi lütfen arkamdaki resme, *Nar Madonnası*'na bakın."

Katılımcıların gözleri bir kere daha Boticelli'nin tablolarına döndü. Gabriel, Julia'nın bilerek pırlanta küpelerinden birine dokunuşuna sevinçle baktı. Onun söylediklerini anlıyor, memnuniyetle kabul ediyor olduğunu belirtiyordu. Onun aslında kendisine yönelik sevgisini sanat üzerinden açıklamakta olduğunu anlamıştı. Gabriel'in yüreği kabarır gibi oldu.

"Bir kere daha, Madonna'da aynı figürün yüzünün tekrarlandığını görüyoruz. Beatrice, Venüs ve Hazreti Meryem… ideal kadınlar üçlemesi… ve her üçü de aynı yüze sahip. Agape, eros ve bekâret. Bu, en güçlü erkeğe bile diz çöktürecek kadar müthiş bir bileşim… Tabii üçünü birden yansıtabilecek tek kişiyi bulabilecek kadar şanslıysa."

Salonda kuşkulu bir öksürük yankılandı. Sanki birisi, alaycı itirazını saklamaya çalışıyormuş gibiydi. Gabriel sözünün kesilişine kızarak, Julia'nın arkasında kalan ikinci sıraya doğru kaşlarını çattı. Öksürük etkiyi arttırmak için bir kere daha tekrarlandı, canı sıkılan bir İtalyan ile Gabriel arasında testosteron yüklü bir bakışma yaşandı. Gabriel yakasındaki mikrofonun farkında olduğundan küfretme eğilimini bastırdı, adama yakıcı bir bakış daha yönelttikten sonra konuşmasını sürdürdü.

"Bazıları Cennet Bahçesi'nde Havva'yı kışkırtanın aslında elma değil nar olduğunu ileri sürmüşlerdir. Boticelli'nin tablosunu tenzih ederek söylüyorum, bazıları narın İsa'nın kanını, çilesini ve dirilişinden sonraki yeni hayatını temsil ettiğini iddia ederler.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Benim açımdan, nar bir Cennet meyvesini temsil etmektedir, Meryem ikinci Havva'nın, İsa ise ikinci Âdem'in temsilcisidir. Meryem kanalıyla Boticelli ilk Havva'ya seslenmekte, dişiliğin, güzelliğin ve kadının dostluğunun baştemsilcine atıf yapmaktadır.

"Konuyu bir adım daha ileri gitmek istiyorum. Havva aynı zamanda kadın dostluğunun idealidir, Âdem'in arkadaşıdır, yani 'philia' idealidir, o da dostluktan doğan sevgidir. Meryem ile Yusuf arasındaki sevgi bu ideali de göstermektedir."

Sesi çatallaşınca bir an durakladı, devam etmeden önce önündeki bardaktan su içti. Meryem'le Julia ve Havva arasındaki karşılaştırma, kendini kırılgan, çıplak hissetmesine yol açmış, ona elma verdiği, yıldızların altında onu kollarına aldığı akşama geri gitmişti.

Dinleyiciler mırıldanmaya başlamış, bu bir yudum su içme arasının neden uzayıp bir konferans molasına dönüştüğünü anlamaya çalışıyorlardı. Gabriel rengi koyulan yüzünü kaldırıp gözlerini bir kere daha sevgilisine çevirmiş, umutsuzca ondan anlayış dileniyordu.

Kırmızı dudaklar cesaret verici bir gülümsemeyle genişledi, Gabriel bir anda soluk aldı.

"Boticelli'nin 'müz'ü, bir azize, bir sevgili ve bir arkadaştır, bir kadının ya da bir ergenlik hayalinin kartondan kesilmiş maketi değildir. Gerçektir, karmaşıktır ve hayranlık uyandırıcı niteliği sonsuzdur. Tapılacak bir kadındır.

"Sizlerin de bildiğinizden eminim, Yunan dilinin o zengin kelimeleri, farklı türlerdeki sevgileri çok daha net biçimde ifade edebilmektedir. İlgilenenler bu tartışmanın çağdaş bir incelemesini C.S. Lewis'in 'Dört Aşk' adlı çalışmasında bulabilirler."

Boğazını temizledi, salon halkına kendinden emin gülümsemesini sundu.

"Son olarak, solumdaki tabloyu, İlkbahar'ı ele alın. Doğal olarak Boticelli'nin 'müz'ünü, tablonun merkez figüründe görmeyi beklersiniz. Ama sağda duran Flora'nın yüzüne bakın. O da yine Beatrice, Venüs ve Madonna ile benzerlik gösteriyor.

"Şaşılacak şey, Flora'nın bu tabloda iki kere görülmesidir. Tablonun merkezinden sağa doğru kaydığımızda, Flora'yı hamile olarak, Zephyr'in bebeğini taşır durumda görüyoruz. Ama Zephyr en sağda, portakal ağaçlarının arasında, Flora'nın ikinci temsiliyle, bakire aşk perisiyle yan yana görülüyor. Flora'nın yüzünde korku ifadesi var. Kendisini koruyan sevgilisinin kollarından kaçıyor, bir panik ifadesiyle geriye bakıyor. Buna karşılık, hamile olduğu zaman ifadesi çok huzurlu. Korkunun yerini memnuniyet almış gibi görünüyor."

Julia, Gabriel'in önceki gece kendisine nasıl davrandığını hatırlayınca kızardı. Şefkatli ve nazik davranmıştı. Julia onun kollarında kendine tapıldığını hissetmişti. Flora ile Zephyr'in hikâyesini hatırlayınca ürperdi, içinden, *keşke tüm sevgililer bakire partnerlerine Gabriel gibi davranabilse,* diye geçirdi.

"Flora fiziksel aşkın ve anneliğin gerçekleşmesini temsil ediyor. O aile sevgisinin, bir annenin çocuğuna olan sevgisinin ve aşkları yalnızca sekse ve zevke dayalı olmayan, evlilik ortaklığına dayalı olan âşıkların sevgisinin temsilcisidir."

Gabriel iki eliyle kürsünün kenarına sarıldığında, parmak eklemlerindeki beyazlığı tek fark eden Julia'ydı. 'Hamile' ve 'annelik' kelimelerini telaffuz ederken sesindeki belli belirsiz titremeyi fark eden de bir tek Julia olmuştu.

O kendini toplarken Julia'nın kaşları kıpırdadı. Gabriel bir an kâğıtlarını düzelttiğinde, Julia onun kırılganlığını anladı, içinden yanına koşup onu kucaklamak geldi, bu isteğiyle mücadele etti. Beklenti içinde, mandalina rengi pabuçlarından biriyle yerde tempo tutmaya başlamıştı.

Gabriel onun o ani hareketini görünce, devam etmeden önce yutkundu. "Primavera[1] ile ilgili yazılarda Flora, Boticelli'nin 'müz'ü olan La Bella Simonetta olarak ele alınmıştır. Eğer bu doğruysa, yalnızca görüntülere dayanarak bile Simonetta'nın Beatrice, Venüs ve Meryem ilhamı olduğunu, aynı yüzde dört kadını temsil ettiğini rahatlıkla söyleyebiliriz.

1 Primavera - İlkbahar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yani elimizde agape, eros, philia ve aile sevgisinin hepsini temsil eden tek bir yüz, tek bir kadın var: Simonetta. Bir başka biçimde ifade etmek istersek, Boticelli sevgili 'müz'ünde dört tür sevginin tümünü, kadınlığın dört idealini görüyordu diyebiliriz: azize, sevgili, arkadaş ve eş.

"Ama sonunda, başladığımız noktaya dönmek zorundayım. Beatrice'e. İtalya'nın en çok tanınan edebi eserinin ilhamına Simonetta'nın yüzünün verilmesi bir rastlantı değildir. Böylesine bir güzellikle, iyilikle karşılaşan hangi erkek onu… yalnız bir mevsimliğine değil, ömür boyu yanında istemez ki?"

Ciddi bakışlarla salonu süzdü.

"Şairden bir alıntı yaparsak: 'Kutsallığın şimdi görünür oldu.' Teşekkür ederim."

Gabriel konferansını hevesli alkışlar arasında bitirirken, Julia gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını yok etmeye çalışıyordu. Heyecanını kontrol edemez durumdaydı.

Dottore Vitali kürsüye yürüdü, Profesör Emerson'ı tebrik etti, bu aydınlatıcı tartışma için ona teşekkür etti. Yerel politikacılardan bazıları ona bazı hediyeler verdiler. Bunlardan biri de Floransa kentini betimleyen bir madalyondu.

Julia elinden geldiği kadar uzun süre yerinde oturmayı sürdürdü, Gabriel'in ona gelmesini umdu. Ama o, hayran dinleyicilerin seline kapılmıştı. Bunlar arasında bazı sanat tarihçileri de vardı.

(Çünkü basit bir edebiyat profesörünün Uffizi'deki değerli müdevherleri analiz etmeye kalkışması, bencillik değilse bile, en azından cesaret sayılabilirdi.)

Medyadan bazıları Gabriel'e soru sormaya çalışırken Julia da grubun peşinden yürümekteydi. Bir an Gabriel'le göz göze geldi, Gabriel ona gergin, özür diler gibi bir gülümseme sundu, sonra fotoğrafçılara poz vermeye başladı.

Julia umutsuzluk içinde birbirine bitişik salonların bazılarını dolaştı, tabloları hayranlıkla seyretti, sonunda kendini en sevdiklerinden birinin, Leonardo da Vinci'nin *Annunciation* tablosunun önünde buldu. Tabloya yakın, hatta fazla yakın duruyor, mermer sütunun detaylarını inceliyordu ki kulağına İtalyanca sözler geldi.

"Bu tabloyu beğeniyor musunuz?"

Julia başını kaldırdı, siyah saçlı, teni güneşten esmerleşmiş bir adamın gözlerine baktı. Adam ondan uzun boyluydu ama fazla da uzun değildi. Atletik yapılıydı. Çok pahalı siyah bir takım giymiş, yakasına tek bir kırmızı gül goncası iğnelemişti. Julia onu, konferans sırasında arkasında oturan konuklardan biri olarak tanıdı.

İtalyanca "Evet, çok beğeniyorum," diye cevap verdi.

"Da Vinci'nin tablolarına kattığı o derinliğe her zaman hayranlık duymuşumdur, özellikle gölgelemelere ve sütundaki detaya."

Julia gülümsedi, tekrar tabloya döndü. "Ben de onu inceliyordum. Bir de meleğin kanatlarındaki tüyleri. İnanılmaz bir şey."

Adam eğilerek onu selamladı. "Lütfen kendimi takdim etmeme izin verin. Ben Giuseppe Pacciani."

Julia bir kararsızlık yaşadı çünkü bu soyadını tanıyordu. Floransa'nın en ünlü seri katilinin soyadıyla aynıydı.

Adam karşısında cevap bekliyor gibi durmaktaydı, o yüzden de Julia içinden yükselen kaçma dürtüsünü bastırdı.

"Julia Mitchell." Nezaketle elini uzattı ama adam onu şaşırttı, uzatılan eli iki eliyle tutup dudaklarına götürerek öptü.

"Çok memnun oldum. İzninizle söylemek isterim, güzelliğiniz La Bella Simonetta'yla yarışabilir. Özellikle de bu akşamki konferansta dinlediklerimizin ışığında."

Julia hemen gözlerini kaçırıp elini çekti.

"Size bir içki ikram etmeme izin verin." Çabucak bir garsona işaret etti, tepsiden iki şampanya kadehi aldı. Kadehini Julia'nınkiyle tokuşturup onun sağlığına içti.

Julia Ferrari spumantesini minnetle yudumlamaya başlamıştı. İçki içmek onu adamın yoğun bakışlarından kurtarıyordu. Çekici bir adamdı, ama Julia kuşkulanıyordu ondan. Belki de sırf soyadı yüzünden…

Adam ona aç bir ifadeyle gülümsedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ben üniversitede edebiyat profesörüyüm. Ya siz?"

"Dante'yi çalışıyorum."

"Ah, il Poeta. Benim de ihtisasım Dante. Nerede çalışıyorsunuz? Burada değil herhâlde."

Julia geriye doğru bir adım attı. "Toronto Üniversitesinde."

"Ahh! Bir Kanadalı. Eski öğrencilerimden biri de şimdi orada devam ediyor. Belki de tanıyorsunuzdur." Adam bir adım yaklaştı.

Julia ülke vatandaşlığı konusunda onun yanlışını düzeltmemeye karar verdi, bir adım daha geri çekildi. "Toronto çok büyük üniversite. Büyük olasılıkla tanımıyorumdur."

Giuseppe gülümsedi, ona müzenin ışıklarında bir garip parıldayan beyaz dişlerini gösterdi.

"Piero di Cosimo'nun 'Perseus'un Andromeda'yı Kurtarışı'nı gördünüz mü?" Yandaki tablolardan birini gösteriyordu.

Julia başını evet anlamında salladı.

"Bu resimde Hollanda etkisi var, görüyor musunuz? Ayrıca kalabalığın içindeki şu figürlere bakın." Tablonun sağındaki bir grubu gösteriyordu.

Julia daha yakından görebilmek için yana bir adım attı. Giuseppe onun arkasında duruyordu. Çok fazla yakındaydı. Onun tabloyu inceleyişini seyrediyordu.

"Beğendiniz mi?"

"Evet, ama ben Boticelli'yi tercih ediyorum." Gözlerini tablodan inatla hiç ayırmıyor, adamın bu kadar yakın durmaktan usanıp uzaklaşacağını umuyordu.

(Tercihen Arno Nehri'nin öbür kıyısına kadar.)

"Profesör Emerson'ın öğrencisi misiniz?"

Julia sesli sesli yutkundu. "Hayır. Ben… bir başkasıyla çalışıyorum."

"Amerikan standartlarına göre iyi diye düşünülüyor, zaten buraya da o yüzden davet edildi. Ama konferansı utanç vericiydi. Siz Dante'yi nasıl keşfettiniz?"

Julia konferansın böyle nitelenmesi konusunda onunla tartışmak üzereyken, adam elini uzatıp onun saçına dokundu.

Julia bir anda irkildi, geri çekildi ama adamın kolları uzun onu kolaylıkla izleyebildi. Julia onu terslemek üzere ağzını açarl yakınından bir homurtu sesi duydu.

Giuseppe ile Julia başlarını çevirdiklerinde Gabriel'i gördüler. Safir gözleri ateş saçıyordu. İki elini kalçalarına dayamış, ceketinin önü açık, öfkeli bir tavus kuşunu andırmaktaydı.

İleri doğru tehditkâr bir adım attı.

"Görüyorum ki nişanlımla tanışmışsınız. Eğer ellerinizi kaybetmeye razı değilseniz, onları kendi yanınızda tutmanızı öneririm."

Giuseppe kaşlarını çatacakken birdenbire yüzüne terbiyeli bir gülümseme ifadesi yayıldı.

Julia, Gabriel'in fırlayıp Giuseppe'nin kollarını yuvalarından sökmesini, Uffizi'nin tertemiz yer döşemelerini onun kanıyla pisletmesini beklemedi. İkisinin arasına girip elini Gabriel'in göğsüne dayadı.

"Gabriel, bu bey Profesör Pacciani. O da Dante uzmanı."

İki adam arasında bir bakışma oldu, Julia o anda, Gabriel'in konferansını, mırıldanıp öksürerek bölen adamın o olduğunu anladı.

Adam iki elini teslim oluyormuş gibi havaya kaldırdı.

"Binlerce kere özür dilerim. Konuşmanız sırasında ona bakışınızdan… onun size ait olduğunu anlamalıydım. Bağışlayın beni, Simonetta." Gözleri Julia'ya döndü ve orada kaldı. Dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrılmıştı.

Onun bu sarkastik davranışı karşısında Gabriel ona bir adım daha yaklaştı. Yumrukları sıkılmıştı.

"Sevgilim, kadehimi koyacak bir yer bulmam gerekiyor." Julia boşalmış şampanya kadehini elinde sallayarak Gabriel'in aklını çelmeye çalışmaktaydı.

Gabriel kadehi alıp Pacciani'nin eline tutuşturdu.

"Eminim bunu nereye koyacağınızı biliyorsunuzdur."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Julia'nın elini yakalayıp onu hemen çekti, uzaklaştırdı. Onlar Boticelli salonundan geçerken misafirler Kızıl Deniz gibi yarılıp onlara yol vermek zorunda kaldılar. Julia insanların onlara baktığını gördükçe yüzündeki kızarıklık daha da artmaktaydı.

"Nereye gidiyoruz?"

Gabriel onu taş karolarla döşeli koridora çıkardı, koridorun ucuna doğru yürümeye başladı. Tüm misafirlerin kulaklarından uzak bir yere. Sonunda onu karanlık bir köşeye itti, iki iri kaidenin üzerine oturmuş sütunların arasına soktu. Julia o koca kitlelerin yanında kendini cüce gibi hissetmekteydi.

Gabriel onun el çantasını alıp yana fırlattı. Derinin yere çarpma sesi koridor boyunca yankılandı.

"Ne yapıyordun onunla?" Gabriel'in gözleri alev saçıyordu, yanakları da hafifçe kızarmıştı. Bu ona pek sık olmazdı.

"Yalnızca havadan sudan konuştuk, o sırada o…"

Gabriel onu yakalayıp sertçe öptü. Tek eli saçlarına sarılmış, diğeri elbisesinden aşağıya kaymaktaydı. Bu temasın gücü Julia'yı geriletti, sonunda galerinin soğuk duvarını, sırtının üst tarafındaki çıplak teninde hissetti. Gabriel'in sert vücudu onunkine güçlü biçimde yaslanmıştı.

"Bir daha başka bir erkeğin ellerini senin üstünde görmek istemiyorum."

Onun dudaklarını sertçe açıp diliyle ağzına daldı, bu arada eli Julia'nın arkasına kayıp kalçasını parmaklarıyla ovuşturdu.

Daha önceki tüm temaslarında Gabriel'in hep ona yumuşak davranmış olduğunu Julia o anda fark etti. Şimdi öyle dikkatli değildi. Benliğinin yarısı alevlenmişti Julia'nın, onu umutsuzca istiyordu. Ama öbür yarısı da eğer kendisi 'dur' derse onun ne yapacağını merak etmekteydi.

Gabriel onun sol bacağını kaldırdı, oyluğunu kendi kalçasına sardı, daha da yaslandı.

Julia onu elbisesinin kumaşından hissediyor, taftanın soluk sofazlasını istediği kesindi.

"Seni kendimin yapmak için ne yapmam lazım?" diye inledi Gabriel.

"Ben seninim."

"Bu gece değilsin besbelli." Onun alt dudağını kendi ağzına çekti, dişleriyle dokundu. "Konferansımı anlamadın mı? Her kelime, her tablo senin içindi." Eli elbisenin altında yükseldi, oyluğunun tenini okşadı, sonunda Julia'nın kalçasındaki bir lastiğe gelince durdu.

Geri çekilip onun yüzüne baktı. "Bu gece jartiyer yok mu?"

Julia başını iki yana salladı.

"O hâlde bu nedir?" Parmakları incecik lastiğe dolanmıştı.

"Külot," diye soludu Julia.

Gabriel'in gözleri karanlıkta parıldadı. "Ne tür külot?"

"Tanga."

Gabriel tehlikeli bir gülümsemeyle dudaklarını onun kulağına değdirdi. "Bunu benim için giydiğini mi varsaymalıyım?"

"Yalnız senin için. Her zaman."

Gabriel hiç uyarısız onu kaldırdı, soğuk duvara yasladı. Dudakları onun boynunda, kalçasıyla onu duvara daha da itti. Julia'nın mandalina rengi ayakkabılarının ince uzun topukları onun kalçalarına sarılmıştı. Vahşi mavi gözler onun gözlerinde sabitlendi.

"Seni istiyorum. Hemen, şimdi."

Tek eliyle lastiği çekti, sonunda lastik koptu. Julia birdenbire kendini çıplak buldu. Gabriel arkaya uzanıp tangayı aldı, ceketinin cebine soktu. Julia'nın topukları kalçalarına öyle battı ki, yüzünü buruşturmadan edemedi.

"Konferansın sonrasında kendimi kontrol etmenin ne kadar zor geldiğini biliyor musun? Seni kollarıma almayı ne kadar istediğimi? Tek istediğim buyken sağla solla sohbet etmek öldürücü geliyordu.

"Keşke sırtın duvara yaslanmış, bacakların bana sarılmış durumda ne kadar seksi göründüğünü görebilseydin. Seni böyle istiyorum. Ama her soluğunda adımı söylemeni istiyorum."

Gabriel dilini onun boğazının aşağısındaki çukura bastırdı, Julia'nın gözleri kapandı. İhtirası aklıyla savaşıyordu. Bir an düşünmek için onu itmek zorunda kaldı. Bu ruhsal durumunda Gabriel tehlikeliydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

O anda Julia, koridorun ucunda yankılanan insan seslerini duydu, gözleri bir anda açıldı.

Ayak sesleri ve neşeli gülüşmeler yaklaşıyordu. Julia iki erkeğin İtalyanca konuşmakta olduğunu duydu. Hareket seslerini duyabilmek için dinlerken kalbi deli gibi çarpıyordu. Gabriel onu okşamayı sürdürmekte, ondan çıkan sesleri kendi ağzına alıp yutmaktaydı. Arada sırada o da bazı kelimeler fısıldıyordu; Julia'nın yanaklarını kızartan kelimeler.

Erkeklerden biri yüksek sesle güldü. Julia şaşırarak başını kaldırdı, Gabriel bundan yararlanıp onun boğazını öptü, dudaklarıyla narin tenini gıdıkladı.

"Lütfen beni ısırma."

Mırıltılı sesler çevrelerinde dolaşıyordu. Gerçi bir an sürmüştü ama sonunda o önemli kelimeler Gabriel'in heyecanını delip zihnine ulaşabildi. Yüzünü onun boğazından kaldırdı.

Göğüsleri birbirine bu kadar sıkı bastırırken, onun kalbinin atışlarını hissedebiliyordu. O *stakatto* ritimle kendinden geçer gibi gözlerini yumdu. Yeniden açtığında, içlerindeki ateşin çoğu yok olmuştu.

Julia, Simon'ın ısırığını makyajla saklamaya çok özen göstermişti ama Gabriel'in parmağı o izi buldu, çevresinde dolaştı, sonra eğilip orayı hafifçe öptü. Soluğunu yavaşça saldı, başını çok yavaş iki yana salladı.

"Bana hayır diyen tek kadınsın."

"Hayır demiyorum."

Omzunun üzerinden geriye baktı, derin konuşmalara dalmış iki erkeğin nerede olduklarını kontrol etti. Oldukça yakındaydılar. Bu yöne bakarlarsa, Gabriel'i görebilirlerdi.

Yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle yeniden Julia'ya döndü. "Kıskanç bir sevgilinin seni duvara dayayıp elde etmesinden daha iyisine layıksın. Zaten ev sahibimize yakalanmaya da niyetim yok. Bağışla beni."

Onu tekrar öptü, şişen alt dudağının çevresini başparmağıyla izledi, ruj bulaşıklarını beyaz teninden sildi.

"Dün gece gözlerinde gördüğüm güveni yıkacak değilim. Belki aklım başımdayken ve müzenin tümü bizimken…" İfadesi kararıyor, önceki müze olayını hatırlıyordu. "devam ederiz."

Topuklarını kendi arkasından çözdü, onu yere bastırdı, eğilip eteğini de düzeltti. Tafta yine özlemle, soluk soluğa hışırdadı, sonra sustu.

Bereket versin Dottore Vitali ile yanındaki, o sıra partiye geri dönmeye karar vermişlerdi. Ayak sesleri giderek uzaklaşmaktaydı.

"Ziyafet başlamak üzere. Kaçmak onlara hakaret olur. Ama seni eve atınca …" Gözleri onunkilere dikildi. "Süitin kapısının yanındaki duvar ilk durağımız olacak."

Julia başını evet der gibi sallarken onun artık kızgın olmayışına şükrediyordu. Doğrusu kendisi biraz ürkmüş olmasına rağmen, duvar seksi onu çok heyecanlandırmaktaydı.

Gabriel kendini yerleştirmeye çalıştı, sonra ceketini ilikledi, vücuduna sakin olması için telkinde bulunmaya uğraştı. Saçlarını düzeltmek de istedi, ama sonuçta, sevgilisini müzede karanlık köşeye çekmiş birine daha da çok benzedi.

Müze seksi, akademisyenlerin garip bir tutkusuydu. (Ve denemeden reddedilemeyecek bir şeydi.)

Julia uzanıp onun saçlarını düzeltti, kravatını doğrulttu, yüzünü ve yakasını, ruj sürünmüş mü diye kontrol etti. Bu işleri bitince, Gabriel eğilip yerden onun çantasını ve ceketini aldı, yüzünde bilgiç bir gülümsemeyle Julia'nın külotunu cebinde kontrol etti, gözle görülebilecek bir şey olmadığından emin oldu.

Julia ilk deneme adımını atarken, külotunun olmayışının şaşılacak kadar özgürleştirici bir tecrübe olduğunu fark etti.

"Seni şampanya gibi içebilirim," diye fısıldadı Gabriel.

Julia parmak uçlarında yükselip onu yanağından öptü. "Keşke bana da baştan çıkarma hilelerini öğretsen."

"Ancak sen bana senin gibi sevmenin sırlarını öğretirsen."

Gabriel onu boş koridordan yürütüp merdivenlerden birinci kata indirdi. Ziyafet başlamak üzereydi.

∞

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Profesör Panciani, Pitti Sarayı'nın yakınındaki evine gece yarısından sonra vardı. Bu da onun için pek alışılmadık bir şey değildi.

Anahtarlarını taradı, elinden düşürünce küfretti, sonunda oturduğu apartman dairesine girip kapıyı arkasından kapadı. Dört yaşındaki ikiz oğullarının yattığı küçük odaya yürüdü, onları öptü, sonra kendi çalışma odasına geçti.

Bilgisayarının açılmasını beklerken bir sigara tüttürdü, ardından hemen e-postalarını açtı. Gelen kutusunu görmezden gelip eski öğrencisi ve sevgilisi olan kişiye kısa bir mesaj yazdı. O mezun olduğundan beri hiçbir temasları olmamıştı.

Mesajda, Profesör Emerson'la ve çok genç Kanadalı nişanlısıyla tanıştığını belirtti. Emerson'ın Oxford Üniversite yayınları arasında çıkan monografından çok etkilenmiş olmakla birlikte, bu geceki konferansının sahte-entelektüellik koktuğunu, profesyonel, akademik bir konferansta yeri olmayacak şeylerle dolu olduğunu yazdı. İnsan ya entelektüel ve akademik olurdu ya da hoşça vakit geçirten popüler bir konuşmacı, ama ikisini birden olamazdı. Pacciani bundan sonra öğrencisine, Kuzey Amerika üniversitelerinde mükemmellik diye bunun mu kabul edildiğini sormadan edemedi.

Mesajına ileride bir *seksüel* randevu talebiyle son verdi... Büyük olasılıkla ilkbahar sonlarına doğru. Sonra sigarasını karanlıkta içip bitirdi, evlilik yatağında uyumakta olan karısının yanına gitti.

Bölüm 3

Christa Peterson imtiyazlı sınıfta sayılacak bir aileden gelme, iyi yetiştirilmiş bir kızdı ve o nedenle de aslında kötü mizacının hiçbir mazereti yoktu. Annesiyle babası birbirini çok seven insanlardı, tek evlatları olan kızlarını da deli gibi seviyorlardı. Babası Toronto'da saygın bir onkologdu. Annesi Havergal Koleji'nde kütüphaneciydi. Christa'nın mezun olduğu özel okulda anaokulundan lisenin sonuna kadar okumuştu.

Christa kilisenin pazar okuluna da devam etmişti. Anglikan mezhebindendi. Thomas Crammer'ın dua kitabını okumuş biri olsa bile, bunlar onun yüreğine hiç ulaşamamıştı. On beş yaşındayken dişi cinselliğinin o büyük gücünü keşfetmiş, keşfedince de onu yalnız para olarak değil, silah olarak da kullanmaya başlamıştı.

En yakın arkadaşı Lisa Malcolm'ın Brent adında bir ağabeyi vardı. Yakışıklıydı. Eski ve paralı ailelerin çocuklarına hizmet veren özel bir erkek okulunun, Yukarı Kanada Koleji'nin tipik mezunlarına benziyordu. Sarışın, mavi gözlü, uzun boylu ve sağlam yapılıydı. Toronto Üniversitesinin erkekler takımında kürek çekmişti. J. Crew reklamlarında kolaylıkla yıldız olabilirdi.

Christa onu uzaktan uzağa hep beğenmişti, ama aralarındaki dört yaş farktan ötürü Brent onu hiç fark etmemişti. Daha sonra bir gece Lisa'nın evinde kalırken, Christa tuvalete gitmeye kalkmış, Brent'e rastlamış, Brent bir anda onun uzun siyah saçlarından, iri kahverengi gözlerinden, gencecik, yeni olgunlaşmaya başlamış vü-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

cudundan etkilenivermişti. Koridorda onu yavaşça öpmüş, tereddüt-
lü parmaklarını onun göğsünden kaydırmıştı. Sonra elinden tutmuş,
onu kendi odasına davet etmişti.

Otuz dakika boyunca birbirlerini okşayıp giysilerinin üzerinden
vücutlarını keşfettikten sonra, Brent işi daha ileri götürmek istemiş-
ti. Christa kararsızdı çünkü bakireydi. Brent bu yüzden ona uçuk
aşırı vaatlerde bulunmaya başlamış, hediyeler almış, onu romantik
gezmelere götürmüş, sonunda da ailesinin hediyesi olan Baum &
Mercier marka paslanmaz çelik saati, on sekizinci doğum gününde
ona vermişti.

Christa çok seviyordu o saati. İyi de tanıyordu, çünkü Brent'in
çok değer verdiği bir şeydi. Aslında o saati, Brent'i istediğinden bile
fazla istiyordu.

Brent saati onun koluna taktığında, Christa saate bakmış, çe-
liğin serin sertliğine, bileziğinin ince kolunda yukarı aşağı kolayca
kayabilmesine hayran kalmıştı. Bu bir işaretti. Onun kendisini çok
istediğinin, uğrunda en değerli şeylerinden bile vazgeçmeye hazır
olduğunun işaretiydi.

Kendini isteniyor hissetmişti Christa. Ve de güçlü.

"Ne kadar güzelsin," diye fısıldamıştı Brent. "Canını yakacak de-
ğilim. Ama Tanrım, istiyorum seni. Hem söz veriyorum, kendini iyi
hissetmeni sağlayacağım."

Christa gülümsemiş, onun kendisine İnka'ların sunaklardaki
kurbanları yatırdıkları yer gibi daracık yatağına yatırmasına izin
vermiş, üç bin dolarlık bir kol saati uğruna bekâretini ona vermişti.

Brent sözünde durmuştu. Yumuşak davranmıştı. Yavaş gitmişti.
Onu öpmüş, ağzını yavaşça keşfetmişti. Göğüslerine saygısını ifade
etmişti. Onu parmaklarıyla hazırlamış, kendisi için hazır olup olma-
dığını test etmişti. Birleşirlerken çok dikkatli davranmıştı. Kanama
olmamıştı. Yalnızca kalçalarında dolaşan kocaman eller ve kendini
nasıl rahat bırakması gerektiğine ilişkin fısıltılı talimatlar... tedirgin-
liği geçinceye kadar.

Söz verdiği gibi, gerçekten kendini iyi hissetmesini sağlamıştı.
Güzel ve özel hissetmesini de. Bittiğinde bütün gece onu kollarında
sımsıkı kucaklanmayı sürdürmüştü. Çünkü yalnız şehvet duygula-
rıyla yönetilen kötü bir insan değildi.

Bunu izleyen üç yıl boyunca, başka romantik ilişkilerine rağmen
aynı şeyi çok kere tekrarlamışlardı. Brent onunla her yatışında mut-
laka avucuna bir de hediye tutuşturmuştu.

Onu kısa zamanda Bay Woolworth izledi. Christa'nın on birinci
sınıftaki matematik öğretmeniydi. Christa'nın Brent'le yaşadıkları,
ona erkekler hakkında çok şey öğretmişti. Onların istek ve arzularını
okumayı bilmesine ek olarak, nasıl tahrik edip kışkırtacağının, nasıl
nazlanıp onları peşinden sürükleyeceğinin de ustası olmuştu.

Bay Woolworth'u da acımasızca kışkırtmıştı; sonunda adam tes-
lim olmuş, okuldan sonra kendisiyle bir otelde buluşması için ona yal-
varmıştı. Erkeklerin yalvarması Christa'nın hoşuna gidiyordu. Basit
bir otel odasında, öğretmeni onu Tiffany'den alınmış bir gümüş kol-
yeyle şaşırtmıştı. Zarif zincirin uçlarındaki halkaları onun boynunun
arkasında birleştirmiş, tenini hafifçe öpmüştü. Buna karşılık Christa
da ona vücudunu saatlerce okşama izni vermişti. Sonunda adam yor-
gunluktan ve tatmin duygusundan ötürü uyuyakalana kadar.

Brent kadar yakışıklı değildi, ama daha tecrübeliydi. Her hedi-
yeden sonra Christa onun kendisine (eski ve yeni şekillerde) dokun-
masına izin veriyordu. Yaşadıkları serüven sona erip Christa, Bishop
Üniversitesine başlamak üzere Quebec'e taşındığında, artık müthiş
bir mücevher koleksiyonuna ve cinsel ilişkiler konusunda kapsamlı
bilgilere sahip olmuştu. Ayrıca Christa 'erkek-yiyen baştan çıkarıcı'
rolünü de erişilmesi gereken bir düzey olarak gören az sayıda kadın-
dan biri olmuştu.

Rönesans İncelemeleri dalında yüksek lisansını Università degli
Studi di Firenze'de tamamladığında, ilişkiler modelini de sabitlemiş
bulunuyordu. Daha yaşlı erkekleri, güçlü mevkilerde bulunanları ter-
cih etmekteydi. Yasak ilişkiler onu heyecanlandırıyordu. Söz konusu
erkekle aralarındaki mesafe ne kadar uzak, ne kadar imkânsızsa, o
kadar iyiydi!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Floransa'daki Duomo'da görevli bir papazı baştan çıkarmak için iki yıl uğraşmış, sonunda tam mezuniyetinden önce başarılı olmuştu. Adam onu ufacık dairesindeki tek kişilik yatağına götürmüş; ona elini sürmeden önce onun ince uzun parmaklarına, Giotto tarafından yapılmış minik bir ikon tutuşturmuştu. Paha biçilmez bir sanat eseriydi. Ama Christa, kendinin de öyle olduğunu düşünmekteydi. Kendini erkeklere vermekte sakınca görmüyordu, tabii bir bedel karşılığında. İstediği erkeklerle yatmayı da başarıyordu önünde sonunda.

Toronto Üniversitesindeki doktora programının ilk yılında Profesör Gabriel O. Emerson'la karşılaşıncaya kadar... Emerson şimdiye kadar karşısına çıkan erkekler arasında açık ara en yakışıklı ve en çekici olanıydı. Çok da seksi görünüyordu. O vahşi şehveti her gözeneğinden fışkırıyor gibiydi. Christa neredeyse kokusunu alabiliyordu onun.

En sevdiği barda nasıl avlanıp durduğunu seyrediyordu. Baştan çıkarıcı yaklaşımlarını, kadınların ona nasıl tepki verdiğini izliyordu. İtalyancasına nasıl çalışıyorsa, Emerson konusuna da öyle çalışıyor, edindiği bilgileri iyi kullanıyordu.

Ama o yüz vermiyordu. Vücuduna hiç bakmıyordu. Gözlerine soğuk soğuk bakıyor, sanki karşısındaki, kadın değilmiş gibi davranıyordu.

Christa daha tahrik edici giyinmeye başladı. O ise, gözlerini hiç boynundan aşağı indirmiyordu.

Tatlı davranmaya, kendini alçaltmaya çalıştı. Emerson sabırsızdı.

Ona bisküviler pişirdi, üniversitedeki posta kutusuna imzasız yiyecek paketleri bırakmaya başladı. Paketler orada haftalarca dokunulmadan bekliyor, sonunda bölüm sekreteri Bayan Jenkins onları çöpe atıyor, çürüyüp çevreye mikrop saçmalarını engelliyordu.

Profesör Emerson onu ne kadar reddederse, Christa onu o kadar çok istiyordu. Bunu bir tutku hâline getirdikçe de bu ticarette hediyeler almanın önemi gözünde azalıyordu. Bir kere ona arzuyla baksa, kendini ona karşılıksız vermeye hazırdı.

Ama bakmıyordu.

Böylece 2009'un sonbaharında, onunla Starbucks'ta buluşup tezini tartışma randevusu kopardığında, bu görüşmenin sonunda yemeğe gidip oradan da birlikte Lobby'ye gidecekleri konusunda hayli umutluydu. En iyi davranışlarını sergileyecek, ama yine de çekici olacaktı. Bu sefer adamın direncinin kırılacağını umuyordu.

Buluşmaya hazırlanmak için altı yüz dolar harcayıp siyah Bordelle bir gömlek, jartiyer ve siyah çoraplar aldı. Bunlara uyacak külot giymeye tenezzül etmedi. Jartiyerin lastikleri tenine sürtündükçe, içinde alevler kabarıyordu. Profesör Emerson o jartiyer düğmelerini (tercihen dişleriyle) açarken nasıl bir duygu hissedeceğini merak etmekteydi.

Ama Christa'nın şansı ters gitmişti. Paul ile Julia da aynı saatte aynı yere gelmişlerdi. Herhangi bir uygunsuz davranışta bulunursa, sınıf arkadaşlarının bunu hevesle gözleyeceklerinin farkındaydı. Profesör de bilecekti bunu. Her zamankinden daha profesyonel davranacaktı.

Bu durumda Christa o gün Paul ile Julia'nın karşısına dikildiğinde pek bozuk çalıyordu. Onlara hakaret etmeyi, profesör gelmeden çıkıp gitmelerini sağlamayı denedi. Bunu sağlamak için elinden ne geliyorsa yaptı. Ama tüm saldırılarına ve tehditlerine rağmen, her şey ters gitti. Profesör Emerson zamanından erken gelmiş, Christa'nın söylediklerini duymuştu.

Gabriel eliyle uzaktaki boş bir masayı işaret ederek "Bayan Peterson," demiş, onun kendisini o masaya izlemesini sağlamıştı.

"Profesör Emerson, size bir venti latté aldım." Bardağı onun eline vermeye çalıştığında, o eliyle bardağı yana iter gibi bir hareket yapmıştı.

"Kahvaltıdan sonra kahveyi sütle ancak barbarlar içer. Siz hiç İtalya'da bulunmadınız mı? Ha, bu arada Bayan Peterson, yağsız süt de şişman kızlara göredir."

Sonra topukları üzerinde dönüp kendi kahvesini almaya gitmiş, Christa ise öfkesini belli etmemek için savaş vermek zorunda kalmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Lanet olsun, Julianne. Bütün bunlar senin suçun. Bir sen, bir de yanındaki o papaz.

Christa, Profesör Emerson'ın gösterdiği sandalyeye oturup beklerken kendini fena hâlde yenik hissetmişti. Hemen hemen tümüyle. Çünkü oturduğu yerden Profesör Emerson'ın gri kaşe pantolonu içindeki biçimli poposunu çok iyi görebilmekteydi. İki elma gibi, yuvarlak. İki olgun, lezzetli elma.

Isırmak geliyordu içinden onları.

Sonunda profesör, elinde kendi lanet olası kahvesiyle masaya dönmüştü. Ondan mümkün olduğu kadar uzak oturmuş, teknik olarak aynı masayı paylaşıyor olsalar bile, ona çok sert bakışlarla bakmıştı.

"Sizinle davranışlarınız konusunda konuşmam gerekiyor. Ama bunu yapmadan önce, bir tek şeyi net biçimde ortaya koymak istiyorum. Bugün sizinle burada buluşmayı kabul edişim, kahve içmek istediğim içindi. Bundan böyle, her zaman olduğu gibi okulda görüşeceğiz. İkimiz arasında sosyal bağlar kurmaya dönük o açıkça belli olan çabalarınız başarısızdır. Anlıyor musunuz?"

"Evet, efendim."

"Kendinize yeni bir tez yöneticisi aramak zorunda kalmanız için bir tek kelime söylemem yeter." Boğazını temizledi. "Bundan böyle bana Profesör Emerson diye hitap edeceksiniz. Başkasına benden söz ederken de öyle. Profesör, profesör, profesör…

"Ayrıca, diğer öğrencilerim hakkında, özellikle Bayan Mitchell hakkında kişisel ifadeler de kullanmayacaksınız. Beni iyice anladınız mı?"

"Anladım."

Christa biraz öfkelenmeye başlamıştı ama bu tepkisini kendine sakladı. Suçu Julia'ya yükledi. Julia'yı programdan atmak istiyordu. Ne var ki bunu nasıl yapabileceğinden emin değildi. Henüz.

"Son olarak, benden veya başka bir öğrenciden ya da üniversiteyle ilgili herhangi bir kimseden duymuş olabileceğiniz her şeyi gizlilik kapsamında düşüneceksiniz, hiç kimseye söylemeyeceksiniz, aksi hâlde kendinize yeni bir tez yöneticisi bulursunuz. Bu basit talimata uyacak kadar zeki olduğunuza inanıyor musunuz?"

"Evet, Profesör." Bu aşağılamalara kızıyordu, ama doğrusunu söylemek gerekirse onun bu aksiliklerini çok da seksi buluyordu. Bunları cilveleriyle gidermek istiyordu. Onun kendisine ağza alınmaz şeyler yapmasını diliyordu, mesela…

"Master öğrencilerine yönelik bir tek hakaretinizi daha duyarsam, konuyu derhâl Profesör Martin'e, bölüm başkanına aktaracağım. Lisansüstü öğrencilerinin davranış kurallarını biliyorsunuzdur. Size bu konudaki zorlamaların yasak olduğunu hatırlatmama gerek yoktur sanıyorum. Var mı?"

"Ama ben Julia'ya öyle bir şey yapmıyordum, ben …"

"Kıvırmalara gerek yok. Hem Bayan Mitchell'in size kendisini ilk adıyla çağırma izni verdiğini de sanmıyorum. Kendisine ya doğru dürüst hitap edeceksiniz ya da hiç."

Christa başını eğdi. Bu tür tehditler hiç seksi değildi. Toronto Üniversitesindeki doktora programına girebilmek için çok çalışmıştı. Şimdi bu fırsatı elinden kaçırmaya hiç hazır değildi. Hele profesörün araştırma asistanıyla bir şeyler karıştıran o küçük kahpe yüzünden!

Gabriel onun tepkisini gördü, ama bir şey demedi. Espresso'sunu yavaşça yudumlamayı sürdürdü. Pişman değildi. İçinden, onu ağlatmak için daha ne yapması gerektiğini düşünüyordu.

"Üniversitenin tacizle ilgili politikasını biliyorsunuz. Bu politikalar iki yönlü işler. Profesörler de eğer bir öğrenci tarafından taciz edildiklerini düşünüyorlarsa, şikâyette bulunabilirler. Benimle ilişkinizde çizgiyi aşarsanız, sizi dekanın odasına öyle hızlı sürüklerim ki başınız döner. Anladınız mı?"

Christa çenesini kaldırdı, ona iri iri açılmış, korku dolu gözlerle baktı. "Ama biz… ben sanmıştım ki…"

"Ama diye bir şey yok!" diye terslendi Gabriel. "Eğer hayal görmüyorsanız, ortada 'biz' diye bir şey olmadığını anlarsınız. Tekrar etmeyeceğim. Durumunuzu artık biliyorsunuz."

Gabriel son kere Julia ile Paul'e doğru baktı. "Şimdi artık günün konuları bittiğine göre, size son tez öneriniz hakkında ne düşündüğümü söyleyeyim. Berbattı. Bir kere, teziniz bir türev. İkincisi, ye-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

terli literatür araştırmaları listesi sunma çabasına girişmemişsiniz. Önerinizi bu konuları kapsayacak şekilde düzeltmezseniz, başka yönetici aramak zorundasınız. Düzeltilmiş öneri getirmeyi seçerseniz, bunu iki hafta içinde yapmak zorundasınız. Şimdi izninizle, ayıracağım zamana değecek bir randevum var. İyi günler."

Gabriel Starbucks'tan hemen çıkmış, yaralı Christa'yı boşluğa bakar durumda bırakmıştı.

Christa onun dediklerinin bir kısmını dinlemişti tabii, ama aklı aslında başka şeylerle meşguldü. Bir kere, Julia'yla ödeşmek için bir şeyler yapacaktı. Ne yapacağını, ne zaman yapacağını henüz bilmiyor olsa da o kahpenin (mecazi anlamda tabii) canına okuyacak, onu saf dışı bırakacaktı (yine mecazi anlamda).

İkincisi, tez önerisini yeniden kaleme alacak, inşallah Profesör Emerson'ın akademik onayını kazanacaktı.

Üçüncüsü, baştan çıkarma çabalarını iki katına çıkaracaktı. Şimdi artık Profesör Emerson'ı öfkeliyken görmüş olduğuna göre, en çok istediği şey onu *kendisine* öfkelenmiş olarak görmekti… çıplakken. Fikrini değiştirtecekti ona. O sert görünümünü çökertecekti. Onu karşısında diz çökmüş yalvarırken görecek, sonra da…

Besbelli on santim topuklarla Bordello iç çamaşırları yeterli olmuyordu. Christa tepeden tırnağa bir değişim için Holt Renfrew'a gidecekti. Yeni bir elbise alacaktı kendine. Avrupa tarzı bir şey. Seksi bir şey. Versace'den.

Sonra da Lobby'ye gidip üçüncü planını devreye sokacaktı…

Bölüm 4

Floransa'daki butik otelin çatı katı süitinde, giysiler oturma odasında rastgele yerlere fırlatılmış, kapıdan (artık bomboş olmayan) duvara doğru bir iz oluşturmuşlardı. Havada iniltiler, tanıdık ritimler dolaşıyor, yerdeki ısmarlama (el yapımı) erkek pabuçlarının, siyah sutyenin, sehpaya atılmış takım elbisenin, Santorini mavisi bir havuza benzeyen tafta elbisenin üzerinden geçiyordu…

İnsan dedektif olsa, ortada kadın külotu ve pabuçları olmadığına da dikkat edebilirdi.

Ortalık portakal çiçeği ve Aramis kokuyor, araya terden gelen misk ve çıplak ten kokuları karışıyordu. Oda karanlıktı. Terastan gelen ay ışığı bile, iki çıplak vücudun birbirine sarılmış durduğu duvara ulaşamıyordu. Erkek dik duruyor, kadına destek veriyordu. Kadının bacakları erkeğin kalçalarına sarılmıştı.

"Aç gözlerini." Gabriel'in yakarışını çeşitli sesler, noktalama işaretleri gibi süslemekteydi: tenin tende kayması, dudakların boğduğu çığlıklar, hızlı oksijen yutmaları ve Julia'nın başının arkadaki duvara dokunuşu.

Julia onun her itişle inleyişini duyuyordu ama kendisi de tek bir duyuya odaklanmış olduğu için konuşma yeteneğini yitirmiş durumdaydı; o duyu da hazdan başka bir şey değildi. Sevgilisi onu her hareketiyle mutlu ediyordu. Göğüsleri arasındaki sürtünme, onun kendisini yüksekte tutarken verdiği destek bile. Doyumun kıyılarında dans ederken soluksuzdu Julia. Bir sonraki hareketin onu çökerteceğinden emindi. Yükseliyor, yükseliyor, yükseliyor, yükseliyor…

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sen iyi misin?" Hızlı hızlı soluyordu Gabriel. Sözlerinin sonu ağzından çığlık gibi çıkmıştı, çünkü en ufak bir dönüşle Julia'nın sivri topukları etine batıyordu.

Julia başını arkaya attı, doruğa ulaşırken ağzından birtakım anlamsız sesler çıktı, birleştikleri noktadan çıkıp sinirleri boyunca tüm vücuduna yayılan titreşimler hızlandı. Gabriel bunu elbette ki hissediyordu, çok geçmeden o da Julia'yı izledi; iki itiş daha ve sonunda onun adını boynunun dibine doğru haykırırken tüm vücudu sarsılıyordu.

Sonrasında "Kaygılandırdın beni," diye fısıldadı. Kocaman beyaz yatağın ortasında sırtüstü yatıyordu. Uykulu sevgilisi yanına sokulup kıvrılmış, başını onun dövmesinin üzerine dayamıştı.

"Neden?"

"Gözlerini açmadın. Konuşmadın. Fazla mı sert davrandım diye kaygılandım."

Julia parmaklarını onun karnında, göbeğinden aşağıya inen çizgi üzerindeki birkaç tüy üzerinden kaydırdı, tembel bir hareketle o dokuyu inceledi.

"Canımı acıtmadın. Bu seferki farklıydı… daha yoğun. Her hareket edişinde içimden inanılmaz duygular geçti. Gözlerimi açamadım."

Gabriel rahatlayarak kendi kendine gülümsedi, dudaklarını onun alnına değdirdi.

"Bu poz daha derindir. Ayrıca, müzedeki ön sevişmelerimizi de unutma. Yemek sırasında ellerimi senden çekemedim."

"Ama o, külotumu kaybettiğimi bilmendendi."

"Seni istediğim içindi. Her zaman." Ona bir yarım gülümseme sundu.

Julia "Seninle her sefer bir öncekinden iyi," diye fısıldadı.

Gabriel'in ifadesi hüzünlendi. "Ama hiç adımı söylemiyorsun."

"İsmini her an söylüyorum. Kullanmamı istediğin bir takma ad bulmayışına şaşıyorum… Gabe gibi, Dante ya da Profesör gibi."

"Ben onu demek istemedim. Demek istediğim, doruğa varırken benim adımı hiç söylemiyorsun."

Julia çenesini kıpırdatıp onun yüzünü görebilmeye çalıştı. Yüzü de sesinin tonu gibiydi. Hüzünlü ve bir anlığına kırılgan. Özgüvenli maske yok olmuştu.

"Benim açımdan, senin adın orgazm ile eş anlamlı. Bundan böyle onlara Emgazm demeye başlayacağım."

Gabriel yüksek sesle güldü. İçten gelen, göğsünü hoplatan bir gülüştü. Julia'nın doğrulmasına yol açmıştı. O da gülüşe katıldı, melankoli anının geride kalmasına sevindi.

"Yaman bir espri anlayışın var, Bayan Mitchell." Uzanıp onun çenesini tuttu, kaldırdı, tekrar yastığa uzanıp uykuya dalmadan önce dudaklarına bir kere daha saygılarını sundu.

Julia bir süre daha uyanık kaldı, nadir ve beklenmedik zamanlarda kendini gösteren o kaygılı, özgüvensiz küçük çocuğu düşündü.

Ertesi sabah Gabriel, Julia'yı Café Perseo'ya, onun tercihi olan kahvaltıyı ikram etmeye götürdü. Perseo, Piazza Signoria'da kaliteli bir dondurmacıydı. İçerde oturdular. Aralık havası normale dönmüştü artık. Hava serin ve yağışlıydı.

İnsan o meydanda sabahtan akşama kadar oturup dünyayı seyredebilirdi. Çevrede eski binalar vardı, Uffizi de köşeyi dönünce hemen oradaydı. Meydanda son derece etkileyici bir çeşmeyle çok güzel heykeller yer alıyordu. Bunlar arasında Mikelanj'ın Davut heykelinin bir kopyasıyla, Medusa'nın kesik başını elinde tutan bir Perseus heykeli de bulunuyordu.

Julia dondurmasını yerken Perseus'a bakmamaya çalışıyordu. Gabriel ise, sevgilisini aç bakışlarla seyretmekte olduğundan, gelip geçen Floransa güzellerine bakmıyordu.

"Bir tadına bakmak istemediğinden emin misin? Frambuazla limon birbirine harika yakışıyor." İki lezzeti birlikte taşıyan kaşığı kaldırmış, uzatıyordu.

"Yo, tadına bakmak isterim. Ama onun tadına değil." Gözlerinde ışıltılar vardı. "Ben biraz daha egzotik bir şey düşlüyordum." Espresso'sunu yana itip onun elini avucuna aldı. "Dün gece ve bu sabah için teşekkür ederim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sanırım asıl benim teşekkür etmem gerekir, Profesör." Julia onun elini sıktı ama kahvaltısına geri döndü.

"Bedenimin şeklinin odadaki o duvara işlememiş olmasına şaşıyorum." Kıkır kıkır güldü, bir kaşık dondurma daha uzattı.

Gabriel ona bunu kendisine yedirme izni verdi, diliyle dudaklarını yaladı. Julia başında bir sarhoşluk hissetti. Sabahın bazı sahneleri gözünün önünden geçiyordu. Bir tanesi çakıldı.

Ah, seks tanrısı erkek arkadaşların tanrıları, bu sabah için teşekkürler.

Zorlukla yutkundu. "Biliyor musun, bu benim için ilkti."

"Son olmayacak. Söz veriyorum." Gabriel dudaklarını tahrikkâr bir hareketle yaladı. Niyeti onu etkilemekti.

Julia ona doğru eğildi, yanağına bir öpücük kondurmaya çalıştı, ama o izin vermedi. Elini yılan gibi ensesine kaydırıp onu kendine doğru çekti.

Julia'nın ağzında dondurma tadı vardı. Sırf ona ait olan o benzersiz tat. Gabriel onu bıraktığında inledi, canı onu hemen otele götürüp dün geceki performansı tekrarlamak istedi... ya da belki müzedekini.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Julia onun bakışlarıyla karşılaşmamak için önündeki kâseye dönmüştü.

"Tabii."

"Neden nişanlın olduğumu söyledin?"

"*Fidanzata* sözünün pek çok anlamı vardır."

"Ama ilk anlamı, nişanlı."

"*Ragazza* sözü benim bağlılığımın derinliğini ifade etmiyor." Gabriel yeni, sıkı pabuçları içinde ayak parmaklarını kıpırdattı. Bundan sonra ne söyleyeceğini düşünürken dudakları büküldü; eğer herhangi bir şey söyleyecekse tabii. Sessiz kalmaya karar verdi, sandalyesinde tedirginlikle kıpırdandı.

Julia onun bu hareketini fiziksel bir rahatsızlığa yorumladı. "Topuklarım için özür dilerim."

"Nedenmiş?"

"Bu sabah sen giyinirken kalçalarındaki izleri gördüm. Canını yakmak istememiştim."

Gabriel muzip muzip gülümsedi. "Yüksek topukları tapınak hâline getirenler için normal bir tehlike. Aşk yaralarımı gururla taşıyorum."

"Gelecek sefere daha dikkatli olurum."

"Hayır, olmayacaksın."

Onun gözlerinde gördüğü ani ihtiras karşısında Julia'nın gözleri açılmıştı.

Gabriel önce onun dudaklarını öptü, sonra kulağına fısıldadı. "Sana daha da yüksek topuklu çizmeler alacağım. Sonra da onlarla ne yapabileceğine bakacağım."

Tek şemsiye altında Ponte Vecchio köprüsü üzerinde yürürlerken Gabriel onu her dükkâna girmeye zorluyor, güzel bir hediyeyi ona kabul ettirmeye çalışıyordu: Etrüsk röprodüksyonları, Roma paraları, altın kolyeler gibi. Ama Julia yalnızca gülümsüyor, reddediyor, ona Grace'in küpelerini işaret edip bunların yeterli olduğunu söylüyordu. Onun maddi şeylere kayıtsız kalması, Gabriel'in o tür şeyleri onun ayakları dibine yığmak istemesine yol açmaktaydı.

Köprünün ortasına vardıklarında, Julia onu kolundan çekip kenara, altta akan Arno nehrine bakabilecekleri yere götürdü.

"Bana alabileceğin bir şey var, Gabriel."

Gabriel ona merakla baktı. Sert Floransa rüzgârı Julia'nın yanaklarını kızartıyordu. İyiliğin, ışığın, sıcaklığın ve yumuşaklığın sembolüydü o. Ama çok, çok inatçıydı.

"Söyle, yeter."

Julia kendisini köprünün kenarından ayıran duvarın üzerinden elini kaydırdı. "Yara izimin çıkarılmasını istiyorum."

Gabriel şaşalamıştı. Onun Simon'un ısırık izinden utandığını zaten biliyordu. Daha o sabah, Julia makyaj malzemeleriyle yara izini saklamaya çalışırken Gabriel görmüştü onu. Sorduğu zaman da Julia'nın gözlerine yaşlar yükselmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Julia onun bakışlarından kaçınarak devam etti. "O ize bakmaktan hoşlanmıyorum. Senin bakmak zorunda kalmandan da. Yok edilmesini istiyorum."

"Philadelphia'da bir plastik cerrah bulabiliriz. Noel için eve döndüğümüzde."

"Evdeki zamanımız çok kısa. Babama bunu yapamam. Rachel'a da."

Gabriel şemsiyeyi öbür eline alıp onu kendine çekti, kucakladı, eğilip öptü, aşağıya kayarak yara izini buldu.

"Bunu seve seve yaparım. Daha fazlasını da yaparım. İste, yeter. Ama sen de benim için bir şey yapacaksın."

"Nedir?"

"Biriyle konuşmanı istiyorum. Olup bitenler hakkında."

Julia gözlerini indirdi. "Seninle konuşuyorum."

"Eşeğin teki olmayan biriyle demek istemiştim. İzi teninden yok edecek bir doktor tutabilirim, ama içindeki yaraları hiç kimse iyileştiremez. Bunu anlaman çok önemli. Hayal kırıklığına uğramanı istemiyorum."

"Uğramam. Hem kendine hakaret yağdırmaktan vazgeç. Beni üzüyorsun."

Gabriel başını eğerek bunu kabullendi. "Konuşabileceğin biri olursa yardımı olur diye düşünüyorum... her konuda. Tom, annen, o, ben." Ona acılı bir bakışla baktı. "Ben zor bir insanım. Bunu biliyorum. Bence konuşacağın biri olursa, işe yarar."

Julia gözlerini yumdu. "Yaparım, ancak sen de aynı şeyi yapmayı kabul edersen."

Gabriel katılaştı.

Julia gözlerini açtı, hızlı hızlı konuştu. "İstemiyorsun biliyorum, hem inan bana anlıyorum da. Ama bunu ben yapacaksam, senin de yapmana ihtiyacım var. Dün gece gerçekten kızmıştın. Kızgınlığın bana yönelik olmamakla birlikte, yine de acısını ben çektim."

"Sonrasında telafi etmeye çalıştım." Dişlerini gıcırdatıyordu.

Julia uzanıp onun kasılan çenesini okşadı. "Tabii öyle. Ama bir yabancıdan gelen gereksiz bir pas nedeniyle bu kadar kızman beni rahatsız etti. Seksin öfkeni gidereceğini, beni senin olarak damgalayacağını düşünmen de öyle."

Gabriel'in yüzünden şaşkınlık okunuyordu, çünkü kendi hareketlerini hiç böyle yorumlamamıştı.

"Seni asla incitmem." Julia'nın elini sıktı.

"Biliyorum.

Sıkılmış gibiydi Gabriel. Julia uzanıp onun saçlarını düzeltiğinde de gözlerindeki panik yok olmadı.

"Müthiş bir çiftiz, değil mi? Yaralarımız, geçmişlerimiz ve bütün sorunlarımızla. Trajik bir aşk herhâlde." Julia gülümsedi, durumu hafife almaya çalıştı.

Gabriel "Tek trajedi seni kaybetmek olurdu," dedi, onu hafifçe öptü.

"Beni ancak, sevmekten vazgeçtiğin zaman kaybedersin."

"O hâlde şanslıyım; hep benimle kalacaksın."

Onu tekrar öptü, sonra kolunu ona sardı.

"Rehabilitasyona girdiğimde terapi gerekmişti. Sonrasında da bir yıl kadar, destek toplantılarının yanı sıra terapiste gitmeyi sürdürdüm. O yolu hiç denememiş değilim."

Julia kaşlarını çattı. "Nekahet aşamasındasın ama toplantılara gitmiyorsun. Daha önce pek değinmedim, ama bu ciddi bir sorun. Üstüne üstlük, hâlâ içki içiyorsun."

"Ben kokain bağımlısıydım, alkolik değildim."

Julia durakladı, onun gözlerini aradı. Sanki eski bir Orta Çağ haritası bulmuş, orada dünyanın kenarını görmüş, üstünde 'ejderhalar var' yazısını okumuş gibiydi.

"Narkotik Destek Derneğinin bağımlılara içki içmemeyi tavsiye ettiğini ikimiz de biliyoruz." İçini çekti. "Ne kadar yardım etmeye çalışsam, bazı şeyler benim gücümün ötesinde. Seninle seks ne kadar hoşuma gitse de senin yeni uyuşturucu madden olmayı istemem. Ben düzeltemem böyle şeyleri."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Öyle mi düşünüyorsun? Düzeltmek için seksi kullandığımı mı sanıyorsun?" Samimiyetle soruyordu. Julia da alaycı bir cevap verme dürtüsünü bastırdı.

"Sorunları düzeltmek için seksi kullanmış olduğunu düşünüyorum. Kendin de bir kere söylemiştin bana, hatırlamıyor musun? Yalnızlıkla mücadele etmek için seksi kullandın. Ya da kendini cezalandırmak için."

Gabriel'in yüzünden karanlık bir gölge gelip geçti. "Seninle öyle değil."

"Ama insan kızınca, eski davranış biçimleri başlarını kaldırır. Bu benim için de geçerli ama benim başa çıkma yöntemlerim değişik." Onu yavaşça öptü, ama bu sefer bunu, Gabriel'in paniği dinene, o da öpüşüne karşılık verene kadar sürdürdü.

Ayrıldıklarında sarılmış olarak, sessizce durdular. Bir süre sonra Julia sessizliği bozmaya karar verdi. "Dünkü konferansın bana bir şey hatırlattı." Telefonunu çıkarıp hızla resimleri taradı. "İşte, burada."

Gabriel telefonu ondan alıp görkemli tabloya baktı. St. Francesca Romana, Meryem Ana'nın yardımıyla kucağında bir bebeği tutuyor, bir melek de onları seyrediyordu.

"Çok güzel." Telefonu geri verdi.

"Gabriel," dedi Julia alçak sesle. "Bak bu resme."

O da baktı. İçinden çok garip bir duygu gelip geçti.

Julia alçak sesle konuşmaya başladı. "Ben bu tabloyu her zaman sevdim. Gentileschi ile Caravaggio arasındaki benzerliklerden ötürü sevdiğimi sanıyordum. Ama daha fazlası var. St. Frances çocuklarından bazılarını vebada kaybetmişti. Bu tablo, o çocuklara ne olduğuyla ilgili olarak onun vizyonlarından birini simgeliyor."

Gabriel'in gözlerini aradı, buradaki anlamı onun anlayıp anlamadığını görmeye çalıştı. Ama anlamamıştı.

"Ben bu resme baktığımda, senin bebeğini, Maia'yı düşünüyorum. Grace onu kucağına almış, çevresinde de melekler var." Julia resimdeki figürleri işaret etti. "Bak! Bebek güvende ve seviliyor. Cennet öyle bir yerdir. Kaygılanmana gerek yok."

Julia yine onun yüzüne baktı. Gabriel'in acı içindeki güzel yüzüne. Gözlerinde yaşlar vardı.

"Üzgünüm. Çok üzgünüm. Seni avutmaya çalışıyordum." Kollarını onun boynuna doladı, sımsıkı sarıldı.

Sonunda Gabriel gözlerini sildi, yüzünü onun saçlarına sakladı. Kendini minnet dolu ve rahatlamış hissediyordu.

Ertesi gün öğleden sonra yağmur dindi. Julia ve Gabriel bir taksiyle Piazzale Michelangelo'ya yöneldiler. Oradan kentin manzarası çok güzel görünürdü. Herkes gibi onlar da otobüse binebilirlerdi, ama Gabriel herkes değildi.

(Dante uzmanlarının pek azı öyledir.)

Duomo'nun karolarla kaplı çatısını hayran hayran seyrederlerken Gabriel "Rachel mesajında ne diyordu?" diye sordu.

Julia tırnaklarını inceliyordu. "Aaron'la ikisi selam yolluyorlar. Mutlu muyuz diye merak ediyorlar."

Gabriel'in gözleri kısıldı. "Hepsi o kadar mı?"

"Şey, hayır."

"Eee?"

Julia omuzlarını kaldırdı. "Scott'un bir kız arkadaşı varmış."

"Aferin Scott'a," diye güldü Gabriel. "Başka bir şey?"

"Niye soruyorsun?"

O başını yana eğdi. "Çünkü bir şey sakladığın zaman… anlarım."

Parmaklarını onun belinin çıplak teninde yukarı aşağı kaydırıyordu. Orası Julia'nın gıdıklandığı yerdi.

"Bunu herkesin önünde yapamazsın."

"Yo, yapabilirim." Gabriel sırıttı, parmaklarını amaçlı olarak kaydırmaya, onu gıdıklamaya çalıştı.

Julia kıkırdamaya başladı, onun kollarından kurtulmaya çalıştı, ama o bırakmadı.

"Hadi, Julianne. Söyle bana Rachel'in neler dediğini."

"Gıdıklamayı kes," diye soludu Julia. "O zaman söylerim."

Gabriel ellerinin hareketini durdurdu.

Julia derin bir soluk aldı. "Bizim… birlikte olup olmadığımızı bilmek istiyordu."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ya, sahi mi?" Dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Sen ne dedin?"

"Doğruyu söyledim."

Gabriel onun gözlerini aradı. "Başka bir şey?"

"Doğru dürüst davrandığını, benim mutlu olduğumu umuyordu. Ben de evet dedim… her ikisine de." Bir an durdu, Vermont'taki bir delikanlıdan gelen e-postadan söz edip etmeme konusunda karar vermeye çalıştı.

"Ama bir şey daha var. Devam et." Hâlâ gülümsüyordu.

"Şey, Paul de e-posta yollamış."

Gabriel kaşlarını çattı. "Ne? Ne zaman?"

"Konferansının olduğu gün."

"Neden daha önce bundan söz etmedin?" diye köpürdü Gabriel.

"İşte bu yüzden." Onun yüzündeki tedirginliği işaret ediyordu. "Senin canını sıkacağını biliyordum, bir oda dolusu önemli kişinin karşısında konuşacağın sırada öyle bir şey istemedim."

"Ne demiş?"

"Christa'nın tez önerisini senin kabul ettiğini söylemiş."

"Başka?"

"Mutlu Noeller dilemiş, Selinsgrove'daki adresime bir şey yollayacağını söylemiş."

Gabriel'in burun delikleri genişledi. "Neden yapsın bunu?"

"Çünkü o benim arkadaşım. Herhâlde 'pancake' şurubudur, ben de babama veririm. Paul bir erkek arkadaşım olduğunu, çok, çok mutlu olduğumu biliyor. İstersen mesajı sana yollarım."

"Gerek yok." Gabriel'in dudakları incelmiş, birbirine kenetlenmişti.

Julia kollarını göğsünde çaprazladı. "Profesör Pain yakınlardeyken Paul'le vakit geçirmemi sen kendin istiyordun."

"O farklıydı. Ayrıca, ondan bir daha söz etmemizi istemiyorum."

"Söylemesi kolay. Sen ikide bir benim daha önce birlikte olduğum insanlarla karşılaşmak zorunda değilsin."

Gabriel ateş saçan gözlerle baktı.

Julia elini ağzına kapadı. "Özür dilerim. Korkunç bir sözdü."

"Hatırlıyorsan, senin cinsel ilişkiler kurduğun en azından bir kişiyle karşılaşmıştım."

Arkasını dönüp yürümeye başladı. Terasın kenarına gidiyordu. Julia onun kısa bir süre yalnız kalmasına izin verdi, sonra yanına gitti, ürkek bir hareketle küçük parmağını onunkine sardı. "Özür dilerim."

Gabriel cevap vermedi.

"Beni Simon'dan kurtardığın için teşekkür ederim."

Gabriel yine kaşlarını çattı. "Bir geçmişim olduğunu biliyorsun. Bunu ikide bir ortaya sermek niyetinde misin?"

Julia gözlerini ayağındaki ayakkabılara dikti. "Hayır."

"O söz sana yakışmayan bir şeydi."

"Özür dilerim."

Gabriel'in gözleri kent manzarasındaydı. Kırmızı kiremitli damlar güneşte parlıyor, Brunelleschi'nin kubbesi hepsine egemen görünüyordu.

Julia konuyu değiştirmeye karar verdi. "Önceki konferansında Christa bir garip davranıyordu. Gücenik gibiydi. Sence ikimizi biliyor mudur?"

"Gücenikti, çünkü öyle edepsiz pasları hoş karşılamıyorum. Ama düzelttiği önerisini vaktinde getirdi ve çalışması kabul edilebilir düzeydeydi."

"Yani sana… şantaj yapmadı mı?"

Gabriel, "Her kadın senin rakibin değil," diye terslendi, onun elini itti.

Julia'nın gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. "Bu söz de sana yakışmadı."

Bir an sonra, Gabriel'in öfkesi yok olmuş gibi gözüktü, omuzları sarktı. "Bağışla beni."

"Birlikte olduğumuz zamanı tartışarak ziyan etmeyelim."

"Kabul. Ama Paul'ün sana mesaj çekmesinden hoşlanmıyorum. Gerçi daha beter insanlar da arkadaşın olabilir." Gabriel'in sesi genelde olmadığı kadar donuktu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Julia gülümsedi, dudaklarını onun yanağına değdirdi. "İşte benim tanıdığım ve sevdiğim Profesör Emerson."

Gabriel, bu güzel manzaranın önünde onun bir resmini çekmek amacıyla telefonunu çıkardı. Julia gülüyordu. Gabriel resim üstüne resim çekti, derken telefon çaldı. Londra'daki Big Ben'in pek de yumuşak olmayan çan sesi aralarında çınladı.

Julia ona meydan okuyan bir bakış yöneltti.

Gabriel yüzünü buruşturdu, onu kucaklayıp yoğun biçimde öptü. Yüzünü avuçlarına aldı, dudaklarıyla bastırıp onun dudaklarını açtı, dilini yavaşça içeriye kaydırdı.

Julia da onun öpüşüne karşılık verdi, kollarını onun beline sarıp kendine doğru çekti. Bu arada Big Ben çanları çalmayı sürdürüyordu.

"Cevap vermeyecek misin?" Bunu soracak fırsatı ancak bulabilmişti.

"Hayır. Onunla konuşmayacağımı sana daha önce söylemiştim."

Dudaklarını tekrar Julia'nınkilere değdirdi, ama bu seferki kısa sürdü.

"Ona acıyorum," dedi Julia.

"Neden?"

"Çünkü seninle birlikte bir çocuk dünyaya getirdi. Çünkü seni hâlâ istiyor, ama kaybetmiş durumda. Çünkü eğer seni kaybeden ben olsaydım, felaket bir durumda olurdum."

Gabriel sabırsızlıkla pufladı. "Beni kaybedecek değilsin. Kes şunu."

Julia'nın yüzünde zayıf bir gülümseme vardı. "Şey, bir şey söylemem gerek."

Gabriel geri çekildi.

"Bunu sana kaygılandığım için söylüyorum. Bilmeni isterim." Ona dürüst bir bakışla baktı. "Paulina'ya acıyorum ama belli ki olup bitenleri canlı tutması, seni kendi hayatının içinde tutabilmek için. Acaba başını durmadan belaya sokması, sen onu kurtarasın diye mi, diye de düşünüyorum. Bence bir başkasıyla duygusal ilişki kurmasının zamanı gelmiş. Âşık olabileceği biriyle."

"Hayır diyemem." Sesi gergindi.

"Ya seni serbest bırakmadan mutlu olamıyorsa? Sen onu serbest bıraktın, beni buldun. Onu da serbest bırakman bir iyilik olur. O da kendi mutluluğunu bulsun."

Gabriel başını ciddi bir ifadeyle salladı, onu alnından öptü, ama bu konuda başka bir şey söylemedi.

Floransa gezilerinin geri kalanı mutlu geçti. Bir tür balayı gibiydi. Gündüzleri çeşitli kiliseleri, müzeleri gezdiler, aralarda otele koşup seviştiler, bazen yavaş yavaş, bazen delicesine. Gabriel her akşam yemeği için farklı bir restoran seçiyordu. Çıktıklarında otele kadar yürüyor, köprülerden biri üzerinde durup serin akşam havasında ergenler gibi sarılıp birbirlerini okşuyorlardı.

Floransa'daki son gecelerinde Gabriel, Julia'yı Caffé Concerto'ya götürdü. Burası onun en sevdiği restoranlardan biriydi. Arno Nehri kıyısındaydı. Peşpeşe gelen yemekleri yiyip birkaç saat geçirdiler, rahat rahat tatillerinden, tomurcuklanan cinsel aşklarından söz ettiler. Bu son haftanın bir tür uyanış olduğunu ikisi de itiraf ettiler; Julia için, Eros'un esrarlarına uyanış, Gabriel için de iç içe geçmiş dört aşka uyanış.

Sohbet sırasında Gabriel sonunda sürprizini açıkladı. Tatillerinin ikinci haftası için Umbria'da bir villa kiralamıştı. Onu Venedik'e ve Roma'ya bir dahaki tatilde götüreceğine söz verdi; büyük olasılıkla yazın, Oxford ziyaretini bitirdikleri zaman.

Yemekten sonra Gabriel onu son kere Duomo'ya götürdü. "Seni öpmeye ihtiyacım var," diye fısıldadı, kucaklayıp onu kendine yasladı.

Julia ona kendisini otele götürmesini, vücudunu daha derin biçimde damgalamasını söyleyecekken, sözü kesildi.

"Güzel Bayan! Yaşlı adama birkaç kuruş..." Ses İtalyanca olarak, Duomo'nun basamaklarından geliyordu.

Julia düşünmeden Gabriel'in yanından eğildi, konuşanın kim olduğunu görmeye çalıştı. Adam dilenmeyi sürdürüyor, yiyecek almak istediğini söylüyordu.

Daha Julia basamaklara yaklaşamadan Gabriel onu kolundan yakaladı, "Uzaklaş, sevgilim," dedi.

"Ama karnı aç. Hava da çok soğuk."

"Polis gelir, onu alır. Kent merkezinde dilencilerden hoşlanmazlar."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"İnsanlar gelip kilise merdivenine oturmakta özgürdür. Sığınma..."

"Orta Çağ'ın sığınma kavramları artık geçerli değil. Batılı hü-kümetler onu ortadan kaldırdı. İngiltere buna on yedinci yüzyılda başladı." Gabriel homurdanırken Julia çantasını açmış, yirmi Euro çıkarıyordu.

"Bu kadar çok mu?" Gabriel kaşlarını çatmıştı.

"Tüm param bu. Hem bak, Gabriel." Adamın koltuk değnekleri-ni gösteriyordu.

"Kurnaz bir kandırmaca."

Julia sevgilisine, hayal kırıklığına uğramış gibi baktı. "Ben aç kal-manın ne demek olduğunu bilirim." Dilenciye doğru bir adım atar-ken, Gabriel onu geri çekti.

"Parayı ya şaraba ya da uyuşturucuya harcayacak. Ona yardımı olmaz."

"Uyuşturucu bağımlıları bile biraz merhameti hak eder."

Gabriel büzüldü.

Julia dilenciye doğru baktı. "Assisi'li Aziz Francis sadakayı şarta bağlamıyordu. Kim isterse, veriyordu."

Gabriel gözlerini devirdi. Aziz Francis'i bile devreye soktuğuna göre, bu tartışmada Julia'yı yenmesine olanak yoktu.

"Ona bir şey verirsem, birinin yardım edecek kadar ilgi gös-terdiğini görür. Parayı nereye harcarsa harcasın, bu iyi bir şey olur. Vermeme engel olma." Gabriel'in çevresinden dolaşmaya çalıştı, ama o yolu tıkadı. Parayı onun elinden aldı, kendi de cebinden bir şeyler ekledi, dilenciye uzattı.

İki erkek, aralarında İtalyanca bir şeyler konuştular, yaşlı adam Julia'ya eliyle öpücükler gönderdi, Gabriel'in elini sıkmaya çalıştı.

Gabriel geriledi, Julia'nın kolunu tutup oradan uzaklaştırdı.

"Ne diyordu?"

"Meleğe merhameti için teşekkür etmemi istedi."

Julia onu durdurdu, çatık alnından öptü, yüzüne bir gülümseme yayılmasını sağladı. "Teşekkür ederim."

Gabriel "Onun kastettiği melek ben değilim," diye homurdandı, o da Julia'yı öptü.

Bölüm 5

Ertesi sabah mutlu çifti Perugia tren istasyonunda bir limuzin bekliyordu. Şoför onları kıvrılıp giden yollardan, Todi yakınla-rındaki bir Orta Çağ villasına götürdü.

"Villa bu mu?" Julia bahçe yoluna girerlerken dehşet içinde kal-mıştı. Burası tepe üstünde bir şatoya benziyordu. Üç katlı bir yapıydı, on dönüm civarında, servilerle, zeytin ağaçlarıyla dolu bir arazinin ortasında duruyordu.

Limuzin ilerlerken Gabriel kocaman bir karma meyve bahçesini işaret etti. Daha sıcak mevsimlerde burada incir, şeftali ve narlar ye-tişiyordu. Villanın arkasında bir havuz, çevresinde lavanta yatakları vardı. Julia o kokuyu neredeyse arabanın içinden bile duyabiliyordu. Yatacakları yatağın çarşaflarına kokuyu getirmek için oradan ilk fır-satta birkaç küçük dal toplamaya o anda karar verdi.

"Beğendin mi?" Gabriel hevesle onun yüzünü inceliyor, mem-nun olacağını umuyordu.

"Bayıldım. Villa kiralamaktan söz ettiğinde, bu kadar muhteşem bir şey olacağını düşünmemiştim."

"İçerisini görene kadar bekle. Üst kat balkonunda bir şömine, bir de sıcak banyo var."

"Mayo getirmemiştim."

"Mayo gerekiyor diyen oldu mu?" Kaşlarını çağrıştırıcı biçimde kıpırdattı, Julia güldü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kapıda siyah bir Mercedes duruyordu. İstedikleri zaman çeyr
köyleri, bu arada Assisi'yi ziyaret etmeleri için. Julia oraya özel bi
merak duymaktaydı.

Villanın kâhyası mutfağı yiyeceklerle, şaraplarla donatmış, on
lara hazırlamıştı. Julia kilerde birkaç şişe ithal malı kızılcık suyu gö
rünce gözlerini devirdi.

Profesör Gabriel, 'aşırı koruyucu' Emerson yine vuruşunu yap
mıştı.

"Ne düşünüyorsun?" Kocaman, tam donanımlı mutfakta, yan
yana ayakta dururlarken Gabriel iki elini beline dayamıştı.

"Mükemmel."

"Kendini Umbria'nın ortasında bulmak hoşuna gitmeyebilir diye
korkuyordum. Ama baş başa, sessiz zaman geçirmek bize iyi gelir
diye karar verdim."

Julia tek kaşını kaldırdı. "Birlikte geçirdiğimiz zamanlar genel
likle pek de sessiz olmuyor, Profesör."

"Arzularımı coşturup beni deli ediyorsun da ondan." Onu ihti
rasla öptü.

"Bu gece çıkmayalım. Birlikte yemek pişiririz istersen ya da ate
şin başında gevşeriz."

"Kulağa hoş geliyor." Julia onu bir daha öptü.

"Ben bavulları yukarıya taşıyayım, sen de evi dolaş. Terastaki
sıcak banyo, büyük yatak odasının dışında. On beş dakikaya kadar
orada buluşuruz."

Julia gülümseyerek başını eğdi.

"Ha, Bayan Mitchell..."

"Evet?"

"Gece boyunca hiçbir şey giymek yok."

Julia bir çığlık atıp merdivenlerden yukarıya koştu.

Ev yalnız krem ve beyaz tonlarda, zevkli biçimde döşenmiş ol
makla kalmıyor, aynı zamanda ikinci katta çok da romantik bir ya
tak odası sunuyordu: dört direkli yatağı ve perdeleriyle! Julia tuvalet
çantasını banyoya götürmeden önce bir an durup yatağı denedi.

Makyaj malzemelerini çıkardı, şampuanıyla duş jelini açık du
şun rafına yerleştirdi. Saçlarını tepesine toplayıp üstündeki her şeyi
çıkardı, fildişi rengi bir havluya sarındı. Daha önce hiç havuza çıplak
girmemişti, ama şimdi bunu hevesle bekliyordu.

Giysilerini katlayıp tuvalet masasına koyarken yatak odasından
müzik sesi geldiğini duydu. Norah Jones'un 'Don't Know Why' şar
kısını tanımıştı. Gabriel her şeyi düşünüyordu.

Banyo kapısının dışından duyulan sesi, bunu bir kere daha onay
ladı. "Biraz antipasti ile bir şişe şarap getirdim, belki acıkmışsındır
diye. Dışarıda görüşürüz."

"Bir dakikaya kadar geliyorum," diye seslendi Julia.

Aynada kendine baktı. Gözleri heyecanla parlıyordu, yanakları
da sağlıklı bir pembeye dönüşmüştü. Âşıktı. Mutluydu. Sıcak banyo
nun açılışını, koyulaşan Umbria gökleri altında sevgilisiyle birlikte
yapacaktı (öyle umuyordu).

Terasa doğru yürürken, Gabriel'in üstünden çıkardığı giysilerini
bir sandalyenin arkasına asmış olduğunu gördü. Açık duran balkon
kapısından soğuk akşam rüzgârı giriyor, saçlarını uçuruyor, teninin
pembesini daha da koyultuyordu. Gabriel çıplaktı. Onu bekliyordu.

Terasa çıktı, onun tüm dikkati kendisine dönünceye kadar bekle
di, sonra sarındığı havlunun yere kaymasına izin verdi.

∞

Vermont'un Burlington kasabası yakınlarında, Paul Virgil
Norris, annesiyle babasının evinde mutfak masasının başına geçmiş,
Noel hediyelerini paketliyordu: ailesine, kız kardeşine ve son olarak
da yüreğinin özlediği kadına.

Belki yüz kilo çeken bir 'rugby' oyuncusunu, yanında Noel paket
kâğıtlarıyla, seloteyplerle oturmuş, makası kâğıda değdirmeden öl
çüp biçiyor görmek şaşırtıcı olabiliyordu. Önünde bir şişe 'pancake'
sosu, içi doldurulmuş bir Holstein oyuncak ve iki figürin, gururla
dizilmişti. Bu figürinleri, Toronto'da çizgi romanlar satan bir kitap
dükkânında bulmuştu. Biri sözde Dante'ydi; haçlı askeri gibi giyin
miş, göğsündeki zincire de bir St. George haçı asılmıştı. Diğeri ise

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sarı saçlı, mavi gözlü bir Beatrice anakronizmiydi; o da Orta Çağ prensesleri kılığındaydı.

Ne yazık ki oyuncak şirketi bir de Virgil figürü yapmayı akıl edememişti. (Besbelli Virgil'i bir eylem kimliği olarak görmüyorlardı.) Paul aynı kanıda değildi, bu nedenle de oyuncak şirketine bir mektup yazıp bu ihmalleri konusunda onları uyarmıştı.

Her hediyeyi dikkatle sarıp bir karton kutuya yerleştirmeden önce, kırılmamaları için baloncuklu kâğıtlara sardı. Bir Noel kartına birkaç kelimelik bir not yazıp imzaladı. Giderek artan duygularını saklamak için gündelik bir dil kullanmaya çalışmıştı. Sonra kutuyu kapatıp seloteyple yapıştırdı, üstüne özenle Bayan Julianne Mitchell'ın adresini yazdı.

∞

Sıcak banyoda keyifli bir süre geçirdikten sonra Gabriel bir Umbria yemeği hazırladı. *Bruschetta con pomodoro e basilico*, zeytinyağlı, (bahçeden toplanmış) siyah yer mantarlı *tagliatelle* ve peynirle ekmek. Doya doya yediler, mum ışığında Orvieto beyaz şarabından içip bol bol güldüler. Yemekten sonra Gabriel yatak odasındaki şöminenin önüne, yere, battaniyeler ve yastıklarla bir yuva hazırladı.

Kendi telefonunu ses sistemine bağladı, 'Julia'yı Sevmek' adını verdiği dosyadaki melodilerin arka arkaya çalmasını ayarladı. Daha sonra, hazırladığı yere oturup onu kollarına aldı, çevrelerinde Orta Çağ ezgileri dolaşırken öylece, çıplak, battaniyelere sarınmış, utanç duymaksızın oturmayı sürdürdüler.

"Bu müzik çok güzel. Nedir?" Julia gözlerini kapamış, *capella* söyleyen kadın seslerine konsantre olmuştu.

"The Mediaeval Baebes'den 'Gaudete'. Bir Noel şarkısı."

"Bir müzik grubu için hayli iddialı bir isim."

"Çok yetenekliler. Toronto'ya son gelişlerinde gidip dinlemiştim."

"Sahi mi?"

Gabriel ona bilgiç bilgiç gülümsedi. "Kıskandınız mı, Bayan Mitchell?"

"Kıskanmalı mıyım?"

"Yo. Kollarım dolu. Tümüyle."

Göksel sesler arasında konuşmaları kesildi, öpüşmeleri başladı. Çok geçmeden ateşin yanında vücutları çıplak kaldı.

Turuncu alevlerin ışığında Julia, Gabriel'i itip sırtüstü yatırdı, ata biner gibi üstüne geçti. Gabriel sırıttı, onun yönlendirmesine izin verdi, yeni kazandığı özgüvene bakıp bunun tadını çıkardı. "Pek de korkutucu bir şey değil, değil mi… üste geçmek?"

"Değil. Ama artık seninle daha rahatım. Sanırım oteldeki duvar seksi çekingenliklerimi yok etti."

Gabriel içinden, başka seks türleriyle daha hangi çekingenlikleri yok edebileceğini düşünmekteydi –duş seksi örneğin. Ya da belki aile birleşmelerinin kutsal kâsesi: mutfak masası seksi.

Julia'nın sesi düşüncelerini yarıda kesti. "Seni mutlu etmek istiyorum."

"Ediyorsun. Pek çok."

Julia elini arkaya uzattı, onun kasığının hemen üstüne hafifçe dokundu. "Ağzımla karşılığını veremediğim için kendimi kötü hissediyorum. Çok cömert davranıyorsun."

Gabriel'in vücudu onun kısık fısıltısına ve tereddütlü eline tepki gösterdi. "Julianne, burada göze göz diye bir şey yok. Ben ne yapıyorsam, istediğim için yapıyorum." Dudakları bir yarım gülümsemeyle kıvrıldı. "Ama mademki teklif ediyorsun…"

"Erkeklerin bunu tercih ettiğini biliyorum."

Gabriel omuzlarını kaldırdı. "Harika bir seks her zaman daha iyidir. Onun yanında başka her şey bir *amuse bouche* olarak kalır." Ona muzip muzip göz kırptı, vurgulamak için de kalçasını hafifçe sıktı.

"Bu poz iyi mi? Sen yatarken ya da… ?

"İyi," diye fısıldadı Gabriel. Gözleri birden ışıklanmıştı.

"Herhâlde benim diz çökmemden iyidir." Gözünün ucuyla Gabriel'in tepkisini izliyordu.

"Evet, doğru. Ama ben, prensesimi memnun etmek için onun önünde diz çökmeye hazırım. Daha önce sergilediğim gibi."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Julia hafifçe güldü. Sonra gülümsemesi kayboldu. "Sana bir şey söylemem gerek."

Gabriel beklentili bakışlarını ona dikti.

"Benim öğürme refleksim var."

Gabriel'in kaşları arasında bir çizgi belirdi.

"Olmasa kaygılanırdım."

Julianne onun araştırıcı ifadesinden kaçındı, eli daha aşağıya kaydı.

Gabriel'in eli onun elinin üstünü örttü.

"Sorun olmayacak, sevgilim. Söz veriyorum." Elini sıktı.

Julia daha aşağıya kaydı, Gabriel parmaklarını onun saçlarına dolamaya başladı, şakacı hareketlerle çekiştirdi.

Julia dondu.

Bir an için durumu fark edemeyen Gabriel onun uzun ipek saçlarıyla oynamayı sürdürdü. Sonra, onun artık kıpırdamadığını fark etti. "Ne oldu?"

"Lütfen başımı bastırma."

"Öyle bir niyetim yok." Sesi kaygılı çıkmıştı.

Julia hiç kıpırdamıyor, öylece bekliyordu. Neyi beklediğini Gabriel anlayamıyordu. Saçlarını bırakıp çenesini kaldırdı, yüzüne baktı. "Tatlım?"

"Şey, yalnızca... üstüne kusmak istemiyorum."

"Duyamadım?"

Julia başını eğdi. "Daha önce... oldu da."

Gabriel ona inanmaz bakışlarla bakıyordu. "Nasıl... sonra mı?"

"Şey, hayır."

Gabriel bir süre sessiz kaldı, sonra gözleri kısıldı. "Öğürme refleksinden mi kustun, yoksa o it seni aşağıya bastırdığı için mi?"

Julia büzüldü, başı ufacık hareketlerle evet anlamında sallandı.

Gabriel bir küfür savurdu, öfkesi başına çıkmıştı. Hemen doğrulup oturdu, elleriyle yüzünü ovalamaya başladı.

Geçmişte cinsel fetihlerinde müşfik davranmamış olmakla birlikte, bir dereceye kadar nazik davrandığı için gurur duyardı. Kokain kullanırken biraz daha az. Katıldığı Bacchanalia türü, zaman zaman

eski Roma'nın dekadansını yansıtan partiler olmuştu, ama yine de asla, asla bir kızın başını, kusturana kadar bastırmış değildi. Kimse yapmazdı böyle bir şeyi. Birlikte dolaştığı uyuşturucu satıcılarıyla tiryakileri bile, ahlak anlayışları ve davranış sınırları hiç olmadığı hâlde. Bir kadına öyle davranmak için insanın inanılmaz derecede hasta, sapık, sizojinik bir itoğlu olup karşısındakini aşağılamaktan zevk alması gerekirdi.

Böyle bir şeyi Julianne'a, o güzel gözlü, güzel ruhlu insana yapmak; öğürme refleksinden utanç duyan birine! Senatörün oğlu, Georgetown'da, annesiyle babasının evinde, askıya alınan mahkûmiyeti ve gözlem altı kararı sonrasında saklanıyor olduğu için şanslıydı, yoksa Gabriel'i, daha önceki dövüşü sürdürmek üzere kapısında bulurdu. Bu seferki öyle birkaç yumrukla bitmezdi.

Cinayet düşüncelerini kafasından uzaklaştırdı, Julia'yı ayağa kaldırdı, bir battaniyeye sardı. "Yukarıya çıkalım."

"Neden?"

"Çünkü bu söylediğinden sonra burada oturamam."

Julia'nın yanakları duyduğu utançla kızardı, iri gözleri yaşlarla doldu.

"Hey." Gabriel dudaklarını onun alnına bastırdı. "Senin suçun değil. Anlıyor musun? Yanlış bir şey yapmadın."

Julia çok hafif gülümsedi, ama ona inanmadığı belliydi.

Gabriel onu üst kata götürdü, yatak odasından geçirip banyoya soktu, kapıyı arkasından kapattı.

"Ne yapıyorsun?"

"Umarım güzel bir şey." Başparmağıyla onun yanağını okşadı.

Duşu açtı, sıcaklığını kontrol etti, istediği kıvama gelince akışı tropik yağmur duşuna geçirdi. Battaniyeyi onun üzerinden yavaşça aldı, duşun kapısını onun geçmesi için açık tuttu, o girdikten sonra kendi de girdi.

Julia'nın aklı karışmış gibiydi.

"Seni sevdiğimi göstermek istiyorum," diye fısıldadı Gabriel. "Yatağa götürmeksizin."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yatağa götür beni," diye yalvardı Julia. "O zaman akşamımız mahvolmaz."

"Akşamımız mahvolmadı." Sesi hırslıydı. "Ama bir daha kimse canını yakarsa, bana lanet olsun." Her iki eliyle onun saçlarını okşadı, yer yer ayırdı, kıpırdattı, her tarafının iyice ıslanmasını sağladı.

"Beni kirli buluyorsun."

"İlgisi yok." Onun elini tutup göğsündeki dövmeye bastırdı. "Elimi sürdüğüm şeyler arasında meleğe en yakın olan sensin." Gözleri kırpılmaksızın onunkilere bakıyordu. "Ama bence ikimiz de geçmişimizi yıkayıp atmak zorundayız."

Julia'nın saçlarını bir yana aldı, boynuna bir öpücük kondurdu. Bir adım geriledi, avucuna vanilya kokulu şampuandan biraz aldı. Parmaklarıyla sıvıyı onun başına sürdü, yavaşça ovaladı, sonunda uçlardaki bukleler kadar indirdi. Hareketlerine çok dikkat ediyordu. Eğer ona olan sevgisinin cinsel tutkudan çok daha derin olduğunu hareketleriyle göstermek istiyorsa, şimdi tam zamanıydı.

Julia rahatlamaya başladı. Annesiyle yaşadığı az sayıdaki mutlu anılardan birini düşünüyordu. Kendisi henüz küçük bir çocuktu. Annesi onun saçlarını banyoda yıkıyordu. İkisinin birlikte güldüklerini hatırladı. Annesini gülümserken hatırlıyordu.

Saçlarını Gabriel'in yıkaması çok daha iyiydi. Derin bir şefkat içeren çok yakın bir tecrübeydi. Onun karşısında çıplaktı. Gabriel onun utancını yıkayıp arındırmaktaydı.

O da çıplaktı ama onu sıkıştırmamaya, utanç duyduğu heyecanının ona değmemesine özen gösteriyordu. Bu, seksle ilgili bir şey değildi. Bu onun kendini seviliyor hissetmesiyle ilgiliydi.

"Kendimi duygulara bu kadar kaptırdığım için üzgünüm." Julia'nın sesi çok kısıktı.

"Seksin duygularla dolu olması gerekir. Duygularını benden saklamak zorunda değilsin." Kollarını onun beline sardı, onu kucakladı. "Ben de ikimiz için çok derin duygulara sahibim. Şu birkaç gün hayatımın en mutlu günleri oldu."

Çenesini Julia'nın omzuna dayadı. "On yedi yaşındayken utangaçtın, ama bu kadar yaralı olduğunu hatırlamıyorum."

"Onu ilk zalimlik gösterdiğinde terk etmeliydim." Sesi titriyordu. "Ama yapmadım. Kendime güvenmedim. Durum gittikçe kötüleşti."

"Senin suçun değil."

Julia omuzlarını kaldırdı. "Onunla kaldım. Çekici ya da anlayışlı olduğu zamanları hatırlamaya çalıştım, öteküler yok olur diye umdum. Sana söylediğim şey mideni bulandırdı biliyorum, ama inan bana Gabriel, hiç kimse benden… kendim iğrendiğim kadar iğrenemez."

"Julia," diye inledi Gabriel. Onu çevirip kendine döndürdü. "Senden iğrenmiyorum. Ne yaptığın umurumda değil; kimse öyle muamele görmeyi hak etmez. Beni duyuyor musun?" Gözleri pırıl pırıl, tehlikeli bir maviye dönüşmüştü.

Julia ellerini yüzüne kapadı. "Senin için iyi bir şey yapmak istemiştim. Ama onu bile beceremedim."

Gabriel onun bileklerini tutup ellerini yüzünden indirdi. "Dinle beni. Biz birbirimizi sevdiğimize göre, aramızdaki her şey, seks de dâhil her şey, bir armağandır. Hak değildir, izin değildir, haraç değildir… hediyedir. Şimdi artık ben varım. Onu bırak, gitsin."

"Kafamın içinde hâlâ onun sesini duyuyorum." Yüzüne düşen bir tutam saçı yana aldı.

Gabriel başını iki yana sallarken uzandı, ikisini birlikte yukardan boşalan sağanağın altına çekti, sıcak suyun üstlerine boşalmasını sağladı. "Konferansımda Boticelli'nin Primavera'sı hakkında ne dediğimi hatırlıyor musun?"

Julia başını evet dercesine salladı.

"Bazıları Primavera'yı cinsel uyanışla ilgili sanır; resmin o tarafı, görücü usulü evlenmelerin bir yorumudur. İlk bakışta, Flora bakiredir ve korkuyordur. Hamileyken ise, huzurlu görünmektedir."

"Ben Zephyr onun ırzına geçti sanıyordum."

Gabriel'in çenesi kenetlendi. "Öyle oldu. Sonra da ona âşık oldu, onunla evlendi, onu çiçeklerin tanrıçasına çevirdi."

"Evlilik için en iyi alegori sayılmaz."

"Hayır, değil." Sesli sesli yutkundu. "Julia, senin cinsel tecrübelerinin bir kısmı travmatik olsa da hâlâ tatmin edici bir cinsel yaşamın

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olabilir. Bilmeni istiyorum, kollarımda güvendesin. Zevk almadığın hiçbir şey yapmanı istemiyorum… buna ağız seksi de dâhil."

Tek kolunu onun beline sardı, sıcak suların üstlerinden akarak yerdeki mermere inişine baktı. "Daha bir haftadır birlikte yatıyoruz. Birbirimizi çeşitli şekillerde sevmek için önümüzde koskoca bir ömür var."

Sessizce, sevgiyle onun boynunu, ensesini, omuzlarını süngerle sabunladı. Sonra omuzlarının çizgisine, tek tek her bir omuruna dokundu, ikide bir durup sabunları duruladığı yerlere öpücükler kondurdu.

Sırtının aşağısını, belinin altındaki iki gamzenin olduğu yeri yıkadı. Tereddüt etmeksizin her bir poposunu sabunlayıp bacaklarının arkasını masajladı. Ayaklarını bile yıkadı. Bunu yapmak için onun elini tutup kendi omzuna dayamış, parmakların arasını öyle temizlemişti.

Julia ömründe bu kadar sevildiğini hissetmiş değildi.

Boynunun önüne, omuzlarının eğimine geri döndü. Göğüslerini yıkayıp elleriyle okşadı, öpmek için süngeri yan tarafa bıraktı. Sonra bacaklarının arasına yavaşça dokundu. Cinsel değil, saygı içeren bir hareketti. Siyah tüylerdeki köpükleri duruladı, dudaklarını oraya da değdirdi.

Bütün bunlar bitince onu kollarına aldı, utangaç bir ergeni öper gibi öptü: tertemiz, basitçe. "Bana sevmeyi öğretiyorsun, ben de sana sevmeyi öğretiyorum, bir bakıma. Kusursuz değiliz, ama mutlu olabiliriz. Olamaz mıyız?" Gözlerini görebilmek için geri çekildi.

"Evet," diye mırıldanırken Julia'nın gözlerinde yaşlar vardı.

Gabriel onu bağrına bastı, sular üstlerinden akarken yüzünü onun boynuna gömdü.

∞

Julianne duygusal açıdan tükenmiş durumda, ertesi gün öğlene kadar uyudu. Gabriel o kadar iyi, o kadar sevgi dolu davranmıştı ki! Julia'nın her zaman bir erkeğin temel ihtiyacı saydığı şeyi feda etmişti: ağız seksini. Ve ona sunduğu şey de ancak utançtan temizleme olarak nitelenebilirdi. Gabriel'in sevgisiyle kabulü, amaçladığı değişimi de sağlamıştı.

Gözlerini açtığında kendini daha hafif, daha güçlü, daha mutlu hissediyordu. Nasıl aşağılandığına dair sırları saklamak çok ağır bir yük olmuştu. Şimdi o suçluluğun yükü kalkınca, yepyeni bir insan gibi hissediyordu kendini.

Belki kendi yaşadığı tecrübeyi *Pilgrim's Progress* kitabındaki Christian'la karşılaştırması bir tür günah sayılabilirdi ama arada önemli ortak noktalar görebiliyordu. Gerçek insanı özgür kılıyordu; aşk da korkuları yok ediyordu.

Yaşadığı yirmi üç yıl boyunca Julia anlayışın, merhametin ne kadar yaygın olduğunu fark edememişti. Gabriel kendini büyük günahkâr sayıyordu, ama o da anlayışın kanalı olabiliyordu. Bu da ilahi komedinin bir parçasıydı: Tanrı'nın mizah anlayışı, evrenin işleyişini yönlendirmekteydi. Günahkârlar başka günahkârların bağışlanmasına katkıda bulunuyor; inanç, umut ve anlayış, inançsızlığı, umutsuzluğu, nefreti alt ediyor, tüm yaratıklarını kendine çağıran o tek varlık da bakıyor, gülümsüyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 6

Umbria'daki son gecelerinde, Gabriel gecenin yarısında boş yatakta uyandı. Yarı uykulu, yarı rüyada, elini Julianne'ın tarafına attı. Çarşaflarda hiç sıcaklık yoktu.

Bacaklarını yere indirdi, tabanları soğuk taşlara değince irkildi. Üstüne bir bokser şortu çekti, kafasını kaşıyarak alt kata indi. Mutfakta ışık yanıyordu ama Julianne görünürlerde yoktu. Tezgâhın üstünde yarısı içilmiş kızılcık suyuyla kalıntı peynir ve ekmek kabukları gördü. Sanki bir fare, gece ziyafetine gelmiş, ayak seslerini duyunca kaçmış gibiydi.

Salona geçtiğinde, şöminenin yanındaki yumuşak koltukta onun başını gördü. Julianne huzur içindeyken, olduğundan da genç görünüyordu. Teni solgundu ama yanaklarında ve dudaklarında pembelik vardı. Gabriel o anda, onun dudaklarını tarif eden bir şiir yazmayı ne kadar isterdi. Birden, yazmaya karar verdi. Julia'nın görünüşü ona Frederick Leighton'un 'Flaming June'unu hatırlatıyordu. Fildişi rengi, zarif bir gecelik giymişti. İnce askılarından biri sağ omzundan kaymış, o güzel kavisini açıkta bırakmıştı. O solgun, düzgün ten onu çağırırken Gabriel kendini tutamadı, eğilip onun omzunu öptü, sonra yanına çömeldi, elini saçlarından kaydırıp onu hafifçe okşadı.

Julia kıpırdandı, gözlerini açtı, iki kere kırpıştırdı, ona gülümsedi.

Yavaş gelen o tatlı gülümseme Gabriel'in yüreğini tutuşturdu. Solumasının hızlandığını hissetti. Daha önce kimsenin karşısında böyle bir şey hissetmemişti. Julia'nın içinde uyandırdığı duygular onu her seferinde şaşırtıyordu.

"Merhaba," diye fısıldadı, uzanıp saçlarını yüzünden kaldırdı. "İyi misin?"

"Elbette."

"Elimi uzatıp seni yerinde bulamayınca kaygılandım."

"Bir şeyler atıştırmaya inmiştim."

Gabriel'in kaşları çatıldı, elini onun başına dayadı. "Hâlâ aç mısın?"

"Yiyecek konusunda değil."

"Bu bir ilk olmalı." Parmağı onun boynunda, geceliğin yakasında dolaşıyordu.

"İlk gecemiz için almıştım."

"Çok güzel. Neden giymedin?"

"Senin Floransa'dan bana aldığın güzel şeyleri giyiyordum. Ne demişti satan adam? Basklar ve 'body'ler miydi? Senin kadın çamaşırları konusundaki zevkin şaşılacak kadar eski moda Profesör Emerson. Neredeyse bana korsaj da alacaksın."

Gabriel güldü, onu öptü. "Arayıp bulmaya çalışırım. Hakkın var, ben hayal gücüne pay bırakan şeyleri tercih ediyorum. Çok daha keyifli oluyor. Hoş, sen ne giysen güzelsin, giymezken de güzelsin."

Julia onun yüzüne dokunmak üzere uzandı, onu kendine çekip derin derin öptü. Dudaklarını çene çizgisinden kaydırıp kulağına fısıldadı. "Yatağa gel."

Onu elinden tuttu, mutfak masasının yanından geçirdiğinde birbirlerine gülümsediler, sonra merdivenleri çıktılar. Julia onu direkli yatağın kenarına oturttu, kendisi karşısında ayakta durdu.

Geceliğin askılarını omuzlarından kaydırdı, gecelik ayak bileklerine düşüp yığıldı, onu çıplak bıraktı.

Odanın yarı karanlığında, Gabriel o kışkırtıcı kıvrımlara içer gibi baktı. "Sen Tanrı'nın varlığına bir işaretsin," diye mırıldandı.

"Ne?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yüzün, göğüslerin, harikulade sırtın. St. Thomas Aquinas seni görme şansına ulaşsaydı, Tanrı'ya giden yolların altıncısı olarak seni gösterirdi. Sen yaratılmış değil, tasarımlanmış olmalısın."

Julia gözlerini devirip kızardı.

Gabriel onun pembe yanaklarına doğru gülümsedi. "Seni utandırıyor muyum?"

Julia cevap olarak ona bir adım daha yaklaştı, uzanıp ellerinden birini aldı, kendi memesine koydu.

Gabriel orayı hafifçe sıktı. "Yanıma yat, sana sarılayım."

"Beni sevmeni istiyorum."

Gabriel bokser şortunu çıkardı, onun yanına sokuldu. Eli hâlâ memesindeydi. Onu öpmeye başladı, diliyle yavaşça gıdıklar gibi yaptı.

"Seni soluyorum," diye fısıldadı. "Sen her şeysin. Havasın." Parmaklarıyla göğüslerini kıpırdattı, boynuna yumuşak öpücükler kondurdu, onları yukarı aşağı dolaştırdı, Julia da güvenli parmaklarıyla onu teşvik etti.

Sonra onu itip sırtüstü yatırdı, üzerine ata biner gibi oturdu. Gabriel onun göğüslerinin arasını öptü, meme başlarından birini ağzına alırken elini teninde kaydırdı, onu kontrol etti.

Memeyi bırakıp başını iki yana salladı. "Hazır değilsin."

"Ama seni istiyorum."

"Ben de seni istiyorum. Ama önce vücudunu alevlendirmem gerek."

Julia'nın hevesi, Gabriel'in her birleşmelerini ikisi için de zevkli kılma kararlılığına toslamıştı. O hazır oluncaya, arzudan çıldırıncaya kadar beklemeye razıydı. Daha önce harekete geçmek istemiyordu.

Sonunda birleştiklerinde, Julia onun açık duran mavi gözlerine baktı. Burunları arasında birkaç santim vardı. Çok yavaş hareket ederek onun üzerine geçti, zevk duygusuna odaklanırken gözleri kapandı. Yoğun bir birleşmeydi. Koyu mavi gözler, yoğun duygular içinde, hiç kırpılmadan iri kestane gözlere bakıyordu. Her hareket, her özlem, iki çift göze yansımaktaydı.

"Seni seviyorum." Gabriel burnuyla onu gıdıklarken Julia temposunu hızlandırdı.

"Ben de seni seviyorum…" Son kelimesi hafif bir iniltiyle kesildi.

Hareketleri hızlanırken Julia eğilip onun dudaklarını aradı. Dilleri birbirini araştırdı, birleşmeleri iniltilerle, itiraflarla noktalandı. Gabriel onun kaburgalarına dokundu, beline kaydı. Ellerini onun kalçalarının altına kaydırdı, onu hafifçe kaldırabileceği poza getirdi.

Julia onun tiryakisi olmaya başlıyordu. Bu yakınlık anlarında kendisine bakışına bayılıyordu. Çevrelerindeki her şeyin flu bir görünüme büründüğü anlara da. Onun kendisini sevişini özlüyor, içinde kıpırdamasını arıyor, çünkü o her zaman kendini güzel hissetmesini sağlıyordu. Ona sorsalar, her orgazmın, birleştikleri zaman hissettiklerinin üzerine fazladan bir hediye olduğunu söylerdi.

Sevişmek, tıpkı müzik gibi, solumak gibi, kalp atışlarının temposu gibi, temel bir ritme dayalıydı. Gabriel onun vücudunu okumayı öğrenmiş, ona uyan tempoyu bulmuştu. Ele uyan eldiven gibi. Bu bilgi, hem kişisel hem de temeldi. Kral James'in çevirmenleri, Âdem'in karısı Havva'yı tanımasından bahsederken işte bundan söz ediyorlardı.[2] Bir âşığın sevgilisine ait o kutsal bilgileri, kutsal birleşmelerde saptırılan, kötüleştirilen o bilgi. Evliliği bir sözcük olmanın ötesine taşıyan bilgi.

Julia edindiği bu yeni bilgileri iyiye kullanıyor, vücuduyla Gabriel'i zevkten zevke sürüklüyordu. Onu kendi içindeyken hissedişi de sıcak, coşturucu, tropik ve kusursuzdu.

Öyle yakın, öyle yakındı ki ona! Yüzünün ifadesini yokluyor, gözlerinin açık olduğunu görüyordu. Her hareketine ondan cevap geliyordu. Her hareket ikisine de zevk veriyordu.

Bakışırlarken Julia'nın göğsünden koca bir inilti koptu, sonra kafasını geriye atıp onun adını haykırdı. Gabriel için bu harikulade bir şeydi. Julianne sonunda ona adıyla seslenmişti. Kendini yüksekten düşüyormuş gibi hissetti, her kası gerilip sonra gevşerken yüksek sesle inledi, alnındaki ve boynundaki damarlar kabardı, yatıştı.

Sevinç dolu, şefkatli bir birleşme.

2 Kitab-ı Mukaddes'in İngilizceye çevirisine atıf.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Julia ondan ayrılmak istemedi. Vücudunun kendisinden kopmasını istemiyordu. Onun üzerine kıvrıldı, ifadesine baktı.

"Hep böyle mi olacak?"

Gabriel onun burnunu öptü. "Bilmiyorum. Ama Richard'la Grace bir örnek sayılabilirse, zamanla daha da iyiye gidecek. Tüm sevinçlerimizin ve tecrübelerimizin senin gözlerinde yansıdığını görüyorum, sen de benim gözlerimde göreceksin. Hikâyemiz daha da iyiye, derine gidecek."

Julia onun söylediklerine gülümseyip başıyla onu onayladı; sonra yüzü hüzünlendi.

"Ne oldu?"

"Gelecek yıl ne olacağı konusunda kaygılıyım."

"Neden?"

"Ya Toronto'da doktora programına kabul edilmezsem?"

Gabriel'in kaşları çatıldı. "Başvurduğunu bilmiyordum."

"Senden ayrılmak istemiyorum."

"Ben de ayrılmanı istemiyorum, ama Julianne, Toronto programı sana göre değil. Seninle çalışacak kimse yok. Ben tez yönetmenin olamam, Katherine'in de bir yıldan uzun bir taahhüde girmeyi kabul edeceğinden kuşkuluyum."

Julia'nın ifadesi kardı.

Gabriel parmağıyla onun yanağını okşadı. "Harvard'a gitmek istiyorsun sanıyordum."

"Çok uzak orası."

"Kısacık bir uçuş mesafesi." Ona düşünceli gözlerle baktı. "Hafta sonları ve tatillerde görüşebiliriz. Ben ücretli izin için başvurdum. Belki ilk yılında seninle gelebilirim."

"Ben gidersem, altı yıl oradayım. Belki de daha uzun." Neredeyse ağlamaya başlayacaktı. Gabriel kahverengi gözlerdeki sulanmayı görünce yüreği sızladı.

"Bir çare buluruz," derken sesi boğuklaştı. "Şu anda, elimizdeki zamanın tadını çıkarmamız gerek. Geleceğe, bırak ben kaygılanayım. Ayrılmamamızı garantiye alacağım."

Julia itiraz etmek üzere ağzını açarken Gabriel onu öptü.

"Kendinden yaşlı, durmuş oturmuş bir erkekle çıkmanın avantajı, senin kariyerine odaklanmana da pay bırakmasıdır. Kendi işimi seninkine uydurmanın bir yolunu bulacağım."

"Bu adil değil."

"Senin profesör olma rüyandan vazgeçmeni ya da gereğinden düşük seviyeli bir programa yazılmanı beklemek çok büyük haksızlık olur. Hayallerini benim için feda etmene izin veremem." Sırıttı. "Şimdi öp beni, bana güvendiğini göster."

"Sana güveniyorum."

"Gabriel ona sarıldı, Julia başını onun göğsüne dayarken içini çekti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 7

Christa Peterson Toronto'da, annesiyle babasının evinde, e- postalarına bakıyordu. Noel'e daha birkaç gün vardı. Bir haftadır bakmamıştı gelen kutusuna. Profesör Emerson macerasına ek olarak geliştirdiği bir başka ilişki, bu ara ömrünü tüketmişti, bu da tatilde British Columbia'ya gidip sevgilisiyle Whistler'da kayak yapamayacağına işaret ediyordu.

Söz konusu bankacı ona telefon mesajı yollayarak ilişkiye son vermişti. Hoş bir şey değildi tabii, ama bir mesaj daha gelip günlerce posta kutusunda saatli bomba gibi beklerse, daha kötü olurdu.

Ekranın başına oturmadan önce bir iki kadeh Bollinger şampanyası içip kendini çelikleştirmişti. Aslında o şampanyayı, kendisini kayağa götürecek olan o serseme hediye diye almıştı. Ekrana baktı. Evet, orada bekleyen bir bomba vardı ama bu onun tahmin ettiği bomba değildi.

Profesör Pacciani'nin mesajı onu şaşırttı demek, yeterli olmayacaktı. Bastığı halı altından çekilmiş gibi hissetmekteydi kendini.

Profesör Emerson'ın tutuk da olsa biraz sevgi gösterdiği tek Kanadalı kadın olarak Profesör Singer'ı tanıyordu. Evet, Christa gerçi Emerson'ı Lobby'de çeşitli kadınlarla görmüştü ama aynı kadınla ikinci kere hiç görmemişti. Diğer kadın profesörlerle ve bölümde çalışanlarla dostlukları vardı ama bunlar ancak profesyonel dostluklardı. Her zaman onları ciddi tokalaşmalarla karşılardı. Buna karşılık Profesör Singer'ı son konferansında iki yanağından öptüğünü görmüştü.

Christa'nın Profesör Pacciani ile olan ilişkisini yeniden alevlendirmeye niyeti yoktu. Adam fiziksel açıdan yetersizdi. Doyumsuz ayrıldığı buluşmalara yeniden dönmeyi neden istesindi ki? Standartları vardı Christa'nın ne de olsa. Kişisel hizmet aksesuarları yetersiz olan bir erkekle yatmaya değmezdi.

(Sorsalar, bu sözlerinin yayınlanmasında sakınca görmeyeceğini de söylerdi.)

Ama Profesör Emerson'ın nişanlısı konusunda daha fazla bilgi edinmek istediğine göre, Profesör Pacciani'nin önerdiği ilkbahar randevusuyla ilgileniyormuş gibi yapmaya karar verdi. Sonra da alt kata, şampanyanın geri kalanını içmeye indi.

∞

Noel'den önceki gün, Julia'yı Selinsgrove'daki Kinfolks restoranında, babasıyla öğle yemeği yerken buldu. Gabriel, Richard'la bazı son dakika alışverişlerine çıkmış, Rachel'le Aaron da hindi almak üzere markete gitmişlerdi. Scott hâlâ kız arkadaşıyla Philadelphia'daydı.

Tom, Paul'den gelen hediyeyi Julia'ya vermiş, o da paketi yere, ayaklarının dibine koymuştu. Şimdi paket oradan sanki Julia'ya bakıyor, köpek yavruları gibi kendisine dikkat edilmesi için yalvarıyordu.

Julia onu alıp açtı. Erkek arkadaşının yanında açmaktansa, babasının yanında açmak daha iyiydi. Sos şişesini gülümseyerek Tom'a uzattı, Holstein ineği görünce kıkırdadı, onu öptü, ama Dante ile Beatrice figürinlerini gördüğü anda yüzü soldu, sanki Paul biliyormuş gibi. Ama tabii Gabriel ile Julia'nın birbiri için Dante ile Beatrice olduğunu bilmesine olanak yoktu.

Tom, hindi dolması ve patates püresinden oluşan yemeğini yerken, Julia, Paul'den gelen kartı açtı. Kartopu oynayan çocukları gösteren bir resim vardı üstünde. Yukarısına normal Noel kartlarında görülen kabartma harflerle 'Merry Christmas' diye yazılıydı. Ama Julia'nın boğazına bir yumru oturmasına yol açan, Paul'ün elle yazdığı satırlar oldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Mutlu Noeller, Tavşan.

Biliyorum, birinci sömestir zor geçti, ben de ihtiyaç duyduğunda sana yardım etmek için fazla bir şey yapamadım. Okulu bırakmadığın için seninle gurur duyuyorum. Sana koca bir Vermont kucaklaması...

Arkadaşın Paul'den.

P.S. Sarah McLachlan'ın 'Wintersong'unu duydun mu bilmiyorum, ama şarkının bir yeri seni düşünmeme yol açtı.

Julia o şarkıyı bilmiyordu, o yüzden de karttaki resmi incelerken şarkının sözlerini düşünme olanağı yoktu. Resmin orta yerinde, kartopu savaşının tam ortasında, kırmızı palto giymiş küçük bir kız, uzun, koyu renk saçlarıyla, gülüyordu.

Yazı, resim, kart ve hediye: *Paul duygularını gizlemeye çalışıyor*, diye düşündü Julia. Ama yine de belli oluyordu. Resimdeki güzel kızdan da sözlerini daha sonra dinleyeceği şarkıdan da.

Julia içini çekti, her şeyi yeniden kutuya yerleştirdi, ayaklarının dibine bıraktı.

"Ee, Gabriel sana iyi davranıyor mu?" Tom soruyu, hindi lokmaları arasında sormuştu.

"Beni seviyor baba. Çok iyi davranıyor."

Babası, nasıl olup da Simon'ın iyi bir insan gibi görünebildiğini, Gabriel'in ise gerçekten iyi bir insan olabildiğini düşündü, bu farkı kendisinin nasıl daha önce göremediğine yanarken, başını iki yana sallıyordu.

Patates püresinden bir parça alırken "Davranmazsa bana haber ver," dedi.

Julia neredeyse gözlerini devirecekti. Tom'un koruyucu baba rolüne soyunması için artık çok geçti, ama *geç olsun da güç olmasın*, diye geçirdi içinden.

"Sabah Gabriel beni arabayla kente getirirken evin önünden geçtik. Bahçeye koyduğun levhayı gördük."

Tom peçetesiyle ağzını sildi. "İki hafta önce evi satışa çıkardım."

"Neden?"

"Neden olmasın? Kızımın kendini güvende hissetmediği bir evde oturamam."

"Ama sen o evde büyüdün. Deb'le durum nasıl?"

Tom omuzlarını kaldırdı, ifadesini kahve fincanının arkasına sakladı. "Bitti."

Julia'nın soluğu boğazına tıkanır gibi oldu. "Bilmiyordum. Üzüldüm."

Tom taş gibi durup kahvesini yudumladı. "Fikir ayrılığımız oldu. Zaten çocukları benden hoşlanmıyor."

Julia çatal bıçağıyla oynuyor, onları hizalamaya çalışıyordu.

"Demek Deb, Natalie ile Simon'ın tarafını tuttu, öyle mi?"

Tom yine omuz silkti.

"Çoktan belliydi zaten. Aslında rahatladım. Özgür kalmak iyi bir duygu." Ona göz kırptı.

"Daha küçük bir ev bulup satın alacağım. Artan parayı da senin eğitimine harcayacağım."

Julia şaşırmıştı. Ama sonra… kızdı. Simon'la kavgası, kendine de babasına da çok fazlaya mal olmuştu. Bir sabıka kaydı ve bir süre kamu hizmetiyle ödenmeyecek kadar fazlaya. Kendisi yara almış, babası evleneceği kadını da Mitchell'ların aile evini de kaybetmişti.

"Baba, o parayı kendi emekliliğine ayırmalısın."

"Eminim her şeye yetecektir. Paramı okula harcamak istemezsen, bira al. Bundan böyle, bir sen, bir de ben varız, evlat." Julia'nın saçlarını karıştırmak üzere elini uzattı. Sevgisini böyle göstermeyi tercih ederdi.

İzin isteyip tuvalete gitmek üzere kalktı, onu masada, değişen babasını düşünmek ve yarısını yediği hamburgeri bitirmek üzere yalnız bıraktı. Julia derin düşüncelere dalmış, parmağını önündeki soda bardağının ağzında gezdirirken, biri yaklaştı, yanındaki tabureye oturdu.

"Merhaba, Jules."

Julia şaşırarak döndüğünde, karşısında eski oda arkadaşı Natalie Lundi'yi buldu.

Bir zamanlar Julia, eski arkadaşını gülerek, Jonene diye hitap ederek karşılardı çünkü güzel ve dolgun hatları, o şarkıda anlatılan kıza benziyordu. Ama bunlar Natalie kendisine ihanet etmeden önceydi. Güzelliği artık haşin ve soğuk görünüyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Julia ona baktığında, kızın giyinişinde hazin bir hava sezdi. Kışlık paltosunun kolları hafif tirfillenmiş, pahalı çizmeleri eskimişti. İlk bakışta varlıklı, şık bir görünümü vardı. Ama Julia ikinci kere baktığında, başkalarının göremeyeceği şeyleri görebiliyordu: işçi ailesinden geldiği için utanan, bunların hepsini geride bırakmaya çalışan kasaba kızını.

Garson Diane, tezgâhın üstüne doğru eğildi. "Mutlu Noeller, Natalie. Sana ne getirebilirim?"

Julia, Natalie'nin soğuk ve mesafeli olmaktan sıyrılıp neşeli bir havaya bürünmesini, yerel aksanla konuşmaya başlamasını seyretti.

"Mutlu Noeller, Diane. Yalnızca kahve, lütfen. Fazla kalamayacağım."

Garson gülümsedi, sonra tezgâhın ucuna, Tom'un gönüllü itfaiyeci arkadaşlarının oturduğu tarafa yöneldi.

O arkasını döner dönmez Natalie'nin tavrı değişti. Julia'ya nefret dolu gözlerle baktı.

"Seninle konuşmam gerek." Julia ayağa kalkmak üzere kıpırdandı ama Natalie onun bileğini yakaladı.

"Otur, sesini kes, yoksa çıngar çıkarırım." Sesi kısıktı, fısıltı düzeyinin pek az üstündeydi. Yüzünde yapay bir gülümseme belirdi. Uzaktan bakan, Julia'yı tehdit etmekte olduğunu anlayamazdı. Julia sesli sesli yutkundu, yerine oturdu.

Natalie onun elini acıtırcasına sıktıktan sonra bıraktı. "Simon hakkında konuşmamız gerek."

Julia'nın gözleri erkekler tuvaletinin kapısına döndü. Babasının bir an önce dönmesini umuyordu.

Natalie devam etti. "Simon'la son yanlış anlama olayının kasti bir şey olmadığını varsayacağım. Senin canın sıkkındı, o söylememesi gereken bir şeyler söyledi, sen de polisi aradın.

"O yanlış anlama yüzünden, Simon'ın artık sabıkası var. Senatoya adaylığını koymadan o sabıka kaydının neden silinmesi gerektiğini anlatmama gerek yok. Yanlış anlamayı düzeltmen gerek. Bugün."

Natalie gülümsedi, saçlarını omzunun arkasına doğru savurdu. Julia ile dostça sohbet ediyorlarmış gibi yapmaya çalışıyordu.

"Yapabileceğim bir şey yok," diye mırıldandı Julia. "Ceza indirimi için pazarlığını bile yaptı."

Natalie kahvesinden bir yudum aldı. "Bana aptalmışım gibi davranma, Jules. Onu ben de biliyorum. Senin bölge savcısına 'yalan söyledim' demen gerekiyor. Sevgililer arasında bir kavgaydı, sonu kötü bitti, sen öcünü aldın, şimdi de yalanlar uydurduğun için kendini kötü hissediyorsun." Gülerken sesi biraz yüksek çıktı. "Ama inan ki Simon'ın neden sana ilgi duyabileceğini hiç anlamıyorum. Şu hâline bak, Tanrı aşkına. Berbatsın."

Julia ters bir cevap vermemek için kendini tuttu, ihtiyatlı davranarak sessizliğin en iyi yol olduğuna karar verdi.

Natalie ona doğru eğildi, Julia'nın balıkçı yaka kazağının yakasını buz gibi parmaklarıyla çekti, boynunu dikkatle inceledi.

"İz falan yok. Savcıya boynunu göster, yalan söyledim de."

"Hayır." Julia, Natalie'den uzaklaştı, sabah makyajla sakladığı izi ona gösterme dürtüsünü gemledi. Kazağın yakasını tekrar yukarı çekti, elini Simon'un ısırdığı yere bastırdı. Duyduğu aslında hayali sancıydı, ama o dişlerin derisini yardığını hâlâ hissedebiliyordu.

Natalie sesini fısıltı düzeyine indirdi. "Rica ediyor değilim. Söylüyorum sana." Kocaman çantasından akıllı telefonunu çıkardı, masanın üstüne koydu. "Bunu yapmak zorunda kalmayacağımı umuyordum, ama bana başka seçenek bırakmadın. Burada Simon'ın çektiği resimlerin var. Çok… renkli resimler."

Julia'nın bakışları telefona doğru uçtu. Yutkunmaya çalıştı, ama ağzı çok kurumuştu. Titreyen eliyle bardağını ağzına götürdü, içindeki sıvıyı dökmemek için çaba gösterdi.

Natalie gülümsedi. Eski rakibine uyguladığı işkencenin sonuçlarından memnun olduğu belliydi. Telefonu kapıp görüntüleri aşağıya doğru taradı. "Sen fark etmeden bunları çekmeyi nasıl başardı, hiç anlayamadım. Ya da belki senin aldırmayacağını biliyordu." Başını yana eğdi, gözlerini kısarak Julia'ya baktı. "Selinsgrove'daki herkesin bu resimleri internette görmesi senin için önemli mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Julia'nın gözleri çevredeki Selinsgroveluları taradı. Natalie'nin tehdidini duymamış olduklarını umdu. En azından, kimse onlara bakmıyordu. İçinden ilk gelen dürtü kaçmak, saklanmak oldu. Ama o strateji gençliğinde onu annesinden kurtaramamıştı. Annesi her seferinde bulmuştu onu. Simon'dan da kurtaramamıştı. Onu ancak Gabriel'in yumrukları durdurabilmişti.

Julia saklanmaktan usanmıştı. Omurgasının sertleştiğini hissetti.

"Simon'ın sabıkası benim değil, senin yüzünden. Resimleri almak için bana geldi. Oysa belli ki onlar çoktan beri sendeymiş."

Natalie tatlı tatlı gülümsedi ama bu suçlamayı inkâr etmedi.

"Şimdi benden, senin pisliğini temizlememi istiyorsun. Ama yapmayacağım."

Natalie güldü. "Yoo, yapacaksın."

Tekrar ekrana baktı, gözlerini yaklaştırmayı bir gösteri hâline dönüştürdü. "Tanrım, memelerin ne kadar küçük."

Julia "Senatör Talbot'un Başkanlığa adaylığını koyacağını biliyor muydun?" diye sordu.

Natalie saçlarını omzunun arkasına savurdu. "Tabii biliyorum. Senatörün kampanyasında çalışacağım."

Julia, Natalie'ye uzun uzun baktı. "Şimdi anlıyorum. Simon'ın sabıkası Senatöre sorun oluşturacak, o yüzden silinmesini istiyorsun. Yüzüne gözüne bulaştırdın."

"Nasıl yani?"

"Bu resimleri yayınlarsan, Simon seni öyle hızlı terk edecek ki başın dönecek. Bu kasabadan da asla kurtulamayacaksın."

Natalie elini havada sallayıp bunları bir kenara iter gibi yaptı. "Beni terk etmeyecek. Senatör de bu resimleri hiçbir zaman bilmeyecek."

Julia kalp atışlarının hızlandığını hissediyordu. "O resimlerde ben de varım, Simon da var. Senatör buna ne diyecek?"

"Fotoşop diye bir programı duymadın mı? Simon'u oradan silip yerine başkasını koyabilirim. Ama gerek kalmayacak, çünkü sen cici bir kız olup doğru olanı yapacaksın. Öyle değil mi, Julia?"

Natalie ona tepeden bakan bir gülümseme sundu, telefonunu çantasına koydu, gitmek üzere ayağa kalktı ama Julia onu durdurdu.

"Seni hiçbir zaman ailesine tanıştırmayacak. Bana kendisi söylemişti. Simon'ın kirli sırrı olmanın ötesine geçemeyeceksin."

Natalie'nin yüz ifadesi sarsılır gibi oldu, sonra katılaştı. "Sen ne dediğini bilmiyorsun," diye terslendi. "Bana istediğim her şeyi verecek, sen de vereceksin. Bu sorunu bugün çözemezsen, resimleri internete yükleyeceğim. İyi Noeller."

Uzaklaşmaya başlamıştı ama Julia arkasından seslendi. "Dur."

Natalie durdu, eski arkadaşına saklamadığı bir nefretle baktı.

Julia derin bir soluk aldı, ona yaklaşması için işaret etti. "Simon'a söyle, babasının The Washington Post'a abonmanını yenilemesini sağlasın."

"Neden?"

"Çünkü o resimleri yayınlarsan, Post'tan Andrew Sampson'u arayacağım. Onu hatırlıyorsundur, değil mi? Hani geçen yıl Simon'ın uyuşturucudan tutuklanmasına dair bir makale yazmıştı da Senatör araya girmişti."

Natalie başını iki yana salladı. "Sana inanmıyorum."

Julia inatla yumruklarını sıktı. "Resimleri yayınlarsan, kaybedeceğim bir şey kalmaz. Gazetelere Simon'ın bana saldırdığını açıklarım, sonra zulada tuttuğu kızı bana şantaj yapmak üzere yolladığını eklerim."

Natalie'nin yeşil gözleri iri iri açıldı, ardından kısılıp yılan gözlerine dönüştü.

"Yapamazsın," diye soludu.

"Dene de gör."

Natalie hırçın bir şaşkınlıkla ona baktı, sonra dişlerini kenetledi. "Herkes yıllardır senin üstüne basıp geçiyor, hiçbir şey yapmıyorsun. Asla gazeteciyi arayıp içini boşaltmazsın."

Julia çenesini kaldırdı, sesini dengeli çıkarmaya çalıştı. "Belki de üstüme basılmasından usanmışımdır." Gösterişli bir edayla omuz silkti. "O resimleri yayınlarsan, Senatörün kampanyasında asla çalışamazsın. Halının altına süpürmeye çalıştıkları utanç verici skandalın bir parçası olursun."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Natalie'nin fildişi teni koyu kırmızıya dönüşüyordu.

Julia sessizlikten yararlanarak devam etti. "Beni rahat bırakırsan, ikinizi de unuturum. Ama bana yaptıkları konusunda asla yalan söylemem. Ona yardım etmek için yeterince yalan söyledim, artık yapmayacağım."

"Simon beni sana tercih etti diye kızgınsın, o kadar." Natalie bunu tükürür gibi söylemişti. "Pısırık, zayıf bir kızdın, bir erkeğe doğru dürüst ağız seksi sunmasını bile bilmiyordun!"

Doğan garip sessizliğin içinde, Julia restorandaki müşterilerin konuşmayı kesmiş olduklarını fark etti. Utanarak çevresine baktı, kasaba halkı da ona baktı. Natalie'nin kaba sözlerini herkes duymuştu; Baptist papazın karısı bile. Köşedeki masada genç kızıyla oturmuş, çay içiyordu.

"Sandığın kadar güçlü değilmişsin, değil mi?" diye tısladı Natalie.

Julia cevap veremeden, Dianne birdenbire tezgâhta belirdi. "Natalie, evine dön. Benim restoranıma gelip böyle konuşamazsın."

Natalie öfkeyle birkaç adım attı, ama ancak birkaç galiz küfür savurduktan sonra. "Bu iş burada bitmez," diyerek sonlandırdı konuşmasını.

Julia çenesini kaldırdı. "Yoo, biter. Budala bir şey yapıp geleceğini tehlikeye atmayacak kadar aklın var. Ona geri dön, beni de rahat bırak."

Natalie ona hançer gibi bakışlarla baktı, sonra topukları üzerinde döndü, restorandan fırtına gibi çıktı.

"Neler oluyor?" Tom birdenbire Julia'nın yanında bitivermişti. "Jules? Ne oldu?"

O cevap veremeden Diane, Tom'a olup bitenlerin oldukça masum bir özetini verdi.

Tom önce küfretti, sonra elini kızının omzuna koydu. "İyi misin?"

Julia isteksizce başını salladı, sonra kadınlar tuvaletine koştu. Natalie'nin bağırarak söylediği o sözden sonra, bir daha kasaba halkının yüzüne nasıl bakacağını bilemiyordu. Kusmamaya çalışırken destek almak için musluğun kenarına tutundu.

Dianne, Julia'nın peşinden tuvalete geldi. Kâğıt havlulardan alıp muslukta ıslattı, ona uzattı. "Çok üzüldüm, Jules. Ona bir tokat atmam gerekirdi. Benim lokantamda o tür pislikler söyleyebildiğine inanamıyorum.

Julia yavaşça yüzünü silerken sessizdi.

"Tatlım, o kızın dediklerini kimse duymadı. Salon gürültülü oluyor. Herkes Noel Baba'nın dün alışveriş merkezinde nasıl sarhoş olup cinlerinden birine sarktığını konuşuyor."

Julia büzülür gibi oldu.

Dianne anlayışla gülümsedi. "Sana bir çay falan yapmamı ister misin?"

Julia başını iki yana salladı, kendini toplamak için derin bir soluk aldı.

Eğer yukarda beni duyan bir tanrı varsa, lütfen tüm Kinfolks müşterilerine amnezi versin, son on beş dakikayı unutsunlar.

Az sonra yerine döndü, babasının yanına oturdu. Başı eğikti. Kimseyle göz göze gelmek istemiyordu. Tüm lokanta halkının, aralarında onun günahlarını fısıldaşıyor, onu yargılıyor olduğunu hayal etmek kolayına geliyordu.

İncecik bir sesle "Üzgünüm baba," dedi.

O kaşlarını çattı, Diane'den bir kahveyle bir çörek daha istedi. "Neden üzgünsün?" Sesi gıcırtılı çıkmıştı.

Diane servisi yaptı, Julia'nın kolunu anlayışla okşadı, onları yalnız bırakmak için başkalarına servis yapmaya döndü.

"Bunların hepsi benim suçum: Deb, Natalie, ev..." Julia ağlamak istemiyordu, ama yaşlar gözlerine yükselince onları tutamadı. "Seni tüm kasabanın önünde utandırdım."

Tom ona doğru eğildi. "Hey, bu tür saçmalıklar duymak istemiyorum. Sen beni hiçbir zaman utandırmadın. Seninle gurur duyuyorum." Öksürmeye başladığında sesi boğuklaştı. "Seni korumak benim sorumluluğumdu ve ben bunu yapmadım."

Julia gözündeki yaşları sildi. "Ama şimdi hayatın mahvoldu."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tom homurdandı. "Hayatımı zaten beğeniyor değildim. Seni kaybetmektense, Deb'i ve evi kaybetmeyi tercih ederim. Seni hiçbir şeye değişmem ve hiçbir şeyimin mahvolduğu da yok."

Çöreği onun önüne doğru itti, alıp ısırmasını bekledi. "Annenle tanıştığımda mutluydum. Birkaç yılı birlikte iyi geçirdik. Ama hayatımın en iyi zamanı senin doğduğun gündü. Bir ailem olmasını her zaman istemiştim. Bir daha kimsenin beni ailemden ayırmasına izin vermeyeceğim. Bu konuda sana söz veriyorum."

Julia babasına gülümsedi, o da uzanıp onun saçlarını karıştırdı.

"Yolda Deb'e uğrayıp onunla bugün olanları konuşmak istiyorum. Kızına herkesin önünde nasıl davranması gerektiğini öğretmek zorunda. Sen şu erkek arkadaşına telefon edip seni buradan almasını sağlayabilir misin? Daha sonra Richard'ın evinde görüşürüz."

Julia teklifi kabul etti, gözyaşlarını sildi. Gabriel'in onu ağlarken görmesini istemiyordu.

"Seni seviyorum baba."

Tom boğazını temizlerken ona bakmıyordu. "Ben de. Şimdi Diane bizden kira falan talep etmeden şu çöreğini bitir."

Bölüm 8

Gabriel Noel alışverişini kısa kesme fırsatını bulduğuna memnun olmuştu.

Richard'la ikisi restorana vardıklarında, tezgâha, Mitchell'lerin yanına yürüdüler.

Julia kalkıp Gabriel'i sımsıkı kucakladı.

"Ne oldu?" Gabriel kaşlarını çatıvermişti. "Ağlamışsın."

"Noel hüzünleri, o kadar." Julia lokanta müşterilerinden bazılarının hâlâ onlara bakmakta olduklarını fark ettiği için tedirgindi.

"Hangi Noel hüzünleri?"

"Sonra anlatırım." Onu kapıya doğru sürüklemeye çalıştı.

Richard bu arada Tom'u selamladı, iki eski dost konuşurlarken Gabriel, Julia'ya tatlı bir şeyler fısıldayabilmek için onun saçlarını kulağının arkasına aldı.

O anda Richard'ın gözüne bir pırıltı çarptı: Grace'in küpeleri. Belli ki oğlunun bu yeni ilişkisinin değerini küçümsemişti kendisi. Küpeleri Julia'ya vermesi, Grace'i mutlu ederdi, bunu biliyordu. Grace, Julia'yı kendi kızı gibi sever, onu her zaman ailenin bir parçası sayardı. Belki günün birinde Gabriel, Julia'yı resmen de ailenin parçası yapardı...

Gabriel'le Tom nezaketle selamlaşıp birkaç kelime konuştular, sonra Gabriel, Julia'ya Paul'den gelen hediyeyi eline aldı. Doğrusu, alaycı bir söz söyleme dürtüsünü iyi gemledi, kutuyu yorum yapmadan taşıdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Üçü birlikte kapıya yaklaşırlarken Memur Roberts restorana girdi. Üzerinde üniforması vardı.

"Merhaba, Jamie," diye gülümsedi Gabriel. Ama vücudu kasılmıştı.

"Merhaba, Gabriel. Noel için mi döndün?"

"Evet, öyle."

Julia ile Richard'ı da selamladı, tekrar Gabriel'e döndü. Julia'nın kolunu nasıl kendi dirseğine kıstırdığını görüyordu.

"İyi görünüyorsun. Mutlu gibisin."

"Teşekkür ederim. Mutluyum." Gabriel samimiyetle gülümsedi.

Jamie başını salladı. "Ben de senin adına memnunum. Mutlu Noeller."

Julia ile Gabriel ona teşekkür edip sessizce restorandan çıkarlarken, içlerinden bağışlanmanın gerçekten insanın taşıdığı yükü hafiflettiğini düşünüyorlardı.

Clark'ların ön kapısından girdiklerinde, Gabriel'le Richard, arka balkonda viski içip puro tüttürmeyi planlamaktaydılar. Julia, Natalie ile karşılaşmasının şokunu hâlâ tam atabilmiş değildi, ama eve geldiğine öyle seviniyordu ki demin olup bitenleri aklından uzaklaştırmak için çaba gösterdi. Gabriel'le Richard paltolarını asarlarken o hemen salona daldı.

"Tatlım, ceketini alabilir miyim?" diye seslendi Gabriel arkasından. O cevap vermeyince peşinden yürüdü.

Zink diye durduğunda, bir sonraki sorusu boğazına saplanıp kaldı. Sevgili Julianne'i heykel gibi donmuş, salonda Aaron ve Rachel'le oturmakta olan kadına hipnotize olmuş gibi bakıyordu. Gabriel içgüdüsel olarak Julia'yı belinden yakalayıp kendi göğsüne çekti.

Kadının oturduğu yerden kalkıp onlara doğru yürüyüşüne baktı. Balerin gibi, prenses gibi hareket ediyordu. Köklü bir zenginlik, her hareketiyle üzerinden parfüm gibi tütüyordu.

Uzun boyluydu. Hemen hemen Gabriel kadar. Uzun, düz siyah saçları, iri, buz mavisi gözleri vardı. Teni kusursuzdu. Manken kadar inceydi, ama iri, biçimli göğüsleri vardı. Dizlerine kadar gelen

siyah süet çizmeler, dar bir siyah etek, açık mavi bol kazak giymişti. Kazağın yakası omuzlarından sarkıyordu.

Çok güzeldi. Ve çok da 'buyurgan' bir hâli vardı. Julia'yı Gabriel'in koluyla sarılmış hâlde görünce, sırtı Rus kedileri gibi kavislendi.

"Gabriel, hayatım. Özledim seni!" Sesi dolgun ve netti. İçinde belli belirsiz bir İngiliz aksanı saklı gibiydi. Onu sımsıkı kucakladı.

Julia onun kolundan sıyrılıp uzaklaştı. Grup kucaklaşmasına katılmak gibi bir niyeti yoktu.

"Burada ne işin var?" Kadın dolgun pembe dudaklarını onun iki yanağına bastırırken Gabriel'in yüzünden bin bir duygu gelip geçti.

Gabriel'i yavaş yavaş öpüyor, her gözeneğinden davet fışkırıyordu. Olayı daha da beter etmek için, ruj lekelerini onun yanaklarından silerken kendi kendine yavaşça güldü... aralarında özel bir şakaymış gibi.

Gabriel'in gözleri Julia'ya döndü, o da hayal kırıklığı okunan bakışlarıyla karşılık verdi.

Gabriel bir şey söyleyemeden, Richard boğazını temizleyip bir adım öne çıktı. Kadın onun uzattığı eli kenara itip onu da kucakladı.

"Richard. Seni görmek her zamanki gibi büyük zevk. Grace'i duyduğumda çok üzüldüm."

Richard kucaklanmayı zarafetle kabul etti, sonra Julia'nın yanına, ceketini çıkarmasına yardım etmeye yöneldi. Ceketi astıktan sonra, Aaron'la Rachel'dan kendisiyle mutfağa gelmelerini alçak sesle rica etti, Paulina'yla konuşmadı.

"İki kız kardeşin olduğunu bilmiyordum." Julia'nın varlığını Paulina donuk bir gülümsemeyle kabullendi. Julia o gün düz pabuç, blucin ve siyah bir hırka giymişti. Onun yanında kendini kılıksız ve ufacık hissetmekteydi.

"Tek bir kız kardeşim var, sen de biliyorsun," diye terslendi Gabriel. "Neden geldin?"

Julia kendini toparladı, Gabriel bir sahne yaratmadan, elini cesaretle uzattı. "Ben Julia. Telefonda konuşmuştuk."

Paulina yüz ifadesini iyi kontrol ediyordu ama Julia onun buz gibi bir güceniklik duygusunu saklamaya çalıştığını görebilmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sahi mi?" gösterişli biçimde güldü. "Yıllar boyunca Gabriel'in telefonunu her açan kızı hatırlamam beklenemez herhâlde. Meğerki bir aile sahnesini kestiğimde konuştuğum kız olasın. O geceyi hatırlıyor musun Gabriel?"

Julia elini, tokat yemiş gibi geri çekti.

"Soruma cevap bekliyorum," dedi Gabriel. Sesi katı, donmuş göller kadar soğuktu. "Neden geldin?"

Julia uzaklaşmaya çalıştı. Paulina'nın sergilediği kimlik onu tiksindiriyordu. Gelecek cevap ne olursa olsun, dayanabileceğini de sanmıyordu. Gabriel, Julia'yı kolundan yakaladı, kaçmaması için gözleriyle ona yalvardı.

"Seni görmeye geldim tabii. Telefonlarıma cevap vermedin, Carson da ailenin yanında olduğunu söyledi." Paulina tedirgin olmuş gibiydi.

"Minnesota'ya mı gidiyorsun?"

"Annemle babamın benimle konuşmadığını biliyorsun. Hem, Gabriel, seninle konuşmam gerek." Julia'ya zehirli bir bakış yöneltti. "Yalnız."

Gabriel mutfağın salona çok yakın olduğunun, konuşulanların oradan duyulabileceğinin farkındaydı. Paulina'ya bir adım yaklaştı, sesi fısıltı düzeyini aştı.

"Burada misafir olduğunu sana hatırlatmak zorundayım. Hiç kimseye saygısızlık etmeni hoş görmem, özellikle Julianne'a. Anlıyor musun?"

"Bana misafir gibi davranmıyordun... ağzımdayken!" Paulina bu sözleri mırıldanırken gözlerinden ateşler fışkırıyordu.

Julia içine sert bir soluk çekti, midesi bulanır gibi oldu. Paulina'yla birkaç hafta önce karşılaşsa, belki olay yine tatsız ve tedirginlikle dolu olurdu. Ama onu burada, Gabriel'in yatağında saatler geçirdikten sonra görmek, tarif edilemeyecek kadar acı veriyordu.

Paulina onunla yakın olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Çıkardığı sesleri, vücudunun kokusunu, doruğa ulaşırken yüzünde beliren ifadeyi biliyordu. Daha uzun boylu, daha sofistike ve çok

daha güzeldi. Julia'dan farklı olarak, ağız seksi yapmakta da hiçbir çekingenliği olmadığı belliydi. Üstelik, en yaralayıcısı da buydu, o Gabriel'le bir çocuk yapmıştı. Gabriel artık başka hiç kimseyle bunu yapamazdı.

Julia kendini Gabriel'in kolundan kurtardı, eski sevgililere arkasını döndü. Gabriel'le ikisinin birleşik bir cephe oluşturmasının daha iyi olacağını o da biliyordu. Geri çekilmektense dik durması gerektiğini de. Ama Kinsfolk restoranında ruhu bir darbe almıştı, artık mücadele gücü yoktu. Ruhen yorgun, arkasına bakmadan merdivenlerden yukarı çıktı.

Gabriel onun arkasından bakarken kalbinin ayaklarına doğru düşüyor olduğunu hissetti. Peşinden gitmek istiyordu ama Paulina'yı babası ve kız kardeşiyle yalnız bırakmasına da olanak yoktu. Bir anlığına izin istedi, mutfağa daldı, Rachel'a Julia'nın rahatsızlandığını söyledi, onu kontrol etmesini rica etti.

Rachel merdivenleri çıkınca Julia'yı ikinci katın banyosunda buldu. "İyi misin?"

"Değilim. Biraz yatmam gerek."

Rachel ona Gabriel'in eski odasının kapısını açtığında Julia hiç bakmadan ilerledi, misafir yatak odasına girdi. Ayakkabılarını çıkarıp yatağın yanına koyarken Rachel onu seyrediyordu.

"Sana bir aspirin falan getirebilir miyim?"

"Hayır. Dinlenmeye ihtiyacım var."

"Kim o kadın? Neden gelmiş buraya?"

Julia sıkılı dişlerinin arasından konuştu. "Ağabeyine sorman gerekir."

Rachel'ın eli kapının tokmağında kalakaldı. "Soracağım. Ama onun kim olduğunu bilmiyor olmam, bana bir şeyler anlatıyor. Gabriel onu eve hiç getirmediğine göre, fazla önemli biri olamaz." Çıkmak üzere döndü. "Bu sana da bir şey ifade etmeli."

Julia yatağa uzandı, bir an önce uyuyabilmeyi umdu.

∞

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gabriel üç saat sonra mutfağa girdiğinde, Aaron'la Rachel'i Grace'in ünlü tavuk Kievski'ninin nasıl pişirileceğini tartışır buldu.

"Söylüyorum sana, tereyağını önce dondurman gerek. Annem öyle yapıyordu." Aaron tartışmaktan bezmiş gibiydi.

"Nereden biliyorsun? Tereyağını dondurmak konusunda hiçbir şey söylemiyor." Rachel elindeki tarif kartını gösteriyordu.

"Grace tereyağını her zaman dondururdu," dedi Gabriel kaşlarını çatarak. "Herhâlde bunu herkesin bildiğini varsaymıştır. Julia nerede?"

Rachel elinde koskoca bir mikserle ona döndü. "Nerelerdesin?"

Gabriel'in çenesi kasıldı. "Dışarıda. Nerede o?"

"Yukarda. Eğer babasının evine gitmeye karar vermediyse."

"Neden yapsın ki bunu?"

Rachel, ağabeyine arkasını döndü, yumurtayı çırpmayı sürdürdü. "Ay, ne bileyim? Belki eski kız arkadaşlarından biriyle dışarı çıkıp üç saat dönmediğin içindir. Umarım Julia senin kıçına tekmeyi basar."

"Tatlım..." Aaron onun omzuna dokunuyor, onu sakinleştirmeye uğraşıyordu.

"Yapma." Rachel onun elini öfkeyle itti. "Gabriel, şansın var ki Scott burada değil. Seni çoktan dışarıya sürüklerdi."

Aaron kaşlarını çattı. "Ya ben? Ben de Gabriel'i dışarıya sürüklerim istersem."

Rachel gözlerini devirdi. "Hayır, sürükleyemezsin. Hele şu anda, lanet olası tereyağını dondurmak için sana ihtiyacım var."

Gabriel anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıp döndü, çıktı. Merdivenleri çıkarken acele etmiyor, Julia'ya layık bir şekilde nasıl özür dileyeceğini hesaplıyordu.

(Mümkün değildi tabii. Dilinin tüm becerisine rağmen.)

Kapının önüne varınca duraladı, kendini toplamaya çalıştı, derin bir soluk aldı ve girdi. Ama yatak boştu.

Şaşırdı. Odayı aradı, Julia yoktu.

Koridora çıktı, acaba Scott'un odasına mı sığındı diye merak etti, ama orada da değildi. Banyoda da kimse yoktu. Gözleri koridorun ucundaki misafir odasının kapalı kapısına ilişince parıldayıverdi. Kapıyı açtı.

Julia yatağın orta yerine yatmış, derin derin uyuyordu. Bir an onu rüyalarıyla baş başa bırakmayı düşündüyse de hemen vazgeçti. Onunla kulak misafirlerinden uzakta konuşmaya ihtiyacı vardı. Ailesi meşgulken beliren fırsatı kaçıramazdı.

Tek kelime söylemeden ayakkabılarını çıkardı, yatağa girdi, onun arkasına geçip kaşık pozunda kıvrıldı. Julia'nın teni düzgün, ama soğuktu. Gabriel kendi vücudunu ona sardı.

"Gabriel?" Gözlerini uykuyla kırpıştırarak ona bakıyordu. "Saat kaç?"

"Altı buçuk."

Julia gözlerini ovaladı. "Neden kimse beni uyandırmadı?"

"Beni bekliyorlardı."

"Ne yapmanı?"

"Dışarıdaydım. Döndüğümde Richard benimle konuşmak istedi."

"Nereye gitmiştin?"

Gabriel suçluluk içinde gözlerini kaçırdı.

"Onunla mıydın?"

"Ehliyeti, uyuşturucu etkisinde trafiğe çıkması nedeniyle iptal edilmişti. Onu otele bıraktım."

"Neden bu kadar geç kaldın?"

Gabriel durakladı. Yüzündeki ifade karmaşıktı. "Konuşuyorduk."

"Konuşuyor muydunuz? Otelde mi?"

"Hayatının saptığı bu yeni yol onu kaygılandırıyor. Buraya gelişi, o yönü değiştirmek için."

Julia kendi içine kapanıyor, kollarını kavuşturup dizlerini göğsüne çekiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gabriel, "Yo, yo, yo," diyerek onun kollarını, dizlerini vücudundan ayırdı, savunma pozuna son vermeye çalıştı. "Gitti artık, bir daha da gelmeyecek. Sana âşık olduğumu ona tekrar söyledim. Paramı kullanıyor, avukatlarımı kullanıyor, ama o kadar."

"Bunlar hiçbir zaman yetmedi ona. Seni istiyor ve senin benimle oluşuna da aldırmıyor."

Gabriel kollarını onun teslim olmayan bedenine sardı. "Ne istediği umurumda değil. Ben sana âşığım ve sen benim geleceğimsin."

"Çok güzel bir kadın. Ve de seksi."

"Hain ve huysuz. Bugün onda hiçbir güzellik görmedim."

"Birlikte bir çocuk yaptınız."

Gabriel'in yüzü buruştu. "İsteyerek değil."

"Seni paylaşmaktan nefret ediyorum."

Gabriel'in kaşları çatıldı. "Hiçbir zaman beni paylaşmak zorunda kalmayacaksın."

"Geçmişinle paylaşmak zorundayım seni: Paulina'yla, Profesör Singer'la, Jamie Roberts'la... Toronto sokaklarında yanından geçtiğim sayısız kadınlarla."

Gabriel'in dişleri kenetlendi. "Gelecekte seni bu tür utandırıcı karşılaşmalardan korumak için elimden ne gelirse yapacağım."

"Yine de acı veriyor."

"Üzgünüm," diye fısıldadı Gabriel. "Geçmişi değiştirmek mümkün olsa, değiştirirdim. Ama olmuyor, Julianne. Ne kadar çok istersem isteyeyim."

"O sana benim veremeyeceğim şeyi verdi."

Gabriel onun üzerine eğildi, kalçasının hemen yanına ağırlığını verdi. "Susuz kalırsan, biri sana okyanustan su verirse, içer miydin?"

"Tabii ki hayır."

"Neden?"

Julia ürperdi. "Çünkü o tuzlu ve kirli bir su olur."

"Peki, birisi sana, ya o su ya da Perrier suyu derse, hangisini seçersin?"

"Perrier'i tabii. Ama bunun konuyla ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

Gabriel'in gözleri kısıldı. "Anlamıyor musun?"

Kıpırdadı, göğsünü onunkine yaklaştırdı, bacakları arasına diz çöküp kalçalarını birbirine bastırdı. "Seninle onun arasındaki farı görmüyor musun? Benim suyum bu." Ona bir daha yaslandı. "Sen benim suyum. O susuzluğu gidermek için tek ihtiyacım seninle sevişmek. Bunu neden okyanus suyu için feda edeyim ki?"

Hatırlatmak için onun üzerinde kıpırdandı. "Bana sunabileceği hiçbir şey yok."

Başını eğdi, burunları arasında birkaç santim kaldı. "Sen çok güzelsin. Her yanın bir şaheser, tependen tırnağına kadar. Sen Boticelli'nin Venüs'ü ve Beatrice'isin. Sana nasıl taptığım hakkında hiçbir fikrin var mı? İlk gördüğüm gün kalbimi çaldın... daha on yedi yaşındayken."

Vücudu ve alçak sesle söylediği sözler Julia'yı biraz rahatlatmaya başlamıştı. "Sonunda konuşmanız nasıl bitti?"

"Beni ziyarete gelmesinin hoşuma gitmediğini, bir daha asla yapmamasını söyledim. Tahmin edeceğin gibi, kabul etti."

Kapının vurulması, Gabriel'in konuşmasını yarıda kesti. "Girin."

Rachel girerken Gabriel yan döndü.

"Yemek hazır, Tom'la Scott da geldiler. Siz ikiniz aşağıya gelecek misiniz?" Bakışları en iyi arkadaşıyla ağabeyi arasında gidip geliyordu. "Yoksa Scott'ı mı buraya yollayayım?"

Julia başını iki yana salladı. "Kız arkadaşını getirmiş mi?"

"Hayır, o Noel'i ailesiyle geçiriyor. Davet ettim ama kıvırdı." Rachel kızgın gibiydi. "Bizden utanıyor mudur sizce?"

Gabriel "Büyük olasılıkla ondan utanıyordur," dedi. "Kim bilir, striptizci midir, nedir?"

"Sırça köşkte oturan profesörler, başkasının evini taşlamaz." Rachel ona hışımla bakıp yıldırım gibi odadan çıktı.

Julia şaşırmış görünüyordu. "Bu ne demekti?"

Gabriel'in ifadesi gerginleşti. "Sevgili kardeşim Paulina'yı beğenmedi. Beni de."

Bölüm 9

Bu sefer ki Noel gecesi, hiçbirinin önceki yaşadıklarına benzemiyordu. Grace'in yokluğunu kocası da çocukları da çok fazla hissediyorlardı. Aaron çoktan evlenmiş olmalarını istiyor, Rachel ise Kievski'nin en azından annesininkilerin yarısı kadar güzel olmasını umuyordu, yağı ister donmuş olsun, ister olmasın.

Yemekten sonra Gabriel, Tom ve Richard arka balkona, viski içip puro tüttürmeye çıktılar, ailenin geri kalanı mutfakta kahvelerinin tadını çıkarmaya koyuldular.

İkinci kahvelerini fincanlara doldururken Aaron, Julia'ya "İtalya nasıldı?" diye sordu.

"Harikaydı. Hava güzeldi, çok iyi vakit geçirdik. Evlilik planları ne durumda?"

"İlerliyor. Rachel törende salıvermek istediği yüz güvercini kiralamaya kalkışınca, ben olmaz dedim. Benim silahsever akrabalarımdan bazıları kuşları vurmaya kalkabilirdi." Göz kırptı.

"Annenle baban nasıllar?"

"İyiler. Rachel düğün planlarında anneme de danışıyor, o yüzden o da çok heyecanlı. Gabriel'le sen ne âlemdesiniz?"

Julia krem aramak için buzdolabının kapağını açıp yüzünü kapağın arkasına sakladı. "İyi."

"Eski sevgilisinin çıkagelmesi hariç."

Julia ona doğru baktı, Aaron da ona anlayışlı bakışlar yöneltti.

"Bunu konuşmak istemiyorum."

Aaron kahve kaşığıyla oynuyordu. "Sen varken Gabriel farklı oluyor." Kaşığı tezgâha bıraktı, çenesini ovaladı. "Mutlu görünüyor."

"Beni de mutlu ediyor."

"Mutlu bir Gabriel, 'hobbit' kadar nadir bir şey. Onu öyle görünce hepimiz memnun oluyoruz. Eski sevgilisine gelince, ciddi değillerdi herhâlde. Yani… seninle olduğu gibi değildi sanırım."

"Teşekkür ederim, Aaron."

İki arkadaş çabucak kucaklaştılar.

Akşamın daha geç saatlerinde Julia ile Gabriel kaldıkları otele doğru yola koyuldular. Julia banyoda yüzünü yıkarken odadan, "Lying in the Hands of God" şarkısının yankılandığını duydu.

Gabriel gelip onun yanında durduğunda, üzerinde yalnız lacivert bir bokser şort, yüzünde de bir gülümseme vardı.

"Barry White sayılmaz ama en azından bizim." Bir süre onu seyretti. Yüz ifadesi ateşlenmeye başlıyordu. Julia'nın boynunu okşadı, saçlarını yana aldı, dudaklarını onun ensesine değdirdi.

"Seni istiyorum," diye fısıldadı. "Şimdi."

Elini onun tişörtünün altına kaydırırken Julia'nın karnı açıldı. Altında yoga pantolonu vardı.

"Toronto'dan aldığın o güzel şeylerden birini giysene. Ya da belki mavi bask'ı. O benim favorim, biliyorsun." Dudakları onun omzunda dolaşırken sesi çok hafif çıkıyordu.

"Olmaz."

Gabriel "Burada demek istememiştim," dedi. "Bizi aynada seyretmeye hazır olduğundan emin değilim. Ben aldırmam ama …"

Tişörtü çıkarmaya çalıştığında Julia geri çekildi. "Bu gece olmaz."

Gabriel'in kolları iki yanına sarktı, gözleri ondan ayrılmadı.

Julia onun gözlerinden kaçınarak yüzünü yıkamayı sürdürdü.

Gabriel kaşlarını çattı, dönüp uzaklaştı, stereoyu kapattı. Uffizi'deki sahne dışında, Julia ona hiç hayır dememişti. Tabii daha iki haftadır birlikteydiler. Ama yine de…

Profesör Emerson bir sevgili tarafından reddedilmeye alışık değildi. *Herhâlde kendi nedenleri vardır*, diye düşünüyordu ya da bir nedeni. Biyolojik. Kendini yatağın üstüne attı, tek kolunu yüzüne kapattı.

Julia'nın Paulina konusunda hâlâ kızgın olması, anlaşılabilir bir şeydi. Aklına gelebilecek son şey seks olurdu herhâlde. Tabii daha önce de Kinfolks restoranında bir tatsızlık yaşamıştı.

Reddedilmek daha fazlasını istemesine yol açıyordu. Onun narlarının kokusu, saten tenine dokunmanın parmaklarında yarattığı duygu, doruğa varmadan hemen önce gözlerini sımsıkı yummasını onun altında, onunla birlikte hareket edişi…

Her şeyin yolunda olduğunu bilmek için onunla sevişmek zorundaydı. İkisinin yine aynı olduklarını bilmek için…

Evet, seks kendisi için 'günde bir elma' gibiydi. İhtiyacı vardı. Onu sevdiğini ona sözleriyle değil, hareketleriyle göstermeliydi. Ona taptığını. Onun uğrunda her şeyi yapacağını. Onun kendisini hâlâ istediğini bilmek zorundaydı. Adını fısıldayışını duymak zorundaydı.

Ama sanki o, Gabriel'e ihtiyaç duymuyordu. Onu istemediği kesindi. Bu gece.

Gabriel'in gamlı düşünceleri sürerken o yatağa, onun yanına geldi. Kendi tarafına yattı. Gabriel'i seyrediyordu ama Gabriel onu kucaklamadı. Başucundaki lambayı söndürmekle yetindi.

Karanlıkta ikisi de sessizdiler. Aralarına soğuk ve gözle görülmez bir set çekilmiş gibiydi.

"Gabriel?"

"Evet?"

"Sana bir şey izah etmem gerek."

Gabriel soluğunu yavaşça saldı, ciğerlerindeki tüm havayı boşalttı. "Anlıyorum Julianne. İyi geceler."

Öte tarafa döndü.

Julia yüzünü buruşturdu. Gözle görülemeyen set, şimdi yüksek, aşılmaz bir duvara dönüşüyordu.

Erkeklerin amma da kırılgan, yumurta kabuğu gibi gevrek egoları vardı!

Julia ona her şeyi anlatmak, açığa çıkarıp ortaya koymak istiyordu ama eğer o bu kadar çabuk alınacaksa, sabaha kadar beklemek zorundaydı. Ya da daha sonraya. Burnunu çekmemeye, hormonal gözyaşlarını akıtmamaya çalıştı. En son isteyeceği şey, onun kendisini ağlarken yakalamasıydı.

Erkekler çok budalaydı.

Birkaç dakika burnunu çekti, derken Gabriel arkasında kaşık pozuna döndü, çıplak göğsünü onun sırtına bastırdı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

Julia başını ileri geri salladı. Hâlâ burnunu çekiyordu.

"Lütfen ağlama."

"Ağlamıyorum."

"Eşeklik etmek istemedim." Dirseğinin üzerinde doğruldu. "Bak bana."

Yüzünde pişman bir gülümseme vardı. "Son iki hafta durmadan sevişmek beni şımarttı. Ama bazı günler yorgun olacağını ya da isteksiz olacağını biliyorum. Surat asmayacağıma söz veriyorum… çok fazla asmayacağıma."

Julia buruk buruk gülümsedi, onun sarkan alt dudağını öpmek üzere uzandı.

Gabriel onun gözyaşlarını sildi. "Öğleden sonra restoranda neden ağladığını bana söyleyecek misin?"

Julia başını iki yana salladı.

"Lütfen?"

"Çok yorgunum."

Gabriel, o kollarında biraz rahatlayıncaya kadar okşamayı sürdürdü. "Ne yapabilirim?"

"Hiçbir şey. "

"Sıcak banyo? Masaj?" Yüzündeki ifade, memnun etmek isteyen küçük bir çocuk gibiydi. "Dokunayım sana. Daha iyi hissetmeni sağlarım."

"Gabriel, gözlerimi açık tutmakta zorlanıyorum."

"Senin için bir şey yapmak istedim."

"Yalnızca kucakla beni."

"Bunu zaten keyifle yaparım." Onu tekrar öptü, sonra onu tekrar sardı.

"Mutlu Noeller, Gabriel."

"Mutlu Noeller."

∞

Birkaç saat önce, Comfort Inn'in kapısından taksiye yalnız bir kadın binmişti. Ağlıyordu.

Taksici nezaket gösterip onun gözyaşlarını görmezden gelmiş, radyoyu açmış, Harrisburg'a kadarki yolculukta ona özel alan tanımaya çalışmıştı.

Radyoda çalan şarkı dikkat çekiciydi. Öyle de bulaşıcı bir ezgiydi ki şoför de yolcu da kendilerini mırıldanır buldular.

Kadın mırıldanırken, otelin gece müdürü Will'e verdiği paketi düşünüyordu. Paketi Selinsgrove'daki bir adrese ertesi sabah dokuzdan önce teslim etmesi için adama beş tane de gıcır gıcır yirmi dolarlık vermişti. Noel sabahında teslim etmesi için.

Adam o adresi tanıdığını (küçük kasabaydı ne de olsa) söyleyip Gabriel'in küçük kardeşi Scott'la lisede sınıf arkadaşı olduğunu ekleyiğinde, kadın bu sefer Gabriel'in yeni kız arkadaşı konusunda bir şeyler öğrenebilmek için ona baskı yaptı.

Will hevesle cevapladı onun sorularını. Çünkü ailesi Tom Mitchell'i de kızını da yıllardır tanıyordu. Hatta Will daha fazlasını da söyledi, Tom'un geçenlerde kızının Toronto Üniversitesindeki başarılarıyla övündüğünü anlattı.

Kadın bu şaşırtıcı gerçeği öğrendiği anda otelden ayrılıp Selinsgrove'u terk etmeye karar verdi. Taksinin penceresinden kayıp geçen karlı ağaçlara bakarken, ilişkileri başladığı sırada Julianne'ın, Gabriel'in öğrencisi olup olmadığını nasıl öğrenebileceğini düşünüyordu.

Bölüm 10

Noel sabahı çok erken saatlerde, Gabriel bokser şortu ve gözünde gözlüğüyle oturmuş, Julia'yı uyandırıp uyandırmayacağına karar vermeye çalışmaktaydı. Kalkıp ışığın yanık olduğu oturma odasına geçebilirdi. Daha bir saat önce orada 'Santa Claus'u çalmıştı. Ama onun yanında olmayı tercih ediyordu. Oda karanlık olsa bile.

Richard'ın önceki geceki konuşması kafasını kurcalıyordu. Manevi babası ona Paulina'yı sormuş, o da cesaret edebildiği kadarını anlatmış, Paulina'nın artık onun geçmişi, Julia'nın ise geleceği olduğunu söylemişti. Merhametli bir insan olan Richard, oğluna bir tavsiyede bulunmuş, Paulina'nın vakıf parasına erişimini, profesyonel bir danışmanla görüşme koşuluna bağlamasını önermiş, kadının kesinlikle yardıma ihtiyacı olduğuna dikkat çekmişti.

Gabriel buna razı olunca, Richard sözü Julia'ya getirmiş, ona âşık olup olmadığını sormuştu. Gabriel açıklıkla olumlu cevap verince, Richard en önemli kelimeyi, 'sorumluluk' kelimesini ortaya getirmişti.

"Ben onun sorumluluğunu alıyorum."

"O henüz öğrenci. Ya hamile kalırsa?"

Gabriel'in yüzü sertleşmişti o zaman. "Öyle bir şey olmayacak."

Richard ise gülümsemişti. "Ben de bir zamanlar öyle demiştim. Sonra Scott doğdu."

"Ben sorumluluklarımı taşıyabileceğimi çoktan gösterdim." Gabriel'in sesi buz gibiydi.

Manevi babası sandalyesinde arkaya yaslanmış, parmaklarını düşünceli bir edayla uç uca birleştirmişti.

"Julia birçok bakımdan Grace'e benziyor. Bunlardan biri de kendini sevdikleri için feda etmeye istekli olması."

"Hayallerini benim için feda etmesine izin vermem, emin olabilirsin."

Richard'ın gözleri, masasının üzerinden eksik etmediği 'Grace' resmine doğru kaymıştı. Gülen, gülümseyen, gözleri iyilik dolu bir kadın.

"Julia nasıl tepki gösterdi Paulina'nın ziyaretine?"

"Henüz bu konuyu konuşmadık."

"Julia'yı terk edersen, kardeşlerinle başın derde girer. Benimle de."

Gabriel'in kaşları kükreyen fırtınalar gibi çatılmıştı. "Onu asla terk etmem. Onsuz yaşamam ben."

"O hâlde neden bunu ona söylemiyorsun?"

"Çünkü daha iki haftadır birlikteyiz."

Richard kaşlarını şaşkınlıkla kaldırmış ama oğlunu, 'birlikte olma' sözünün semantik belirsizliği konusunda sorgulamamayı seçmişti.

"Benim bu konudaki görüşlerimi bilirsin. Onunla evlenmelisin. Şu anda ilişkiniz sahte bir rol yapma durumu gibi görünüyor. Hareketlerin onu yalnızca bir cinsel maceradaki partner gibi gösteriyor, oysa niyetin ciddi."

Bu tarif karşısında Gabriel'in tüyleri diken diken olmuştu. "Julianne benim metresim değil."

"Onunla taahhüde girmiyorsun."

"Ben ona bağlıyım. Başka kimse yok."

"Ama Paulina çıkageliyor, seni arıyor, Julia'nın ve ailenin önünde seninle tartışıyor."

"Buna engel olamam," diye terslenmişti Gabriel.

"Olamaz mısın?" Richard dudaklarını büzmüştü o zaman. "Paulina gibi zeki bir kadının, yaklaşımlarının kabul edileceği konusunda hiç umudu olmadan kalkıp geleceğine inanmam çok güç."

Gabriel kaşlarını çatmış ama tartışmaya kalkışmamıştı.

"Neden Julia'ya bazı sözler vermiyorsun? Eminim geleceğin neler getireceği konusunda kaygılıdır. Evlilik bir bakıma da kadınları cinsel istismardan korumak için kurulmuş bir kutsiyettir. O korumayı ona vermez, geri tutarsan, metresinden çok da fazla bir şey olmayacaktır, sen hangi kelimeyi kullanırsan kullan. Üstelik Paulina'ya... ne olduğunu... neler olmakta olduğunu o da gördü."

"Aynı şey Julianne'a olmayacak."

"Bunu o nereden bilsin?" Richard parmaklarıyla masanın üstüne tıp tıp vurmaya başlamıştı. "Evlilik bir kâğıt parçasından çok daha fazlasıdır. Bir esrarengizliktir. Aslında evliliğin cennette, ruh ikizleri arasında oluştuğuna dair bir de kutsal söz var. Sen sonsuza kadar Julia'yla olmak istiyor musun?"

"Benim ne istediğimin önemi yok. Akademik yılın orta yerinde ondan hayatını değiştirecek kararlar vermesini isteyemem," diye mırıldanmıştı Gabriel. Bir yandan gözlerini ovalıyordu. "Daha çok erken."

"Dua et de gereğinden uzun beklemeyesin." Richard bunu söylerken hüzünlü bakışları Grace'in resmindeydi.

Gabriel şu anda, kulağında bu sözler çınlarken, ruh ikizinin Noel sabahı uyuyuşunu seyretmekteydi.

Julia onun düşüncelerini duymuş gibi kıpırdandı, üzerinden adı konmamış bir kaygı geçti. Bir saniye sonra yatakta ona doğru yuvarlandı, parmakları Gabriel'in kalçasını örten ipek kumaşa değdi.

Gabriel odanın karanlığında bir korku maskesi gibiydi; gri, hareketsiz bir figürdü. Taş gibi bir sessizlik içinde, gözlük camlarının ardından bakıp duruyordu. Julia'nın onu tanıması biraz zaman aldı.

"Ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey. Sen uyumaya devam et."

Julia'nın yüzünde bir şaşkınlık okundu. "Ama sen karanlıkta yarı çıplak oturuyorsun."

Gabriel ona tereddütlü bir gülümseme sundu. "Uyanmanı bekliyorum."

"Neden?"

"Hediyeleri açmak için. Ama vakit erken. Uyu yine."

Julia ona doğru kaydı, elini aradı, buldu. Eli çevirip üstünü öptü, sonra kendi kalbine doğru çekti.

Gabriel gülümsedi, avucunu onun göğsüne kapatıp kalbinin vuruşlarını hissetti.

"Dün gece için beni bağışla." Boğazını sesli sesli temizledi. "Tek istediğimin seks olduğunu düşünmeni istemem. Öyle değil."

Julia'nın gülümsemesi soldu. "Onu biliyorum."

Gabriel elini kıpırdattı, parmaklarıyla onun kaşlarını okşadı. "Seni arzuluyorum, o belli. Sana dokunmamak bana zor geliyor. Birlikte olmamak zor geliyor."

Eli onun yanağına doğru uçtu, ama tereddütlüydü. "Seni seviyorum, istediğin için benimle birlikte olmanı istiyorum. Kendini mecbur hissettiğin için değil."

Julia onun eline yaslandı. "Mecbur hissetmiyorum. Bana baskı yapabileceğin nice zamanlar oldu. Eski odandayken örneğin. Ben üstümü çıkardığımda. Ama sen sabırlıydın. İlk seferimizde de bir harikaydın. Sevgilim olduğun için şanslıyım."

Ona uykulu bir gülümseme yolladı. "Niye yanıma gelmiyorsun? İkimizin de biraz dinlenmeye ihtiyacı var."

Gabriel yorganın altına kayıp ona sarıldı. Düzenli solukları uyuduğunu belli edince, ona İtalyanca olarak birkaç vaat fısıldadı.

Julia uyandığında, ona yatakta kahvaltı sunuldu. Ardından, sabırsız ısrarlar sonucu, Gabriel'le birlikte oturma odasına geçmek zorunda kaldı. Gabriel öyle heyecanlıydı ki neredeyse yerinde zıplayacaktı.

(Onurlu ve profesyonel biçimde tabii. Üstünde gömleği olmasa da.)

Otelin lobisinden küçük bir çam ağacı ödünç alınmış, odanın ortasına konmuştu. Altında parlak kâğıtlara sarılı birkaç paket duruyordu. İki kocaman kırmızı çorap, üstlerine ikisinin adları işlenmiş olarak, aşk kanepesinin üzerinde yatmaktaydı.

"Mutlu Noeller." Gabriel onu alnından öptü. Kendiyle çok gurur duyuyordu.

"Benim hiç Noel çorabım olmadı."

Gabriel onu aşk kanepesine götürüp çoraplardan birini onun kucağına koydu. İçi şekerlerle, üzerinde bayram resimleri bulunan külotlarla doluydu. Bir parmağına bir flaş disk takılmıştı. Ontario Kraliyet Müzesi'nin duvarındaki bir tangoyla ilgili video.

"Neden daha önce hiç çorabın olmadı?"

"Sharon Noel'i her zaman hatırlamazdı, babamın da aklına gelmezdi." Julia omuzlarını kaldırmıştı.

Gabriel sırıttı, ağacın yanına, yere bağdaş kurup oturdu. Küçük bir kutuyu eline alıp kâğıdını keyifle yırttı.

Julia ona bakınca gülmeye başlamıştı. Bu kasıntı profesör, gözünde gözlüğü, poposunda külotuyla oturmuş, hediyelere dört yaşındaymış gibi saldırıyordu.

Gabriel kutuyu açtı, içinden çıkana pek şaştı. Krem rengi ipeklerin ortasında bir çift gümüş kol düğmesi yatıyordu. Ama bunlar sıradan kol düğmeleri değildi. Üstlerinde Floransa kentinin arması vardı. Onlara bakakalmıştı.

"Beğendin mi?"

"Bayıldım Julianne. Yalnızca… şaşırdım. Sen bunları nasıl?.."

"Sen toplantılarından birine gitmiştin. Ponte Vecchio'ya yürüyüp bunları aldım. Şık gömleklerinle iyi gider diye düşündüm." Gözlerini yere indirdi. "Korkarım parasını da verilen burstan ödedim. Yani bir bakıma, onları sen kendine almış oluyorsun."

Gabriel sırıttı, ikinci bir küçük, yassı kutu buldu. Bu paketi açınca içinden Marc Chagall'in Ay Işığında Âşıklar'ının yirmiye otuz boyutlarında bir röprodüksyonu çıktı.

Julia iliştirdiği karta birkaç tatlı cümle yazmış, aşkını ve onu yeniden bulduğu için duyduğu minneti ifade etmişti. Ve bir hediye daha eklemişti ona:

Fotoğraflarına poz vermek istiyorum.

Tüm sevgimle,

Julia'n.

Gabriel konuşamıyordu. Gözleri soru işaretleriyle dolu olarak onun gözlerine döndü.

"Sanırım yatak odanın duvarına ikimizin bazı resimlerini asmanın vakti geldi. Bunu sana sunmak istiyorum. Sakıncası yoksa."

Gabriel aşk kanepesine, onun yanına oturdu, onu derin derin öptü. "Teşekkür ederim. Resim çok güzel ama sen ondan çok daha güzelsin." Sırıttı. "Chagall'e hayranlığın bizim ilhamımız olacak. Ama sanırım önce pozlarımızın provasını yapmalıyız."

Kaşlarını çağrıştırıcı biçimde oynattı, sonra eğilip onun alt dudağını ağzına çekti.

"En büyük hediye sensin," diye mırıldandı. Julia'nın dudaklarının bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissetti, geri çekildi, ağacın altından, ona vereceği hediyelerden birini aldı.

Julia ona pırıl pırıl, hevesli gözlerle bakıyordu. Küçük kutuyu açınca, orada Gabriel'in kendisi için kaydettiği bir cd buldu. Adını 'Julianne'ı Sevmek' koymuştu.

Gabriel "Floransa'da dinlediğimiz o müzik," diye açıklamada bulundu.

"Teşekkür ederim. Senden o şarkıların bir kopyasını isteyecektim zaten. Mutlu anıları geri getirebileceğim böylece."

Mücevher çekmecesinin altında bir dizi hediye sertifikası buldu. Toronto'daki Windsor Arms Otelinin spa'sından. Bazı uygulamaların 'Vichy Duşu,' 'yosun ve tuz vücut sarması' gibi egzotik adları da vardı.

Julia teşekkür etti, uygulamaların adlarını, en sonuncusuna kadar, yüksek sesle okudu.

Döner dönmez Toronto'da bir plastik cerrahla randevun hazır. Benim verdiğim bilgilere dayanarak, izin kolaylıkla yok edilebileceğinden emin. Artık ona kaygılanmak zorunda değilsin.

Gabriel

Gabriel uzanıp kâğıdı Julia'nın elinden aldı, özür diler gibi konuştu: "Herhâlde bunu hediyelerin arasına koymamam gerekirdi. Özür dilerim."

Julia onun eline sarıldı. "Teşekkür ederim. Beklemem gerekecek sanıyordum. Ama bu bana verdiğin en güzel hediye."

Gabriel soluğunu saldı, onun tepesine bir öpücük kondurdu. "Sana değer," derken gözleri pırıl pırıldı.

Julia hafifçe gülümsedi, dönüp baktı. Kocaman bir kutu, hâlâ ağacın altında duruyordu.

"Bir hediye daha var. Bana mı?"

O başını sallamakla yetindi.

"E… açabilir miyim?"

"Beklemeni tercih ederdim."

Julia kaşlarını çattı. "Neden? Richard'ın evine götürmemi mi istiyorsun? Ailenin önünde mi açacağım?"

"Tanrım, hayır!"

Gabriel parmaklarını onun saçları arasından kaydırıp yarım bir gülümseme sudu. "Özür dilerim. Bu biraz… şey… kişisel. Bekleyip gece açsan olur mu? Lütfen!"

Julia hediyeye merakla baktı. "Kutunun boyuna bakılırsa, kedi yavrusu falan değil."

"Yo, değil. Ama evine hayvan istersen, hemen alırım." Gabriel'in gözleri kuşkuyla, kapının yanında duran açık kutuya döndü.

"Paul'den gelen hediyen neydi?"

Julia omuzlarını kaldırdı, sanki bu sorunun geleceğini bilmiyormuş gibi davrandı. "Bir şişe sos… onu babama verdim, birkaç da oyuncak."

"Oyuncak mı? Nasıl oyuncak?"

Julia alınmış göründü. "Çocuk oyuncakları tabii."

"Birkaç ay önce sana bir tavşan vermemiş miydi? Sanırım onda biraz tavşan fetişi var."

Melekbozan.

"Gabriel, senin de kadın ayakkabısı fetişin var. Tencere dibin kara."

"Kadın ayakkabıları konusundaki estetik hayranlığımı hiçbir zaman inkâr etmedim. Ne de olsa, sanat eseri onlar." Kibirli konuşuyordu. "Hele de giyen kadın senin kadar güzel olursa."

Julia gülümsemesini engelleyemedi. "Bana içi dolgulu bir Holstein'ın yanı sıra, Dante ile Beatrice'in birer figürinini yollamış."

Gabriel'in yüzünde yoğun bir karmaşa okunuyordu. "Figürin mi?" Dudakları tahrikkâr bir gülümsemeyle genişledi. "Aksiyon figürinleri gibi mi?"

"Adına ne dersen de."

"Anatomik olarak doğru yapılmış şeyler mi?"

"Çocukluk eden kim şimdi?"

Gabriel uzanıp onun yanağını okşadı. "Ne tür aksiyonlara katılabilirler diye merak ettim... özel olarak tabii."

"Dante mezarında dönüyordur."

"Bu olayı tersine döndürmek için Paul'ün aksiyon figürünü alıp arka bahçeye gömebiliriz. Ama Beatrice'i saklamak isterim."

"Sen iflah olmazsın." Julia gülmesini tutamıyordu. "Hediyelerim için teşekkür ederim. Beni İtalya'ya götürdüğün için de teşekkür ederim... tabii en iyisi oydu."

"Bir şey değil." Gabriel onun yüzünü avuçlarına aldı, bir an gözlerini aradı, sonra ikisinin dudaklarını bir araya getirdi.

Utangaç, bir kapalı dudak öpüşü olarak başlayan şey, çok geçmeden tırmandı, ateşli, ihtiyaç içinde eller birbirine sarıldı. Julia parmaklarının ucunda duruyor, bedenini onun çıplak göğsüne yaslıyordu. Gabriel çaresizlik içinde inledi, yavaşça kendini geriye çekti. Gözlerini ovalayabilmek için gözlüğünü çıkardı.

"Ben şu yaptığımızı sürdürmek isterdim ama Richard kiliseye gitmemizi istiyor."

"İyi."

Gabriel gözlüğünü taktı. "Senin gibi cici bir Katolik kızı, gece yarısı ayinine gitmeyi tercih etmez mi?"

"Aynı Tanrı değil mi? Daha önce de senin ailenle kiliseye gittim." Julia onun ifadesini kontrol etti. "Sen gitmek istemiyor musun?"

"Yıllardır gitmedim. Beni... yargılarlar."

Julia ona dürüst bakışlarla baktı. "Hepimiz günahkârız. Kiliseye yalnız günahsızlar gitse, orası boş kalırdı. Ayrıca Richard'ın kilisesine gelenlerin seni yargılayacağını da sanmıyorum. Episkopaller çok hoşgörülüdür."

Onu yanağından çabucak öpüp yatak odasına, giysilerini dolaptan çıkarmaya koştu. Gabriel de onu izledi, yatağın üzerine çöktü, onun dolaptaki askıları itip çekmesini seyretti.

"Neden Tanrı'ya hâlâ inanıyorsun? Bütün başına gelenler için ona kızgın değil misin?"

"Kötü şeyler herkesin başına gelir. Benim hayatım neden farklı olsun ki?"

"Çünkü sen iyisin."

Julia kendi ellerine baktı. "Dünya sihir üstüne kurulmuş ya da iyiler ve kötüler için ayrı ayrı olaylar belirlenmiş de değildir. Herkes şu ya da bu zamanda acı çeker. Mesele acı gelince ne yapacağında, öyle değil mi?"

Gabriel ona kayıtsız bakışlarla bakıyordu.

Julia devam etti. "Belki Tanrı olmasa dünya çok daha berbat bir yer olurdu."

Gabriel alçak sesle bir küfür etti ama tartışmaya girmedi.

Julia yatağın kenarına, onun yanına oturdu. "Sen Karamazov Kardeşler'i okumuş muydun?"

"En sevdiklerimden biridir."

"O zaman papaz Alyoşa ile erkek kardeşi İvan arasındaki konuşmayı bilirsin."

Gabriel'in gülüşü alaycıydı ama anlayışsız değildi. "Herhâlde ben özgür düşünceyi temsil ediyorum, sen de dindar delikanlıyı, öyle mi?"

Julia ona aldırmadı. "İvan, Alyoşa'ya, Tanrı'nın ya yok olduğuna ya da varsa, bir canavar olduğuna dair nedenler listesi veriyor. Çok güçlü bir tartışma. Ben onu düşünmeye çok zaman ayırmışımdır.

"Ama İvan'ın tartışmayı nasıl bitirdiğini hatırla. Tanrı'nın yarattıklarını, bu dünyanın tümünü reddettiğini söylüyor ama yine de dünyanın bir şeyini şaşılacak kadar güzel buluyor: ilkbaharda ağaçlarda gördüğü o körpe, yapış yapış yaprakçıkları. Onların etrafındaki dünyadan nefret etmesine rağmen, o yaprakları çok seviyor.

"Yapış yapış yapraklar inanç da değil, selamet de değil. Onlar umudun kalıntıları. Umutsuzluğu uzağa itiyorlar, gördüğü tüm kötülüklere rağmen, geriye hâlâ en azından bir tane iyi ve güzel şeyin kalmış olduğunu vurguluyorlar."

Gabriel'in yüz ifadesini daha iyi görebileceği şekilde eğildi, büyük bir şefkatle iki elini onun yüzünün iki yanına dayadı. "Gabriel, senin yapış yapış küçük yaprakların neler?"

Bu soru Gabriel'i tümüyle gafil avlamıştı. Öyle şaşırmıştı ki orada öylece oturuyor, önündeki güzel kumrala bakıp duruyordu. İşte böyle anlar, onu ilk başta melek olarak hatırlamasının nedenlerini anlayabildiği anlardı. İnsanlarda nadir rastlanan bir merhameti vardı onun. En azından, Gabriel'in kendi yaşadığı tecrübeler açısından.

"Bilmiyorum. Daha önce hiç düşünmemiştim."

"Benimki Grace'di. Bir de sen." Ona utangaç utangaç gülümsedi. "Daha önce de St. Louis'deki o Salvation Army çalışanları. Annemin bana iyi davranmadığı bir zamanda onlar bana iyi davranmıştı. İnanmama bir neden sağladılar."

"Ama ya acı çeken onca masum? O çocuklar?" Gabriel'in sesi fısıltı düzeyinin pek az üstündeydi. "Bebeklere ne diyeceksin?"

"Bebeklerin neden öldüğünü bilemiyorum. Keşke ölmeselerdi." Julia'nın yüzü ciddileşmişti.

"Ama ya geri kalanlarımız Gabriel? İnsanların kendi çocuklarını istismar etmesine neden izin veriyoruz? Hasta ve zayıf olanları neden korumuyoruz? Askerlerin komşularımızı toplayıp kollarına yıldız takmaya zorlamalarına, onları yük vagonlarına bindirmelerine neden izin veriyoruz? Kötü olan Tanrı değil, biziz.

"Herkes kötülüğün nereden geldiğini, neden dünyanın başına bela olduğunu bilmek itiyor. Neden hiç kimse iyiliğin nereden geldiğini sormuyor? İnsanlarda müthiş bir zalimlik yeteneği var. O hâlde neden iyilik de var? Grace gibi, Richard gibi insanlar neden bu kadar iyi? Çünkü Tanrı var ve dünyanın tümüyle yozlaşmasına izin vermiyor. Yapış yapış küçük yapraklar gerçekten var, ararsan buluyorsun onları. Bir kere tanıyınca da onun varlığını hissedebiliyorsun."

Gabriel gözlerini yumdu, o sözleri onun dokunuşuyla içine çekti, şu anda onun çok derin, çok özlü bir gerçeği seslendirmekte olduğunu yüreğinin derinliklerinde anladı.

Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, inancını büsbütün kaybedemiyordu; en karanlık günlerinde bile ışık tam olarak sönmemişti. Grace'in rehberliği vardı bir kere, üstelik kadere bak ki o öldükten sonra da Beatrice'e yeniden rastlamış, yolun geri kalanını ona o göstermişti.

Julia'ya temiz bir öpücük sundu, o duş yapmak üzere uzaklaşınca, içinden onun o sessiz zekâsına şaştı. Kendisinden çok daha zekiydi o. Çünkü onunkinde, kendisinin ancak hayalinde canlandırabileceği gerçek bir yaratıcılık niteliği vardı. Başına neler gelmiş olursa olsun, inancını, umudunu ve merhametini kaybetmiş değildi.

O benim eşitim değil; o benden iyi.

O benim yapış yapış küçük yaprağım.

∞

Bir saat kadar sonra Julia ile Gabriel arabaya binip All Saints Episcopal Kilisesi'ne gittiler. Gabriel siyah takım ve beyaz gömlek giymiş, Julia'dan gelen kol düğmelerini gururla takmıştı. Julia ise, dizlerinin altına inen erik rengi elbisesiyle Floransa'dan aldığı siyah çizmelerini giymişti.

Julianne'la birlikte, ailenin oturduğu sıranın ucuna otururlarken, Gabriel oradaki genel havayı, 'bir gariplikler denizi' diye tanımlayabileceğini düşünüyordu.

Dualar kitabı için, kurulu düzen için, kutsal kitap cümlelerinin ve müziğin kullanılış biçimi için aslında içinden şükrediyordu. Orada otururken kendi hayatını düşünmekte, bu süre boyunca elini bırakmadığı kadına ulaşmak için attığı adımları aklından geçirmekteydi.

Noel bir doğum kutlamasıydı, özellikle bir doğum. Çevresinde bebekler, çocuklar vardı. Kilisenin ön tarafında kurulmuş olan, İsa'nın doğduğu ahır maketi, duvarlardaki flamalar ve vitraylı pencereler, orta yolun öbür yanında oturmakta olan hamile kadının tenindeki o parlaklık...

Bir ara Gabriel, uyguladığı sterilizasyondan pişmanlık duydu. Yalnız kendi açısından, artık baba olamayacağı için değil, Julianne açısından da. Kendini, hamileliği ilerlemiş bir Julia ile yatakta yatarken hayal etti. Elini onun göbeğine dayıyor, çocuğun attığı tekmeyi hissediyordu. Bebek oğullarını kucağında tutarken gördü kendini. Saçlarının bu kadar siyah olabilişine şaşırıp kaldı.

Bu hayalleri onu birden şaşırttı. Bunlar bir karakter değişimini, bir öncelikler değişimini gösteren şeylerdi. Beatrice'in yeniden ortaya çıkışına kadar hayatını doldurmuş olan suçluluktan ve bencillikten farklıydılar. Birlikte aile kurmak istediği, bir çocuk meydana getirmek istediği kadına verilen taahhütteki kalıcılık. Julianne'a olan sevgisi, onu birçok bakımdan değiştirmişti. Yandaki hamile kadına pişmanlık dolu bir imrenişle bakıncaya kadar, o değişikliklerin ne kadar çarpıcı olduğunu da fark etmemişti.

Julianne'ın elini tutarken kafası bu düşüncelerle dopdoluydu. Derken sıra papazdan kutsal ekmek lokmasını ve kutsal şarabı kabul etmeye geldi. Oturdukları sırada, ayağa kalkıp bunun için kuyruğa girmeyen tek kişi kendisiydi.

Kiliselerin rahatlatıcı bir yanı var, diye düşündü. Genel olarak bu tecrübeyi, özellikle vaaz kısmını, dışlayıcı buluyor, yine de buradaki genel havayı hissediyordu. Hayatının büyük bir kısmını ziyan etmişti, bir daha asla geri gelmeyecek yıllarını.

Grace'e söylemek istediklerini, o ölmeden söyleyememişti. Paulina'ya ve Julianne'a layık oldukları saygıyla davranmamıştı. İlişki kurduğu hiçbir kadına saygılı davranmamıştı.

Paulina'yı düşünürken Gabriel'in gözleri, kumral saçlı, erik rengi elbiseli kadından ayrıldı, başı öne eğildi. Hemen hemen bilincinin dışında, bağışlanmak için, kendisine yol gösterilmesi için dua etti. İp üstünde yürüyordu, onun farkındaydı. Ya geçmiş kusurlarıyla ilgili sorumluluk alacak ya da Paulina'nın kendisine olan bağımlılığından kurtulacaktı. O sevebileceği birini bulsun, geçmişi geride bırakabilsin diye dua etti.

Duasına öyle derinlemesine gömülmüştü ki ailesinin kuyruktan geri dönüp yerlerine oturduğunu fark edememişti. Julia'nın sıcak elinin dirseğinin altından dolandığını, onun kendisine yaslandığını bile fark edememişti. Hatta duanın ortasında bir yerde babasının, omuzları sarsıla sarsıla gözyaşlarına gömüldüğünün, Rachel'ın kolunu ona sardığının, sarışın başını onun omzuna yasladığının bile farkında değildi.

Julia, Rachel'la Scott'ın babalarına sarılışına bakarken, *Tanrı'nın krallığı da bir aile gibi*, diye düşünüyordu. Sevgi ve bağışlama, orada gözyaşlarının, acının yerini alıyor.

Bölüm 11

Öğle yemeğinden sonra Rachel tüm aileyi, akşamın hindisini birlikte hazırlamak üzere seferber etti. Julia bir ara Tom'la kısaca telefonda konuştu, hediyeleri birbirlerine verirlerken, yani saat üçte mutlaka geleceğinden emin olmaya çalıştı, ardından Rachel'la ikisi mutfağa kapanıp iki turta için elmaları soymaya koyuldular.

Rachel hile yapmış, turtaların hamurunu hazır almıştı. Ama ambalajlarını çıkarıp onları plastiğe sararak buzdolabına yerleştirdiğinden, kimse bunun farkına varmayacaktı.

"Hey, güzel kızlar." Scott mutfağa dalmıştı. Yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Hemen buzdolabını açıp karıştırmaya koyuldu.

Kız kardeşi elma soyarken "Seni bu kadar mutlu eden ne?" diye sordu.

"Noel mevsimi." Rachel ona dilini çıkarınca Scott güldü.

Julia ağzından laf almaya çalıştı. "Biriyle tanışmışsın diye duydum."

Scott onu duymazlıktan gelerek kendine artıklardan bir tabak doldurmaya çalışıyordu. Rachel kardeşine bu saygısızlığından ötürü sitem edecekken telefon çaldı. Rachel açtı, arayanın müstakbel kayınvalidesi olduğunu anlayınca, elinde telefonla yemek salonuna geçti.

Scott hemen dönüp Julia'ya özür dileyen bakışlarla baktı. "Adı Tammy. Onu herkese tanıştırmaya hazır değilim."

"Anlıyorum." Julia ona hafif gülümsedi, gözlerini tekrar soymakta olduğu elmaya çevirdi.

"Bir çocuğu var," diye patladı Scott. Koca gövdesini tezgâha dayamış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Julia bıçağını elinden bıraktı. "Ya."

"Daha üç aylık bir oğlan. Annesiyle babasının yanında yaşıyorlar. Çocuğu almadan gelemedi, çünkü süt veriyor." Scott alçak sesle konuşuyordu. Fısıltı gibi. Gözleri de sürekli salona açılan kapıya gidip geliyordu.

"Onu ailenle tanıştırırken bebeği de getirmelisin. İkisini de kollarını açarak karşılayacaklardır."

"Emin değilim." Scott pek rahatsız görünüyordu.

"Etrafta bir bebek olması onları mutlu eder. Rachel'la ben onu kapmak için yarışa gireriz."

"Senin oğlun, yanında bekâr bir anne olan kız arkadaşını evine getirse sen ne düşünürdün? Bebek başkasına ait olsa?"

"Senin ailen Gabriel'i evlat edinmiş. Babanın itiraz edeceğini sanmıyorum." Julia soluğunu yavaşça saldı, Scott'a araştıran bakışlarla baktı. "Tabii kız arkadaşın evli değilse."

"Ne? Hayır! Hamile kalınca eski erkek arkadaşı onu terk etmiş. Bir süre yalnızca arkadaştık." Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, saçları neredeyse ayağa kalktı. "Beni kaygılandıran, babamın yeni doğmuş bebeği olan biriyle çıkmamı acayip bulması olasılığı."

Julia Noel ağacının altını, oradaki İsa'nın doğumu maketini işaret etti.

"Yusuf'la Meryem'in hikâyesi de benzer bir hikâyeydi."

Scott ona, oturduğu yerde ikinci bir kafa çıkarmış gibi baktı.

Sonra güldü, tekrar sandviçine döndü. "Bu iyi bir nokta, Jules. Bunu hatırımda tutmam gerekir."

∞

Daha sonraki saatlerde, aile hediyeleri açmak üzere Noel ağacının çevresine toplandı. Clark'lar cömert bir aileydi, ağacın altı paketlerle doluydu. Kimi ciddi hediyeler, kimi de şakacı şeylerdi. Julia ile babasına da paylarına düşen hediyeler çıktı.

Herkes hediyelerinin keyfini çıkarıp içeceklerini yudumlarken, Rachel son hediyeyi Gabriel'in kucağına koydu. "Bu sabah bu sana geldi," dedi.

"Kimdenmiş?" Gabriel pakete baktığında, kafasının karıştığı belliydi.

"Bilmiyorum."

Gabriel, Julia'ya umut dolu bir bakış yöneltti ama o başını iki yana sallıyordu.

Esrarı bir an önce çözme hevesiyle, Gabriel hediye paketinin üst kâğıdını yırttı, parmağını beyaz kutunun kenarına sokup kapağı dikkatle kaldırdı, beyaz ince kâğıtları kenara çekti.

Pakette ne olduğunu kimse göremeden kutuyu kenara fırlattı, ayağa fırladı. Tek kelime söylemeden hızla arka kapıya yöneldi, çıkıp kapıyı arkasından çarptı.

"Neymiş o?" Sessizliği bozan Scott olmuştu.

Olup biteni holden seyretmiş olan Aaron odaya girdi. "Eminim eski sevgilisindendir. Bahse girebilirim."

Julia mutfağa girdi, arka kapıdan çıktı, uzaklaşmakta olan sevgilisini izledi.

"Gabriel? Gabriel! Bekle."

Gökten iri kar taneleri dökülüyor, otları ve ağaçları soğuk bir beyazlıkla kaplıyordu. Julia ürperdi.

"Gabriel!"

O arkasına bile bakmadan ağaçların arasına girip gözden kayboldu.

Julia adımlarını hızlandırdı. Onu gözden kaybederse eve dönmek zorunda kalacaktı. Ormanda paltosuz olarak bir kere daha kaybolmak istemiyordu. Ya da haritasız.

Paniğe kapılmaya başladı. Tek başına ormanda kalakalma kâbusunu hatırlıyordu. "Gabriel! Yavaşla."

Ağaçların arasına daldı, birkaç metre ilerleyince onu gördü. Yüksek bir çam ağacının önünde duraklamıştı Gabriel.

"Eve dön." Sesinin buz gibi soğukluğu yağan karla yarışabilirdi.

"Seni bırakamam."

Birkaç adım daha attı. Onun yaklaştığını duyunca Gabriel döndü. Üstünde takım elbisesiyle kravatı vardı. Pahalı İtalyan pabuçları mahvolmuştu.

Julia'nın yüksek topuklarından biri bir dala takıldı, tam öne devrilecekken ağacın gövdesine sarılmayı başardı.

Gabriel bir anda onun yanındaydı. "Canın yanmadan eve dön."

"Hayır."

Uzun saçları omuzlarında kıvrılıyordu. Soğuğu hissedince kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Başını ve erik rengi elbisesini beyaz taneler kaplamaya başlıyordu.

Bir kar meleği gibiydi, insanın peri masallarında ya da kar yağdıran kürelerde görebileceği türden. Tanecikler çevresinde onun arkadaşlarıymış gibi dolanıyordu. Gabriel onu kütüphanedeki çalışma odasında şaşırttığı günü hatırladı. O gün de çevresinde kâğıtlar uçuşurken böyle görünmüştü.

"Ne kadar güzel." Bir an, bu görüntü karşısında aklı dağıldı. Konuşurken ağzından buharlar çıkıyordu.

Julia ona pembe, çıplak elini uzattı. "Benimle gel."

"Peşimi asla bırakmayacak."

"Kim?"

"Paulina."

"Yeni bir hayata başlamaya ihtiyacı var. Senin yardımına ihtiyacı var."

"Yardım mı?" Gabriel ona ateş saçan gözlerle baktı. "Ona yardım etmemi mi istiyorsun? Diz çöküp pantolonumu çıkarmaya çalıştığı hâlde mi?"

"Ne?"

Gabriel'in dişleri kenetlendi, içinden kendi budalalığına küfretti. "Hiç."

"Yalan söyleme bana!"

"Umutsuz bir kadının umutsuz bir girişimiydi."

"Hayır dedin mi?"

"Elbette! Beni ne sanıyorsun?" Gözleri tehlikeli bir maviye dönüşmüş, tutuşuyordu.

"Şaşırdın mı?"

Gabriel'in çenesinde bir kas kıpırdadı. "Hayır."

Julia ellerini öyle sıktı ki tırnakları avuçlarına battı. "Neden?"

Gabriel onun arkasındaki ağaçlara baktı. Cevap vermeyi istemiyordu.

"Neden şaşırmadın?" diye tekrarladı Julia. Sesi daha yüksek çıkmıştı.

"Çünkü o öyle."

"Şimdi mi, eskiden mi?"

"Ne fark eder?" diye terslendi Gabriel.

Julia'nın gözleri kısıldı. "Eğer bunu sana izah etmem gerekiyorsa, sandığımdan daha da çok yara almışız demektir."

Gabriel hâlâ cevap vermek istemiyordu. Tereddüdü gözlerinden, yüzünden, duruşundan okunuyordu.

Julia delici bakışlarını ona dikti.

Gabriel'in gözleri onun omuzları üzerinden uzaklara bakıyor, sanki kaçacak yer arıyordu. Sonra yine ona baktı.

"Ara sıra ortaya çıkıyordu ve biz..." Sesi söndü.

Julia içinin bulandığını hissetti. Gözlerini sımsıkı yumdu. "Paulina senin metresin mi diye sorduğumda, hayır demiştin."

"Hiçbir zaman benim metresim olmadı."

Julia'nın gözleri açılıverdi. "Benimle kelime oyunları oynama! Hele yatak arkadaşların konusunda."

Gabriel dişlerini gıcırdattı. "Bu söz sana yakışmıyor, Julianne."

Julianne'dan neşesiz bir gülüş yükseldi. "Evet, öyle. Doğruyu söylemek bana yakışmıyor. Ama senin yalan söylemen serbest!"

"Sana Paulina konusunda asla yalan söylemedim."

"Evet, söyledin. Dante seminerinde ona 'yatak arkadaşı' dediğimde, o yüzden o kadar kızdın. Haklıydım." Julia ona kırgın bir bakış yöneltti. "Onu yatağına aldın mı? Bizim birlikte yattığımız yatağına?"

Gabriel gözlerini yere indirdi.

Julia geri geri ondan uzaklaşmaya başlamıştı. "Şu anda sana öyle kızgınım ki ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Üzgünüm."

Julia uzaklaşırken "Bu yetmez," diye seslendi. "En son ne zaman yattın onunla?"

Gabriel onu hızla izledi, kolunu yakalamak üzere uzandı.

"Dokunma bana!" Julia kolunu çekti, yine bir ağaç köküne çarpıp sendeledi.

Gabriel onu düşmeden yakaladı. "Bir dakika bekle, tamam mı? İzah etmeme fırsat ver." Yere sağlam bastığından emin olunca onu bıraktı.

"Eylülde seninle karşılaştığımda, Paulina'yla her şey bitmişti. Bir önceki aralıktan beri onunla olmamıştım, o gün de ona artık her şeyin bittiğini söylemiştim."

"Aranızdaki her şeyin Harvard'da bittiğine inandırmıştın beni. Bu ne kadar acı veriyor, haberin var mı? Kendimi ne kadar budala hissettiğim hakkında bir fikrin var mı? Annenle babanın evine, sanki oraya aitmiş gibi geliyor, ben senin metresinmişim gibi. Şaşılacak bir şey de yok! Yıllardır yatıyorsun onunla."

Gabriel karlar altında başını kıpırdattı. "Seni korumaya çalışıyordum."

"Dikkatli ol Gabriel. Çok, çok dikkatli ol."

Gabriel donup kaldı. Daha önce onun bu ses tonuyla konuştuğunu hiç duymamıştı. Birdenbire, onu kaybetmekte olduğunu hissetti. Sakatlayıcı bir düşünceydi bu.

Hızlı hızlı konuşmaya başladı. "Birbirimizi yılda bir iki kere ancak görüyorduk. Dediğim gibi, bir önceki aralıktan beri bir araya gelmemiştik." Parmaklarını saçları arasından kaydırdı. "Her seksüel karşılaşmamı kataloglara işlememi mi bekliyordun? Bir geçmişim olduğunu söylemiştim sana."

Gabriel'in gözleri onunkilerle karşılaştı. Gabriel gözlerini kaçırmadan ona doğru bir adım attı.

"Sana Maia'yı anlattığım akşamı hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Sen bana bağışlanabileceğimi söyledin. Buna inanmak istedim. Paulina'ya tekrar tekrar nasıl ödün verdiğimi söylersem seni kaybedeceğimden korktum." Boğazını temizledi. "Seni incitmek istemedim."

"Şu anda bana yalan mı söylüyorsun?"

"Hayır."

Julia'nın yüzünden kuşkuları belli oluyordu. "Onu seviyor musun?"

"Tabii ki hayır." Ona doğru tedbirli bir adım daha attı, ama Julia başını dimdik tutuyordu.

"Onunla yıllardır yatıyordun – birlikte bir bebek yaptıktan ve o sinir krizi geçirdikten sonra – ama onu sevmiyordun, öyle mi?"

Gabriel'in dudakları inceliverdi. "Hayır."

Julia'nın iri, koyu renk gözlerindeki yaşları görüyor, onun bu gözyaşlarıyla nasıl mücadele ettiğini ve güzel yüzünü gölgeleyen hüznü görüyordu. Aralarındaki mesafeyi aştı, ceketini çıkarıp şefkatle onun omuzlarına sardı.

"Zatürre olacaksın. Eve dönmen gerek."

Julia cekete sarındı, klapalarını boynuna çekti.

"Maia'nın annesiydi o," diye fısıldadı. "Senin ona davranışına bak."

Gabriel kaskatı kesildi. Maia'nın annesi.

Julia ile Gabriel karşılıklı sessiz kaldılar. Bu arada kar yağışı hafiflemeye başlamıştı.

"Bana ne zaman söyleyecektin?"

Gabriel bir kararsızlık geçirdi. Kalbinin atışları göğsündeki dövmeyi dövüyordu. Ne söyleyeceğine tümüyle karar veremeden, kelimeler ağzından döküldü.

"Söylemeyecektim."

Julia döndü, kendisini eve doğru götüreceğini düşündüğü yolda ilerlemeye koyuldu.

"Julia, bekle!" Gabriel onu izledi, kolundan çekti.

"Bana dokunma demiştim!" Kolunu geri çekerken ona öfkeyle baktı.

"Biz karşılaşmadan önce nasıl biri olduğumun ayrıntılarını bilmek istemediğini bana kesin olarak söylemiştin. Beni affettiğini söylemiştin."

"Söyledim."

"Şehvet tutkumu biliyordun," diye sitem etti Gabriel yavaşça.

"Belli ki bazı sınırlar var sanıyordum."

Gabriel büzülür gibi oldu. Bu söz belli ki ona acı vermişti. "Hak ettim," dedi. Sesinin soğukluğu yerlerdeki karlarla yarışacak gibiydi. "Sana söylemem gereken her şeyi söylemedim."

"Noel hediyesi ondan mıydı?"

"Evet."

"Neydi?"

Gabriel'in omuzları sarktı. "Bir ultrason fotoğrafı."

Julia içine sert bir soluk çekti, kış havası ciğerlerini doldururken hışırtılı bir ses çıktı. "Böyle bir şeyi neden yapıyor?"

"Paulina her şeyi sır olarak sakladığımı varsayıyor. Hakkı var tabii, kardeşlerime söylemedim. Ama sana da söylemediğimi sanıyor. Bu da sana söylememi garantiye almak için."

"Onu kullandın." Julia'nın çenesi titremeye başlamıştı. "Seni bırakmamasına şaşmamalı. Ona artıkları verdin. Köpeğe verir gibi. Bana öyle davranır mısın?"

"Asla. Paulina'ya çok kötü muamele ettiğimi biliyorum. Ama bu ona, seni incitme hakkını tanımaz. Sen masumsun bütün bu olup bitenlerde."

"Beni yanılttın."

"Evet. Evet, öyle yaptım. Beni affedebilecek misin?"

Julia bir an sessiz kaldı, avuçlarını birbirine sürtüp soğuğun etkisini gidermeye çalıştı. "Paulina'dan hiç seni bağışlamasını istedin mi?"

Gabriel başını iki yana salladı.

"Onun kalbiyle oynadın. Bu nasıl bir şeydir, bilirim. Bu yüzden ona merhamet duyuyorum."

"İlk seni tanıdım," diye fısıldadı Gabriel.

"Bu sana zalim davranma hakkını vermez." Julia öksürdü. Soğuk hava boğazını yakıyordu.

Gabriel elini onun omzuna koydu. "Lütfen içeriye gir. Üşüyorsun."

Julia uzaklaşmak üzere dönünce Gabriel onu elinden yakaladı.

"Ona yönelik bir şeyler hissettim ama aşk değildi. Suçluluk ve şehvetti. Biraz da sevgi, ama asla aşk değil."

"Şimdi ne yapacaksın?"

Gabriel kolunu onun beline sardı, onu kendi yanına çekti. "Bıraktığı hediyeye tepki gösterme dürtümü gemleyip sana durumu telafi etmek için elimden ne gelirse yapacağım. Seni incittiğim için çok üzgünüm."

"Belki fikrini değiştirirsin."

Gabriel onu sımsıkı tuttu. İfadesi hırslıydı. "En baştan beri tek sevdiğim sensin."

Julia cevap vermeyince, onunla birlikte eve doğru yürümeye başladı. "Hiçbir zaman sadakatsizlik etmem, yemin ediyorum. Paulina'nın dün yapmaya çalıştığı şeye gelince..." Onun belini sıktı. "Belki bir zamanlar kapılabilirdim. Ama o, seni bulmadan önceydi. Ömrümün geri kalanını senin sevgini içerek geçirmeyi, sonra da tüm okyanusları boşaltmayı tercih ederim."

"Verdiğin sözler anlamsız, eğer dürüstlük yoksa. Sana metresin mi diye sordum, sen kelime oyunlarına kalkıştın."

Gabriel'in yüzü buruştu. "Hakkın var. Özür dilerim. Bir daha olmayacak."

"Sonunda benden bıkacaksın. Bıktığın zaman, yakın olduğun alışkanlıklarına döneceksin."

Gabriel durdu. Dönüp onun yüzüne baktı. "Paulina hiçbir zaman yakın değildi. Bir geçmişimiz var ama hiçbir zaman uyumlu değildik. Birbirimize de zararlıydık."

Julia ona kuşkuyla bakmayı sürdürüyordu.

"Karanlıklarda daha iyi bir şey arıyordum. Gerçek bir şey. Seni buldum. Kaybedersem bana lanet olsun!.."

Julia başka tarafa baktı, ağaçları, elmalığa gittiğini sandığı yolu gözden geçirdi. "Erkekler bıkar."

"Ancak budalaysa."

Gözleri kararmış, kısılmış, kaygı yansıtıyordu. Onun bakışı karşısında gözlerini kırpıştırdı, sonra kaşlarını çattı. "Sence Richard, Gracee ihanet eder miydi?"

"Tabii ki hayır."

"Neden?"

"Çünkü iyi bir adam. Çünkü onu seviyordu."

"Ben iyi adam olduğumu iddia edecek değilim, Julia. Ama seni seviyorum. İhanet etmeyeceğim."

Julia bir an sessiz kaldı. "Sana hayır diyemeyecek kadar da yaralanmış değilim."

"Ben de öyle demedim." Gabriel ciddi görünüyordu.

"Sana şimdi söylüyorum. Eğer bana bir daha yalan söylersen, o son olur." Sesinde uyarı vardı.

"Söz veriyorum."

Julia soluğunu yavaşça saldı, yumrukları açıldı.

"Onunla paylaştığın yatakta seninle yatmam."

"Hepsini değiştirtirim. Biz Toronto'ya dönmeden önce. İstersen satarım bile lanet olası yeri."

Julia dudaklarını büzdü. "Senden daireni satmanı istemiyorum."

"O hâlde affet beni," diye fısıldadı o. "Güvenine layık olduğumu kanıtlamama izin ver."

Julia kararsızdı.

Gabriel ona doğru yürüdü, onu kollarına aldı. Julia buna isteksizce izin verdi, ikisi yeniden yağmaya başlayan karların altında, kazımakta olan ormanda, öylece durdular.

Bölüm 12

Akşam geç saatte, Gabriel ile Julia pijamalarını giymiş, otel süitindeki küçük Noel ağacının altında, yerde oturuyorlardı. Julia Gabriel'i, Paulina'nın hediyesini açmaya teşvik etmişti. Tüm sırların ortaya çıkmasını istiyordu. O bunu yapmak istememişti ama Julia'nın hatırı için yapmıştı.

Ultrason fotoğrafını eline almış, yüzünü buruşturmuştu. Julia bakmak istediğini fısıldayınca, içini çekerek resmi ona uzatmıştı.

"Bu resim seni incitemez. Rachel'la Scott öğrense bile, anlayış gösterirler." Julia parmağını bebeğin minik başı üzerinden kaydırıyordu. "Bunu özel bir yerde saklayabilirsin ama bir kutu içinde olmalı. Bir adı var onun. Hatırlanmayı hak ediyor."

Gabriel başını onun ellerine gömdü. "Sence korkunç bir şey değil mi?"

"Bebeklerin korkunç bir yanı olduğunu düşünmüyorum. Maia senin kızındı. Paulina bu resmin seni incitmesini istiyor ama aslında bir hediye bu. Sende olmalı bu resim. Sen babasısın onun."

Gabriel boğulacak durumdaydı. Cevap veremedi. Aklını dağıtabilmek için Paulina'nın diğer hediyelerini kapının yanına yığdı. İlk fırsatta geri yollayacaktı.

Julia onun peşinden yürüdü. "Senin Noel hediyeni giymeyi hevesle bekliyorum." Hâlâ ağacın altındaki kutuda duran siyah korsajla ayakkabıları gösteriyordu.

"Sahi mi?"

"Önce biraz teşvike ihtiyacım olacak ama bence bunlar çok kadınsı ve çok güzel. Ayakkabılara bayıldım. Teşekkür ederim."

Gabriel'in omuzları rahatlar gibi oldu. İçinden ona, hediyeleri hemen prova etmesini söylemek geldi. O ayakkabıları onun ayağında görmek istiyordu: belki banyo tezgâhının üstüne oturmuş durumda, kendisi onun dizleri arasındayken. Ama arzularını kendine sakladı.

"Şey, bir şeyi izah etmek zorundayım." Julia onun elini tuttu, parmaklarını onunkilerin arasına geçirdi. "Bu gece giyemem onları."

"Eminim şu son iki günden sonra böyle bir şey giymek son isteyeceğin şeydir." Gabriel onun elini kendi başparmağıyla okşadı. "Hele benimleyken."

"Bunları giymem biraz zaman alacak."

"Anlıyorum." Gabriel parmaklarını çekmeye çalıştı.

"Bunu sana dün gece anlatmaya çalıştım ama şey, sözümü bitiremedim."

Gabriel hareketsizleşti.

"Şey, âdet görüyorum."

Gabriel'in ağzı açık kaldı. Sonra ağzını kapadı. Onu kendine çekip sıcacık kucakladı.

"Beklediğim tepki bu değildi." Julia'nın yüzü onun göğsüne dayalı olduğu için sesi boğuk geliyordu. "Belki beni duymadın."

"Demek dün gece... beni istemediğin için değil miydi reddedişin?"

Julia şaşırarak geri çekildi. "Paulina'ya olanlar için hâlâ kızgınım ama seni tabii istiyorum. Sevişirken her zaman kendimi çok özel hissetmemi sağlıyorsun. Şu anda, oraya gitmiyorum. Daha doğrusu, seni orada istemiyorum. Ne demek istediğimi biliyorsun." İfade edemiyordu.

Gabriel rahatlayıp içini çekerek onu alnından öptü. "Senin için başka planlarım var."

Onu elinden tutup geniş banyoya soktu, yolda duralayıp stereoyu açtı. Sting'in 'Until' şarkısı çalmaya başlamıştı.

∞

Paulina, Toronto'daki yabancı bir yatakta, tümüyle uyanık, dik oturuyordu. Tüm vücudunu soğuk terler kaplamıştı. Kaç kere görürse görsün, o rüyanın akışı da korkuları da hiç değişmiyordu. Kaç votka içse, kaç hap yutsa, göğsündeki sancı da gözündeki yaşlar da dinmek bilmiyordu.

Yatağın yanındaki şişeye uzandı, yanlışlıkla otelin çalar saatine çarpıp onu yere düşürdü. Birkaç yudum, birkaç minik mavi hap, sonra yine uyuyacaktı. Karanlığın kendisini yine almasına izin verecekti.

Teselli bulamıyordu. Başka kadınlar belki ilk çocuklarının kaybının acısını bastırmak için ikinci bir çocuk doğurabilirlerdi. Ama kendisi asla çocuk doğuramazdı. Kayıp bebeğinin babası da artık onu istemiyordu.

Hayatında tek sevdiği erkek o olmuştu. Önce uzaktan sevmiş, sonra yakından sevmiş ama o kendisini hiç sevmemişti. Yani gerçek anlamda. Ama onu eskimiş paçavra gibi bir kenara atamayacak kadar asil bir insandı.

Yastığına kapanıp ağlarken, başı fırıl fırıl döner hâlde iki kaybına birden yas tutuyordu... Yüksek sesle...

Maia.

Gabriel.

Bölüm 13

Profesör Giuseppe Pacciani pek sevapkâr bir insan sayılmazdı, ama zekiydi. Christa Peterson'un mesajında onunla seksüel bir randevu için buluşmaya istekli olduğunu yazmasına inanmamıştı. O buluşmanın sahiden gerçekleşmesini sağlamak amacıyla, Profesör Emerson'ın nişanlısının adını açıklamamış, açıklamayı Christa'nın şubatta kendisiyle Madrid'de buluşması şartına bağlamıştı.

Christa o bilgiyi ondan söküp almak için o kadar beklemeye de onunla daha erken bir zamanda yatmaya da hevesli değildi, bu yüzden mesajına cevap vermedi. Profesör Emerson'ın nişanlısının adını başka yollarla öğrenmeyi daha avantajlı buldu.

Kıskanıyor denebilirdi. Belki adamın ilgisini uyandırmakta kendisi (nedeni bilinmez) başarısız olurken, kimin bu işi başardığını merak ettiği için düşmüştü bu konunun peşine. Ya da belki aklının bir köşesinde bir kuşku vardı, ceylan gözlü bir kumralla ilgili. Çünkü Profesör Emerson bir seferinde Paulina adlı bir metres konusunda o öğrenciyle neredeyse kavganın eşiğine gelmişti.

Ama belki durumun en doğru açıklaması, son zamanlarda Profesör Singer'in pek de sır olmayan özel yaşamıyla ilgili duyduğu dedikoduların, içinde erotik bir hayranlık uyandırması olabilirdi. Profesör Emerson, Toronto Üniversitesindeki konferansından sonra onunla öpüştüğünde, dedikodular birdenbire coşmuştu. Christa da katılmıştı o furyaya.

Belki Giuseppe yanılıyordu. Belki profesörün aslında bir nişanlısı yoktu. Belki bir metresi vardı.

Bu bol salçalı esrarı çözmek üzere, Christa Floransa'daki eski bir sevgilisiyle temas kurdu. Adam La Nazione gazetesinde çalışıyordu. Belki o, Profesör Emerson'ın özel hayatıyla ilgili bilgiler verebilirdi. Oradan cevap beklerken, bulunduğu yere daha yakın bulunan bir bilgi kaynağına odaklandı. Vestibül'de tüm sırlar nasılsa açığa çıkardı.

Profesör Emerson, kendisi onu baştan çıkarmaya çalıştığı geceden beri Lobby'ye gelmiyordu. Bu nedenle Christa, bu nişanlıyla yeni ilişkisinin o sıralarda başlamış olabileceğini düşünüyordu. Daha önce, kiminle ne zaman yakınlaştığı Emerson'ın hiç umurunda olmazdı. Ya da belki bu nişanlı o önemli geceye kadar onunla daha gevşek bir ilişki içindeydi. Hatta belki profesör o ilişkide de 'tek eşli' davranmıyor olabilirdi. Belki baştan beri bir nişanlısı vardı... Ama öyle olsa, dedikodular bunu mutlaka bulup ortaya çıkarırdı.

(Ne de olsa, Toronto da küçük kasaba sayılırdı.)

Christa'nın izleyeceği yol belli olmuştu. Profesör'le nişanlısı herhâlde kış sömestrinde Lobby'ye gitmiş olmalıydılar. Ne de olsa, orası onun kendine seçtiği avlanma yeri sayılırdı. Tek yapacağı, o kulüpte çalışan birini bulmak, ondan bilgi sızdırmaktı.

Bir cumartesi gecesi, Christa geç saatte Lobby çalışanlarının peşine düştü, en zayıf halkayı aramaya koyuldu. Bara geçip oturduğunda, oraya aynı amaçla Harrisburg'dan uçakla gelmiş olan uzun boylu, sarışın Amerikalı kadını görmezden geldi. Kadın cebinden akıllı telefonunu çıkarıp Antonio adlı bir metrdotelle İtalyanca olarak fazlaca yüksek sesle konuşmaya başladığında, Christa'nın dolgun kırmızı dudakları tiksintiyle gerildi.

Saatler ilerlerken, Christa seçeneklerinin pek az olduğunu fark etmekteydi. Ethan'ın ciddi bir kız arkadaşı vardı fakat şimdilik dalından koparılacak kadar olgun durumda değildi. Barmenlerin çoğu 'gay'di, servis yapanlar da hep kadındı. Geriye bir tek Lucas kalıyordu.

Lucas bilgisayar manyağıydı (bunda bir sakınca yoktu tabii). Güvenlik konularında Ethan'a teknik açıdan yardım ediyordu. Lucas

güvenlik kameralarının video kayıtlarına da girebiliyordu. Zaten Christa'yı gecenin geç saatlerinde kulübe gelmesi, birlikte Eylül 2009'dan itibaren kaydedilmiş videoları taramak için o davet etmişti.

Bu nedenle de Christa, pazar sabahı kiliseye gideceği yerde kendini Lucas'la kadınlar tuvaletinde seks yaparken bulmuştu.

∞

Gabriel'le Julia, Toronto'ya 1 Ocak akşamı döndüler. Julia'nın eşyalarını bırakıp temiz giysiler alabilmesi için önce onun evine uğradılar. Ya da Gabriel öyle sanıyordu. Taksi kaldırımda onların dönüşünü beklerken Gabriel soğuk, döküntü apartman dairesinde, ayakta bekliyor, onun kendine bir gecelik çanta hazırlayacağını umuyordu. Julia öyle yapmadı.

"Burası benim evim, Gabriel. Üç haftadır yokum. Çamaşır yıkamam gerek. Yarın da tezime çalışmalıyım. Dersler pazartesi başlıyor.

Gabriel'in yüz ifadesi çabucak kararardı.

"Evet, derslerin ne zaman başlayacağının farkındayım." Sesi gergindi. "Ama burası buz gibi. Yiyecek bir şeyin yok, ben de sensiz uyumak istemiyorum. Benim eve gel, yarın buraya dönersin."

"Seninle evine gitmek istemiyorum."

"Sana yatak odasını değiştireceğim demiştim, yapıldı. Yatak, mobilyalar, hepsi yeni." Yüzünü buruşturdu. "Duvarları bile boyadılar."

"Ben yine de hazır değilim." Ona arkasını döndü, bavulunu boşaltmaya koyuldu. Gabriel onun uğraşmalarına baktı, sonra dönüp kapıdan çıktı, kapıyı arkasından biraz sesli kapattı.

Julia içini çekti. Çaba gösteriyordu, onun farkındaydı. Ama söyledikleri, Julia'nın zaten kırılgan olan özgüveninde büyük delikler açmıştı. O özgüven dirilmeye daha yeni, İtalya'dayken başlamıştı. Kendini iyi tanıdığı için, Gabriel'i kaybetme korkusunun kendi annesiyle babasının boşanmasından, Simon'ın ihanetinden kaynaklandığını biliyordu. Bütün bunları bilmesine rağmen, hepsini göz ardı edip Gabriel'in aşkının hiç solmayacağına inanmak ona çok zor gelmekteydi.

Tam kapıya yürüyüp sürgüleyeceği sırada, Gabriel tekrar içeri girdi. Bavulu elindeydi. "Ne yapıyorsun?"

"Seni sıcak tutmaya çalışıyorum," dedi gergin bir sesle.

Bavulunu yere bıraktı, banyoya girip kapıyı kapattı. Birkaç dakika sonra çıktığında, gömleği pantolonundan çıkmış, düğmeleri de açılmıştı. Lanet olası elektrikli ısıtıcıyı açtığına dair bir şeyler mırıldanıyordu.

"Neden geri döndün?"

"Sensiz uyumaya alışık değilim. Aslında evi de eşyaları da satıp yeni bir şey almaya çoktan hazırım." Başını iki yana salladı, hiç utanç duymaksızın soyunmaya başladı.

Julia banyodayken Gabriel onun masaya çıkardığı şeyi inceledi: Boticelli röprodüksiyonlarıyla dolu kitabı. Bunu ona kendisi, doğum günü hediyesi olarak vermişti. Bir sütun mum, bir kutu kibrit, bir de fotoğraf albümü. İçinde kendisinin çektiği resimler vardı.

Albümü karıştırırken, tahrik olmaya başladığını fark etti. Kendisine yine poz vereceğine söz vermişti. Resmini çekmesini istiyordu. Bir ay önce olsa, buna dünyada inanamazdı. O kadar çekingen, o kadar ürkekti ki.

Seminerdeki o korkunç tartışma sonrasında onu yatağına aldığı gece gözlerindeki ifadeyi hatırladı. Julia'nın o iri, korku dolu gözlerini, vücudunun kendi elleri altında nasıl titrediğini hatırlamak, duyduğu tahriki azalttı. Hak etmiyordu onu. Bunun farkındaydı. Ama onun kendini sürekli küçük görmesi, gerçeği anlamasını engelliyordu.

Resimleri tararken, bir tanesi üzerinde durakladı: Julianne'ın profili. Kendi eli onun omzundaydı. Diğer eli, saçlarını yukarı kaldırmış, dudakları onun zarif boynunu öpüyordu.

Julia onun, bu resmin bir kopyasını kendi dolabında sakladığını bilmiyordu. Hiç ortaya çıkarmamıştı çünkü onun tepkisinden korkuyordu. Yeniden dekore edilmiş odasına döndüğünde ilk işi o resmi asmak olacaktı.

Bunu sadece düşünmek bile arzularını coşturmaya yetiyordu. Mumu aldı, kibriti çakıp yaktı, masanın üstüne koyup ışıkları söndürdü. Resimlerin üstüne ve yatağa romantik bir aydınlık düşüyordu. O sırada Julia loşlaşmış odaya döndü.

Gabriel dar yatağın kenarında, tümüyle çıplak oturuyor, o ise, eskimiş pazen pijamasını avuçlamış, ayakta duruyordu. Pijamanın üstünde plastik ördeklerin resimleri vardı.

"Ne yapıyorsun?" Gabriel onun gece kılığına pek saklamadığı bir beğenmezlikle göz attı.

"Yatmaya hazırlanıyorum."

Gabriel öylece bakıyordu. "Gel buraya."

Julia yavaşça ona yürüdü.

Gabriel pijamaları onun elinden alıp yana fırlattı. "Pijamaya ihtiyacın yok. Hiçbir şey giymeye ihtiyacın yok."

Julia onun karşısında bornozunu yavaş yavaş çıkardı, katlanan sandalyelerden birinin üstüne koydu.

Gabriel onun yatağa doğru ilerleyişini, elini onun tepesine, kutsuyormuş gibi koyarak durdurdu, sonra ona dokunmaya başladı. Parmaklarını uzun saçlarından yüzüne kaydırdı, kaşlarını, elmacık kemiklerini okşadı. Gözleri onun gözlerine çakılmış, içlerindeki ateş Julia'nın bilincini kavuruyordu.

Ömrü boyunca kimse Julia'ya böyle bakmamıştı. Mavi bir traktör ışığı aniden donmuş, onu içine çekiyormuş gibiydi. Sanki odada, dünyada, gelmişte ve geçmişte tek kadın oymuş gibi. Havva'ymış gibi.

Eski Profesör Emerson'dan bir iz şimdi görünür olmuştu, özellikle yüzündeki cinsel ve ilkel ifadede. Julia bir an gözlerini kapadı, Gabriel'in elleri boynundan yüzüne kayıp durakladı.

"Aç gözlerini."

Açtı, kendisine geri yansıyan o açlığı görünce soluğu tıkanır gibi oldu. Bir aslana benziyordu. Aç, avını izleyen bir aslana. Onu korkutup kaçırmak istemiyordu. Ama zaten Julia da ona duyduğu arzudan ötürü çaresizdi.

"Sana böyle dokunuşumu özledin mi?" Sesi pürüzlü bir fısıltıydı.

Julia'nın onayı boğulan bir inilti gibi çıktı. Gabriel'in göğsü gururla kabardı.

Yüzünden dizlerine kadar olan yol çok uzundu, onun da hoşuna gidiyor gibiydi. Bazı noktalarda durakladığında, parmakları

yumuşak ve sımsıcaktı. Julia o şefkatli parmaklar altında kendini ısınmış hissediyordu, odanın soğuğuna rağmen. Aklına o soğuk gelince birden ürperdi.

Gabriel keşif gezisini hemen durdurdu, onun yatağa geçmesi için yana çekildi. Göğsünü onun sırtına dayadı, yorganı çıplak vücutlarının üstüne çekti.

"Seninle sevişmeyi özledim. Kolum ya da bacağım eksikmiş gibi."

"Ben de seni özledim."

Gabriel rahatlayarak gülümsedi. "Bunu duyduğuma sevindim. Sana böyle dokunamadan bir hafta geçirmek işkenceydi."

"Bana dokunduğunu hissetmeden bir hafta geçirmek de işkenceydi."

Julia'nın sesindeki arzu titreşimleri Gabriel'in kanını tutuşturuyordu.

Onun boynundan teninin birazını ağzına çekti, hafifçe emdi. "Beni âşığın yaptığından beri çok şeyim değişti." Yüzünü onun saçlarına gömdü, vanilya kokusunu içine çekti. "Bazen merak ediyorum, beni ne kadar değiştirdiğinin farkında mısın diye. Mucizeye taş çıkarır yaptıkların."

"Ben mucize yaratan biri değilim. Ama seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Bir iki saniye sessiz kalmasına Julia şaşırdı. Onun hemen sevişmeye başlamasını bekliyordu.

"Noel'den önceki gün Kinfolks restoranında ne olduğunu bana hiç anlatmadın." Gabriel sesini rahat çıkarmaya çalışıyordu çünkü onu azarladığını sanmasını istemiyordu.

Julia konuşmayı kısa tutmak, bir an önce başka şeylere yönelmek amacıyla, orada Natalie ile arasında geçenleri özetledi. Natalie'nin herkesin önünde onun cinsel geçmişiyle alay etmesi bölümünü atladı. Gabriel onu sırtüstü döndürüp yüzüne baktı.

"Bana neden söylemedin?"

"Bir şey yapman için iş işten geçmişti."

"Seni seviyorum, Allah kahretsin! Bana neden söylemedin?"

"Eve döndüğümüzde Paulina seni bekliyordu."

Gabriel kaşlarını çattı. "Tamam. Demek eski oda arkadaşını bir gazete makalesiyle tehdit ettin, öyle mi?"

"Evet."

"Sana inandı mı dersin?"

"Selinsgrove'dan kurtulmak, Simon'ın resmî kız arkadaşı olmak ve Washington'daki siyasi faaliyetlerinde onun koluna girmiş olmak istiyor. Bunu tehlikeye atacak bir şey yapmaz."

"Bu dediklerinin hepsine şimdiden sahip değil mi?"

"Natalie, Simon'ın kirli sırrı. O yüzden onu becerdiğini anlamam o kadar uzun sürdü."

Gabriel yüzünü buruşturdu. Julia genelde bu tür dil kullanmazdı. Kullandığı zaman da irkiltici geliyordu.

"Bak bana." Dirseklerini onun omuzlarının iki yanında şilteye dayadı.

Julia onun kaygılı mavi gözlerine baktı.

"Seni incittiği için üzgünüm. Elimde fırsat varken suratını parçalamadığım için de üzgünüm. Ama oda arkadaşının peşine düşmesine üzüldüm diyemem. Yoksa şu anda burada, benimle olmazdın."

Onu öptü, boynunun çizgisini izledi, sonunda Julia'dan memnun bir iç çekişi yükseldi.

"Sen benim yapış yapış küçük yaprağımsın. Benim güzel, hüzünlü, yapış yapış küçük yaprağım. Seni mutlu ve sağlam görmek istiyorum. Sana döktürdüğüm her gözyaşı damlası için özür diliyorum. Umarım günün birinde beni bağışlayabilirsin."

Julia yüzünü onun koltuk altına sakladı, Gabriel onu yakalayıp kendine doğru daha da çekti. Gabriel'in elleri onu tek vücutmuşlar gibi yokluyordu. Ufacık stüdyo dairenin içinde yalnızca sesli solumalar, boğuk kalp atışları ve Julia'nın iniltileri duyuluyordu.

Sevgililerin paylaştığı bu dil, gizli saklı bir dildi. Bir iç çekişin, bir iniltinin getirdiği cevap, o beklentinin büyüyü, iniltilerin çığlıklara, çığlıkların bir kere daha iç çekişlerine dönmesine kadar sürerdi. Gabriel'in vücudu onu tümüyle örtüyordu. Bir erkeğin o tatlı ağırlığı, o ter, çıplak tene değen çıplak ten.

Bütün dünyanın aradığı zevkti bu... aynı anda hem kutsal hem pagan. İki benzemezin dikişsiz birleşimi. Aşkın ve derin doyumun bir resmi. En temel kutsal vizyonun estetik bir versiyonu.

Gabriel geri çekilmeden önce onu yanağından öptü. "Yapacak mısın?"

"Neyi yapacak mıyım?"

"Paulina konusunda seni yanılttığım için beni bağışlayacak mısın? Onu istismar ettiğim için?"

"Seni onun adına bağışlayamam. Bunu ancak kendisi yapabilir." Julia alt dudağını çiğniyordu. "Şimdi artık yardım bulmasını, hayatında ileriye doğru bir adım atmasını sağlaman çok daha gerekli. Bunu ona borçlusun."

Gabriel bir şey söylemek istedi ama her nasılsa iyiliğin gücü onu sessizleştirdi.

Bölüm 14

Sömestir başladığında, Julia tezini bitirme konusunda büyük baskı altındaydı, Katherine Picton da tezin bölümlerini daha çabuk teslim etmesi için onu sıkıştırıp duruyordu. O yazılar çabuk gelirse, Harvard'da Roman Dilleri bölümü başkanı Greg Matthews'la daha spesifik konuşabilecekti. Tabii eğer adam, şimdiden yollamış olduğu referans mektubuna cevap verirse.

Gabriel yakınlardayken Julia tam konsantre olamıyordu. Ona bunun nedenini anlatırken sesi çok yumuşaktı. O mavi gözler, aralarındaki kimyanın o titreşen *ateşi*, işine konsantre olmasını zorlaştırıyordu.

Bu durumda, mutlu çift bir anlaşmaya vardılar. Telefonlaşacaklar, mesajlaşacaklar, ara sıra bir e-posta yollayacaklardı, ama hafta içlerinde öğle ve akşam yemekleri dışında görüşmek yoktu. Julia kendi evinde kalacaktı. Cuma öğleden sonraları, hafta sonunda birlikte olmak üzere Gabriel'in evine gidecekti.

Ocak ortalarında bir çarşamba günü, Julia ödevlerini bitirdikten sonra Gabriel'e telefon açtı.

"Zor bir gün geçirdim," dedi. Sesi yorgun çıkıyordu.

"Ne oldu?"

"Profesör Picton tezimin dörtte üçü konusunda canıma okuyor çünkü Dante'nin romantikleştirilmiş bir versiyonunu sunduğumu düşünüyor."

"Eyvah."

"Romantiklerden nefret ediyor; canının ne kadar sıkkın olduğunu tahmin edebilirsin. Kendimi aptal hissetmeme yol açıyor."

"Aptal değilsin," diye güldü Gabriel. "Profesör Picton zaman zaman benim de kendimi aptal gibi hissetmeme sebep olabiliyor."

"Buna inanmak zor."

"Evine ilk gittiğimde görmeliydin beni. Tezimi savunduğum gün bile o kadar heyecanlı değildim. Neredeyse pantolonumu giymeyi unutuyordum."

Julia güldü. "Pantolonsuz bir Profesör Emerson'ın iyi karşılanmasını ancak hayalimde canlandırabilirim."

"Bereket versin gerçeğe dönüşmedi."

"Profesör Picton bana, güçlü çalışma ahlakımın ara sıra ortaya çıkan mantık hatalarımı telafi ettiğini söyledi.

"O söylemişse, bu büyük iltifat sayılır. Çoğu insanın hiç mantık yürütemediğine inanır çünkü. Günümüz dünyasını tarif ederken, insanların elbise giymiş maymunlar olduğunu söyler. Yani… ara sıra elbise giyen maymunlar."

Julia inledi, yüzüstü döndü. "Tezimi beğendiğini söylese ölür mü sanki? İyi çalışıyorsun dese?"

"Katherine sana asla tezini beğendiğini söylemez. Olumlu şey söylemeyi, tepeden bakmak sayar. Bu kibirli eski zaman Oxford'luları böyledir."

"Sen öyle değilsin, Profesör Emerson."

Gabriel onun ses tonunun değiştiğini duyunca tedirginleşti.

"Yoo, öyleyim. Sen unutmuşsun."

"Şimdi bana tatlı davranıyorsun."

"Umarım," diye fısıldadı Gabriel. Sesi neredeyse titreyecekti. "Ama unutma, sen benim sevgilimsin, öğrencim değilsin." Sırıttı. "Sevişme konusu hariç."

Julia güldü, Gabriel de gülmeye başladı.

"Bana verdiğin kitabı bitirdim. *Katı bir Merhamet*'i."

"Ne kadar çabuk! Nasıl yaptın bu işi?"

"En çok geceleri yalnızlık çekiyorum. Uyuyabilmek için kitap okudum."

"Yalnızlık çekmen için hiçbir neden yok. Taksiye atladığın gibi bana gelirsin, ben yalnızlığını gideririm."

Julia gözlerini devirdi. "Peki, Profesör."

"Tamam, Bayan Mitchell. Nasıl buldun kitabı?"

"Grace'in onu neden o kadar çok beğendiğinden emin olamadım."

"Niye?"

"Aslında romantik bir aşk hikâyesi. Ama Hristiyan olduklarında, birbirlerine olan sevgilerinin pagan olduğuna karar veriyorlar, birbirlerini putlaştırdıklarına inanıyorlar. Bu beni hüzünlendirdi."

"Seni hüzünlendirdiğine üzüldüm. Ben okumadım o kitabı. Ama Grace sık sık söz ederdi."

"Aşk nasıl pagan olabilir Gabriel? Anlayamıyorum."

"Bu soruyu bana mı soruyorsun? Bu ilişkideki tek pagan benim, sanıyordum."

"Sen pagan değilsin. Bana kendin söyledin."

Gabriel düşünceli biçimde içini çekti. "Evet, söyledim. Sen de benim kadar bilirsin, Dante Tanrı'yı, evrende ruhun özlemlerini doyurabilecek tek şey olarak görür. Bu da Paolo ile Francesca'nın günahı konusunda Dante'nin örtülü eleştirisidir. Daha düzeyli bir iyilikten, Tanrı sevgisinden vazgeçerler, insaniaşkı seçerler. Bu tabii ki bir günah."

"Paolo ile Francesca zina işliyorlardı. Zaten baştan birbirlerine âşık olmamaları gerekiyordu."

"Bu doğru. Ama bekâr âşıklar olsalardı da Dante'nin eleştirisi değişmezdi. Eğer birbirlerini, başka her şeyi ve herkesi dışlayacak şekilde seviyorlarsa, o zaman aşkları pagandır. Birbirlerini ve sevgilerini idol hâline getirmişlerdir. Ayrıca çok da saflar çünkü hiçbir insan, bir başka insanı tamamen mutlu edemez. İnsanlar çok kusurludur çünkü."

Julia afallamıştı. Gerçi Gabriel'in açıklamasında kendisinin zaten bildiği bazı şeyler vardı ama bu sözleri onun dudaklarından duymak şaşırtmıştı onu.

Görünüşe göre kendisi, Gabriel'e olan aşkı konusunda pagandı, ama hiç farkına varamamıştı. Ayrıca eğer o da bu dediklerine inanıyorsa, o zaman ilişkilerini çok daha alt düzeyde görüyor demekti. Julia çok şaşırmıştı.

"Julianne? Orada mısın hâlâ?"

Julia boğazını temizledi. "Evet."

"Bu yalnızca teori. Bizimle hiç ilgisi yok."

Bu sözleri söylemişti ama tedirginlik duygusu devam ediyordu. Julianne'i idol hâline getirdiğini, kendi Beatrice'i yaptığını aslında biliyordu. Hiçbir inkâr, hiçbir sofistike söylem bu gerçeği yalanlayamazdı. Girdiği on iki basamaklı program onu kendine, sevgililerine ya da ailesine odaklanmaktan vazgeçirip daha yüce bir güce inanmaya teşvik etmiş olsa da işin aslının farkındaydı.

"O zaman Grace neden sevdi bu kitabı? Anlayamadım."

"Bilmiyorum," dedi Gabriel. "Belki Richard onun ayaklarını yerden kestiğinde onu bir kurtarıcı olarak görmüştür. Evlendiler ve Selinsgrove'da güneşin batışına doğru ilerlediler.

"Richard iyi bir insan," diye mırıldandı Julia.

"Öyle. Ama Richard Tanrı değil. Eğer Grace onunla, bütün dertlerinin sona ereceğini düşünerek evlenmiş olsa, ilişkileri sürmezdi. Sonunda Grace hayal kırıklığına uğrar, onu terk eder, kendisini mutlu edecek bir başkasını arardı.

"Belki de Richard'la Grace'in bu kadar mutlu bir evliliği olması, beklentilerinin gerçekçi olmasındandı; birbirlerinden bütün dertlerine çare olmasını beklemiyorlardı. Manevi boyutun her ikisi için de bu kadar önemli oluşu işte bunda bir açıklama bulmuş oluyor."

"Belki haklısın. Benim kitabım, senin okuduğun Graham Greene kitabından çok farklı."

"O kadar farklı değil."

"Senin romanın, Tanrı'dan nefret eden bir adamın aşkıyla ilgili. Wikipedia'dan baktım."

Gabriel homurdanmamak için kendini güç tuttu. "Wikipedia'yı boş ver, Julia. O sitenin güvenilir olmadığını biliyorsun."

"Evet, Profesör Emerson," diye mırıldandı Julia.

Gabriel homurdandı.

"Sence Greene'in kahramanı Tanrı'dan neden nefret ediyor? Çünkü sevgilisi Tanrı uğruna ondan vazgeçiyor. İkimiz de paganlarla ilgili kitaplar okumuşuz, Julianne. Yalnızca sonları farklı."

"O kadar farklı olduğundan da emin değilim."

Gabriel elinde olmadan gülümsedi. "Bence bunları konuşmak için biraz geç kaldık. Eminim yorgunsun, benim de yazmam gereken bazı şeyler var."

"Seni seviyorum. Delicesine."

Sesindeki bir şey, Gabriel'in kalp atışlarını hızlandırdı.

"Ben de seni seviyorum. Çok fazla seviyorum. Ve seni başka türlü nasıl seveceğimi bilmiyorum." Gabriel'in bu son sözleri bir fısıltıydı ama havayı tutuşturmaya yetiyordu.

Julia "Ben de seni başka nasıl seveceğimi bilmiyorum," diye fısıldadı.

"O hâlde Tanrı ikimize de acısın."

∞

Eğer Gabriel'e terapiye girmek ister misin diye sorsanız, hayır derdi. Duygularından ya da çocukluğundan söz etmek, Paulina ile olup biteni anlatmak istemezdi. Bağımlılıklarından, Profesör Singer'dan, yatağa attığı sayısız başka kadınlardan bahsetmek de istemezdi.

Ama Julia ile bir geleceği olmasını çok istiyordu ve onun da sağlıklı olmasını istiyordu. Kısmen değil, tümüyle çiçeklenmesini. İçin için, onun tomurcuklanma yeteneğini kendisinin sınırlıyor olabileceğine de kaygılanıyordu… sırf kendisi… Gabriel olduğu için.

Bu yüzden onu desteklemek için elinden gelen her şeyi yapacağına ahdetti. Buna davranışlarını iyiye doğru değiştirmek ve onun ihtiyaçlarına daha fazla odaklanmak da dâhildi. Böyle olunca, kendi bencilliğinin daha tarafsız bir değerlendirmesini yapmanın, bunu nasıl alt edeceğine dair bazı pratik tavsiyeler almanın gereğini de teslim etmek zorundaydı. Sonuçta, yardıma ihtiyacı olduğunu kabullenmenin rahatsızlığını ve utancını aşıp her hafta bir terapiste gitmek gibi büyük cesaret isteyen kararı verdi.

Ocak ayının günleri birer birer geride kalırken, Gabriel'in de Julia'nın da terapist seçiminde çok şanslı oldukları ortaya çıktı. Doktor Nicole ile Doktor Winston Nakamura karı kocaydılar. Tedaviye gelenlerle, psikolojik ve kişisel sorunları üzerinde çalışıyor, onların bu tedavide bulguladıklarını hem egzistansiyel hem de manevi yaşamlarına katmalarını sağlamaya çalışıyorlardı.

Nicole, Julia'nın erkek arkadaşıyla ilişkisinin yapısı konusunda kaygılıydı. Julia ile Gabriel arasındaki güç diferansiyelinin, Gabriel'in güçlü kişiliği ve Julia'nın eksik özgüveniyle birleşince, romantik ilişkilerinin Julia'ya yardımcı olacak yerde, akıl sağlığı tehlikesi yaratma olasılığı vardı.

Ama Julia, Gabriel'e âşık olduğunu, onunla çok mutlu olduğunu söylüyordu. Belli ki bu ilişkide bir hayli miktarda zevke ek olarak, azımsanmayacak kadar da güvence buluyordu. Bütün bunlara rağmen, ilk nasıl karşılaştıklarının, sonra yeniden nasıl buluştuklarının garip hikâyesi, Gabriel'in geçmişi ve bağımlı kişiliği ışığında ele alındığında, Nicole'ün kafasında bir sürü kırmızı bayrak yaratmaktaydı. Julia'nın bu kırmızı bayrakları fark etmiyor olması, psikolojik durumu hakkında kendi sandığından çok daha fazla bilgi vermekteydi.

Winston hiç çekingenlik göstermeden Gabriel'e, içki içmekle ve Narkotik Destek Derneği toplantılarına gitmemekle iyileşme sürecini tehlikeye sokmakta olduğunu söyledi. Terapiye giriş seansı olarak düşünülen buluşma, öfkeli bir çatışma şeklinde patladı, Gabriel'in oradan yıldırım gibi çıkmasıyla sona erdi.

Ama Gabriel ikinci seansa da geldi, dernek toplantılarına gideceğine söz verdi. Bir iki tanesine gitti ama sonra gitmedi.

Bölüm 15

Kentte yağan kar, kırsalda yağandan ne kadar farklı, diye düşünüyordu Julia. Gabriel'le ikisi dökülen kar taneleri altında, Gabriel'in evine doğru yürüyor, arabayı almaya gidiyorlardı. Bu gece, çok moda, Auberge du Pommier adlı bir Fransız restoranında bir kutlama olacaktı.

Gabriel, Julia'yı kolundan çekip bir dükkânın kapı aralığına soktu, kendisi vitrinin cam duvarına yaslanıp onu kendine çekerek öptü. Öpüşme bitince Julia soluk soluğa kıkırdadı, onu çekti, kar yağışının keyfini çıkarmak üzere kaldırıma sürükledi.

Kırsaldayken insan karların çevresinde fısıldaştığını duyabilirdi. Gökdelenlerin, iş hanlarının kirletmediği, iri iri, lapa lapa karlar yağardı. Kentteyse rüzgâr o taneleri yüksek binalar arasında kovalar, yere düşenler birçok engel nedeniyle azalırdı. Ya da Julia'ya öyle geliyordu.

Gabriel'in oturduğu apartmana vardıklarında, Julia alt katı kaplayan kocaman porselen mağazasının önünde durakladı. Ama aslında vitrindeki porselenlere ilgi duyduğu yoktu. Onun tek ilgisi, yanındaki yakışıklı adama yönelikti.

Gabriel uzun, siyah bir yün palto giymiş, kadife yakasının üzerine Burberry kaşkolünü fular tarzında bağlamıştı. Julia'nın elini tutan elinde siyah deri eldivenler vardı. Ama Julia'yı esas hayran eden, başındakiydi.

Profesör Emerson bere giymişti.

Onun kıyafet seçimlerini garip şekilde çekici buluyordu. Gabriel yerel alışkanlıklara uyup örgü külah ya da binici başlığı giymeyi reddetmişti. Siyah yünlü beresi, paltosuna güzel uyuyordu. Bu kılıkta çok şıktı.

"Ne?" Onun kendisine bakarkenki ifadesini seyrederken dudaklarında küçük bir gülümseme oynaşmaktaydı.

"Yakışıklısın," diye kekeledi Julia. Gözlerini ondan alamıyordu.

"Sensin o. İçin de dışın da. Mükemmel bir çubuklu dondurma gibi."

Onu yüzlerce porselenin önünde doya doya öptü, yavaşça kulağını çekiştirdi. "Yemeğe taksiyle gidelim. O zaman tüm dikkatimi sana verebilirim. İçeriye koşup ATM'den biraz para çekeyim, bir dakikaya kalmaz dönerim. Tabii sen de gelmek istemezsen."

Julia başını iki yana salladı. "Karı seyretmek istiyorum. Yağdığı sürece."

Gabriel pufladı. "Kanada kışı bu. İnan bana, karın sonu gelmeyecek." Onu boynundan öpmek için kaşkolünü yana çekti, Manulife binasına girerken kendi kendine güldü.

"Julia?"

Döndü ve karşısında Paul'ün göğsünü gördü. Paul onu gülümseyerek, sıcacık kucakladı. "Nasılsın?"

"İyiyim," derken tedirgindi. Gabriel'in birdenbire dönmesinden korkuyordu.

"Harika görünüyorsun. Noel'in iyi geçti mi?"

"Çok iyi. Pennsylvania'dan sana bir küçük anı getirdim. Bölümdeki posta kutuna koyarım. Senin Noel'in nasıl geçti?"

"İyi. Meşgul, ama iyi. Derslerin nasıl?"

"İyi. Profesör Picton beni çok çalıştırıyor."

"Eminim," diye güldü Paul. "Belki haftaya bir ara bir kahve içeriz, anlatırsın."

"Belki." Julia da gülümsedi, dönüp Gabriel'i kontrol etmemek için kendiyle mücadele ederken Paul'ün gülümsemesinin yüzünden silindiğini gördü.

Kara kaşları çatıldı, bir adım yaklaştı, her zamanki iyilik dolu ifadesi kararadı. "Ne oldu sana?"

Julia başını eğip paltosuna baktı, ama onu neyin telaşlandırdığını anlayamadı. Sonra suratını sildi, *acaba Gabriel rujumu mu bulaştırdı* diye meraklandı.

Ama Paul başka yere bakıyordu. Boynuna.

Daha da yaklaştı, Julia'nın kişisel alanı saydığı mesafeye girdi, mor paşmina kaşkolün ucunu koca eliyle kaldırdı.

"Ulu Tanrım, Julia, o ne öyle?"

Çiftlik işinde sertleşmiş parmaklarından biri boynundaki ize dokununca Julia elinde olmadan irkildi. Sabah evden çıkmadan o izi makyajla saklamayı unutmuştu.

"Bir şey değil. İyiyim." Geri geri gitti, kaşkolü boynuna iki kere doladı, ona bakmamak için uçlarını bağlamaya çalıştı.

"Bir şey değil, hikâye. Bu öylesi değil. Erkek arkadaşın mı yaptı bunu sana?"

"Tabii ki hayır! O beni asla incitmez."

Paul başını bir yana eğdi. "Canını yaktığını bana daha önce söylemiştin. Geçen sefer o yüzden ayrıldığınızı sanıyordum."

Julia kendini yalanlara dolanmış hissediyordu. Cevap vermek için ağzını açtı, çabucak kapadı, söyleyecek bir şey bulmaya çalıştı.

"Seni sevgiden mi ısırdı? Yoksa öfkeden mi?" Paul sesini sakin çıkarmaya çalışıyordu. Julia'ya böyle şiddet gösteren insana çok hiddetlenmişti. Her kimse, onun peşine düşüp kıçına bir tekme patlatmaya adamakıllı niyetliydi. Birkaç tekme.

"Owen asla böyle bir şey yapmaz. Bir kere bile beni hırpalamamıştır."

"O hâlde … lanet olsun Julia, ne oldu?"

Julia onun öfkesine gözlerini kırpıştırarak baktı, sonra gözlerini kendi çizmelerine bakar buldu.

Paul "Hem bana sakın yalan söyleme," diye soludu.

"Şükran Bayramı'nda biri babamın evine girdi, bana saldırdı. Yara oradan. Çok iğrenç, biliyorum. Sildireceğim."

Paul bir an sessiz kalıp onun bu cevabını düşündü. "Isırık izi, bir hırsız için fazla kişisel. Sence de öyle değil mi?"

Julia avurdunu çiğniyordu.

"Hem, saldırıya uğramaktan niçin utanasın? Senin suçun değil ki!" Paul'ün tepesinden neredeyse dumanlar tütecekti. "Bana söylemek istemiyorsun, anlıyorum." Uzanıp onun elini tuttu, avucunu başparmağıyla okşadı. "Ondan uzaklaşmak istersen, yardım ederim."

"Çok iyisin, ama polis onu yakaladı. Burada bana ulaşamaz."

Paul'ün omuzları rahatladı. "Ben senin arkadaşınım, tavşan. Seni severim. Daha beter bir şeyler olmadan sana yardım etmeme izin ver."

Julia elini çekti. "Ben tavşan değilim, yardımına da ihtiyacım yok."

"Kötü bir şey demek istemedim." Paul ona pişman bir bakış yöneltti. "Owen neden seni kurtarmaya gelmedi? Ben olsam o hırsızı pestil ederdim."

Julia tam ona Owen'ın geldiğini, hatta kendisini kurtardığını söyleyecekken hızla düşünüp vazgeçti.

"Sana böyle davranılmasına izin vermişse, pek de iyi bir erkek arkadaş sayılmaz."

"Evde yalnızdım. Birinin girip bana saldıracağını kimse bilemezdi. Ben tehlikede bir prenses değilim, Paul, sen öyle düşünüyor olsan bile." Gözlerinden ateşler çıkıyordu.

Paul ona keskin bakışlarla baktı. "Öyle bir şey söylemedim. Ama boynundaki o şey, hırsızın yapacağı bir şey değil. Resmen bir damga. Bazı kimselerin seni çiğnemesine izin vermiş olduğunu, tanıştığımız kısa süre içinde bile söylemiştin. Christa, Profesör Pain, Emerson..."

"O farklıydı."

"Sen birinin yumruklarına kum torbası olmaktan çok daha iyisini hak ediyorsun." Yumuşak sesi Julia'yı ürpertti. "Ben sana asla öyle davranmazdım."

Julia onun anlayışlı kahverengi gözlerine bakarak dilsiz gibi duruyor, Gabriel'in ortaya çıkmamasını umuyordu.

Paul ellerini paltosunun ceplerine soktu, öne arkaya sallandı. "Yonge Caddesi'ne, arkadaşlarla buluşup yemek yemeğe gidiyorum. Katılmak ister misin?"

"Günün çoğunu dışarıda geçirdim. Eve gidiyorum."

Paul başını tamam dercesine salladı. "Ben geç bile kaldım, yoksa seninle evine kadar yürürdüm. Taksi için para lazım mı?"

"Hayır, param var. Sağol." Eldivenleriyle oynadı, parmaklarını yerleştirdi. "İyi bir arkadaşsın."

"Görüşürüz." Ona acılı bir gülümseme sundu, dönüp uzaklaşmaya başladı.

Julia dönüp binanın cam kapısından içeri baktı, Gabriel görünürlerde yoktu.

"Julia?" Paul ona sesleniyordu.

"Evet?"

"Dikkatli ol, e mi?"

Julia başıyla onayladı, elini salladı, onun tekrar yürüyüp gidişine baktı.

∞

Gecenin ikisinde Julia yerinde sıçradı. Gabriel'in yatağındaydı, oda karanlıktı ve yalnızdı.

Paul gözden kaybolduktan sonra Gabriel onun yanına dönmüş, onun Paul'le konuştuğunu görmüşse bile, bir şey söylememişti ama kutlama yemeği sırasında biraz sessizdi. Daha sonra, Julia yatmaya hazır olduğunda onu alnından öpmüş, birazdan yanına geleceğini söylemişti. Ama hâlâ gelmemişti.

Ayaklarının ucuna basa basa koridorda ilerledi. Ev kapkaranlıktı. Yalnızca Gabriel'in çalışma odasının kapısı altından ışık sızmaktaydı. Julia durdu, dinledi. Sonunda bilgisayar tuşlarının tıkırtısını duyduğunda, tokmağı çevirip içeri girdi.

Gabriel şaşırdı demek, o tepkiyi anlatmaya yetmezdi. Gözleri ona döndüğünde, gözlük camlarının ardında kısık ve tedirgindi.

"Ne yapıyorsun?" Hemen ayağa kalktı, masaya saçılmış kâğıtların üstüne kocaman Oxford sözlüğünü koydu.

"Ben... hiç." Julia kararsız, kendi bacaklarına bakıyordu. Acem halısının üzerinde ayak parmaklarını kıpırdattı.

Gabriel bir anda onun yanındaydı. "Bir şey mi var?"

"Yatağa gelmedin. Kaygılandım."

Gabriel gözlüğünü çıkardı, gözlerini ovaladı. "Çok geçmeden geleceğim. Bekletemeyeceğim birkaç şey yapmam gerek."

Julia onu yanağından öpmek için uzandı, sonra gitmek üzere döndü.

"Dur, gelip üstünü örteyim." Onu elinden tutup karanlık koridordan odaya yürüttü.

Orta Çağ yatağı gitmişti. Karanlık mobilyalar, buz mavisi perdeler de yoktu. Gabriel buraya soktuğu iç mimara, Umbria'da paylaştıkları yatak odasının aynısını yaptırmıştı. Duvarlar artık krem rengiydi, orta yere tül perdelerle donanmış kocaman, dört direkli bir yatak konmuştu. Julia bu değişimi de altında yatan ilhamı da beğenmişti. Burası artık onun odası değil, ikisinin odasıydı.

"Tatlı rüyalar." Alnına babasıymış gibi bir öpücük kondurduktan sonra çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Julia bir süre uyanık yattı, onun neyi saklamaya çalıştığını merak etti. Öğrenmeye çalışmakla, ona güvenmek arasında bir süre bocaladı. Doyurucu bir karara varamadan, sıkıntılı bir uykuya daldı.

Bölüm 16

Paul hiç uyuyamıyordu. Melodramatik bir tip olsa, bu geceyi 'ruhun karanlık gecesi' diye tanımlardı. Ama o Vermont'luydu, dolayısıyla de hiç melodramatik değildi. Yine de rugby takımından arkadaşlarıyla uzun süren bir yemek yiyip biraları içtikten sonra bile, Julia'nın o damgalanmış tenini kafasından silememişti.

Bir erkeğin bir kadına nasıl davranması gerektiği konusunda çok net tanımlanmış görüşleri vardı. Bunlar daha çok, annesiyle babasının ona işlediği görüşlerdi. Onun annesiyle babası, sevgilerini pek açıkça sergileyen insanlar olmadıkları gibi, fazla duygulu da sayılmazlardı. Ama birbirlerine her zaman saygıyla davranmışlardı. Paul'ün annesi onu kızlara 'hanımefendi' gibi davranmaya teşvik etmiş, babası da ondan aynı şeyi beklemiş, eğer bir gün Paul'ün bir kıza kötü davrandığını duyarsa, bunun hesabını soracağını söylemişti.

Paul üniversitenin birinci sınıfında katıldığı o ilk partiyi düşündü. Tuvalete giderken bluzu yırtılmış bir kızla karşılaşmıştı. Onu sakinleştirmiş, ondan saldıranın kim olduğunu kendisine göstermesini istemişti. Sonra saldırganı yakalayıp kampüs polisi gelene kadar tutmuş ama o arada biraz da hırpalamıştı.

Kız kardeşi Heather'a ortaokulda oğlan çocuklar sataştığı, kaba sözler söylediği, sutyen askısını sırtından çekip bıraktığı zaman, o itlerin okuldan çıkmasını beklemiş, onları tehdit etmişti. O günden sonra Heather eğitimine huzur içinde devam edebilmişti.

Paul'ün romantik ekonomisinde, kadınlara şiddet asla düşünülemezdi. Julia'yı damgalayan her kimse, onu bulmak için, biriktirdiği paralarla uçak bileti almaya da razıydı... eğer eşekoğlueşeğin adını ve yerini bilseydi.

Oturduğu basit dairenin duvarına bakarken, *benimle konuşmamasının nedeni benim*, diye karar verdi. Kendisi parlak zırhlı şövalyeler gibi kabarınca, o da sinmişti. Daha az öfkelenip daha çok destek verse, o zaman belki o da gerçekte neler olup bittiğini anlatırdı. Ama kendisi baskı yapmıştı ona. Artık gerçeği öğrenmesi çok zor olacaktı.

Ona saygı gösterdiğimi belli etmek için uzak mı durmalıyım? Yoksa ne derse desin, ona yine de yardım mı etmeliyim?

Paul bu ikilemin hangi dalını seçeceğini bilmese de emin olduğu bir tek şey vardı: Julia'ya göz kulak olacaktı. *Kimsenin onun canını yakmasına izin verirsem, lanet olsun bana*, diye düşünüyordu.

∞

Ertesi sabah on bire doğru Julia, Gabriel'in kolunun altında kıpırdadı. Kalkıp onun beyaz gömleklerinden birini giydi, Gabriel'in boynunu öptüğü kocaman siyah beyaz resmin çerçevesi önünde durdu.

Çok seviyordu bu resmi. Odasında bu boyda, bu kadar çarpıcı biçimde sergilenmesine de şaşırmıştı. Buraya ilk gelişini hatırlatıyordu ona bu resim. Duvarlardaki siyah beyaz resimleri izleyişini. Sonra Gabriel onun üstüne başına, yeşil yarış kazağına kusmuştu.

Kıyafet konusunda Gabriel gerçekten müthişti. Üstüne kahverengi bir kesekâğıdı giyse, yine iyi dururdu gerçi. (Julia onu birkaç saniyeliğine o kılıkta düşündü.)

Gabriel'i huzur içinde horlarken bırakıp mutfağa yürüdü. Kahvaltısını ederken, onun geceki davranışını düşünüyordu.

Cuma gecesi çalışma odasında neyle uğraşıyordu öyle?

Yaptığının getireceği sonuçları düşünmeden, kendini çalışma odasına yürür buldu. Masaya yaklaştı, dizüstü bilgisayarın kapanmış olduğunu gördü. Gece gördüğü kâğıtların hepsi kaldırılmıştı. Meşe masanın üstü tertemizdi. Onun sırlarını öğrenmek için dosyaları açmaya da kalkışamazdı.

Yine de masanın üzerinde, beklemediği bir şey buldu; küçük bir gümüş çerçevede siyah-beyaz bir fotoğraf duruyordu.

Maia.

Onu alıp elinde tuttu, Gabriel'in ultrason fotoğrafını çerçevelemeyecek kadar nasıl ileri gidebildiğine şaştı. Düşüncelere dalmış durumda, uzun uzun baktı o resme.

"Aradığını bulabildin mi?"

Döndüğünde, Gabriel'i kapıya dayanmış gördü. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Üstünde bir tişörtle çizgili bir bokser şort vardı. Julia'nın gömleğinin altından görünen güzel bacaklarına uzunca bir süre baktı, sonra elindeki resmi görünce yüz ifadesi değişti.

Julia çerçeveyi çabucak masaya bıraktı. "Özür dilerim."

Gabriel ona doğru yürüdü. "Onu nereye koyacağıma karar veremedim." Resme baktı. "Ama çekmecede saklamak istemiyorum."

"Tabii. Çok güzel bir çerçeve," dedi Julia.

"Tiffany'de buldum."

Julia başını yana eğdi. "Ancak sen Tiffany'den çerçeve alırsın. Ben olsam Walmart'a giderdim."

"Ben Tiffany'ye başka amaçla gitmiştim." Gözleri onun yüzünü araştırdı.

Julia'nın kalbi bir vuruşunu atladı. "Aradığını bulabildin mi?"

Bu sefer Gabriel'in gözleri ona dağlarcasına baktı. "Kesinlikle. Ama çok önce bulmuştum."

Julia sisler arasındaymış gibi gözlerini kırpıştırdı, derken Gabriel eğilip onu öptü. Dikkate değer bir öpüştü. Ellerini onun yüzünün iki yanına dayamış, dudaklarını dudaklarına bastırmış, sonra oyuncu hareketlerine başlamıştı. Julia çalışma odasına neden geldiğini bir anda unuttu.

Gabriel diliyle onun dilini şefkatle okşadı, ellerini saçlarının arasına kaydırdı, başının arkasını tuttu. Geri çekildiğinde, iki yanağını öptü.

"Keşke seni bütün ömrüm boyunca tanısaydım. Keşke her şey farklı olsaydı."

"Şimdi beraberiz."

"Evet, beraberiz tatlım. Gömleğimle çok güzel görünüyorsun." Sesi birden boğuklaştı. "Seni kahvaltıya, dışarıya götürmeyi planlıyordum. Köşeyi dönünce orada bir krep dükkânı var, beğeneceksin sanıyorum."

Julia onu elinden tutup yatak odasına döndürdü. Birlikte duş yapıp güne başlamak için.

Öğleden sonra ikisi birlikte çalışma odasında işlerine koyuldular. Gabriel masanın başında bir makale okuyor, Julia kırmızı koltuğa yerleşmiş, e-postalarına bakıyordu.

Sevgili Julia,

Sana bir özür borçluyum. Dün karşılaştığımızda seni kızdırdığım için özür dilerim. Niyetim o değildi. Senin için kaygılanmıştım.

Konuşacak birine ihtiyaç duyarsan, bir telefon yeter.

Hâlâ arkadaş kalacağımızı umuyorum,

Paul.

PS. Christa, Profesör Picton'a neden senin tezini yönettiğini sorup duruyor.

Julia, Gabriel'e doğru baktı, gözlük camlarının ardındaki gözlerin düşüncelere dalmış olduğunu gördü. Çabucak bir cevap yazdı.

Merhaba, Paul,

Tabii hâlâ arkadaşız. Selinsgrove'daki olay bir travmaydı, ben de onu unutmaya çalışıyorum.

Beni erkek arkadaşımın kurtardığını sana söylemek istiyorum. Birçok bakımdan.

Bir gün seni onunla tanıştırmak isterim. Harika biridir.

Benim tezimi kimin yönettiği Christa'nın neden umurunda, anlayamadım. Ben daha yüksek lisans öğrencisiyim.

Uyarın için teşekkürler.

Noel hediyeni pazartesi günü okuldaki posta kutuna koyacağım. Küçük bir şey ama beğeneceğini umuyorum.

Hem, teşekkürler,

Julia.

Katherine Picton kapanık bir hayat sürmekteydi. Toronto'da, yakın bir semtte güzel bir evi vardı, üniversiteye de yürüme mesafesindeydi. Yazlarını İtalya'da, Noel tatillerini İngiltere'de geçirirdi. Vaktinin çoğunu da Dante ile ilgili makaleler, monograflar yayınlamakla geçirirdi. Yani bir başka ifadeyle, sürdüğü hayat, evde kalmış saygın bir akademisyenin hayatıydı. Tek farkı, bahçede bahçıvanlık yapmaması, eve âşıklarını almaması, bir sürü kedi edinmemesiydi. (Çok yazık.)

Yaşına rağmen ondan sık sık konferans vermesi isteniyordu. Birden fazla üniversite onu emeklilikten vazgeçirmeye çalışmış, kısa süre ders vermesine karşılık müthiş ödemeler vaat etmişti. Ama Katherine, sarılık hastalığı geçirirken tırnaklarıyla Panama Kanalı'nı kazmayı tercih eder, yine de araştırmalarına ayıracağı zamanı feda etmezdi. Kampüste bir ofis ve fakülte toplantılarına katılmak ona yetiyordu.

Harvard Üniversitesinden Greg Matthews ona ocak ayında telefon açıp Dante çalışmaları için bir kürsü açıldığını söylediğinde, ona da aynı cevabı vermişti.

Adam şaşalamış, kekeleyerek itiraz etmişti. "Ama, Profesör Picton, derslere girmemenizi ayarlayabiliriz. Tek yapacağınız, her sömestir bir iki konferans vermek, kampüste varlığınızı sürdürmek ve bazı doktora tezlerini yönetmek. O kadar."

"Bütün kitaplarımı taşımak istemiyorum," dedi Katherine.

"Bir taşıma şirketi kiralarız."

"Kitapları karıştırırlar, düzenlemem haftalar sürer."

"Özel adamlar tutarız: kütüphane taşımaya alışık birilerini. Kitaplarınızı raftan alırlar, sırayla ambalajlar, Cambridge'deki raflara aynı sıraya göre yerleştirirler. Hiçbir şey yapmak zorunda kalmazsınız."

"Taşıma şirketleri kitapları kataloglamasını bilmez," diye terslenmişti o. "Ya bir kitabı yanlış rafa koyarlarsa? Binlerce cilt var kütüphanemde. Yanlış yere koyarlarsa hiç bulamayabilirim. Ya bir şey kaybederlerse? Kitaplardan bazıları, yerlerine yenisini bulamayacağım şeyler!"

"Profesör Picton, o zengin kürsüyü kabul ederseniz, ben kendim Toronto'ya gelir, kitaplarınızı şahsen taşırım."

Katherine bir an durakladı ve Greg'in ciddi olduğunu anladı. O zaman kahkahalara boğuldu.

"Harvard çok cömert görünüyor."

"Sandığınızdan fazla," diye mırıldandı Matthews. Onun fikrini değiştirebilmeyi umuyordu.

"İlgi duymuyorum. Altmış sekiz yaşındaki bir emeklinin yerine, ilgi duymanız gereken pek çok genç insan var. Hazır bunu konuşurken, lisansüstü öğrencim Julianne Mitchell'ı da konuşmak istiyorum sizinle. Onu neden doktora programınıza kabul etmeniz gerektiğini bilmeniz gerekiyor."

Katherine on dakika boyunca Greg'e, geçen yıl Julianne'a yeterli fon vermemekle ne büyük bir yanlış yaptığını anlattı. Ardından Julianne'a eylülden başlayarak geliri yüksek bir imkân yaratılmasını istedi. Bundan sonra, yani adamı azarlamayı bitirip ona lisansüstü öğrencilerini nasıl yönetmesi gerektiğini öğrettikten sonra (aslında bu da adamın görevi bile değildi), telefonu çabucak kapattı.

Greg elindeki telefona uzun süre inanmaz bakışlarla bakmayı sürdürdü.

∞

Ocak ayının son haftasında Julia'nın ayakları yerden kesilmişti. Mutluluktan uçuyordu. Boynu en yeni tıbbi teknolojilerle düzelmiş, mükemmel olmuştu. Yara izinin ameliyatı iyileşmişti. Artık kimse onun damgalanmış olduğunu anlayamazdı. Terapi iyi gidiyordu. Gabriel'le ilişkisi de iyi gidiyordu ama ara sıra o biraz dalgın görünüyor, Julia dikkatini çekebilmek için ona adıyla seslenmek zorunda kalıyordu.

Paul'le dostça kahve içiyorlardı. Julia kahvesini yeni bitirmişti. Christa'nın yeni ve şaşırtıcı ruhsal durumunu konuşmuşlardı az önce. Kalkıp kütüphaneye doğru giderken telefon çaldı, hayatını değiştirecek haber geldi. Greg Matthews ona Roman Dilleri ve Edebiyatı bölümünde doktoraya kabul edildiğini söylüyor, sonbahar sömestri için cömert bir burs verileceğini bildiriyordu.

Bu ayrıcalığın tek şartı, Toronto Üniversitesindeki yüksek lisans tezini başarıyla tamamlamasıydı. Ama Profesör Matthews, yolladığı tavsiye mektuplarına ve Profesör Picton'ın şatafatlı onayına bakarak, o aşamayı kolaylıkla aşacağından emin olduğuna işaret etmekteydi. Julia'nın kabul cevabını hevesle beklediğini söylüyor ama çoğu lisansüstü öğrencilerin biraz düşünmeye ihtiyaç duyduğunu bildiği için ondan kararını verdiğinde kendisine yedi gün içinde telefon açmasını istiyordu.

Julia telefonda onunla bu kadar sakin ve profesyonel konuşabilmiş olduğuna kendi de şaşmaktaydı. Tabii konuşmaların çoğunu yapan kendisi değildi. Telefon kapandıktan sonra Gabriel'e titreyen elleriyle bir mesaj çekti.

Harvard şimdi aradı – beni istiyorlar.

Şartı yüksek lisans. *Sevgiler, J.*

Birkaç dakika sonra cevap geldi.

Tebrikler, sevgilim. Toplantıdayım.

Benim ev – bir saat? G.

Julia telefonuna gülümsedi, kütüphanedeki işlerini çabucak bitirip Manulife Binası'na doğru yola koyuldu. Heyecanlıydı, ama kaygalıydı da. Bir yönden, Harvard'a kabul edilmek rüyalarının doruk noktasıydı ve çok çalışma gerektirecekti. Öbür yönden, Harvard demek, Gabriel'den ayrı kalmak demekti.

Doktor Nicole'ün 'kendine iyi davranma' tavsiyeleri doğrultusunda, Julia bir duş yaptı, birkaç dakika düşünme süresi kullanmaya karar verdi. Gabriel'in her zaman anahtarlarını koyduğu holdeki masaya bir not bıraktı, büyük banyoda kendini biraz şımartmak üzere ilerledi. On beş dakika sonra, tropik yağmur duşunun altında, yarı uyuklar durumdaydı.

"Bu çok güzel bir manzara." Gabriel duşun kapısını aralamış, fısıldıyordu. "Sıcak, ıslak, çıplak bir Julianne."

"Sıcak, ıslak, çıplak bir Gabriel'e de yer var." Julia onun eline sarılmıştı.

O gülümsedi. "Hemen değil. Kutlamamız gerek. Yemeğe nereye gitmek istersin?"

Başka zaman olsa, Julia hemen Gabriel'in önerisini kabul ederdi, çünkü en çok istediği, onu mutlu etmekti. Ama bu sefer fikrini söylemeyi seçti. "Evde kalalım mı? Kalabalık yerde olmak istemiyorum."

"Tabii, olur. Üstümü değişeyim, hemen geliyorum."

Gabriel döndüğünde, Julia banyoda, orta yerde, bir havluya sarınmış durumda, ayaktaydı.

Gabriel ona bir şampanya kadehi uzattı, kadehlerini tokuşturdular.

"Sana verecek bir şeyim var," dedi, yatak odasına gitti. Bir an sonra, elinde kırmızı bir şeyle döndü. Onu, üstündeki yazıyı okuyabilmesi için kaldırıp havada tuttu.

"Bu benimdi. Senin olmasını istiyorum." Kadehi Julia'nın elinden aldı, tuvalet masasına koydu, sonra havlusunu çekip yere düşürdü.

Julia, Harvard kazağını kafasından geçirdi, oracıkta, sevgilisiyle yataktan yeni kalkmış yarı çıplak bir öğrenci gibi durdu.

"Harikulade," diye fısıldadı Gabriel. Onu kollarına aldı, hevesle öptü. "Bu müthiş bir başarı ve bunun için çok çalıştığını da biliyorum. Seninle gurur duyuyorum."

Bu övgü karşısında, Julia'nın gözleri yaşardı. Grace'den başka hiç kimse onu başarılarından ötürü övmüş değildi. "Teşekkür ederim. Bu kazaktan ayrılabileceğinden emin misin?"

"Elbette benim zeki, akıllı kızım."

"Gelen teklifi kabul edip etmeyeceğimden henüz emin değilim."

"Ne?" Gabriel geri çekilirken yüz ifadesi bir kaş çatıklığına dönüştü.

"Telefon daha bugün geldi. Karar vermek için bir haftam var."

"Ne kararı? Kabul etmemek delilik!"

Julia elleriyle oynayıp duruyordu. Gabriel'in ayrı kalma fikrine üzüleceğini sanmıştı. Bu kadar hevesli olmasını beklememişti.

Gabriel ileri geri dolaştı. "Yeterli para teklif etmediler mi? Çünkü farkı ben kapatırım, biliyorsun. Harvard Meydanı'na yakın bir daire satın alırım sana, Tanrı aşkına."

"Kapatma olmak istemiyorum."

"Neden söz ediyorsun?" Başını çevirdi, ona keskin bir bakış yöneltti.

Julia omuzlarını dikleştirdi, çenesini kaldırdı. "Kendi paramla yapmak istiyorum."

Gabriel çaresizlik içinde inledi, ellerini yüzüne kapadı. "Julianne, biz asla eşit olamayız. Sen benden çok üstünsün."

Ona baktığında, samimiyeti mavi gözlerine özel bir pırıltı getirmişti. Onu yakalayıp göğsüne bastırdı. "Bir sürü günahım, bir sürü param var. Günahlarımı paylaşmayı reddediyorum, ama param senindir. Al onu."

"İstemiyorum."

"O hâlde kredi bulmana yardımcı olmamı kabul et. Lütfen bu fırsatı geri çevirme. Lütfen. Bu uğurda öyle çok çalıştın ki!"

"Para mesele değil. Greg Matthews bana çok cömert bir para teklif etti, masraflarımı karşılamaya bol bol yeter."

Kazağın eteğini tuttu, biraz daha örtünebilmek için aşağıya çekti. "Gidersem bize ne olur diye kaygılanıyorum."

"Gitmek istiyor musun?"

"Evet. Ama seni kaybetmek istemiyorum."

"Beni neden kaybedesin?"

Julia yüzünü onun göğsüne gömdü. "Uzaktan ilişkiler zordur. Çok yakışıklısın. Bir sürü kadın benim yerimi almaya çalışacak."

Gabriel'in kaşları çatıldı. "Ben bir sürü kadına ilgi duymuyorum. Sana duyuyorum. Ücretsiz izin için başvurdum. O olmazsa, mazeret izni alabilirim. Bir sene Harvard'da, kitabımı bitirmeye çalışmak bana zarar verecek değil. Birlikte gidebiliriz. Bu da bana, ne yapacağıma dair düşünmek için zaman kazandırır."

"Bunu yapmana izin veremem. Senin kariyerin burada."

"Akademisyenler durmadan ücretsiz izin alıyor. Katherine'e sor."

"Ya bana içerlersen?"

"Senin bana içerlemen daha büyük olasılık, yaşıtlarınla çıkmak varken yaşlı bir adama çakıldığın için. Üstelik bencil, ukala, sana patronluk taslayıp duran birine."

Julia gözlerini devirdi. "Benim sevdiğim adam, senin tarif ettiğin değil. Artık değil. Hem aramızda sadece on yaş var."

Gabriel buruk buruk gülümsedi. "Teşekkür ederim. İstemezsen birlikte yaşamak zorunda değiliz. Komşun olurum. Tabii eğer gelmemi istemiyorsan..." Yutkundu, onun cevabını bekledi.

Julia kollarını onun boynuna sardı. "Benimle gelmeni tabii istiyorum."

"İyi," diye fısıldadı Gabriel. Sonra onu yatak odasına doğru çekti.

∞

Julia ertesi gün evine dönünce Gabriel öğleden sonrayı evindeki ofisinde çalışarak geçirdi. Ona telefon açıp yemekte buluşmak isteyip istemediğini soracakken cep telefonu çaldı. Gabriel arayanın Paulina olduğunu anlayınca, cevap vermedi.

Birkaç dakika sonra ev telefonu çaldı. Çalışından, aşağıdaki güvenlik görevlisinin aramakta olduğu anlaşılıyordu. Gabriel telefonu açtı.

"Evet?"

"Profesör Emerson, burada sizi mutlaka görmek isteyen bir kadın var."

"Adı?"

"Paulina Gruscheva."

Gabriel bir küfür savurdu. "Söyle gitsin."

Güvenlik görevlisi sesini alçalttı. "Tabii, Profesör. Ama çok kızgın olduğunu bilmeniz gerek. Adınızı da hayli yüksek sesle kullanıyor."

"Peki," dedi tükürür gibi. "Söyle ona, hemen iniyorum."

Gabriel anahtarlarını kaptı, küfürler savurarak evden çıkıp asansöre yürüdü.

Bölüm 17

Harvard'dan kabulün erkenden gelmesinin verdiği rahatlamayla, Julia teziyle ilgili çalışmalarını daha da hızlandırmayı başarmıştı. Gabriel'le ikisi ayrıyken yorulmak bilmeden çalışmış, kütüphanede ve evinde yazı yazarak saatler geçirmişti.

Gabriel ödül olarak onu Sevgililer Günü hafta sonu için Belize'e götürmeye karar verdi. Hem aşk kutlaması hem Julia'nın Harvard'a kabul edilmesinin hem de Gabriel'in henüz paylaşmaya hazır olmadığı diğer şeylerin kutlaması olarak.

Yola çıkacakları gün Julia kendi binasının kapısında durmuş, posta kutusunu kontrol ediyordu. Harvard'dan bir mektup buldu, hemen açtı. Doktora programına kabul edildiği resmen bildiriliyor, şarta bağlı kabulün koşullarını sıralıyordu.

Kutuda Toronto Üniversitesinin amblemini taşıyan bir de büyük zarf vardı. Gönderen yerine, Lisansüstü Araştırmalar Dekanının Ofisi diye yazılmıştı. Zarfı çabucak yırttı, içindekini okudu. Daha sonra bavulunu çekerek Bloor Caddesi'ne kadar yürüdü, Gabriel'in evine gitmek üzere bir taksi çevirdi.

Lobiye girince, güvenlikçilerin önünden uçarak geçti, asansöre daldı. Kat holünü geçip kendi anahtarıyla kapıyı açtı.

"Sevgilim?" Gabriel gülümseyerek ön kapıya yürümekteydi. "Erken geldin. Benden uzak duramayışını iltifat sayıyorum."

Uzatılan kolları iki yana itti, mektuplardan birini onun eline tutuşturdu.

"Ne bu?"

Gabriel mektuba baktı.

Lisansüstü Araştırmalar Dekanının Ofisi
Toronto Üniversitesi
Toronto, Kanada

Sevgili Bayan Julianne Mitchell,

Toronto Üniversitesinin Akademik Konularda Davranış Kurallarını ihlal etmiş olduğunuza dair ofisimize şikâyette bulunulmuştur. Bu şikâyetle ilgili olarak, 19 Şubat, 2010 günü ilk görüşme için ofisimizde şahsen hazır bulunmanız gerekmektedir. İtalyanca Araştırmaları Kürsüsü Başkanı Profesör Jeremy Martin de hazır bulunacaktır.

Bu toplantıya yanınızda bir kişi getirebilirsiniz. Söz konusu kişi, Lisansüstü Öğrencileri Derneğinin bir temsilcisi olabileceği gibi, aile üyelerinizden biri, bir arkadaş ya da bir avukat olabilir.

Görüşme yalnızca bilgi edinme amacına yönelik olup bir duruşma niteliğinde değildir. Ayrıca Dekanın ofisi de yapılan şikâyetin meşruiyeti konusunda herhangi bir tutum belirlemiş bulunmamaktadır.

Lütfen bu yazıyı aldığınızı ve görüşmeye geleceğinizi ofise teyit edin. Gelmediğiniz takdirde, otomatik olarak incelemeye geçilecektir.

Saygılarımızla,
Dr. David Aras
Lisansüstü Araştırmalar Dekanı

Gabriel, Julia'nın panik yansıtan gözlerine baktı, onu korkacak bir şey bulunmadığına ikna edip sakinleştirecek kelimeleri aradı... ama bulamadı.

Bölüm 18

Julia, Gabriel'in gözlerinden bir anlığına fışkıran korkuyu görmüştü. Hiçbir şey onu Gabriel'in korkusunu görmek kadar dehşete düşüremezdi.

Paltosunu çıkarmasına yardım etti, onu içeriye götürdü, şöminenin yanındaki kırmızı koltuğa oturmaya razı etti, bir düğme çevirip ateşi yaktı, öbür odaya yürüdü. Julia arkasına yaslanıp ellerini yüzüne kapattı.

"İç bunu." Bir bardak uzatıyordu.

"Ne bu?"

"Laphroaig. Viski."

"Sevmediğimi biliyorsun."

"Bir tek yudum, yalnızca gerilimi azaltmak için."

Julia bardağı eğip biraz içti, alkolün ağzını ve boğazını yakmasıyla mücadele etti. Deli gibi öksürerek bardağı geri uzattı. Gabriel viskinin geri kalanını içti, kanepeye, onun karşısına oturdu.

Julia "Akademik Konularda Davranış Kuralları nedir?" diye sordu.

"Skolastik ihlalleri yöneten politika: kopya, referanssız metin aktarma, sahtekârlık, vs."

"Neden biri beni skolastik sahtekârlıktan ihbar etsin ki?"

Gabriel yüzünü ovaladı. "Hiç fikrim yok."

"Emin misin?"

"Tabii eminim! Böyle bir şeyi senden saklar mıydım?"

"Bir şeyleri saklıyorsun benden. Geç saatlere kadar çalıştığın gece, bana neyle uğraştığını biç ..."

"Bir iş başvurusu üzerinde çalışıyordum," diye onun sözünü kesti Gabriel. "Seninle Aubergek, yemeğe gittiğimiz akşam, Greg Matthews telefon etti. Yeni kurulan kürsüye başvurmanı istedi, ama portföyünü hemen istediklerini ekledi. Hazırlamak sandığımdan uzun sürdü."

"Bana neden söylemedin?"

Gabriel gözlerini kaçırdı. "Seni umutlandırmak istemedim. O iş alma olasılığım zayıf. Ben 'tam profesör' değilim, onların da olgun birini istediklerine kuşku yok. Ama denemek zorundaydım, senin hatırın için."

"Keşke bana söyleseydin. Türlü türlü şeyler hayal ettim."

Gabriel'in bakışları onunkilere uçtu. "Bana güveniyorsun sanıyordum."

"Tabii güveniyorum. Etrafındaki kadınlara güvenmiyorum."

"Başvurumu saklamamalıydım." Ayaklarını kıpırdatı. "Reddedilirsem hayal kırıklığına uğramanı istemedim."

"Beni hayal kırıklığına uğratacak değilsin, Gabriel. Ancak sır saklarsan uğratırsın."

"Bu hafta Jeremy ile bir görüşmem var. Ona senin konunu sorabilirim."

Julia başını iki yana salladı. "Sen bu işin dışında kal."

"Şikâyetin neyle ilgili olabileceği konusunda bir fikrin var mı?"

"Buraya geldiğimden beri okul derslerinden başka hiçbir şey yapmadım. Bir tek... Christa'yla çatışma ve Profesör Pain ile... Profesör Singer ile o karşılaşma dışında. Sence acaba o?.."

Gabriel bu ihtimali bir an düşündü, sonra "Sanmıyorum," dedi. "Geçen yıl Paul Norris şikâyette bulunduğunda, o kendini Adalet Komitesinin önünde bulmuştu. Tekrar öyle yerlere sürüklenmek istemez. O senin öğretmenin de olmadığına göre, akademik çalışmalarını nereden bilecek?"

"Bilemez." Julia bir an duraladı, sonra güzel yüzüne bir dehşet ifadesi geldi. "Sence Katherine Picton beni bir sebepten ihbar etmiş olabilir mi?"

"Hayır. Önce senin yüzüne söylemeden öyle bir şey yapmaz. Hem bana da telefon açardı... nezaketen."

"Akademik ihlallerin cezası ne?"

"Suçun ciddiyetine göre değişir. Seni azarlayabilirler ya da bir dilevine veya kursuna sıfır verebilirler. Aşırı durumlarda okuldan atabilirler."

Julia titreyerek içine bir soluk çekti. Okuldan atılırsa yüksek lisansını tamamlayamazdı. Bunun da anlamı, Harvard'ın...

Gabriel gözlerini ona dikti. "Paul yapar mı bunu?"

"Hayır. Bana yardım etmek istiyor, canımı yakmak değil."

"Melekbozan," diye mırıldandı Gabriel.

"Ya Christa?"

Gabriel deri kanepede kıpırdandı. "Olabilir."

Julia'nın gözleri kısıldı. "Nedir bana söylemediğin?"

"Onun hep sorun yaratan bir baş belası olduğunu zaten biliyorsun."

"Ne oluyor Christa'yla, Gabriel, söyle bana."

Gabriel ayağa kalktı, şöminenin önünde volta atmaya koyuldu. "Bunu konuşmak istemiyorum."

Julia, dekanın mektubunu kapıp hole doğru yürüdü.

"Dur, ne yapıyorsun?" Gabriel onun peşinden koşuyordu.

"Bana yalan söyleme diye uyarmıştım seni. Herhâlde kelimelerini daha iyi seçmeliydim, lafı kaytarmamanı da eklemeliydim." Hölüdeki dolaptan paltosunu aldı, giymeye çalıştı.

"Gitme."

Julia ateş saçan gözleriyle ona bakti. "O zaman bana Christa'yı anlat."

Gabriel ellerini gözlerine bastırdı. "Tamam."

Paltosunu çıkarmasına yardım etti, onu tekrar salona götürdü. Julia oturmayı reddetti, şöminenin önünde, kollarını göğsüne kavuşturup ayakta durmayı seçti.

"Christa sana şantaj mı yapıyor? Tez önerisini o yüzden mi kabul ettin?"

"Tam öyle sayılmaz."

"Çıkar ağzındaki baklayı Gabriel."

O arkasını döndü, pencereden dışarısını, Toronto ufuk çizgisini inceledi. "Christa Peterson beni cinsel tacizle suçladı."

Bölüm 19

Julia gözlerini iri iri açmış, ona bakıyordu. "Ne?"

"Christa cinsel taciz görevlisine şikâyet yollamış, o da dosyayı Jeremy'ye devretmiş. Bu hafta onunla görüşmem o konuda."

Julia titreyerek kendini kırmızı kadife koltuğa bıraktı. "Ne zaman öğrendin?"

Gabriel'in köşeli çenesinde bir kas seyirdi. "Jeremy birkaç gün önce telefon etti."

"Birkaç gün önce mi?" Julia dişlerini sıktı. "Bana söylemek için ne kadar bekleyecektin?"

"Belize gezini mahvetmek istemedim. Döndüğümüzde söyleyecektim. Yemin ederim."

Julia ona öfkeyle baktı. "Birbirimizden sır saklamayacağız sanıyordum."

"Sır değildi, sana kötü haberi vermeden önce birkaç gün dinlenmeni istemiştim." İçini çekip Julia'ya döndü.

"Christa neden seni tacizle suçlasın? Seni taciz eden... kendisi!"

"Şikâyetin içeriğini bilmiyorum. Ben kendim onunla ilgili şikâyette bulunmalıydım ama üstümüze dikkat çekmek istemedim."

"Ne yapacağız?"

Gabriel kararlı bir şekilde ateşe bakıyordu. "Avukatımı arayacağım, iki suçlamanın da halledilmesini sağlayacağız. Çabucak."

Julia ayağa kalkıp kollarını onun beline sardı, yüzünü onun kazağına gömdü.

∞

"Yine ne oldu, Emerson? Rakip şirketin genç asistanıyla yataktayım." John Green cep telefonuna cevap verirken arkasından çığlıklar, kükürdaşmalar duyuluyordu.

"Pantolonunun fermuarını yukarı çek, John. Bu biraz uzun sürecek."

Avukat bir küfür savurup telefonu avucuyla kapattı. "Uzaklaşma, şeker." Kırmızı bikini külotuyla tuvalete yöneltmeden önce yatak arkadaşıyla konuşmayı uygun görmüştü.

"Taciz şikâyetini zaten toparlıyorum, Emerson. Tepeme binmek zorunda değilsin. Demin hayatımın en nefis seksini yaşamak üzereydim."

"Seninle başka bir şey konuşmak zorundayım." Gabriel dekandan Julia'ya gelen mektupla ilgili durumu kısaca özetledi.

"Kız arkadaşına yardım edemem."

Gabriel homurdanıp itiraz etti ama John aldırmadı.

"Dinle beni, eğer senin peşine cinsel tacizle düşerken civcivini ... öhöm ... kız arkadaşını bir tür akademik ihlalle suçluyorlarsa, bu ikisinin bağlantılı olduğuna bahse girer, Porsche'umu bile ortaya koyarım. Kıza dekanla konuşurken senden söz etmemesini söyledin mi?"

Gabriel dişlerini sıktı. "Hayır."

"Eh, söylemen gerek. Bir de onun sorununa bulaşmak istemezsin. Kendi derdin yeter."

Profesör buz gibi soluklar çekip saldı.

"Arkadaşlarımı satmaya alışık değilim, hele Julianne'ı. İyice anladın mı yoksa kendime başka bir avukat mı bulmalıyım?"

"Peki. Ama o da kendi avukatını tutmalı. Bu iki konu birbiriyle bağlantılıysa, benim için çıkar çatışması yaratacak demektir. Ayrıca ikinizi birden ben temsil edersem, üniversite kuşkulanabilir."

Gabriel tükürür gibi "Pekâlâ!" dedi. "Kimi tavsiye ediyorsun?"

John bir an düşündü. "Soraya Harandi'yi tavsiye ederim. Bat Street firmalarının birinde çalışıyor. Daha önce de fakülte üyelerini üniversiteye karşı savunmuşluğu var. Birkaç yıl önce bir şeyler oldu, benden nefret ediyor. Ama yaptığı işte çok iyi."

Gabriel telefona homurdanıp elini cep telefonuna uzattı.

"Ona nasıl ulaşacağını sms'le bildiririm. Kız arkadaşına söyle, Soraya'nın ofisini arasın, durumu sekreterine anlatsın. Eminim bu işe hemen atlayacaktır."

"Her iki şikâyetle ilgili durumun… olumsuz sonuçlanma ihtimali ne kadar?"

"Hiç fikrim yok. Üniversite gerekli araştırmayı yaptıktan sonra her iki şikâyeti reddedebilir. Ama kızı oraya avukatsız yollama, yoksa iş döner, ikinizi de kıçınızdan ısırır."

"Teşekkürler, John." Gabriel'in sesi bu sefer alaycıydı.

"Bu arada, bana bir liste çıkarmanı istiyorum. Bu taciz şikâyetiyle ilgili sayılabilecek ne var ne yoksa yaz. Karşı taraf ortaya delil diye ne getirebilirse: e-postalar, telefon mesajları, fotoğraflar. Her şeyi yolla bana, ben de incelemeye başlayayım. Kız arkadaşınla ilgili her şeyi de yolla.

"Sana söylemiştim demek istemiyorum, Gabriel, ama söylemiştim. Üniversitenin yakınlaşmama politikası sıfır tolerans tanır, bunun anlamı da kız arkadaşını okuldan atabilir, seni de kovabilirler. Umalım ki iki şikâyet birbiriyle ilişkili olmasın, kızı yalnızca bir kütüphane kitabını geri vermeyi unuttuğu için şikâyet etmiş olsunlar."

"Seninle konuşmak her zaman bir zevk." Gabriel'in sesi buz gibiydi.

"Şeyinle düşünen biri olmasan, benimle hiç konuşmazdın. Umarım kız arkadaşın bunlara değer çünkü eğer işler kızışıp sarpa sararsa, o kızla yatman sana çok pahalıya patlayacak."

John veda edemeden Gabriel telefonu karşı duvara fırlatmış, parça parça olup yere düşüşünü seyrediyordu. İçine peş peşe birkaç derin soluk çekti, Julia'yı tatilin tadını çıkarmaya ikna etmek için kendini hazırlamaya çalıştı.

∞

Aynı gün öğleden sonra Dekan David Aras, St. George Sokağı'ndaki ofisinde, masadaki telefona şaşkın şaşkın bakmaktaydı. Genelde idari asistanı gelen telefonları elemekte çok daha başarılı olurdu. Ama Profesör Katherine Picton aşırı ısrarcı biriydi ve istediğini mutlaka elde ederdi. Bu sefer istediği de Toronto Üniversitesinin Lisansüstü Araştırmalar Dekanıyla konuşmaktı.

Kulaklığı alıp kulağına dayadı, düğmeye bastı. "Alo, Profesör Picton. Bu zevki neye borçluyum?"

"Bu işin hiç zevkli yanı yok, David. Sizin Stalinist kurallarınızdan biriyle ilgili olarak neden benimle ofisinde görüşmek isteyen bir mektup yolladığını bilmek istiyorum."

David bu terslemeye yakışıksız bir cevap vermemek için dudaklarını sıktı. Picton hem ünlü hem yaşlı hem de kadındı. Küfredip kapatamazdı.

(Ancak Litvanya dilinde bir küfür savurabilirdi. Belki.)

"Size birkaç soru sormam gerekiyor. En çok on dakika sürer, hemen gidersiniz," dedi sakin bir sesle.

"Saçma. Kış mevsiminde kapından çıktıktan sonra merdiveni inmem on dakika sürüyor. Senin ofisine yürümemin sonu gelmez. Nereye ve niçin çağırıldığımı bilmek istiyorum, yoksa gelmiyorum. Hepimizin telefonlarımızı eleyecek, bize kahve getirecek asistanlarımız olmadığına göre, yan gelip insanların hayatını nasıl cehenneme döndürebileceğimizin hayallerini kurmaya da vaktimiz yok."

Dekan boğazını temizledi.

"Yönetmekte olduğunuz lisansüstü öğrencisi hakkında bir şikâyet var."

"Bayan Mitchell mi? Ne tür şikâyet?"

Dekan şikâyetin niteliğini, elinden geldiği kadar hafifleterek anlattı.

"Zırvanın daniskası! O kızı hiç tanıyor musun sen?"

"Hayır."

"Masum ve çalışkan bir kız öğrenci aleyhinde gülünç bir şikâyet bu. Hem, sana hatırlatmam gerek David, başarılı bir kız öğrencinin üniversite kuralları yüzünden lekelenmeye çalışıldığı ilk olay da bu değil."

"Bunun ben de farkındayım. Ama olayla ilgili başka şeyler de var. Sizinle konuşamayacağım şeyler. Bayan Mitchell'in çalışmaları hakkında sizinle görüşmem gerek. Hepsi bu."

"Lisansüstü öğrencimi hedef alan bir cadı avına meşruiyet sağlamam."

David telefona kaşlarını çattı. "Sizin tanıklığınız olmazsa, büyük olasılıkla ciddi bir haksızlık yapılması tehlikesi var. Bayan Mitchell'in adını temize çıkarmak için belki de tam size ihtiyacımız var."

"Palavra! Hakkaniyetin yerine gelmesi senin sorumluluğun. O şikâyeti ciddiye almış olmana şaşıyorum. Çok şaşıyorum. Hem, o çatık ifadeyi suratından sil, David. Surat astığını işitebiliyorum ve hoşuma gitmiyor."

Dekan Litvanyaca küfretmekten vazgeçti. "Profesör Picton, sorularıma cevap vermeyi ret mi ediyorsunuz?"

"Sağır mısın? Yoksa idari gücün seni entelektüel açıdan tembelleştirdi mi? İşbirliği yapmayacağımı söyledim. Artık üniversitede çalışmıyorum. Emekliyim. Ayrıca, akşam rektörün evinde yemek yerken bu konuyu açacağım. Eminim konukları, kendi üniversitesinin nasıl yönetildiğine büyük ilgi göstereceklerdir.

"Hem bu arada, bu akşamki yemek Mary Asprey onuruna veriliyor. Ünlü romancı. Mezunlardan biri olarak, kendi üniversitesinde olup bitenlere büyük ilgi duyduğunu biliyorum. Özellikle bu erkek egemen mekanizmalara. Bakalım o ne diyecek bu işe?"

Profesör Picton bunları söyledikten sonra telefonu kapattı.

∞

Gabriel ile Julia sonunda Belize'deki Turtle Inn oteline vardıklarında, akşamın geç saati olmuş, gökte yıldızlar belirmeye başlamıştı. Julia kalacakları yeri gözden geçirdi: ıssız bir plajda onlara özel bir kulübe. Bu arada Gabriel oda servisine bir şeyler ısmarladı.

Kulübelerinin duvarları beyazdı. Bunun tek istisnası, üstü kapalı balkona açılan yerdeki bir sıra uzun dik paneldi. Bunlar akordeon gibi açılıp balkonu eve katıyordu. Tavanlar bambu ve sazdandı. Odanın ortasındaki geniş yatağın cibinlikleri vardı. Julia özellikle açık hava duşuna ve banyo küvetine hayran kalmıştı. İkisi de verandadaydı.

Gabriel telefonda mutfakta çalışanlarla anlaşmaya çalışırken Julia hızla giysilerinden kurtulup duş yaptı. Etraf tümüyle kapalı olmadığından, bir yandan okyanusu seyredebiliyordu. Ama dışarısı karanlık olduğu, önlerinde de kendi özel plajları bulunduğu için, kendi sevgilisi dışında biri gelip onu şaşırtamazdı.

"Yemek bir saate kadar gelecek. Bu kadar uzun süreceği için üzgünüm." Gabriel, Julia'yı bornozuna sarınmış görünce dudaklarını yaladı.

Oysa kendisi, bavulunu açtığında beyaz keten bir gömlek giymiş, kollarını sıvamış, ön düğmelerinin çoğunu da iliklememişti. Altında hâkî pantolonu vardı. Onun da paçalarını sıvamıştı. Yere çıplak ayaklarıyla basıyordu.

(Parantez içinde, ayaklarının bile çok güzel olduğunu söylemek gerekir.)

"Benimle kumsalda bir yürüyüşe gelmek ister misin?"

"Sanırım başka bir şey yapmayı tercih ederim." Gülümseyerek onu yatağa doğru çekti, itip yatağın kenarına oturttu.

Gabriel onu bornozunun kuşağından yakaladı. "Ben sırf dinlenmeye bile razıyım. Uzun bir yolculuk oldu." Yüzünde dürüst bir ifade vardı. Bu Julia'yı biraz şaşırttı.

"Seni özledim." Sesi boğuk bir fısıltıya dönüşmüştü.

Onu dizlerinin arasına çekti, elini bornozun içinden sırtına kaydırdı. "Yemekten önce kestirebiliriz de. Telaşa gerek yok."

Julia gözlerini devirdi. "Gabriel, benimle aşk yapmanı istiyorum. Hayır demeye çalışıyorsan, açıkça söyle."

Gabriel ona kocaman, sevinç dolu bir gülümseme sundu. "Sana asla hayır demem, Bayan Mitchell."

"İyi. Beş dakika ver bana, Profesör Emerson."

Gabriel ayaklarını yerden kaldırmadan sırtüstü uzandı. Julia'nın yeni bulduğu özgüven müthişti. Tek bir cümlesiyle onu öyle tahrik etmişti ki şimdiden acı çekmeye başlamıştı.

Süre geçmek bilmedi, ama aslında beş dakikaydı. Julia banyodan, Gabriel'in aldığı Noel hediyesini giymiş olarak çıktı. Siyah saten ku-

maş, teninin pembesiyle krem rengini vurguluyor, korsajın kendisi göğüslerini daha iri, belini daha ince gösteriyordu. Gabriel onun bu kum saati biçimindeki yeni görünümüne hayranlık duymadan edemedi.

Gözleri aç bir ifadeyle siyah dantel külotu, jartiyerin tuttuğu siyah ipek çorapları süzdü. Ayaklarında da siyah topuklu ayakkabılar vardı.

Gabriel sırf o ayakkabılara bakmakla bile neredeyse kalp krizi geçirecek gibi oldu.

"Bonsoir, Monsieur. Vous allez bien?" diye mırıldandı Julia.

Gabriel'in bu dil değişikliğini anlaması bir an sürdü, ayakkabılara o kadar takılmıştı.

Julia başına Gabriel'in beresini giymişti.

Sonunda gözleri onunkilerle karşılaşınca, Julia onun zorlukla yutkunduğunu gördü. Tahrik eder bir ifadeyle dudağını sarkıttı, şapkayı çıkarıp ona fırlattı. Gabriel bereyi yana attı, o da yavaş, çok yavaş adımlarla yatağa yürüdü.

"Noel hediyemi gerçekten beğendim, Profesör."

Gabriel yutkundu. Söyleyecek söz bulamıyordu.

"Arkamı gördün mü?" Döndü, kalçalarını kıvırırken omzunun üzerinden ona baktı.

Gabriel korsajın bağlarına doğru elini uzattı, aşağıya, külota indi.

"Oyunlara son, Bayan Mitchell. Gel buraya." Onu kendine çekti, dudaklarını güçlü bir öpücükle birleştirdi.

"Hediyemi açmakta acele etmeyeceğim... ayakkabılar hariç. Senin iyiliğin için rahattırlar diye umuyorum."

Kapıyı on dakika boyunca vurduktan sonra, oda servisi garsonu yemekleri geri götürüp talimat beklemek zorunda kaldı.

O talimat hiç gelmedi.

∞

Gece yarısından çok sonra, Gabriel'in listesinden güzel şarkılar, bu arada Sarah McLachan, Sting ve Matthew Barber'ın sesi odayı doldurmuyordu. Julia karmakarışık çarşaflar arasında yüzükoyun yatmaktaydı. Uykulu ve doymuş durumdaydı. Sırtı açıktı, kalçalarının yukarısındaki iki gamzesi görünüyordu.

Gabriel çarşafı onun poposuna sanatlı biçimde örttü, kamerasını eline aldı, o uykulu kediler gibi esner, gerinirken resim üstüne resim çekti.

"İnanılmazsın," dedi Gabriel. Kamerayı kenara bırakıp onun yanına oturdu. Uzun parmaklarını omurgasından kaydırırken Julia ona iri, mutlu gözlerle baktı, sonra hüzünlü bir gülümseme sundu. "Bir şeyi sevdiğin zaman, kusurlarını görmüyorsun."

"Doğru herhâlde. Ama sen çok güzelsin."

Julia onu daha iyi görebilmek için poz değiştirdi, kollarıyla yastığı kucakladı. "Aşk her şeyi güzelleştirir."

Gabriel'in dudaklarına tanıdık bir gerginlik yayıldı, eli onun sırtından, gamzelerin üzerinden çekilmedi.

Julia onun gözlerindeki soruyu okuyabiliyordu. "Evet, Gabriel, sen bana göre çok güzelsin. Daha iyi tanıdıkça, aslında kim olduğunu anladıkça, daha da güzelleşiyorsun."

Gabriel onu ergen âşıklar gibi hafifçe öptü, parmaklarını onun uzun kumral saçlarının arasından geçirdi. "Teşekkür ederim. Karnın aç, değil mi?"

"Evet."

Kapıya doğru baktı. "Sanırım yemeği kaçırdık çünkü başka şeylerin ziyafetindeydik."

"Ve ne yaman bir ziyafetti, Profesör. Ama en azından, bir meyve sepeti bırakmışlar."

Doğrulup oturdu, çarşafı bedenine sardı, sehpanın üzerinde duran meyve sepetine yürüdü. Gabriel küçük mutfakta bir İsviçre ordu çakısı buldu, müziği tekrar ayarladı, elinde bir mangoyla yatağa döndü.

"Müziği meyveye uydurmak zorundaydım," derken mavi gözleri parıldıyordu. "Şimdi sırtüstü yat."

Julia kalp atışlarının yeniden hızlanmaya başladığını hissetti.

"Buna ihtiyacın yok." Çarşafı bir çırpıda çekip fırlattı. Artık ikisi de çıplaktılar.

"Kim söylüyor?"

"Bruce Cockburn."

Gabriel mangoyu yavaşça keserken gözleri Julia'nın vücudundaydı.

Julia ona soru sorar gibi baktı. "Çıplak öğle yemeği mi?"

"Daha çok, çıplak gece yarısı atıştırması."

Becerikli parmakları meyveden bir dilim kestiğinde, suları elinden Julia'nın karnına damladı. Julia kaşlarını kaldırdı.

"Hmmm." Gabriel düşen damlalara cin gibi bir ifadeyle bakıyordu. "Bunun çaresine bakmalıyım."

Julia ağzını açtı, Gabriel dilimi ona yedirmek üzere eğildi. Julia "Sende besleme fetişi var," diyerek dudaklarını yaladı, yeni bir lokma beklediğini belli etti.

Gabriel kendisine emir verilmiş gibi eğildi, dili onun karnındaki damlaları yaladı. "Pardon?" diye sordu.

Julia anlaşılmaz seslerle inledi.

"Fetişten çok, bana zevk veren bir eylem. Seni nazlamak istiyorum. Ayrıca, sevgiliyle yiyecek paylaşmanın duyumsal bir yanı var." Dudaklarını onun omzundan kaydırdı, eğilip tenini öptü, dilinin ucu o tenin tadını aldı. Geri çekilip bir dilim daha kesti. Julia'nın sol memesine meyvenin sularından birkaç damla düştü.

"Tüh! Sakarlığımı bağışla."

Yapış yapış elini onun kaburgalarına, en sevdiği uyarıcı alanlardan birini okşamak üzere kaydırdı, sonra dudaklarını onun göğsüne bastırdı.

Islak dudakları meme başını bulurken Julia ancak "Beni öldürüyorsun," diyebildi.

"Bir keresinde bunu sana benim söylediğimi hatırlıyorum. Tatlı bir ölüm olacak diye cevap vermiştin."

Julia bir lokma daha almaya hazır olduğunu belirtircesine ağzını açtı. "Yapışkan bir ölüm demeliymişim."

Gabriel onun alt dudağını başparmağıyla okşamadan önce, dilinin üzerine bir mango lokması yerleştirdi.

"Onu düşünmüştüm. Kaygılanma."

Julia hiç uyarısız kıpırdadı, onun kucağına ata biner gibi oturdu, elleriyle onun yanaklarını tuttu, yüzünü kendine çekti. İhtirasla öpüştüler, sonra Julia mangoyla çakıyı onun elinden aldı, bir lokma kesip kışkırtıcasına kendi ağzına aldı.

Gabriel ona ateşli ateşli bakıp dudaklarını onunkilerle birleştirdi, dişleriyle o meyve lokmasını oradan kapmaya çalıştı.

"Mmmmm," diye inledi Julia. "Bu arada, müzedeki randevumuzun güvenlik videosunu ben hiç görmedim sanıyorum."

Bir mango lokmasını Gabriel'in göğsüne sıktı, eğilip sularını oradan yaladı.

"Ah, ah!.." Gabriel kelime bulamıyordu. "Ben gördüm. Oldukça ateşli."

"Sahi mi?" Çekilip oturdu, önlerindeki meyveden biraz yedi, parmaklarını yaladı.

"Sana sonra gösteririm." Onu sımsıkı kucakladı, ellerini sırtından kaydırdı. Sonra, artık dayanamayınca, her şeyi yana fırlatıp onu kucakladı, kaldırdı.

"Nereye gidiyoruz?" Julia biraz telaşlanmıştı.

"Plaja."

"Ama çıplağız."

"Plajımız özel." Onu burnunun ucundan öptü, sonra suyun kenarına kadar taşıdı.

Gabriel kucağında onu taşıyarak suya girerken "Bizi gören olur," diye itiraz etti Julia.

"Yalnız mehtabın soluk ışığı var. Gelen olsa bile, seni ancak silüet olarak görebilir. Ne manzara!"

Onu uzun uzun, doyasıya öptü, dudaklarıyla yüzüne, boynuna taptı. Bu arada yumuşak dalgalar onlara çarpıp duruyordu. Gabriel onu yere bastırdı, vücutlarının birbirine tümüyle yapışmasını sağladı.

"Birbirimize nasıl uyuyoruz, görüyor musun?" Sesinde aciliyet vardı. "Mükemmel bir uyum içindeyiz."

Deniz suyunu avuçlayıp avuçlayıp birbirlerini temizlediler. Julia eğilip onun dövmesini öpmekten kendini alamadı, denizin o tenle karışınca oluşturduğu tada şaştı.

Gabriel onun boynunu öperken Julia o dudakların gülümsediğini hissedebiliyordu. "'İnsanlar Yaşadıkça' filmini izlemiş miydin?"

"Hayır."

"O hâlde sana onu izletmeliyim." Onu elinden tutup kumsala götürdü, kumlara oturdu. "Lütfen," diye onu, üzerine yatmaya davet etti.

"Burada mı?" Kalbi göğsünde patır patır atıyordu.

"Evet, burada. İçinde olmak istiyorum ama kumların tenine batmasını istemiyorum." Gabriel onu aşağıya doğru çekti, dudakları hevesle onunkileri aradı, bu sırada dalgalar bacaklarına çarpmaya başladı. Zevkin doruğunda çığlık atarlarken, solgun ay gülümsedi.

∞

Ertesi sabah bölgeye bir tropik fırtına geldi. Yağmur kulübenin damını döverken, âşıklar cibinlikli yatakta seviştiler, kendi ritimlerini yağmurunkine uydurdular.

İkisi de mutluluğa erişince, Gabriel terlerini verandadaki banyoda atmalarını önerdi. Julia vanilya kokulu köpükler arasına uzanıp sırtını onun göğsüne dayadı, o da kollarını ona sardı. Onun kollarındayken, Toronto'da onları bekleyen dertleri neredeyse unutabiliyordu.

Kendini güvende hissediyordu Gabriel'le birlikteyken. Yalnız onun güçlü biri olmasından ötürü değildi bu; hoş, servetinin ona bir dereceye kadar ek güç sağladığı da bir gerçekti. Ama asıl neden, Julia'nın düşmanlarına onun nasıl göğüs gerdiğiydi: önce Christa, sonra Simon. Bir de babasını ömür boyu sürmüş bir ihmal için eleştirmesi.

Aşk yatağının ne kadar kırılgan olduğunu Julia artık çok iyi biliyordu. Çıplaklığı, arzuyu, alev alev yanan ihtiyacı, derin derin doyumu tanıyordu. Ama aynı zamanda Gabriel'in onu sevdiğini, onu korumak istediğini de biliyordu. Onun kollarındayken güvendeydi. Ömründe ilk defa...

"Cumartesi sabahları, çocukken en sevdiğim zamandı." Gabriel onun düşüncelerini hüzünlü sesiyle kesmişti.

Julia tek parmağıyla onun şah damarını izledi. "Neden?"

"Annem sızmış olurdu. Çizgi filmleri izleyebilirdim. Kablolu yayınımızı kaybetmeden önce." Ona yarım yamalak gülümsedi, Julia ağlamamaya çalıştı. Gabriel'i, tek mutluluğu birkaç saatlik çizgi filmlerden ibaret bir çocuk olarak düşünmek içini burkuyordu.

"Kahvaltımı kendim hazırlıyordum. Soğuk kahvaltı gevreği ve yer fıstığı ezmesi sürülmüş kızarmış ekmek." Gabriel başını iki yana salladı. "Sütümüz bitince, ki sık sık biterdi, portakal suyu kullanıyordum."

"Nasıl oluyordu?"

"Berbat. Gerçek portakal suyu bile değildi, Tang'di." Dalgın dalgın Julia'nın saçlarını okşadı. "Eminim psikiyatristler bana, çocukluğumla güzel şeylere olan merakım arasındaki bağlantıya dair pek çok şey söyleyebilirler."

Julia içgüdüsel bir hareketle dönüp onun boynuna sarıldı, banyo suyunun koskoca bir dalga hâlinde küvetin kenarlarından taşmasına yol açtı.

"Hey, ne oluyor?"

Julia yüzünü onun omzuna gömdü. "Hiçbir şey. Seni öyle çok seviyorum ki canım acıyor."

Gabriel onu yavaşça kucakladı. "Bunlar otuz yıl önce olmuş şeyler. Grace anneden fazlasıydı benim için. Ölürken yanında olmadığıma çok yanıyorum. Veda etme fırsatı bulamadım."

"O biliyordu, Gabriel. Onu ne kadar sevdiğini biliyordu."

"Bence senin çocukluğun çok daha acılı."

Julia onun omzuna doğru burnunu çekti ama bir şey söylemedi.

"Eğer hainlik insanı çirkinleştiriyorsa, annen gudubet biri olmalı. Benim annem ihmalkâr ve kayıtsızdı ama asla zalim değildi."

Durakladı, tatilin başından beri ikisinin de açmaktan kaçındığı konuya girip girmemekte tereddüt etti.

"Christa Peterson'la tanıştığımda, onu çirkin bulmuştum. Onunla yatmaktan beni koruduğun için sana borçluyum. Ama aslında, sarhoşken bile zevkimin daha iyi olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor."

Julia geri çekildi, oturdu, saçının bir buklesiyle oynadı.

Gabriel onun çenesini kaldırıp kendi gözlerine bakmasını sağladı. "Konuş benimle."

"Seni ve Christa'yı birlikte düşünmek hoşuma gitmiyor."

"O hâlde beni ondan kurtarman bir nimet."

"Kariyerini sona erdirmeye çalışıyor."

"Gerçek ortaya çıkacaktır. Kendin söyledin, Paul onun benimle ilgili niyetini duymuş. Umarım programdan çıkar, ikimiz de ondan kurtuluruz."

"Sınıfta kalmasını istemiyorum," dedi Julia alçak sesle. "O zaman ben de onun kadar çirkin olurum… onun bahtsızlığına sevinirsem."

Gabriel'in ifadesi sertleşti. "Sana defalarca hainlik etti. Elinde fırsat varken küfredip onu defetmeliydin."

"İnsanlara hakaret etmeyecek yaşa geldim. İster hak etsinler, ister etmesinler. Çocuk yuvasında yaşamıyoruz."

Gabriel parmak ucuyla onun burnuna tıp tıp vurdu. "Bu bilgelik nereden geliyor? Susam Sokağı'ndan mı?"

"Katolik eğitimimin yararları," diye mırıldandı Julia. "Ya da belki Lillian Hellman'dan geliyor."

Gabriel'in kaşları hareketlendi. "Ne demek istedin?"

"Lillian Hellman, Küçük Tilkiler diye bir piyes yazmıştı. Orada bir genç kız, annesine bazı insanların toprak yediğini söylüyordu. Çekirgeler gibi. Bazıları da etrafta durup onları seyrediyor, diyordu. Artık durup seyretmeyeceğine dair annesine söz veriyordu. Biz de durup Christa'nın çirkinliğini seyredecek yerde, ona karşı daha güçlü bir şeyle, örneğin yardımla mücadele etmeliyiz."

"İnsanlar senin değerini göremiyor, Julianne. Ve sana hak ettiğin saygıyı göstermemeleri bana acı veriyor."

Julia omuzlarını kaldırdı. "Bu dünyada Christa'lar her zaman olacak. Bazen de biz kendimiz Christa oluyoruz."

Gabriel elini onun omzuna koydu. "Senin hakkında fikrimi değiştirdim."

"Öyle mi?"

"Sen Dante'ci değilsin. Franciscan'sın."

Julia güldü. "Franciscan'ların evlilik dışı, açık havada, küvet içinde seks yapmamı onaylayacaklarını hiç sanmıyorum."

O dudaklarını onun kulağına yaklaştırdı. "Bu bir vaat mi?"

Julia başını iki yana sallayıp onun kaşlarını birer birer okşadı. "Seni küçük bir çocuk olarak düşünmek hoşuma gidiyor. Tatlı ve meraklı."

Gabriel homurdandı. "Ne kadar tatlı olduğumu bilemem ama meraklıydım, o kesin. Hele de kızlara." Onu öpmek üzere eğildi, dudakları ayrılınca Julia gülümsedi.

"Gördün mü? Böyle öpebilen bir çocuk tümüyle kötü olamaz. St. Francis olsa, onaylardı."

"Sana söylemek hoşuma gitmiyor ama senin sevgili Francis'in her zaman da haklı değildi. "Inferno'daki[3] bir pasajda, Guido da Montefeltro'nun ruhu için bir zebani ile kavga ediyor biliyor musun?"

Julia başını iki yana sallayınca Gabriel o pasajı İtalyanca okumaya başladı.

"Francesco venne poi com'io fu' morto,
(Francis ben öldükten sonra beni almaya geldi,)
per me; ma un d'i neri cherubini
(ama siyah Cherubim'lerden biri)
li disse: 'Non portar: non mi far torto.
("Onu alma; bana fenalık etme," dedi.)
Venir se ne dee giù tra ' miei meschini
(Benimle aşağıya, uşaklarımın yanına gelmeli,)
perché diede 'l consiglio frodolente,
(çünkü yanlış öğüt verdi, o yüzden peşindeyim,)

[3] Inferno = Cehennem

dal quale in qua stato li sono a' crini;
(bunu yaptığı günden beri;)
ch'assolver non si può chi non si pente,
(Çünkü pişmanlık getirmeyenler bağışlanamaz,)
né pentere e volere insieme puossi
(ve insan aynı anda hem pişman olup hem de isteyemez,)
per la contradizion che nol consente.'"
(çünkü bunlar uyuşmayan çelişkilerdir.")

"Görüyor musun, Julia, St. Francis bile insanlar hakkında bazen yanılabiliyor. O, Guido'nun ruhunu Cennet'e ait sanıyordu."

"Evet, ama biri hakkında mümkün olan en iyiyi düşünmek, Francis'e çok yakışıyor. Guido'nun ruhunun gerçekten pişmanlık getirdiğine inandığı için mücadele veriyor," diye itiraz etti Julia. "Sonunda haksız çıksa bile."

"St. Francis pek çabuk pes ediyor."

"Böyle mi düşünüyorsun?"

Gabriel ona yoğun şekilde baktı. "Ben senin ruhunun peşinde olsam, Cehennem'in tüm kara zebanileri beni senden uzak tutamazdı."

Julia'nın omurgasında bir ürperti, yukarı aşağı dolaştı.

"Seni kurtarmak için ne gerekiyorsa yapardım." Sesi de yüz ifadesi de son derece ciddiydi. "Cehennem'de ebediyen yatma pahasına bile."

∞

Gabriel'le Julia tatillerinin son gününü okyanusa girip çıkarak geçirdiler. Güneşlendiler, gölgede bira ya da birer şemsiyeli içki alıp dinlendiler. Julia, kocaman şapkası kumlara atılmış durumdayken şezlongda uyukladı.

Gabriel onu uyurken seyretmeye bayılıyordu, yumuşak soluklarıyla göğsünün inip kalkması bir harikaydı. Ara sıra içini çekerken dudaklarının kıvrılması da öyle. O kadar huzurlu görünüyordu ki! Gabriel, Julia'yla bir çift olmalarının Grace'i çok sevindirdiğinden emindi. Burada olsa, çoktan ona yüzüğü takması, porselenlerin desenini seçmesi için baskı yapardı.

Sevgililer Günü tatilinde, diz çöküp ona evlenme teklif etmek istediği pek çok anlar olmuştu. Ama hem bir klişeyi canlandırmaktan hoşlanmıyor hem de Julia'nın geleceğine kaygılanıyordu. Birlikte bir skandala karışmaları çok mümkündü. Öyle bir skandal, onun kendi kariyerini de Julia'nın Harvard'a kabul edilmesini de tehlikeye sokabilirdi.

Julia'yla ilgili suçlama incelenip reddedilse de tezini aklını dağıtacak olaylardan uzak ortamda bitirmeliydi. Gabriel onun Harvard tecrübesini eksiksiz yaşamak isteyeceğinden, düğün hazırlıkları gibi şeylerin baskısından uzak kalması gerektiğinden emindi. Zaten kendisinin ne yapacağı da henüz belli değildi. Ücretsiz izni alabilecek miydi? O da ancak Christa'nın taciz suçlamasından sağ çıkarsa düşünülebilirdi.

'Benimle evlenir misin?' sözü defalarca dilinin ucuna gelmesine rağmen, hep kendini tutmuş, o sözleri gerisingeri yutmuştu. Teklif etmenin de bir yeri, bir zamanı vardı. O yer ve zaman, onların elmalığı olmalıydı. İkisi için de kutsaldı orası. Ayrıca, Julianne'a açılmadan önce, niyetini Tom'a çıtlatmak da nazik bir hareket olurdu. Julianne'ın karısı olmasını çok istediği kesindi. Önlerindeki birkaç ay neler getirirse getirsin, onun kendisine ait olmasını mutlaka sağlayacaktı.

O akşam Gabriel heyecandan coşup taşıyordu. Julianne'la vakit geçirmenin her zamanki sonucuydu bu da. Yazlık bir restorandan yeni dönmüşlerdi. Julia banyoya dalıp yüzündeki makyajı temizlemeyi planlamıştı ama Gabriel onu bileğinden yakaladı, tek kelime söylemeden yatağa götürdü.

Onu yavaşça öptü, giysilerini çıkarmaya başladı. Gözleri sevgisinden ve ihtiyacından pırıl pırıldı. Yavaş hareket ediyor, onun omuzlarını, kollarını, çıplak tenini hayran hayran seyrediyor, parmakları altında o sırtını kavislendirirken, ağzından farkında olmadan hevesli vaatler dökülüyordu.

Onu üstüne oturttu, şaşkınlıkla arzu karışımı bir ifadeyle yüzüne baktı. Julia ona takılmak için kalçalarını yavaşça oynattı, duyguların merkeze yerleşmesi için gözlerini yumdu.

Birkaç dakika sonra Gabriel sıçradı, Julia kendini sırtüstü, onu da bacakları arasında buldu. Birleşirlerken bir çığlık attı.

Gabriel hareketsizleşti. "İyi misin?"

"Mmmmm," diye inledi Julia. "Beni şaşırttın." Ellerini onun sırtına doladı, onu kendine çekti.

Gabriel onun üstte olmasından hoşlanıyordu. O zaman onu seyredebiliyor, dokunup kışkırtabiliyordu. Ne kadar seksi olduğunu övebiliyordu, çünkü şu son birkaç aydır onun kendini böyle çırılçıplak ortada hissetmekten bir dereceye kadar utandığının farkındaydı. Julia onun nasıl vücutlarına böyle yer değiştirtebildiğine şaşırıyor, vücudunu kendininkiyle örterek boynunu öpmeyi defalarca denedikleri hâlde neden hâlâ tercih ettiğini anlayamıyordu.

Birkaç öpücükten sonra, Gabriel elini onun yüzüne dayamıştı. Gözleri karanlık ve umutsuzdu.

"Gabriel?" Onun yüzünü inceledi.

Gabriel gözlerini yumdu, başını iki yana salladı, sonra açtı.

Julia gördüğü şey karşısında afalladı: özgüvensizlik, ihtiras, umut, istek ve ihtiyaç. Kendi dudaklarından zevk iniltileri yükselirken başını arkaya attı.

Gabriel hareketlerini hızlandırırken onun boynuna fısıldadı: "Sana ihtiyacım var. Seni kaybedemem."

Julia'nın cevabı bir dizi sesli soluk oldu, boşalmasına yaklaşıyordu.

"Ah, ah, lanet!" Gabriel doruğa varırken küfretti, Julia'nın daha vakti vardı, biliyordu. Hareketini sürdürmeye çalıştı, onun da izleyeceğini umdu ama öyle olmadı.

"Kahretsin, üzgünüm." Yüzünü onun tenine gömdü.

"Ziyanı yok. Hoşuma gitti." Julia parmaklarını onun saçlarına geçirdi, oyuncu biçimde çekti, sonra yüzüne bir öpücük kondurdu. "Ve sevindim de."

Gabriel'den kendine sitemler içeren bir mırıltı duyuldu. Onun yanına yatmak, bacaklarının arasını okşamak üzere harekete geçti ama Julia dizlerini bitiştirdi. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Gabriel'in gözleri kararlılıkla karardı. "Evet, zorundayım. İzin ver."

Julia onun elini tutup durdurdu. "Ara sıra orgazm sunmadın diye beni kaybedecek değilsin."

Gabriel'in ifadesi gerildi. "Utanç verici."

"Hayat bu." Julia onu burnundan öptü. "Mükemmel olmanı beklemiyorum. Yatakta da yatak dışında da."

"Tanrı seni kutsasın." Onu yavaşça öptü, o çekilip kollarında yatınca içini çekti. "Ama çaba göstermeme engel değil."

"Eh, eğer ısrar ediyorsan, benim için yapabileceğin bir şey var..."

Gabriel öyle çabuk harekete geçti ki, Julia şokla gülme isteğini birlikte yaşadı. Ama o dokunduğu anda, gülmeyi kesti.

∞

Akşamın daha geç saatinde, Gabriel cibinliğin altında, yatağın ortasında sırtüstü yatıyordu. Julia başını onun göğsüne dayamış, kollarını onun beline sarmıştı.

"Mutlu musun?" Sesi mum ışığının loşluğunda ona ulaştı, parmaklarını onun başında, saçlarında dolaştırdı, boynunun kavisini okşadı.

"Evet. Sen?"

"Hiç olacağımı sanmadığım kadar."

Julia onun göğsüne doğru gülümsedi, oradaki tenini öptü.

"İtalya'dan döndüğümüzden beri durumlar... farklı olmaya başladı," diye mırıldandı Gabriel. Eli onun boynunda ve omuzlarında geziniyordu.

"Şükran duymamız gereken çok şey var. Birbirimiz. Benim Harvard'ım. Doktor Nicole bana yardımcı oluyor. Kırık parçaları birleştirebilmeye başladığımı hissediyorum."

"İyi," diye fısıldadı Gabriel. "Ya sevişmelerimiz? Genelde ondan da memnun musun?"

Bu sefer Julia başını kaldırıp onun kaygılı mavi gözlerine baktı. "Elbette." Yavaşça güldü. "Anlayamıyor musun?"

"Vücuduna zevk verdiğimi anlayabiliyorum. Ama vücudun, zihnin değil. Ruhun da değil."

Utanmış görünüyordu. Julia güldüğü için pişman oldu.

"Bu gece bir istisnaydı. Ama olmasa bile, eminim üzerinde çalışırız. Sen memnun musun sevişmelerimizden?" Sesi utangaç çıkmıştı.

"Evet, pek çok. Onun da değişiyor olduğunu hissediyorum, bağımızın derinleştiğini." Omuzlarını kaldırdı. "Sen de öyle hissediyor musun diye merak ettim."

"Bazen bu bir rüya diye düşünüyorum. İnan bana, mutluyum." Uzanıp onu öptü, tekrar başını onun göğsüne dayadı. "Neden soruyorsun bana bunları?"

"Gelecekte kendini nerede görüyorsun?"

"Profesör olmak istiyorum. Seninle olmak istiyorum." Julia'nın sesi alçaktı ama dikkati çekecek kadar kararlıydı.

Gabriel çarşafın kenarıyla oynamaya başladı. "Sana çocuklar verecek iyi bir adam bulmayı tercih etmez misin?"

"Bir solukta mutlu olup olmadığımı sorup öbür solukta beni uzağa itemezsin."

O cevap vermeyince, Julia yavaşça onun çenesini tuttu, gözlerini kendininkilere doğru çevirdi.

"Hayır, çocuk doğurmak için iyi bir adam bulmak istemiyorum. Seninle çocuğum olsun istiyorum."

Gabriel ona inanmaz bakışlarla baktı. Mavi gözleri irileşmişti.

"Doğrusunu istersen, evimizi bir çocuğa açacak kadar sağlıklı hâle gelip gelemeyeceğimizden emin değilim. Ama eğer onu başarırsak, bizim çocuğumuz olması gereken bir küçük oğlan ya da bir küçük kız bulabileceğimizden eminim. Grace'le Richard seni evlat edinmiş; biz de aynısını yapabiliriz."

Julia'nın yüzünü acılı bir ifade kaplamıştı. "Böyle bir şey istemezsen, yani benimle istemezsen anlarım."

"Tabii ki istiyorum seni!" Sesinin yoğunluğu gözlerininkine uyuyordu. "Sana vaatlerde bulunmak isterim. Ama onu konuşmadan önce biraz daha beklememizin iyi olacağına inanıyorum. Bu seni rahatsız ediyor mu?" Elini uzattı, onun kulağındaki pırlantayla oynadı.

Julia'nın bundaki anlamı kavraması için izahata ihtiyacı yoktu.

"Hayır."

"Yalnızca duygu eksikliğinden gelen bir tereddüdümün olmadığını bilmeni istedim." Gabriel onun seslendirmediği korkusuna cevap vermişti.

"Ben seninim. Her bir hücremle. Gelecek yıl ayrı kalmayacağımız için öyle memnunum ki! Seni kaybetme düşüncesi bir işkenceydi."

Gabriel anladığını belirtircesine başını salladı.

"Şimdi gel buraya, Julia, sana tapmak istiyorum."

Bölüm 20

"Bayan Mitchell." Uzun boylu, siyah saçlı, tayyör giymiş bir kadın köşedeki ofise girip Julia'yla tokalaştı, kocaman yazı masasının başına geçip oturdu.

Bu hanım Soraya Harandi, İran asıllıydı. Açık renk, çilleri falan olmayan bir yüzü, omuzlarına dökülen mavimsi siyah saçları vardı. Ağzı büyük ve dolgun, kara gözleri pırıl pırıldı. Tam anlamıyla güzel diye tanımlanamasa da çok çarpıcı bir kadındı. Julia gözlerini ondan alamıyordu.

Soraya sesli sesli güldü.

Julia hemen kucağındaki kitap çantasına baktı, onunla oynamaya başladı.

"İşte bunu dekanın önünde asla yapamazsınız. Ne derse desin, ne yaparsa yapsın, gözlerinizi kaçıramazsınız. Sizi suçlu ve zayıf gösteriyor." Soraya eleştirisini bir gülümsemeyle yumuşattı. "Hukuk aslında 'emsaller'le ilgili olduğu kadar psikolojiyle de ilgilidir. Şimdi bana, dekanın mektubuna yol açan sebepleri anlatır mısınız?"

Julia derin bir soluk aldı, hikâyesini anlattı. On yedi yaşından başladı, dekanın ofisinden gelen mektupla bitirdi. Atladığı yalnızca birkaç küçük ayrıntı oldu.

Soraya onu dikkatle dinledi, arada bilgisayarına bazı notlar aldı, başını onaylamak amaçlı salladı. Julia bitirdiğinde, Soraya bir an sessiz kaldı.

"Bu yaman bir hikâye. Dekan şikâyetin neyle ilgili olduğunu açıklamadığına göre, erkek arkadaşınızla ilgili olduğunu varsayamayalım. Bu senaryoya hazırlıklı olmalıyız. Profesör Emerson'la ilişkiniz tümüyle tarafların rızasıyla mıydı?"

"Elbette."

"Daha önce profesörlerinizden biriyle ya da asistanlarıyla cinsel ilişkiniz oldu mu?"

"Hayır."

"Sizi yalnız kendi şahsi keyfi için baştan çıkarmış olabilir mi?"

"Tabii ki hayır. Gabriel beni seviyor."

Soraya rahatlamış görünüyordu. "İyi. Eh, bu sizin şahsınız için iyi, ama şikâyetin nedenine bağlı olarak, o kadar da iyi olmayabilir."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Eğer ilişkiniz, tarafların rızasıyla olan bir şeyse, o zaman üniversite her ikinize karşı disiplin açısından eyleme geçebilir. Siz bu ilişkide kurban durumunda olsaydınız, yalnız onun peşine düşerlerdi."

"Ben kurban değilim. Bir ilişkimiz var, hatta yakınlaşmadan önce sömestirin bitmesini bekledik."

"Hayır, beklemediniz."

Julia kulaklarına inanamamıştı. "Pardon?"

"Hikâyenize göre onunla romantik ilişkiniz ekim sonlarında başlıyor. Sömestir sonuna kadar beklemeniz, onunla yatma konusundaydı. Ama 'yakınlaşmama politikası'nın lafzına baktığınızda, onu ihlal etmiş duruma düşüyorsunuz. İlişkinizi kim biliyor?"

"Onun ailesi. Benim babam. O kadar."

"Ya erkek arkadaşınızı cinsel tacizle suçlayan öğrenci?"

Julia dişlerini gıcırdattı. "Onun ne bildiğini bilemem. Ama benden nefret ediyor."

Soraya kalemiyle dişine tık tık vurdu. "Eğer sizi 'yakınlaşmama kuralı'nı ihlal etmekle suçluyorsa, onun öğrencisiyken bir cinsel ilişkiniz olmadığı konusunda, kendi ifadeniz dışında başka ne tür kanıtlar sunabilirsiniz?"

"Neden şikâyetin Gabriel'le ilgili olduğunu düşünüyorsunuz? Akademik davranış politikasında başkalarının yazdıklarından bölümler çalmak gibi şeyler de var."

"Ben daha önce de Dekan Aras'la görüştüm. Değerli vaktini fikir çalmak gibi konularla ziyan eden biri değil."

Julia koltuğunda arkasına yaslandı. "Ah, ulu Tanrım!"

"Umalım ki biri sizi ufak bir akademik suçtan ötürü suçlamış ve Dekan Aras da sizin olayınıza kişisel ilgi gösteriyor olsun. Ama ne olur ne olmaz diye, iyi not alabilme karşılığında seks sunmadığınızı gösterebilecek ne tür kanıtlar sunabilirsiniz?"

Julia fena hâlde kızardı. "Mmm, bir şey var."

"Nedir o?"

"İtalya'ya gidene kadar ben bakireydim."

Soraya ona, efsanevi bir yaratığa bakıyormuş gibi baktı; sanki heteroseksüel bir erkekti de Manolo Blahniks'le Christian Louboutins'in farkını biliyordu.

"Buna dair tıbbi kanıtınız var mı?"

Julia yüzünü buruşturdu. "Hayır."

"O hâlde bu konuyu açmanın bir anlamı yok. Sömestir bitmeden üniversiteden herhangi biri Gabriel'le ikinizi bir arada gördü mü?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Ama eylülde kız kardeşiyle birlikte üçümüz bir dans kulübüne gitmiştik."

Soraya dudaklarını büzdü. "Ailesinin yakın dostu olduğunuzu açıklamanız iyi bir fikir değil. Çıkar çatışması gibi bir şeyi akla getirir. Halka açık bir yerde onunla birlikte görülmek de akıllıca bir seçim olmamış, Bayan Mitchell. Ama açık konuşmak gerekirse, suç sizden çok onda çünkü durumu daha iyi bilmesi gerekirdi.

"Şikâyetin neyle ilgili olduğunu bilmediğimize göre, stratejimiz yapılacak bu ilk görüşmede mümkün olduğu kadar bilgi toplamak ve kendi tarafımızdan hiçbir şeyi açık etmemek olmalı. Bu bize, açılabilecek herhangi bir disiplin soruşturmasına hazırlanmak için zaman tanır. Umulur ki soruşturma açılmaz.

"Dekanla görüşmede, sizin adınıza ben konuşacağım. Şikâyetin niteliğini açıklamadıklarına göre, o şikâyetin yanıltma amacıyla yapılmış olması, onların da bunu biliyor olması mümkün. Yaktıkları cenaze ateşine benzin dökmeyelim."

Soraya, Julia'nın yere doğru bakan yüzünü süzdü, kaşlarını çattı. "Özgüven sahibi olmanız şart. Şikâyetin gereksiz olduğuna, yanlış bir şey yapmadığınıza inanmak zorundasınız. Daha önce de üniversite davalarına baktım ve oldukça başarılı oldum. Sizinkinde de başarılı olacağım."

Julia onun özgüveniyle pek az bir rahatlama bulabildi, ama bu kadarı da hiç yoktan iyiydi.

"Bu arada, hakkınızda şikâyette bulunmuş olabilecek herkesin bir listesini ve nedenleri istiyorum. Bayan Peterson'la ilişkinizin de ayrıntılarını istiyorum. Asistanlarımdan birine geçmişleriyle ilgili bir kontrol yaptıracağım. Üniversiteden tanıdığım birini de arayıp neler öğrenebileceğime bakacağım.

"Konu sona erene kadar, Profesör Emerson'la ikinizin durumu soğutmanız gerek. Halka açık yerlerde birlikte görünmeyin. Aramızda konuştuklarımızı ona açıklamayın. Eğer şikâyet 'yakınlaşmama' ile ilgiliyse, onun da kendi danışmanı olacak, onun çıkarlarını kollayacaktır. Yastık sohbetlerinizin benim savunmamı sendeletmesini istemem."

Julia'nın gözleri bir anlığına ateşlendi. "Gabriel bir erkek arkadaştan çok daha fazlasıdır. Ben tehlikedeysem, o da tehlikede. İlişkimiz bir rıza ilişkisidir ve ben de ona zarar verecek bir savunma istemem. Bir suç varsa, ikimizin payı da eşit."

Soraya ona garip bir bakış yöneltti.

"Onun tutumunun da aynı olduğundan emin misiniz? Sekreterime onun avukatının John Green olduğunu söylemişsiniz. Eğer Gabriel'le ikiniz birleşik bir cephe olarak ortaya çıkmakta kararlıysanız, neden John sizi de temsil etmiyor?"

Julia cevap vermek üzere ağzını açtı ama aklına bir cevap gelmedi.

Soraya anlayışla gülümsedi. "Dinleyin beni. Kendini bu durumda bulan ilk öğrenci değilsiniz. Can sıkıcı, kafa karıştırıcı bir durum olduğunun farkındayım. Ama sizinle ve erkek arkadaşınızla ilgili bu şikâyet büyürse, işini korumak için sizinle ilişkisini kesmesinin çok mümkün olduğunu anlamanız gerektiğine inanıyorum. Sizi kurtlara atmaya karar verirse, kendinizi hazırlamış olmanız lazım."

"Asla yapmaz. Beni seviyor. Birlikte bir yere taşınmayı konuşuyoruz. Ve... başka şeyleri de."

Soraya ona tepeden bakan bir bakış yöneltti. "Aşk kolayca öldürülebilir. Hele işsiz kalma tehdidi karşısında. Ama biz adım adım gidelim.

"Gabriel bir avans göndermiş, onu iade edeceğim. Bence sizi ücretsiz temsil etmeliyim."

Julia başını öne arkaya sallarken tedirgindi. Avukatlık ücretlerini hiç düşünmemişti. "Size ücreti öderim ama biraz uzun sürebilir..."

"Bir davayı iyilik olarak üstlenmek, iyiliği daha ilerletmek içindir. Sizin paranızı almaktan pek bir iyilik doğacağına inanmıyorum. Onu ders kitaplarına, Massachusetts'e taşınma masraflarına harcamanız gerekir."

Soraya'nın gülümsemesi gerginleşti. "Üniversitelerin cinsel soruşturmalarının hayranı değilim. Dekan Aras'ı utandırmak ya da küçük düşürmek için yapabileceğim her şey, iyilik uğrunadır. İnanın bana, sizi temsil etmek, son zamanlarda ulaştığım en büyük zevklerden biri olacak. Bu imtiyaz için benim size ödeme yapmam gerekir."

∞

O akşamın daha geç saatlerinde Julia, Gabriel'in yatağında dertop olmuş, uyumaya çalışıyordu. Gabriel çalışma odasında, üniversitenin lisansüstü öğrencilerle ilgili tüm politika metinlerini öfkeyle gözden geçirmekte, dekanın gözüne batan şeyin ne olduğunu anlamaya çalışmaktaydı.

Gabriel'in kendisi uğruna bunu yapmak zorunda kalması, onun kariyerinin kendisi yüzünden tehdit altında olması, Harvard'ı kaybetme olasılığıyla birleşince, gözlerini yaşlarla doldurmuştu. Çok fazlaydı bütün bunlar. En kötü yanı da tehlikenin tam ne olduğunu bilmemekti.

Gözyaşlarını sildi, kendini güçlü olmaya zorladı. Gabriel odaya, onu kontrol etmeye geldi, yüzünü görünce hemen yatağa, onun yanına süzüldü.

"Ağlama sevgilim. Lütfen ağlama." Durakladı. "Bu durumda olduğunu bilsem, çalışmayı sürdürmezdim. En iyi avukatı tuttuk, bu şikâyete karşı mücadele edeceğiz. Belki de basit bir yanlış anlamadır, cuma akşamına hepsi bitmiş olur."

"Ya ikimizle ilgiliyse?"

Gabriel'in dişleri kenetlendi. "O zaman birlikte mücadele ederiz."

"Ya taciz şikâyeti?"

"Onu kafana takma. Sen tezine ve çalışmalarına odaklan, bırak kendi derdime ben bakayım. Kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Onu sırtüstü döndürdü, yüzüne yumuşak öpücükler yağdırmaya başladı.

"Korkuyorum," diye fısıldadı Julia.

Gabriel onun saçlarını okşadı, burnuna bir öpücük daha kondurdu. "Biliyorum. Ama ne olursa olsun, seni Harvard'dan uzak tutmalarına izin vermeyeceğim. Her şey yoluna girecek." Ona acılı bir bakış yöneltti. "Ne yapabilirim, Julia? Seni nasıl... rahatlatacağımı bilemiyorum."

"Öp beni."

Gabriel onu dudaklarından öptü. Gencecik bir delikanlının kararsız, ürkek öpüşüydü bu, komşu kızının ne tepki vereceğini bilmiyormuş gibi. Ama kaygılanmasına neden yoktu. Julia ona, saçlarını parmaklarına dolayıp dudaklarını kendininkilere doğru çekerek, onu hırsla öpüp dilini kendi ağzına çekerek karşılık verdi.

Gabriel de onu öptü ama tutuktu. Sonra, alınlarını birbirine değdirmeden geri çekildi. "Yapamam," dedi.

"Lütfen." Onu kollarından tutup ellerini sırtının kaslarına kaydırdı, kendine çekti.

"Sen üzgünken aşk yapamam. Canını yakıyormuşum gibi geliyor."

"Ama sana ihtiyacım var."

"Sıcak bir banyo hazırlamamı tercih etmez misin? Ya da öyle bir şey yapmamı?"

"Seninle sevişmek beni mutlu ediyor çünkü beni ne kadar çok sevdiğini hatırlatıyor. Lütfen. Beni istediğini hissetmeye ihtiyacım var."

Gabriel'in kaşları ortada birleşti. "Elbette istiyorum seni, Julia. Yalnızca... senden yararlanmak istemiyorum."

Julia ikide bir taleplerde bulunan kadınlardan değildi. Talepleri de her zaman iyi şeylerdi. Hemen hemen her zaman, Gabriel açısından da iyi şeyler oluyordu.

Gabriel bunun farkındaydı, ona hayır demek içine acı veriyor, o iri kahverengi gözleri reddetmek istemiyordu. Ama onun gözyaşları, kendi libidosunu ıslatıp durmaktaydı. Başaramayacağı bir harekete başlamaktansa, sımsıkı sarılıp onu yakınlığıyla ısıtmayı tercih ederdi.

Julia'nın yüzü, ona ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Buna, ikisine, ikisinin vücut ve ruh olarak birleşmesine. Onun saçlarını okşayıp ne yapacağına karar vermeye çalışırken, kendiyle ilgili bir şeyin farkına vardı. Terapist ne demiş olursa olsun, kendisi seks bağımlısı değildi. Bir zamanlar bir İskoç'un dediği gibi, doymaz bir açlıkla, dişi olan her yaratığa sahip olmaya istekli bir hedonist değildi.

Julianne değiştirmişti onu. Gabriel onu seviyordu. Yalvarsa bile, onu üzüntü içinde görürken tahrik olamazdı.

İri gözler hâlâ ona bakıyor, parmaklar boynunda, sırtında dolaşıyordu. Ona istediğinin bir kısmını vermeye karar verdi. Ona dokunacak, bedenini okşayacaktı, güzel duygularla onu avutmaya çalışacak, bunun yeterli olacağını umacaktı. Eğilip onu öptü, tempoyu yavaşlatarak yumuşak keşif okşamalarına geçti. Julia parmaklarını onun saçları arasında dolaştırıyor, başını yavaşça kaşırken onu kendine çekiyordu. Bunca üzüntünün, ihtiyacın arasında bile şefkatliydi.

Dudaklarını onun boynuna, kulağına tüy gibi değdirdi, kendisini ne kadar çok değiştirdiğini kulağına fısıldadı. Artık o kendisine ait olduğu için ne kadar mutlu olduğunu söyledi.

Boynu öpülürken, onun dili boğazının dibine dokunurken, Julia içini çekmeye başladı. Gabriel onu temiz bir öpücükle ödüllendirdi. Köprücük kemiklerine dokundu, çıplak omzuna dokunabilmek için tişörtünün askısını yana çekti.

Julia o tişörtü çıkarıp göğsünü ona açmaya hazırdı ama Gabriel onu durdurdu.

"Sabır," diye fısıldadı.

Parmaklarını birbirine kenetleyip onun elini kaldırdı, üstünü öptü, kolunu gerip dudaklarını onun dirseğinin içine dayadı, o inleyince durakladı. Her santimini öptü, güçlü ellerini onun yumuşak teninde kaydırdı, etinden fışkıran sıcaklığın ve ağzından fırlayan iniltilerin kendisine yol göstermesine dikkat etti.

Gözyaşlarının kesildiğinden, onun daha fazlasını istediğinden emin olunca, ikisinin giysilerini de çıkarıp yana fırlattı, dizleri arasına diz çöktü.

Çok geçmeden Julia sarsılıyor, onun adını haykırıyordu. Kendi başına ele alındığında, bu Gabriel'in en sevdiği andı. Kendi doruğundan bile çok. Kendi adını onun dudaklarından, doyum dalgaları arasından duymak. İlk birkaç sevişmelerinde ne kadar da utangaçtı! O ekstaz anında, soluk gibi fısıltısıyla her Gabriel dediğinde, benliğini paha biçilmez bir sıcaklık sarıyordu.

Aşk bu işte, diye düşündü. Sevgilinin karşısında çıplak olmak, ihtiyaçla onun adını utanç duymadan söylemek.

Kendi orgazmı içinde karşılık verdi, ona onu sevdiğini söyledi. Bunlar onun zihninde ve tecrübelerinde birbirine ayrılmaz şekilde bağlıydı: seks, aşk ve Julianne. Kutsal üçlü.

Soluk almaya çalışırlarken ona sımsıkı sarıldı, kendi kendine gülümsedi. Öyle gurur duyuyordu ki onunla, üzüntülüyken bile arzularını seslendirebilmesine öyle seviniyordu ki. Onu yavaşça öptü, gülümsemesinin yüzüne geri döndüğünü görünce minnet duydu.

Julia "Teşekkür ederim," diye fısıldadı

"Teşekkür ederim, Julianne, bana sevmeyi öğrettiğin için."

Paul çarşamba günü bölümün kapısından girdiğinde, gördüğü şey onu şoka uğrattı.

Julia posta kutularının önünde duruyordu, yüzü bembeyazdı, gözlerinin altında da koyu renk halkalar vardı. Paul yaklaşırken o başını kaldırdı, incecik gülümsedi. O gülümseme bile Paul'e acı vermeye yetti.

Ne olduğunu soramadan, Christa Peterson rüzgâr gibi içeri girdi. Michael Kors çantası bileğinden sallanıyordu. Son derece dinlenmiş bir hâli vardı, gözleri pırıl pırıldı. Kırmızılar giymişti. Kiraz rengi ya da kan rengi değil, siklamen rengi.

Paul ile Julia'yı birlikte görünce alçak sesle güldü.

Paul'ün koyu renk gözleri Julia'dan Christa'ya kaydı, geri döndü. Julia yüzünü posta kutusuna çevirip saklanırken Paul onu gözledi.

"Ne oldu?" diye fısıldadı.

"Hiçbir şey. Sanırım grip oluyorum."

Paul ona yumuşak bir baskı uygulayabilirdi, ama tam o sırada kapıdan Profesör Martin girdi.

Julia ona doğru bakar bakmaz ulak çantasıyla paltosunu aldı. Kapıya ulaşabilmeyi umuyordu.

Paul onu durdurdu. "Bir fincan kahve ister misin? Ben Starbucks'a gidiyordum."

Julia başını iki yana salladı. "Çok yorgunum. Sanırım eve gitsem iyi olur."

Paul'ün bakışları onun çıplak boynuna doğru indi. İz bulunmayan boynuna. Sonra yine yüzüne yükseldi.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

"Hayır. Teşekkür ederim, Paul. İyiyim. Gerçekten."

O başını salladı, Julia gitmek üzere dönerken baktı ama koridora girmeden, peşinden onu izledi. "Düşündüm de ben de eve gitsem iyi olur. Seninle yürürüm istersen."

Julia dudağını ısırdı, iki arkadaş binadan buz gibi soğuğa çıktılar. Julia, Magdalen Kolej kaşkolünü boynuna sardı. Rüzgârdan titriyordu.

Paul "Bu bir Oxford kaşkolü," diye gözlemde bulundu.

"Evet."

"Oxford'dan mı aldın?"

"Şey, hayır, hediyeydi."

Owen, diye düşündü Paul. Oxford'a gitmişse, tümüyle de mankafa olamaz. Ama diğer yandan, Emerson da gitmişti Oxford'a…

"Bana verdiğin Phillies kepini gerçekten çok sevdim. Ben aslında Red Sox taraftarıyım ama onu gururla takacağım… Vermont dışında. Çiftlikte giyersem babam yakmaya kalkar onu."

Julia gülümsemesini tutamadı, Paul de onun ifadesini taklit etti.

"Ne zamandır hastasın?"

"Şey, birkaç gün." Omuzlarını tedirgin bir ifadeyle kaldırmıştı.

"Doktora gittin mi?"

"Soğuk algınlığı yalnızca. Doktorun bana yardım etmesine olanak yok."

Paul, Royal Ontario Müzesi'nin önünden geçerlerken ona ikide bir göz atıyordu. Binanın kuzey duvarını oluşturan kristal heyulanın da yürüyen iki arkadaşın da çevresinde kar taneleri uçuşmaktaydı.

"Christa seni rahatsız mı ediyor? O kapıdan girdiğinde tedirgin göründün."

Julia bileklerine kadar yükselen karlarda sendeledi, Paul çabucak kocaman pençelerinden biriyle onu yakalayıp dengesini sağladı.

"Dikkatli ol. Altta siyah buz olabilir."

Julia ona teşekkür etti, Paul elini çektikten sonra daha yavaş yürümeye çalıştı.

"Bir daha kayarsan bana tutun. Ben kaymam. Hiç."

Julia yan gözle ona baktı. Tümüyle masum bir bakışla. Yalnızca kızardığını görmek için. Daha önce bir rugby oyuncusunun kızardığını hiç görmemişti.

(Kızarmazlar diye bir söylenti vardı.)

"Şey, demek istediğim, kilom çok fazla. Senin ağırlığın beni düşüremez."

Julia başını iki yana salladı. "O kadar da kilolu değilsin."

Paul bu iltifat karşısında gülümsedi.

"Christa sana kabalık mı etti?"

Julia önlerindeki karlı kaldırıma baktı. "Tezime çalışmak için geceleri çok geç yatıyorum. Profesör Picton çok şey bekliyor. Geçen hafta 'Araf' çevirimin birkaç sayfasını geri çevirdi. Oraları yeniden yapıyorum. Öyle çok vakit alıyor ki!"

"Sana yardım edebilirim. Yani… ona vermeden önce bana postalayabilirsin, bir kontrol ederim."

"Sağol, ama senin de kendi işlerin var. Benim sorunlarıma vaktin yok."

Paul yürümeyi kesti, onun koluna hafifçe dokundu. "Senin için elbette vaktim var. Sen aşk ve şehvet konusunda çalışıyorsun, ben de zevk konusunda. Çevirilerimizin bazıları örtüşecektir. Bana da iyi pratik olur."

"Ben artık aşk ve şehvet konusunda çalışmıyorum. Profesör Picton konumu değiştirdi, temiz aşkla, Virgil ve Dante arasındaki dostluğu karşılaştırmamı istedi."

Paul omuzlarını kaldırdı. "Bazı çeviriler yine de örtüşecektir."

"Aynı metin üstünde çalışsak, çevirileri karşılaştırabilirdik. Kendi projenle ilgisi olmayan şeylerle seni uğraştırmak istemem." Ona tereddütle baktı.

"Sen bana elindekileri yolla, teslim tarihlerini de ver. Bir bakarım. Sorun değil."

"Teşekkür ederim." Julia rahatlamış görünüyordu.

Paul elini çekti, yeniden yürümeye başladılar. "İtalyanca Araştırmaları kürsüsünün, senin Harvard'a kabul edilmenle ilgili e-posta duyurusu gönderdiğini biliyor muydun? Oldukça dolgun bir para da teklif edildiğini söylüyor."

Julia'nın gözleri iri iri açıldı. "Şey, hayır. Bunu bilmiyordum. Bana o e-posta gelmedi."

"Eh, başka herkese yollandı. Emerson bana onu kâğıda basıp odasının yanındaki bülten tahtasına asmamı söyledi. Asmadan önce önemli yerlerini, bu arada senin adını renkli kalemle, sarı markörle işaretlememi de istedi. Sen onun seminerindeyken ne kadar kaba davranıyordu. Şimdi herhâlde senin başarından kendine pay çıkarmak istiyor. Eşşoğlu."

Julia'nın kaşları çatıldı, ama bir yorumda bulunmadı.

"Ne?"

Julia onun bakışları karşısında biraz kızardı. "Hiç."

"Julia, açıkla. Ne düşünüyordun o anda?"

"Şey, acaba Christa'yı bölümde dolanırken gördün mü diye merak ediyordum. Ya da Emerson'ın ofisinde."

"Hayır, Tanrı'ya şükür. Görünüşe göre artık bir başkasının peşinde. Benimle konuşmayacak kadar aklı var. Onu terslemek için fırsat arıyorum." Göz kırptı, omzunu dostça okşadı. "Sana kötü davranmasa iyi eder. Yoksa benim de anlatacağım hikâyeler var."

∞

Perşembe günü Julia, dekanla ertesi sabahki görüşmesine hazırlanmak amacıyla terapistiyle buluştu.

Nicole onun olup bitenleri konuşmaya ihtiyaç duyduğunu anladığı için seansla ilgili kendi amaçlarını bir kenara bıraktı, fikir beyan etmeden önce onu sabırla dinledi. "Stres sağlığına çok zararlı olabilir, bu nedenle stresi sağlam biçimde halletmek önemlidir. Bazı insanlar sorunlarını konuşmayı tercih eder, bazıları da kendi kendine düşünmeyi yeğler. Daha önce stresle savaşırken hangi yolu seçmiştin?"

Julia elleriyle oynuyordu. "Sessiz kaldım."

"Kaygılarını erkek arkadaşınla paylaşabiliyor musun?"

"Evet. Ama onu üzmek istemiyorum. Zaten benim için yeterince üzülüyor."

Nicole başını anlayışla, evet anlamında salladı. "Birini sevdiğin zaman, onu acıdan korumak istemen anlaşılabilir bir şey. Bu durumda da uyuyor. Ama bazı başka durumlarda, payına düşenden fazla stresi ya da sorumluluğu üstlenmiş oluyorsun. Bunun neden sorun olacağını görebiliyor musun?"

"Gabriel benden bir şeyler sakladığı zaman hoşuma gitmiyor. Kendimi çocuk gibi hissediyorum. Beni dışarıya itmesindense, her şeyi benimle paylaşmasını tercih ediyorum."

"Gabriel'in de aynı şeyleri hissetmesi mümkün. Senin onu duyarlıya itmene kaygılanıyor olabilir. Bu konuyu onunla konuştun mu?"

"Konuşmaya çalıştım. İkimizin eşit olmasını istediğimi söyledim. Sır saklanmasını istemediğimi söyledim."

"İyi. O ne cevap verdi?"

"Ya beni korumak istiyor ya da beni üzmekten korkuyor."

"Bu sana kendini nasıl hissettiriyor?"

Julia kelimeleri bulmaya çalışırken hislerini elleriyle ifade etmeye çabaladı. "Onun parasını istemiyorum. Kendimi fakir ve... çaresiz hissetmeme yol açıyor."

"O neden?"

"Zaten bana o kadar çok şey veriyor ki... ben de karşılığını veremiyorum."

"İlişkinizin karşılıklı olması senin için önemli mi?"

"Evet."

Nicole yine anlayışla gülümsedi. "Hiçbir ilişki tam anlamıyla karşılıklı değildir. Bazen çiftler her şeyi ikiye bölmeye çalıştıklarında, ilişkilerinin bir ortaklık olmadığını, taneleri sayma uygulamasına dönüştüğünü fark ederler. Bir ilişkide karşılıklılık aramak sağlıklı bir şey değildir.

"Diğer taraftan, her ortağın eşit değere sahip olduğu, yükleri ve sorumlulukları eşit paylaştığı bir ortaklığa ulaşmaya çalışmak sağlıklı olabilir. Başka bir ifadeyle, onun senden fazla para kazanması sorun değildir. Ama ortaklığa senin de katkıda bulunmak istediğini anlaması gerekir. Belki parasal açıdan değil, ama başka şekillerde. O şekillere de paraya olduğu kadar saygı gösterilmeli. Bu sana mantıklı geliyor mu?"

"Evet. Bu fikri sevdim. Hem de çok."

"Birbirini korumaya gelince ..." Gülümsedi.

"Erkeklerin kadınlarını ve çocuklarını neden koruma gereği hissettikleri konusunda biyolojik tezler ileri sürebilirsin. Nedeni ne olursa olsun, bu bir gerçek. Erkekler kendi değerlerini, eylemlerinde, başarılarında bulurlar. Onun senin için bir şeyler yapmasına

izin vermeyi reddedersen, kendini değersiz hisseder, fuzuli bulur. Sana bakabileceğini, seni koruyabileceğini bilmeye ihtiyacı vardır, bu da her zaman kötü bir şey olmayabilir. Partnerlerin birbirini korumak istemesi yani. Ama her görüş gibi bunun da aşırı uçları ve orta alanı vardır.

"Senin ve erkek arkadaşının yapacağı, o orta alanı bulmaktır. Bazı bakımlardan sana onun bakmasına izin ver, ama başka alanlarda da bağımsızlığını koru. Ayrıca ona, senin de ona bakmaya ihtiyaç duyduğunu göster."

Julia başıyla onayladı. Bu ılımlılık kavramı ona çekici geliyordu. Gabriel'e bakmayı istiyor, onun da kendisine bakmasını istiyordu, ama ona yük olmak istemiyor, onun kendisini kırık dökük görmesini ise hiç istemiyordu. Bütün bunları uygulamaya dökmek de ayrı bir sorundu.

"Bazı erkeklerde şövalyelik sendromu dedikleri bir şey vardır: Kadınlarını çaresiz birer mahlukmuş gibi korumak isterler. Bu belki bir süre için romantik ve heyecan verici olabilir ama sonunda gerçek ortaya çıkar, olay boğucu ve tepeden bakan bir havaya girer. Bütün koruma işi ortaklardan birine düşer, diğeri hep alıcı durumunda kalırsa, durum sağlıksızdır.

"Tabii bazı kadınlarda da şövalye sendromunun karşılığı vardır, yaralı ördek sendromu diye bilinen bir şeydir. 'Kötü Çocuk' diye tanımlanabilecek erkekleri ararlar. Kırık ve yaralı olanları. Onları iyileştirmeye çalışırlar. Ama biz o tartışmayı bir başka güne bırakalım.

"Şövalye erkek, işi aşırıya kaçırdığında, kadınını korumak için aşırı şeyler yapabilir, kalkıp savaşa atıyla koşar, binlerce Pers askerine karşı silaha sarılır, oysa tam ters yöne koşması gerekmektedir. Tedbir aslında değerin en iyi bölümüdür." Hafifçe güldü. "'300 Spartalı' filmini görmüş müydün?"

Julia başını iki yana salladı.

"Termofil Savaşı'yla ilgiliydi. Üç yüz Spartalı, elli bin kişilik Pers ordusuna karşı duruyor, sonunda yeniliyorlardı. Bunu bize Herodot anlatır."

Julia, Nicole'e ilgiyle baktı. Psikiyatristlerden kaçı bilirdi Herodot'u? "Kral Leonidas aşırı bir vakaydı. Belki bu son girişiminin, şövalyelikten çok siyasal düşüncelerle gerçekleştiği ileri sürülebilir. Ama benim işaret etmek istediğim, bazen şövalye erkek korumaya çalışırken düşmanın verebileceğinden daha fazla zarar verebilir. Spartalı kadınlar, kocalarına ve oğullarına zırhlarıyla eve dönmelerini söylüyorlardı. Sen kendini o durumda bulsaydın, herhâlde Gabriel'in binlerce Pers askerini uzak tutarken ölmesini istemez, sana dönmesini isterdin."

Julia kesinlikle katıldığını belirtircesine başını salladı.

"Gabriel'le konuşmalarında bundan söz etmek isteyebilirsin, seni korurken kendini tehlikeye atması durumuna işaret edebilirsin, riskleri ve sorumlulukları paylaşmak istediğini söyleyebilirsin; çocuk olmaktan, çaresiz kadın olmaktansa bir ortak olmak istediğini anlatabilirsin.

"Belki Gabriel bizim seanslarımıza seninle gelmeyi kabul edebilir, hastamız olmasa bile…

Julia, Nicole'un bu dediğini doğru duyup duymadığından emin olamamıştı. "Pardon?"

Nicole gülümsedi. "Dedim ki, Gabriel'le konuşmalarında, korunma konusunda neler hissettiğini ona …"

"Hayır," diye onun sözünü kesti Julia. "Son kısmını demek istiyordum. Gabriel artık gelmiyor mu dediniz?"

Nicole donuverdi. "Şey, profesyonellik dışı davrandım. Başka danışmanın hastasından söz etmemeliydim."

"Winston'a gelmeyi ne zaman kesti?"

"Tam bilemem." Nicole tedirgin, kıpırdandı. "Şimdi herhâlde yarınki görüşmeden önce stresle nasıl baş edeceğini konuşmamız gerek…"

∞

Lisansüstü Araştırmaları Dekanı, formaliteden, rafine davranışlardan hoşlanan biriydi. Bu nedenle, görüşmelerini hep, St. George sokağındaki ofisine bitişik, geniş, ahşap lambrili konferans salo-

nunda yapardı. İtalyanca Araştırmaları profesörü Profesör Jeremy Martin, sağındaki yüksek arkalı, Orta Çağ stili koltukta oturmaktaydı. Önlerinde odanın tüm enini kaplayan, etkileyici, koyu renk ahşap masa vardı.

Masanın önüne iki katlanan sandalye konmuştu. Soraya ile müvekkili toplantının başında o rahatsız sandalyelere oturmuşlardı.

Dekanın tok bariton sesi odada çınladı. "Tanıştırmalar için bir dakika," dedi.

"Bayan Julianne Mitchell?"

Julia başını evet anlamında salladı, bir şey söylemedi.

"Temsilciniz kim?" Açık mavi, soğuk gözleri hiçbir şey belli etmiyordu, ama Julia'nın solunda oturan siyah saçlı kadını tanıdığı belliydi.

"Soraya Harandi, Doktor Aras. Bayan Mithcell'i ben temsil edeceğim."

"Bayan Mitchell'in bu gayriresmî toplantıya bir avukat getirmeyi seçmesinin herhangi bir nedeni var mı?" Adamın şimdiden rahatsız olduğu belliydi.

"Doktor Aras, müvekkilim yalnızca sizin talimatınıza uymaya çalışıyordu. Mektubunuzda avukat önerisini siz getirmiştiniz." Soraya'nın sesinde yanıltıcı bir tatlılık vardı.

David ona hırlamamak için kendini güç tuttu çünkü aptal yerine konmaktan hoşlanan biri değildi. Yanında oturan kişiyi işaret etti. "Bu da Profesör Martin."

Julia, bölüm başkanının gelişini değerlendirmek için bir an düşündü. Bu toplantıdan sonra onun Gabriel'le buluşup Christa'nın tacize şikâyetini görüşeceğini biliyordu. Adamın tutumunu çözebilmek için çaba göstermesine rağmen, başarılı olamıyordu. Tavrı kesinlikle nötrdü. En azından, kendisine karşı.

Dekan boğazını temizledi. "Hakkınızda çok ciddi bir şikâyet aldık, Bayan Mitchell. Bugün sizinle konuşma amacımız, incelemelerimize başlarken bilgi toplamaktır. Birkaç soru soracağız, sonra sizin de bize soru sorma fırsatınız olacak. Otuz dakikada hepsini bitirebileceğimizi umuyorum."

Julia yavaşça içini çekti. Bakıyor, bekliyordu.

"Profesör Gabriel Emerson'la romantik bir ilişki içinde misiniz?"

Julia'nın gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu, ağzı açık kaldı. O konuşamadan, Soraya araya girdi.

"Şikâyetin esasları açıklanana kadar, müvekkilim hiçbir soruya cevap vermeyecek. Yollanan mektup muğlaktı ki bu anlaşılır bir şey. Üniversitenin politikaları öyle gerektiriyor, ama siz bu sefer o muğlaklığı aşmışsınız. Müvekkilim aleyhindeki şikâyet tam olarak nedir, ileri sürülen kanıtlar nelerdir ve şikâyette bulunan kimdir?"

David kalemini önündeki sürahiye tıp tıp vurdu, içindeki limon dilimlerinin dansa başlamasına yol açtı.

"Bu toplantılar böyle yürümüyor. Ben dekanım. Soruları ben sorarım."

"Doktor Aras..." Soraya'nın sesi baskılayıcı tondaydı. "Üniversitenin benimsediği politika ve prosedürlerin adalet kurallarıyla yönetildiğini ikimiz de biliyoruz. Müvekkilimin herhangi bir soruya cevap vermeden önce tam olarak şikâyetin niteliğini, varsa aleyhindeki kanıtların yapısını ve kapsamını, şikâyet edenin kimliğini bilmeye hakkı var. Aksi hâlde bu hakkaniyetsiz bir uygulama olur ve ben de bu konuda şikâyette bulunmak zorunda kalırım. Derhâl."

Profesör Martin alçak sesle "Bayan Harandi'nin görüşüne katılmak zorundayım," dedi.

David, Jeremy'ye gözünün ucuyla tedirgin bir bakış yöneltti. "Pekâlâ. Ofisimize müvekkiliniz ile ilgili lisansüstü öğrenci yanlış davranışı konusunda bir şikâyet ulaştı. Akademik avantajlar sağlamak amacıyla profesörlerinden biriyle cinsel ilişkiye girdiği iddia edildi."

Julia'nın gözleri daha da açılıp yusyuvarlak oldu.

Soraya güldü. Yüksek sesle güldü. "Bu bir fars. Müvekkilim son derece yetenekli bir öğrencidir ve bildiğiniz gibi yakın geçmişte Harvard kendisine erken kabul sundu." Profesör Martin'e bakarak başını eğmişti. "Müvekkilimin kendini fahişelik düzeyine alçaltmaya ihtiyacı yoktur."

"Yapılan suçlama bu kurumda ilk defa olmuyor, Bayan Harandi. Biz tüm şikâyetleri ciddiye alırız. Politikalarımız bunu gerektirir."

"O hâlde neden bu olay bir cinsel taciz olarak ele alınmıyor? Eğer bir öğrenci, sekse karşılık bazı kayırmalar elde edeceği bir ilişkiyi başlatırsa, bu kesinlikle cinsel taciz sayılmakta değil midir?"

David "Soruşturmanın o yönü de araştırılıyor," diye terslendi.

Soraya güldü. "Güzel, güzel. İleri sürülen kayırmalar nelermiş?"

"Profesörün seminerinden yüksek bir not almak, burs şeklinde finansal ödemeler, ayrıca Bayan Mitchell'in tezini yönetmesi için saygın bir emekli akademisyenin temin edilmesi."

Soraya elini, sıkıntıdan esnemek üzereymiş gibi bir hareketle salladı. "Yeniden söylemek zorundayım, müvekkilimin akademik yetenekleri durumu açıkça ortaya koymaya yetiyor. Hem, kim acaba bu bahtsız profesör?"

David, Julia'yı dikkatle gözlüyordu. "Gabriel Emerson."

Soraya neşeyle gülümsedi. "Şikâyette bulunanın çılgın bir hayal gücü var. Herhâlde tezini hayalî romanlar dalında veriyordur. Şikâyette bulunan Profesör Emerson muydu?"

Julia dehşet içinde soluğunu tuttu, David'in cevabını bekledi.

David kaleminin ucunu önündeki kâğıtlara vurdu. "Hayır, o değil."

"Peki, kendisiyle konuştuğunuzda nasıl bir ifade verdi?"

"Profesör Emerson'la, daha fazla bilgi topladığımızda konuşacağız. Protokollerimize göre, akademi üyeleri şikâyetlerle ilgili katkılarını, ilk başta değil, sonda veriyorlar." Profesör Martin ilk defa konuşuyordu ama sesi sakindi.

Soraya sert bakışlarını ona dikti. "Yani üniversitenin hiyerarşisinde, ilk önce kız lisansüstü öğrencilerin üstüne saldırılıyor, öyle mi? Ve ifadesiyle onu temize çıkarabilecek olan profesöre ancak ondan sonra başvuruluyor? Olaya katılan diğer kişiyle konuşmaya teşebbüs bile etmeden müvekkilimi buraya sürüklemeniz karşısında şaşkınlıktan dilimi yutmuş durumdayım. Bu meselenin tümü bir iki telefon konuşmasıyla halledilebilirdi. Ayıp bir şey bu."

David itiraz etmeye başlayacakken Soraya tekrar onun sözünü kesti. "Bu toplantıyı sone erdirmeden önce, şikâyeti getiren kim?"

"Şikâyette bulunan, sanırım Bayan Mitchell'in tanıdığı biri. Adı Christa Peterson."

Soraya bu açıklamayı çok sakin karşıladı ama Julia'nın gözleri Profesör Martin'in gözlerine dönmüştü. Hızlı bir hareketti bu, ama o da fark etmiş, kaşlarını çatarak ona bakmıştı.

Julia utanarak gözlerini ellerine indirdi.

David iki kâğıdı tutup havaya kaldırdı. Ön araştırmalarımıza göre, Profesör Emerson lisansüstü seminerindeki çalışmaları için Bayan Mitchell'a çok yüksek bir not vermiş. Kendisine M.P. Emerson bursu tahsis edilmiş ve Bayan Mitchell'in seminere başlamasından sonra, esrarengiz şekilde, bir Amerikan vakfı tarafından ödenmiş. Ayrıca Profesör Martin bana Bayan Mitchell'in akademik dosyasını görme izni verdi, o dosya bize geçen sömestir Profesör Emerson'ın Katherine Picton'la temas edip kendisi yerine Bayan Mitchell'in tezini onun yönetmesi için ricada bulunmuş."

Dosyayı Soraya'ya uzattı.

"Göreceğiniz gibi Bayan Harandi, dosyada Bayan Peterson tarafından sağlanmış başka kanıtlar da var. Bunlar arasında fotoğraflara ek olarak, Bayan Mitchell ile Profesör Emerson'ın İtalya'da bulundukları sırada yayınlanmış Floransa gazetelerinden kupürler var. Profesör Emerson'ın Bayan Mitchell'i nişanlısı olarak tanıttığı belirtiliyor.

"Yerel bir kulüpte çalışan bir elemanın yeminli ifadesi, Bayan Mitchell'le Profesör Emerson arasında, daha Bayan Mitchell onun öğrencisiyken yer almış kişisel ilişkilere işaret ediyor. Bu ilişkiler entim nitelikte görünüyor ve profesyonel bir ilişkinin kesinlikle ötesine geçiyor."

Sözlerinin etkisini artırmak için bir süre sustu, sonra devam etti. "Şikâyette bulunan kişinin sağladığı kanıtlar, birden fazla ihlalin de kanıtı olabilir. Bu nedenle, hikâyeyi Bayan Mitchell'in ağzından dinlemeyi gerekli buluyoruz. Size bir kere daha soruyorum, profesörle kişisel ilişkinizden ötürü ondan özel akademik kayırmalar elde ettiniz mi?"

"Doktor Aras, sizin konumunuzda bir kişinin böylesine zayıf kanıtlarla desteklenen bir şikâyete inanılırlık atfetmeye ikna edilebilmesine çok şaşırıyorum. Bir İtalyan paparazi gazetesinden kupürler? Gerçekliği kanıtlanamayacak videolar? Ortada *prima facie*[4] bir vaka yok. Hem de hiç yok."

"Benim uzmanlığımı sorgulamayın, Bayan Harandi." Dekanın öfkesi kontrolden çıkmıştı. "Siz anaokulundayken ben yüksek eğitimde görevliydim."

Soraya kaşlarını kaldırıp elindeki dosyayı gösterişli bir hareketle kapattı, onun masasına fırlattı.

"Şikâyette bulunanın böyle ithamlar getirmekten ne gibi çıkarları var?"

David ateş saçan gözlerle bakıyordu.

Soraya gözlerini dekandan, kürsü başkanına çevirdi. "Belki şikâyette bulunanın asıl hedefi Profesör Emerson'dır. Acaba neden müvekkilimin 'çevreye verilen zarar' kapsamına girdiği duygusuna kapılıyorum?"

"Tüm diğer konular sizi ilgilendiren alanın dışında, Bayan Harandi." Dekanın çenesi titremeye başlamıştı. "Şikâyeti destekleyen kanıtları görmezden gelmeyi tercih etsek bile, bunu yapamayız. Gazete yazısı, Bayan Mitchell'le Profesör Emerson'ın, sömestirin bitmesinden yalnızca birkaç gün sonra romantik bağlantı içinde olduklarını gösteriyor. Bu en azından, daha öncesinde de uygunsuz bir ilişkinin bulunduğuna işaret etmektedir."

"Müvekkilimi buraya bu garip suçlamaları dinlemesi için çağırdığınıza inanamıyorum. Şikâyet eden belli ki hayaller dünyasında yaşayan dengesiz biri. Profesör Emerson'la bir sorunu varsa, onu şikâyet etmeliydi, müvekkilimi değil. Bugün burada gördüklerime dayanarak, müvekkilime Bayan Peterson aleyhine taciz suçlamasında bulunma, saygınlık yıkma amacıyla sahte suçlamalarda bulunduğu için soruşturulmasını isteme hakkı olduğu şeklinde bilgi vereceğim."

4 Gerçekliği kanıtlanabilir.

Dekan boğazını gürültüyle temizledi. "Eğer iddianız Bayan Mitchell'le Profesör Emerson'ın rızaya dayalı bir ilişki içinde olduğu yolundaysa, bu sözünüzü memnuniyetle kayda geçerim, tiyatro gösterisine gerek kalmaz. Bu rızaya dayalı ilişki ne zaman başladı?"

"Tiyatro gösterisi sizin ofisinizin performansıyla ilgili, zira akademik bir kusuru inceliyormuş gibi yapıyorsunuz ama aslında bir tür cinsel McCarthy'cilik yapıyorsunuz. Toplantı bitmiştir." Soraya çantasını cakayla kapayıp ayağa kalktı.

"Bir dakika, Bayan Harandi. Eğer Bayan Mitchell'in akademik dosyasına biraz daha dikkatli baksaydınız Profesör Picton'ın Ekim tarihli bir form imzaladığını, Bayan Mitchell'in tezini kendisinin yöneteceğini, çünkü Profesör Emerson'ın yönetmesinde çıkar çatışması bulunduğunu ifade ettiğini görürdünüz. Bayan Mitchell'e istediğini vermenin dışında, hangi nedenle Profesör Picton'a başvurmuş olabilir? Burada uygunsuz ilişkiden başka nasıl bir çıkar çatışması düşünülebilir?"

Julia ona cevap vermek üzere ağzını açtı, Gabriel'i ergenlik yaşlarından beri tanıdığını söylemeye hazırlandı ama Soraya onu kolundan sımsıkı yakaladı.

"Konuyla ilgili şimdiden karar vermiş gibi konuşuyorsunuz, Doktor Aras. Belki de mektubunuzda, bu toplantıyla ilgili esas amacınızın kuyuyu zehirlemek ve o sayede müvekkilimi cezalandırabilmek olduğunu söyleseydiniz daha doğru olurdu."

Dekan giderek büyüyen öfkesini yutuyormuş gibi görünüyordu. Önündeki kâğıtları işaret etti. "Şikâyette Bayan Mitchell'in akademik performansına dayalı olmayan nedenlerle akademik kayırmalar sağladığı iddia ediliyor.

"Şikâyette bulunan, Profesör Emerson'la Bayan Mitchell'in seminerlerden birinde, bir oda dolusu tanığın önünde âşıklar kavgasına giriştiklerine tanıklık ediyor. O utanç verici olaydan kısa süre sonra Profesör Picton, Bayan Mitchell'in tez yönetmeni olmasına izin verecek kâğıtları imzalıyor. Quid pro quo. Quod erat demonstrandum."

"Nemo me impune lacessit, Doktor Aras." Soraya, Profesör Martin'e gülümsedi, sonra taş gibi bakışlarını David'e çevirdi. "Ben Latince öğrenmeye anaokulunda başladım.

"Şikâyet haince ve haksız. Eğer idare bu şikâyete dayanarak suçlama yapmaya kalkarsa, hem şikâyette bulunana hem de bu ofise karşı diğer telafi mekanizmalarına başvuracağım."

Julia, dekanın kalemini sımsıkı kavradığını görüyordu. "Bu tutumu benimsemekten emin misiniz, Bayan Mitchell? İşbirliği yaparsanız bazı yumuşatma ödünleri verilebilir."

"Müvekkilime orospu dediniz, onu tercihli muamele uğruna bir profesörle yatmakla suçladınız. Karakter ve saygınlık zedeleme konusundaki yasaları size hatırlatmak zorunda değilim. Sanırım geçen yıl da benzer bir durumla karşılaşmıştık. Biz tehditlere teslim olmayız."

"Tehdit etmiyoruz, karar vermeye çalışıyoruz. Tanıklarla, diğer ilgili kişilerle konuşacağız, sonra bu görüşmemizi tekrarlayacağız. Jeremy, ekleyecek yorumlarınız ya da sorularınız var mı?"

Profesör Martin gözleriyle Julianne'ı ölçüp biçti, başını hevessizce iki yana salladı.

Dekan dosyasını kapattı. "Sorularıma cevap vermeyi reddettiğinize göre Bayan Mitchell, görüşme bitmiştir."

Soraya masadaki iki adamı başıyla selamladı, Julia'yla birlikte odadan çıktı.

Bölüm 21

Windsor Arms Oteli'nin barında dirseklerini tezgâha dayayan Soraya "Bu toplantı tam bir sarsaklar dansıydı," diye söylendi.

Julia başıyla onu onayladı, *acaba ben kitabın kahramanı Ignatus Reilly miyim, yoksa Ignatius olan Gabriel de ben Myrna Minkoff muyum*, diye düşündü.

Barmen gülümseyerek martinilerini getirdi, birkaç tabak atıştırmalığı da 'müessesenin ikramı' olarak önlerine koydu. Sürekli müşteri olan Soraya'ya göz kırptı, işine döndü.

Soraya içkisinden büyük bir yudum alıp arkasına yaslandı. "Benim öğüdüm, ilk fırsatta Christa Peterson aleyhine hain niyetlerle taciz şikâyetinde bulunmak. Üniversitenin akademik politikalarında öğrencileri uydurma suçlamalara karşı koruyan maddeler var."

"Onu düşman etmek istediğimden emin değilim."

Soraya'dan karanlık bir gülüş yükseldi. "Daha ne yapabilir ki sana? Kibrit çakıp poponu mu yakar?"

Julia büzüldü.

"Dinle, onun hakkında şikâyet gelmesi, okun yayını vurmak gibi olur. Arkasını getirmek zorunda değiliz, ama o da dekan da bir kere daha düşünmek zorunda kalırlar. Gabriel'i de cinsel tacizle suçladığını söylemiştin bana. Karşı vuruşu yapmak istemiyor musun?"

"Bütün bunların sona ermesini istiyorum. Durumumun onunla hiçbir ilgisi yokken nasıl hakkımda şikâyet dilekçesi verebiliyor, anlayamıyorum."

"Bugün öğrendiklerimize bakarak, ne yapmaya çalıştığını açıkça anlayabiliriz. Seni *birileriyle yatarak yukarı tırmanmaya çalışmakla* suçlarken erkek arkadaşını da kendisiyle aynı şeyi yapmakla suçluyor. Zekice aslında. Çünkü bir taşla ikinizi birden vururken şikâyetlerinin başarılı olmasına ihtiyacı yok.

Julia boş boş baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Seni profesörle bir ilişkin olduğunu kabullenmeye zorluyor. O zaman üniversite ikinizi de 'yakınlaşmama ilkesi'nin ihlaliyle suçlayabilir. Ya çok zeki ya da ona yol gösterilmiş."

Julia parmağını martini kadehinde yukarı aşağı kaydırdı, kusma isteğini bastırmaya çalıştı.

Soraya kokteylini bir kere daha yudumladı. "Dekanın konuşabileceği insanların bir listesini istiyorum. Onların söyleyebilecekleri her zararlı şeyin de. Kanıtlar biraz hafif ama hepsini üst üste koyarsan, Gabriel'in ilişkiniz nedeniyle sana çeşitli iyilikler yağdırdığına herkesi ikna etmek kolay."

Julia alt dudağını testereyle keser gibi çiğnemeye koyulmuştu.

"Kaygılanma… henüz. Önce bu şikâyeti savuşturmaya odaklanalım, başka her şeyi sonraya bırakalım. Yönetim akademisyenlerle ilgili konularda çok tedbirli, nedeni de sendika. Soruşturmaları emin olana kadar sürdürecekler, sonra da saldıracaklar.

"Bu arada, bırak bu Christa Peterson hakkındaki şikâyeti yollayayım. Şu andan itibaren, sen de Gabriel de halk önünde gözükmekten kaçınmak zorundasınız. David bu hafta ikinizi de soruşturacaktır. İkinizle temasta bulunmuş herkesi sorgulayacağını varsayabiliriz."

Julia başını iki yana salladı. Diğer hocalarla öğrencilerin dekan önünde ifade vermesi düşüncesi tekrar midesini bulandırmıştı.

"Peki, Soraya. Ver şikâyeti. Bence onu düşman etmekten başka işe yaramaz, ama avukat sensin."

"Mükemmel." Soraya keyifle gülümsedi, martinisinin geri kalanını dikip bitirdi.

∞

Akşama doğru Julia, Gabriel'in katında asansörden iniyordu. Fransız-Kanadalı komşunun kapısının önünden geçti, birbirlerine kısa ama dostça baş selamları verdiler. Sonra anahtarıyla kapıyı açıp eve girdi.

"Julianne? Sen misin?"

"Evet. Kürsü başkanıyla buluşman nasıl geçti?" Paltosuyla çizmelerini çabucak çıkardı, salona yönelecekken Gabriel onu holde karşıladı.

"Önce senin toplantıyı dinlemek istiyorum." Ellerini onun omuzlarına dayadı, onu alnından öptü. "İyi misin? Neler oldu?"

"Birkaç soru sordular, gitmeme izin verdiler."

O bir küfür savurdu, Julia'yı kollarına çekti. "Eğer sana bir şey olursa..."

Julia da ona sarıldı, gömleğine dayanarak soluğunu saldı. "Christa Peterson'muş."

"Ne?"

Gabriel onun yüzünü görebilmek için geri çekildi.

"Christa beni, akademik çıkarlarım için seninle cinsel ilişkiye girmekle suçlamış."

"Ne?"

Julia şikâyetin niteliğini hızla tarif edip David'le Soraya'nın karşılıklı atışmalarını anlatırken Gabriel'in ifadesi giderek kararıyor, daha tehlikeli bir hâle dönüşüyordu. David'in en son sözlerini duyunca, Julia'dan bir adım uzaklaştı.

Yumruğunu kaldırıp duvara vurdu. Sonra yine geriledi, uçuşan sıva parçaları arasında duvara peş peşe iki yumruk daha indirdi.

Julia ağzı açık duruyor, Gabriel hemen önünde titriyordu. Gözlerini yummuş, göğsü bir inip bir kalkıyordu. Julia'nın benliğinin yarısı oradan kaçmak istiyordu, ama kendini o noktaya kök salmış hissetmekteydi.

O anda kaçmayı ne kadar çok isterse istesin, Gabriel'in eklemlerinden yere damlayan bir iki damla kan onu hipnotize etmişti.

"Ne yaptın kendine?" Alevli gözlerine baktı, hemen yakalayıp onu misafir banyosuna çekti. "Otur." Onu oturtup eklemleri inceledi, birden fazla yerde derinin yarılmış olduğunu gördü.

"Dikiş atmak gerekebilir," dedi. "Bir iki kırık olmasından da korkuyorum."

Gabriel avucunu birkaç kere açıp kapattı, kırk olmadığını göstermeye çalıştı.

"Bence ne olur ne olmaz diye yine de bir röntgen çektirmelisin."

Onun tek cevabı, sağlam eliyle gözlerini ovalamak, derin, ürpertici bir şekilde içini çekmek oldu.

Julia ilaç dolabını açıp birkaç ilk yardım malzemesi çıkardı. "Temizlemeye çalışacağım ama aslında hastaneye gitmelisin."

"İyiyim." Sesi gergindi.

Julia cımbızı alıp yaralardan sıva parçacıklarını temizledi, oraya tentürdiyot sürdü. Gabriel yanmalar karşısında gözünü bile kırpmadı. Julia onun hâlâ titrediğini hissediyordu. Herhâlde öfke kalıntılarından ötürüydü bu.

"Canını sıktığım için üzgünüm," diye fısıldadı.

"Neredeyse duvarı yıkıyordum, sen mi özür diliyorsun?"

"Oturduğumuzda anlatmalıydım. Ya da sen bir içki içtikten sonra."

O başını iki yana salladı. "O zaman duvarı gerçekten yıkardım. İçki içemeyecek kadar öfkeliyim."

Julia ilk yardımı, yara tümüyle temizlenene kadar sürdürdü. İşi bittiğinde, dudaklarını sargılı eklemlerin üzerinden kaydırdı. "Çok üzgünüm."

Gabriel onun elini yakaladı. "Kes artık. Bu banyoda benim doktorculuk oynadığım bir başka olayı hatırladım."

"Ödüm patlamıştı. İyi bir izlenim bırakmak istiyordum, sonra kristalini kırdım, güzel gömleğine Chianti saçtım."

"Kazaydı. Kesiklerine tentürdiyot sürmek için tüm cesaretimi toplamam gerekmişti. Canını yakmaktan korkuyordum. Hem o çok önceydi; daha ben..."

Gözlerini yumup tekrar ovaladı. "Bugün senin başına gelenler benim suçum. Seni korumam gerekirdi."

"Gabriel!" Julia'nın sesinde uyarı vardı. Eğilip onun yüzünü avuçlarına aldı, kendisine bakmaya zorladı. "Yapma. Bu işe girerken riskleri biliyorduk. Bana ne yapacaklarını umursamıyorum." Gerisini sesi çatlayarak söyledi. "Ne Harvard umurumda ne de doktora. Seni kaybetmek istemiyorum."

Gabriel'in gözlerini garip bir ateş aydınlattı. "Cehennem bile beni senden uzak tutamaz," diye fısıldadı.

Sevgililer umutsuzluk içinde kucaklaştılar, birbirlerinin tenin-den rahatlamaya çalıştılar.

"Profesör Martin'le neler olduğunu bana anlatacak mısın?"

Gabriel onu elinden tutup yatak odasına götürdü, küveti doldurmaya başladı. "Sen dinlen, ben konuşurum."

"Köpük banyosu havasında değilim. Daha çok bir şeyleri parçalamak geliyor içimden."

(Belki kötü imal edilmiş bir şeyi. Yerli malı bira şişesi gibi.)

"O yüzden köpüklü banyoya girmelisin. Evimin duvarlarını korumam gerek."

Julia soyundu, köpüklerin arasına uzandı. Gabriel ona yoğun bakışlarla bakıyordu. Uzun saçlarının tepeye nasıl rastgele toplandığına, memelerinin suda nasıl pembe tepeli zambaklar gibi yüzdüğüne, onun baktığını görünce alt dudağını nasıl ısırdığına.

Onun upuzun boyuyla ufak bir tabureye oturuşuna bakarken Julia, "İlk defa birlikte banyo yapışımızı hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Unutacak değilim herhâlde."

"Kaygılıydın. Ben acı içindeydim. Beni banyoya sen taşıdın." Julia utangaç utangaç gülümsedi. "Bu benim için yaptığın en anlayışlı şeylerden biriydi."

"Teşekkür ederim." Yanağına bir öpücük kondurdu. "Ama mutlu anıları hatırlayamayacak kadar öfkeliyim. David Aras'ın dilini koparıp boğazına tıkarak onu boğmak isterdim."

"Ya Profesör Martin?"

Gabriel durakladı, boğazını temizledi. "Eğer Christa'nın şikâyeti tek başına gelseydi, benimle görüşür, belki bölümde başka birkaç kişiye soru sorar, suçlamanın uydurma olduğuna karar verebilirdi. Ama seni de şikâyet etmesi işi karıştırıyor."

"Avukatın ne dedi?"

"Jeremy ile yalnız buluşmaya karar verdim."

Julia birden dikleşiverdi, sular çevresinde savruldu. "Ne? Avukatına o görüşmeyi söylemen, yanında gelsin diyeydi sanıyordum."

Gabriel öne eğildi, kollarını dizlerine dayadı.

"Beni Jeremy işe aldı. Onu dost sayarım. Avukatımı getirmezsem, fasafisoyu bir kenara bırakır, konuya gireriz diye düşündüm."

Julia'nın gözleri bir inanmazlık ifadesiyle açıldı. "Ne dedi?"

"Christa çeşitli zamanlarda onunla cinsel ilişki başlatmaya çalıştığımı iddia ediyor. Buna kampüs içinde ve dışında buluşmalarımız da dâhil. Starbucks'daki ve Lobby'deki konuşmalarımızı öne sürüyor." Gözleri Julia'nınkileri buldu.

"Aynı zamanda beni, tez önerisini reddederek ve onu doktora programından atmakla tehdit ederek kendisini cezalandırmakla suçluyor. Bana hayır cevabını verdikten sonra hayatını cehenneme çevirdiğimi ileri sürüyor."

"Ama bunların hepsi yalan. Seni taciz eden kendisi."

"Evet, öyle. Jeremy'ye de onu söyledim. Jeremy çok kızgındı. Hemen ona gidip şikâyet başvurusu yapmam gerektiğini söyledi. Tabii benim iddialarım bu aşamada inanılır olmuyor ama Christa'nın dikkate almadığı birkaç şey de var."

"Ne gibi?"

"Kendi akademik dosyası. Geçen seminer süresince Jeremy ile onun kötü performansını en azından iki kere konuşmuştuk. O görüşmelerin notlarıyla Christa'nın çalışmalarının kopyaları dosyasında duruyor. Ayrıca Christa'yla bazı konuşmalarımızda Paul de vardı. Jeremy'ye hem onunla hem de Bayan Jenkins'le konuşmasını önerdim."

"Christa'yla Starbucks'ta buluştuğun gece Paul benimleydi. Christa bize, seni Lobby'ye götürmeyi planladığını söyledi. O gece seninle, yalnız ilk isimle hitap etmekten daha başka şeyler paylaşacağını da. "

Gabriel'in kaşları çatıldı. "Ne?"

"O lafları unutmuştum, yoksa daha önce söylerdim. Paul'le ikimiz kahve içiyorduk, Christa senden önce geldi. Seni nasıl baştan çıkaracağıyla övünüyordu."

Gabriel çenesini sıvazladı. Derin düşünceler içindeydi. "Paul de bunları söylediğini duydu mu?"

"Evet," dedi Julia. Gülümsememek için kendini tutmaya çalışıyordu. "Herhâlde 'Melekbozan', artık koruyucu meleğe dönüşecek."

Gabriel homurdandı. "Fazla abartmayalım. Başka neler dedi?"

"Pek fazla bir şey demedi. Senin Christa'yla buluştuğunu gördük, ama uzakta olduğunuz için ona ne dediğini duyamadık. Vücut dili yeterince şeyi belli ediyordu. O seninle flört etmeye çalışıyor, sen ise onu azarlıyordun. Bunları Profesör Martin'e anlatabilirim."

"Kesinlikle olmaz. Zaten yeterince bu işe bulaşmış durumdasın." Çenesini tekrar kaşıdı. "Jeremy, Christa konusunu Paul ile konuşmamamı istedi. Durum biraz nazik, çünkü Paul benim yanımda çalışıyor. Ama Jeremy, kendisi onunla konuşmayı kabul etti. Sen de konuyu Paul'le konuşmasan iyi olur. Üzerinde ne kadar az konuşulsa o kadar iyi."

"Christa'dan hoşlanmıyor. Bana ilk söylediği şeylerden biri, onun Bayan Emerson olmayı hayal ettiğiydi. Senin peşinde olduğunu biliyor."

Gabriel yüzünü buruşturdu. "Jeremy'ye, Christa'nın tezini daha aralık ayında kabul ettiğimi hatırlattım, hem de defalarca ona hatalarını düzeltme fırsatı tanıdıktan sonra. Umalım ki Paul'le konuştuğunda, gerçekte neler olup bittiğine dair durumu anlar."

Julia gözlerini yumdu, başını banyonun arkasına dayadı. Paul'ün doğruyu söyleyeceğine güvenebileceklerini biliyordu. Profesör Emerson'a antipati duymasına rağmen, Christa'nın sinsi iftiralarına geçit vermezdi.

Gabriel ayağa kalktı. "Sana söylemem gereken bir şey daha var."

"Nedir?" Julia'nın gözleri hâlâ kapalıydı.

"Jeremy ilişkimiz olup olmadığını sordu. Ben de... evet dedim."

Julia gözlerini açıp ona baktı. "Ne?"

"Noel tatiline kadar yakınlaşmadığımızı söyledim." Gabriel'in ifadesi gerginleşmişti.

"Sana inandı mı?"

"Öyle görünüyordu ama kızgındı. İlk başta, hemen ona gitmem gerektiğini söyledi. Üniversite politikasını ihlal ettiğimi dekana bildirmek zorunda olduğunu da ekledi."

"Yoo, olamaz." Julia, Gabriel'in eline uzandı. "Ne yapacağız?"

"Onu diğer sorunlarımızla ilgili olarak söyledi, yoksa suları bulandıracak değil... şimdilik. Ama hiçbir şeyi örtbas etmeyeceğini bana açıklıkla ve kesinlikle söyledi."

Gabriel onu alnından öpmek üzere eğildi. "Jeremy için kaygılanma. Onu ben idare ederim. Sen banyonu bitirirken avukatıma bilgi vereyim de bir sonraki adımımızı planlayalım." Gülümsedi, çıkmak üzere döndü.

"Gabriel, bir şey daha var. İki şey aslında. Soraya benim adıma Christa aleyhine şikâyette bulunacak, beni hainçe hedef aldığını ileri sürecek."

"İyi. Belki yaptıklarını yeniden düşünmesine katkısı olur."

"Ayrıca, dün Nicole'le görüşmemde, senin artık terapiye gitmediğini söyledi."

Gabriel, Julia'nın ifadesinde tedirginlikle üzüntüyü bir arada görünce omuzları sarktı.

Bölüm 22

Olaylara geniş açıdan bakıldığında, Gabriel'in terapiyi kesmesi önemsizdi. Ya da Julia öyle olduğuna inanıyordu. Bu konuyu kısaca tartıştılar ama ikisi de üniversite sorunlarının kaygılarına kapılmış olduklarından, fazla üzerinde duramadılar.

Gabriel'e ertesi hafta Jeremy'den kısa bir not geldi. Bayan Jenkins'le ve Paul'le konuştuğunu söylüyordu. Onun dışında, ne Gabriel ne de Julia, üniversiteden başka mesaj almadılar.

David Aras cuma gününü evindeki çalışma odasında tek başına, bir şişe Jameson viskisiyle baş başa geçirdi. Genelde böyle şeyler yapmazdı. Lisansüstü Çalışmaları Dekanı olarak konumu, sık sık eve iş getirmesine yol açıyordu. O akşam kendini özellikle karmaşık ve hassas bir durumda bulmaktaydı.

Bayan Peterson'un taciz şikâyetine birden fazla tanık ifadesi karşı çıkmıştı. Ama Bayan Mitchell'e karşı akademik sahtekârlık şikâyeti onu, Julia ile Profesör Emerson arasında yakınlaşma ihtimali konusunda kuşkulara itmişti. Asıl sorun, kanıtların birbiriyle çelişkili olmasındaydı.

Profesör Martin'den gelen bilgilere göre, Paul Norris, Bayan Mitchell'i ve karakterini çok takdirle ifade etmişti. Viski boğazını yakarken David, *acaba Bay Norris'in karşılaştığı bütün kadınlar esrarengiz şekilde kanat mı çıkarıyor, yoksa Selinsgrove-Pennsylvania'dan gelenlere özel bir zaafı mı var,* diye merak etti.

(Ne cehennemdeyse orası da.)

Bay Norris'le Bayan Jenkins'e göre, Bayan Mitchell çekingen bir genç hanımdı ve Profesör Emerson ondan hoşlanmıyordu. Bay Norris daha da ileri gitmiş, profesörün bir seminerinde onunla açıkça kavga ettiğini söylemişti.

Sınıftaki o çatışmanın sonrasında, Emerson bu sefer Profesör Picton'a telefon açmış, ondan Bayan Mitchell'in tezini yönetmesini rica etmiş, kızın aslında kendi ailesinin dostu olduğunu, dolayısıyla kendisinin o teze yöneticilik yapamayacağını ileri sürmüştü. David'i şaşırtan, işte bu noktaydı.

Profesör Emerson, Bayan Mitchell'in programa alınmasına başta itiraz etmemişti... Dante tezlerini yönetecek tek profesörün kendisi olduğunu bildiği hâlde. Eğer bir çıkar çatışması varsa, neden o zaman itiraz etmemişti? Ya da sömestir başında durumu Profesör Martin'e neden bildirmemişti?

Profesör Emerson'la Bayan Mitchell'in dosyaları anlam ifade etmiyordu. David hoşlanmazdı anlam ifade etmeyen şeylerden. (Onun evreni son derece mantıklıydı.)

Kanıtları düşünürken, bilgisayarına bir flaş disk taktı, Profesör Emerson'ın adresine gelip giden e-postaları taradı. Bu kayıtları ona Enformasyon Teknolojisi ofisinden biri vermişti. Parametreleri ayarladı, yalnızca Bayan Mitchell, Bayan Peterson ve Bay Norris ile, bir de Profesör Picton ile mesajlaşmalara baktı.

Birkaç dakika geçmeden, David kendisini pek şaşırtan bir şeyle karşılaştı. Ekranında 2009'un Ekim ayı bitmeden gönderilmiş e-postalar vardı. İlk e-posta, Profesör Emerson tarafından Bayan Mitchell'e yazılmıştı:

Sevgili Bayan Mitchell,
Sizinle acil bir konuyu konuşmam gerekiyor.
Lütfen mümkün olduğu kadar çabuk benimle temasa geçin. Beni aşağıdaki telefon numarasından arayabilirsiniz: 416-555-0739 (cep).

Selamlar,
Prof. Gabriel O. Emerson,
Doçent
İtalyanca Araştırmaları Bölümü/
Orta Çağ Araştırmaları Merkezi
Toronto Üniversitesi

İkinci e-posta ise Bayan Mitchell tarafından Profesör Emerson'a cevap olarak yollanmıştı:

"Dr. Emerson,
Beni rahatsız etmekten vazgeçin.
Sizi artık istemiyorum. Sizi tanımak bile istemiyorum. Beni rahat bırakmazsanız, size karşı taciz şikâyetinde bulunmak zorunda kalacağım. Babamı ararsanız, bunu hemen yaparım. Vakit kaybetmeden.
Eğer bu kadar önemsiz bir şeyin beni programdan uzaklaştıracağını düşünüyorsanız, çok yanılıyorsunuz. Yeni bir tez yönetmenine ihtiyacım var, eve dönmek için otobüs biletine değil.

Selamlar,
Bayan J. H. Mitchell,
Mütevazı Lisansüstü Öğrencisi,
Sıradan Bir Fahişeden Daha Sık Diz Çöken.
P.S. M. P. Emerson bursunu haftaya iade edeceğim. Tebrikler, Profesör Abelard. Hiç kimse kendimi, sizin pazar sabahı söylediklerinizden bayağı hissetmeme yol açmamıştı.

Dekan koltuğunda doğruldu. İki mesajı da yeniden okudu, her kelimeyi inceledi.

Peter Abelard'ın kim olduğunu hayal meyal hatırlıyordu ama merakını bastırmak için Google'a girdi. Karşısına çok saygın bir biyografi çıkınca okumaya koyuldu.

Quod erat demonstrandum, diye düşündü.

Bölüm 23

Jeremy Martin deri kanepesinde uzanmış, gözlerini kapamış, Beethoven dinliyor, karısı bu arada yatmaya hazırlanıyordu. İtalyanca Çalışmaları Kürsüsünün başkanı olarak, çok sayıda insandan sorumluydu. Bunlar arasında öğretim kadrosunda olanlarla öğrenciler de vardı. Gabriel'in bir eski öğrencisiyle çıktığını açıklaması onu rahatsız etmişti.

Christa Peterson'ın şikâyetinin kötü niyetli olduğunu biliyordu, ama şikâyette bulunan tüm diğerleri gibi, onun da ciddiye alınması gerekliydi. Gabriel'le Julianne arasında ilişki olduğunu bildiğine göre, Julianne'ın bu ilişkiden bazı özel avantajlar elde ettiği iddiasının da doğru çıkması olasılığı vardı. Gabriel onun hem arkadaşı hem de meslektaşıydı ve bu ilişkiyi sır olarak saklamaya çalışmıştı. Şimdi dekan sorular soruyor, Jeremy'yi müthiş bir açmaza sokuyordu.

Tabii ki ABD'de başlayıp şimdi Toronto'da devam eden kariyeri boyunca, nice parlak ve gelecek vadeden öğrencinin, profesörleri elinde oyuncak edildiğini daha önce de görmüştü. Örneğin kendi eşi, Columbia Üniversitesinde lisansüstü çalışmalarını dilbilim dalında yapmıştı. Ama profesörü ve sevgilisi olan kişinin alkolizminden bezip uzaklaşmaya kalktığında, kariyeri mahvolmuştu. Danielle'in yaralarının sağalması yıllar sürmüştü. Şimdi bile akademisyenlerden hep uzak dururdu. Jeremy, Julianne'ın kariyerinin de benzer bir sonuca sürüklendiğini görmek istemiyordu.

Diğer yandan, fakültenin yükselen yıldızının, işlemediği bir suçtan ötürü lekelenmesine, hakaretlere uğramasına da izin vermeyecekti. Eğer dekan, Profesör Emerson'la Bayan Mitchell olayını daha fazla araştırırsa, Jeremy adaletin yerini bulması için elinden geleni yapacaktı. Bunda başarılı olamazsa, kendi bölümünün korunmasında kararlıydı. Martın ilk perşembe günü posta kutusunda Profesör Emerson'a ve Bayan Mitchell'e giden mektupların kopyalarını bulduğunda bu yüzden bu kadar dehşete kapılmıştı.

Soluğunun arasından küfürler mırıldanarak mektupların içeriğine hızla göz attıktan sonra, dekanın ofisinde çalışan bir tanıdığına telefon açtı. Yarım saat sonra, Profesör Emerson'ın evine telefon ediyordu.

"Bugün postadan gelen zarflarına baktın mı?"

Gabriel kaşlarını çattı. "Hayır. Neden?"

"Çünkü bende dekandan bir mektup var, seninle Julianne'in, daha senin öğrencinken bir uygunsuz ilişki içinde bulunmanızın soruşturulduğunu bildiriyor."

Gabriel kötü bir küfür savurdu.

"Bence de. Oturur durumda mısın?"

"Hayır."

"Eh, bir yere otur o zaman. Dekanın ofisinden biriyle şimdi telefonda konuştum. Julianne, Christa Peterson'a karşı, kendisine yapılan suçlamalarla ilgili taciz şikâyetinde bulunmuş. Buna karşılık Christa da üniversiteyi, Julianne'ın seninle yattığı için tercihli muamele görmesinden ötürü dava açmakla tehdit etmiş. Christa'nın suçlamaları şimdi senin ve Julianne'ın soruşturulmasının bir parçası olmuş durumda."

"Bu çok saçma!"

"Saçma mı?"

"Elbette saçma. Gülünç hatta."

"Bunu duyduğuma sevindim Gabriel, çünkü üniversite bu tür şikâyetleri çok ciddiye alır. İdare dekana, iki başka kişiyle birlikte bir komite kurup suçlamaları incelemesini emretmiş. Sen ve Julianne komitenin karşısına birlikte çıkacaksınız."

Gabriel bir küfür daha etti. "Komitede başka kim var?"

"Temas ettiğim kişi bana söylemedi. Haberin iyi yanı, bunun yalnızca bir soruşturma komitesi olması. O toplantıda komite üyelerinin ne karar vereceğine bağlı olarak, konu İdareye, suçlama yapılması için geri gidecek. O zaman ikiniz bir disiplin heyetinin önüne çıkmak zorunda kalacaksınız. O zamana kadar pisliğin ne kadar yayılmış olacağını sana anlatmama gerek yok herhâlde."

"Dekan neden benimle kendisi görüşmüyor? Bütün bunlar birkaç dakikada çözümlenebilir."

"O kadar emin değilim. Suçlamalar ve şikâyetler birikip duruyor, sen de hepsinin tam orta yerindesin."

Gabriel'in kalbi duracak gibi oldu. "Daha başka şikâyetlerin geleceğini mi düşünüyorsun?"

"Kuşkularım var. Ama hiçbir şey belli değil."

"Bok," dedi Gabriel. Gözlerini ovalayıp duruyordu. "Başımız ne kadar dertte?"

"Senin yerinde olsam, biz diye düşünmeyi bırakıp 'ben' üzerine odaklanırdım. Belaya bulaşmana neden olan zaten bu."

"Lütfen soruma cevap ver."

Jeremy durakladı, masasının üzerindeki mektupları taradı. "Julianne'a not verirken kullandığın puanlama sisteminin dürüstlüğünden kuşku duyulduğuna göre, dekan onun senin seminerinden aldığı notu askıya aldı. Bunun anlamı da okuldan atılıncaya ya da disiplin komitesinin kararı belli oluncaya kadar dosyası tamamlanmamış olacak."

"Mezun olamayacak," diye fısıldadı Gabriel.

"Üniversite politikası, son notu, tüm akademik sorunların çözümlenmesine kadar durduruyor."

"Yani bu işin ne kadar süreceğine bağlı olarak, Julianne Harvard'a gidemeyecek."

"Konu onun leyhine çözülürse, notunu sayacaklar, mezuniyet tarihini de geri bir tarih olarak yazacaklar. Ama o zamana kadar, herhâlde Harvard'daki yerini kaybeder diye varsayıyorum. Tabii eğer sen onu ikna edip kabulünü erteletemezsen."

"Kabulü şarta bağlı. Yüksek lisansını başarıyla tamamlamış olmak zorunda. Erteleme için başvurabilir, ama elinin fazla güçlü olduğunu sanmıyorum. Hem Harvard bu olayların rüzgârını alırsa, teklifi geri de çekebilirler."

"O hâlde dua etsin de bu iş çabuk bitsin, o da mezuniyet başvurusunu yapabilsin. Hem bence, senin için de çabukluk önemli. Akademik sahtekârlık konusunda suçlu bulunursan, İdare senin pozisyonunu da elinden alabilir."

"Kahretsin!" Gabriel elini masaya vurdu. "Komite önüne ne zaman çıkmamız gerekiyor?"

"Perşembe. Martın yirmi beşi."

"O zaman Julianne'ın mezuniyet başvurusu yapması gereken tarihten önce her şeyi çözmek için ellerinde bir aydan az zaman kalıyor."

"Akademik prosedürler, buz dağları kadar yavaş ilerler. Bunu biliyorsun." Boğazını temizledi. "Sen kendi durumuna hiç kaygılanmıyor musun?"

"Pek sayılmaz," diye homurdandı Gabriel.

"Eh, kaygılanman gerekir. Üstelik benim esas kaygılarım seninle ilgili... her ne kadar Julianne'ın akademik geleceğinin tehdit edilmesine üzülüyor olsam da."

"Öyle bir şey olmasına izin vermem."

"Ben de yıldız profesörlerimden birinin kurusun diye çamaşır ipine asılmasına izin vermem." Jeremy derin bir soluk aldı. "İhlal ettiğini iddia ettikleri kurallara göre, senin sorumluluğun onunkinden fazla. Bir öğrenciyi değerlendirirken kullandığın kriterlerin, akademik liyakatle ilgisi olmadığı kuşkusu altındasın."

"Bu çok saçma, senin elinde de bunun doğru olmadığını ortaya koyacak tüm belgeler var."

"Hayır, yok." Jeremy parmağını önündeki kâğıt destesinin üstüne tıklatmaya başlamıştı. "Bazı belgeler var ama tamam değil. Onunla ilişkini bana son günlere kadar söylemedin. Şimdi patronum sorular sormaya başlıyor. Bunun benim açımdan ne kadar utanç verici

olduğu hakkında bir fikrin var mı? Kendimi zerzevat kamyonundan asfalta yeni düşmüş gibi hissediyorum ve kendi bölümümde neler olup bittiğinden hiç haberim yok!"

Gabriel soluğunu yavaşça çekip bıraktı.

"Demek istediğin nedir?"

"Demek istediğim, işleri yüzüne gözüne bulaştırdın, Gabriel. Neresinden bakarsan bak, durum bu. Ben de sırf senin kıçını kurtarmak için, yıllardır üzerinde uğraştığım her şeyi tehlikeye atacak değilim."

Profesör Emerson şaşkınlığından ötürü sessizliğe gömüldü.

"Bana onunla çıktığını neden söylemedin? Seni ben işe aldım, Tanrı aşkına!"

"Çünkü kiminle yattığımın kimseyi ilgilendirmediğini düşündüm."

"Ciddi olamazsın." Jeremy bir küfür mırıldandı. "Öğrencilerle ilişkiler konusundaki kuralları biliyorsun. İlişkini benden de herkesten de sakladığına göre, suçlu gibi görünüyorsun."

Gabriel dişlerini gıcırdattı. "Jeremy, senin desteğine güvenebilir miyim, güvenemez miyim?"

"Elimden geleni yapacağım, ama o da pek fazla olmayabilir. Senin yerinde olsam, Fakülte Derneğine durumu bildirir, o toplantıya sendika temsilcisini getirirdim."

"Bütün bu olay, şımarık bir lisansüstü öğrencisinin başlattığı bir cadı avı. Christa Peterson beni kovdurmaya çalışıyor."

"Haklı olabilirsin. Ama o yöne adım atmadan önce unutma ki üniversite politikasını ihlal ettin. Bu da üniversite yönetiminin, başka ihlallerde de senin suçlu olabileceğinden kuşkulanmasını kolaylaştırır. Hem bu arada, dekandan bir de e-posta aldım, bana M.P. Emerson bursunu soruyor. Senin iyiliğin için umarım orada parmak izin olmasın."

Gabriel peş peşe bir dizi küfür savurdu. Jeremy araya girdi.

"Avukatın yoksa dostum, şimdi bir tane tutmanın tam zamanı."

Gabriel bir şeyler mırıldanıp telefonu kapadı, hızla yemek odasına yürüyüp kendine bir içki doldurdu.

Gabriel, Fakülte Derneğini durumundan haberdar etti ama toplantıda ona eşlik etmeleri teklifini reddetti. John'a göre kendi hukuki becerileri, sendikanınkine göre çok daha yüksek düzeydeydi. Ama eğer olay suçlama noktasına varırsa, o aşamada sendikayı da işe katmanın uygun olacağını kabul etmekteydi.

John'ın tavsiyesi, hiçbir şeye cevap vermemekti. Ama Gabriel'in, Julianne'a neleri söylememesi gerektiği konusunda bir şeyler öğretmesi gerektiğini düşünüyordu. Bu da tutmazsa, Julianne'ın dengesiz, kolay etkilenen bir öğrenci olduğunu, genç yaşta Gabriel'e tutulduğunu ve onu baştan çıkardığını iddia etmeye hazırdı.

Müvekkilinin talimata uyacağını uman John, bu stratejiyi ona anlatma zahmetine girmemişti.

Soraya'nın tavsiyeleri de John'ınkilerle paraleldi. Julia'ya hiçbir şey söylememesini, baskıya maruz kalırsa her şey için Gabriel'i suçlamasını öğütledi. Soraya onun daha yaşlı olduğunu, serseri ruhlu bir profesör olduğunu, masum bir genç kadını uzun ve parlak bir gelecek vaadiyle baştan çıkardığını ileri süreceğini düşünürken, keyfinden neredeyse kıkırdayacaktı. Julia gerçeği söylemek istediğini belirtince, Soraya ona bunun çok kötü bir fikir olduğunu anlatmaya çalıştı. Niyeti Gabriel'in zampara şöhretini ve yasa infaz kurumlarıyla geçmişteki sorunlarını ortaya çıkarmaktı.

John gibi o da sözünü dinleyen bir müvekkil bekliyordu, bu nedenle de stratejisinin ayrıntılarını seslendirme zahmetine girişmedi.

Toplantının öncesindeki gece Julia rüyasının ortasındayken, penceresine bir şeyin vurması sesiyle uyandı. Önce kendini hâlâ rüyada sandı. Ses tekrar duyulunca yataktan kalktı, perdeyi çekti. Karşısında, burnunu cama dayamış durumda, Gabriel vardı. Biraz yabani görünüyordu. Gözlerinde panik, başında beresi, sırtında kışlık paltosu, tipinin altında, dizlerine kadar karların içinde durmaktaydı.

Julia hemen pencerenin kilidini açtı, o odaya girerken içeriye dolan buz gibi soğuktan kaçınmak için kenara çekildi. Gabriel pencereyi kapayıp kilitledi, perdeyi de çekti.

"Gabriel, ne yapı..."

Sorusunu bitirmeye fırsat bulamadı. Gabriel onu kollarına alıp ona sımsıkı sarılmıştı. Dudaklarını onunkilere yapıştırırken Julia, viskinin tadından önce kokusunu aldı. Donuyordu Gabriel'in dudakları. Ama ağzıyla dili sıcak ve davetkârdı. Derin öpüşünün ateşi, Julia'nın tenine yayılmaya başlıyordu.

"Sarhoş musun? Ne oldu?"

O bir anlığına geri çekildi, beresiyle paltosunu çıkardı. Ardından hemen onu tekrar kucakladı, buz gibi parmaklarını onun kollarından kaydırdı, pijama ceketinin düğmelerini açıp elini içeri kaydırarak memesini tuttu.

Onu yatağa doğru götürürken bir yandan gömleğini pantolonunun içinden çekiyor, onun pijama ceketinden kurtuluşunu seyrediyor, tüm çıkardıklarını rastgele yere fırlatıyordu. Kaşla göz arasında ikisi de çıplak kalmışlardı. Onu tekrar kollarına çekti, bacaklarını kendi kalçalarına sardı. Soyunup sevişmek için hiç bu kadar acele etmemişlerdi.

Kapalı kapıya yürüyüp Julia'nın sırtını oraya yasladığında hareketleri hızlandı, umutsuzlaştı. Soğuk parmakları onun teninde gezerken dudakları memesine kapanmıştı.

Julia çığlık atmaya başlamıştı bile. Onun sözsüz telaşı karşısında kelimesiz kalmıştı.

Birkaç saniye sonra, vücutları arasındaki sıcaklık farkı dikkatini çekti. Sert, soğuk göğsü onun yumuşak, sıcak kıvrımlarına bastırıyordu. Gabriel'in parmak uçları Julia'nın hazır olduğunu hissedince birleştiler, öncül zevkin içinde Gabriel yüzünü onun boynunun oyuğuna gömdü, üst bedeni onun tenini hissedip hafifçe gevşedi. Vücutları arasında ne mesafe, ne de hava vardı.

Julia sevdiği insanla tek vücut olunca keyifle inledi, elleri hemen onun omuzlarından kalçalarına kaydı, onu kendine daha çok çekerek cesaretlendirdi.

Utanç duymayan seslerin, gürültülerin ahenksizliği sarmıştı odayı. Kelimelerin olmaması o sesleri, Julia'nın sırtının kapıya ritmik vurmalarını daha da hayvani kılıyordu.

Birleşmeleri sesli ve hızlıydı, belki şimdiye kadar yaşadıkları en yoğun fiziksel birleşmeydi. Floransa'daki duvar seksini bile aşmıştı. Çok geçmeden birlikte mutluluğa ulaştılar, yürekler çarpar, kanlar pompalanırken, birbirlerine sarılıp çığlık attılar. En sonunda da Julia'nın dar yatağına paçavra gibi yığıldılar.

Gabriel onun üzerindeydi ama Julia onun kıpırdamasına izin vermiyordu. Gabriel hafif kayıp ağırlığının bir kısmını şilteye vermeye çalıştıysa da aslında bu ten tene yakınlığı bozmayı o da istemiyordu.

Julia onun saçlarını okşadı, onu ne kadar çok sevdiğini söyledi, o da burnunu onun boğazına gömüp kokusunu içine çekti. Julia, içki içmeye ihtiyacı olmadığını, onun yerine kendisiyle konuşabileceğini fısıldadı.

Gabriel içini çekti. "Seninle konuşuyorum," diye fısıldadı o da. Bir yandan omzuna öpücükler yağdırıyordu. "Sen dinlemiyorsun."

Julia itiraz edecekken Gabriel onun ağzının içini yoklamaya koyuldu. Gabriel onu bir kere daha kendisiyle birleşmeye hazırlarken konuşmalar kesildi.

Julia ertesi sabah uyandığında, evin içi sessizdi. Aslında misafirinin gerçek olduğuna işaret edebilecek yalnızca kilitlenmemiş pencere, bir de vücuduna ve yatağına sinen o koku, Gabriel'in ve seksin kokusu kalmıştı.

Evi dolaşıp bir not aradı. Bir mesaj, herhangi bir şey. Yoktu. E-posta bile yoktu. Benliğine sinsi bir korku duygusu yayıldı.

∞

Julia ertesi sabah, Soraya'nın tavsiyelerini dinleyip saçlarını salınık bırakmıştı. Böylesi onu tatlı ve masum gösteriyordu. Saat tam on birde avukatıyla toplantı odasının dışındaki koridorda buluştu.

Gabriel'le John daha önce gelmişlerdi. Duvara dayanmış, aralarında alçak sesle, telaşlı telaşlı konuşuyorlardı. İkisi de koyu renk takım elbiseler, beyaz gömlekler giymişlerdi. Ama benzerlik o noktada sona eriyordu. Gabriel papyon kravat takmıştı. Kravatın yeşil rengi gözlerinin mavisiyle kontras oluşturuyordu.

Julia'yla bir an göz göze geldi, ama o süre, Julia'nın ondaki kaygıyı görmesine yetti. Ona gülümsemedi, işaretle yanına da çağırmadı. Aralarındaki mesafeyi korumaktan memnun görünüyordu.

Julia'nın içinden onun yanına gitmek geliyordu ama Soraya onu çekti, kapının hemen yanındaki alçak banka oturttu. Birdenbire kapı açıldı, iri yarı, öfkeli görünümlü bir rugby oyuncusu koridora çıktı.

"Paul?" Julia ayağa kalktı.

Paul şaşırarak durdu.

"Julia? İyi misin? Bana, doğru olmadığını söyle..."

Cümlesinin ortasındayken, yaklaşıp Julia'nın arkasında durmakta olan Soraya'yı gördü. İkisine bakarken gözleri önce bir soru ifadesiyle açıldı, sonra kısıldı. Alçak sesli küfürler savurarak ikisinin yanından geçip uzaklaştı.

"Paul?" diye seslendi Julia arkasından ama o hızla merdivenlerden inip gözden kayboldu.

Soraya "Onu tanıyor musun?" diye sordu.

"Bir arkadaş."

"Sahi mi?" Soraya inanamamış gibiydi.

Julia dönüp onun yüzüne baktı. "Neden? Sen tanıyor musun?"

"Geçen yıl müvekkillerimden biri aleyhinde şikâyette bulunmuştu. Dekanla o zaman düşman olduk."

Soraya'nın bu açıklamasının, Julia'nın beynine ulaşabilmesi bir anlık bir süre gerektirdi. Ama sonunda ulaştığında, Julia yavaşça banka oturdu.

Soraya, Profesör Singer'ın avukatı mı? Ben neye bulaşmışım?

Bu sorunun cevabı gecikmek zorundaydı. Dekanın asistanı Meagan, jürinin Bayan Mitchell'la Profesör Emerson'ı birlikte dinlemek istediklerini anons ediyordu.

Avukatlarıyla kısaca birkaç kelime konuştuktan sonra, Gabriel'le Julia odaya girdiler, arkalarından onları John'la Soraya izledi. Orta yolun iki yanına yerleştiklerinde, Doktor Aras derhâl konuşmaya başladı, kendini ve diğer komite üyelerini tanıttı: Profesör Yata Chakravartty ile Profesör Robert Mwangi.

"Doktor Tara Chakravartty, Çeşitlendirme Başkan Yardımcısı." Profesör Chakravartty Hint asıllı, ufak tefek, çok güzel bir kadındı. Kara gözleri, uzun, düz, siyah saçları vardı. Siyah tayyör giymiş, boynuna turuncu bir eşarbı fular gibi bağlamıştı. Julia'ya gülümsedi, ara da kaşlarını çatıp David'e bakarak ciddi oturmasını sürdürdü.

"Doktor Robert Mwangi, Öğrenci İşleri Başkan Yardımcısı." Profesör Mwangi Kenya asıllı Kanadalıydı. Tel çerçeveli gözlük takmış, önden düğmeli düz gömlek giymiş, cekete, kravata gerek görmemişti. Dört erkek arasında en gayriresmî giyimlisi oydu. En dost canlısı olanın da o olduğu belli oluyordu. Julia'ya gülümsedi, Julia da ona gülümsedi.

Dekan açılış sözlerine devam etmekteydi.

"Bayan Mitchell, Profesör Emerson, bugün neden burada bulunmanız gerektiği, mektupla sizlere bildirilmişti. Bayan Mitchell, aleyhinizdeki akademik davranış ihlali konusunda Profesör Picton'la, Bayan Peterson'la, Bayan Jenkins'le, Profesör Jeremy Martin'le ve Bay Paul Norris'le konuştuk.

"Soruşturmalarımız sırasında ortaya birtakım gerçekler çıktı. Birden fazla tanık tarafından onaylanan gerçekler." Dekan, Gabriel'e bakıp dudaklarını büzdü. "Bu nedenle İdare, bu komiteyi, soruşturmayı daha derinliğine incelemekle görevlendirdi.

"Ortaya çıkan gerçekler aşağıdaki şekildedir: Birincisi, Bayan Mitchell ile Profesör Emerson arasında, 2009 Ekim'inin yirmi sekizinde veya o dolaylarda, lisansüstü semineri sırasında, kişisel vurgular taşıması muhtemel bir tartışma yer almıştır.

"İkincisi, 30 Ekim veya dolaylarında, Profesör Picton, Bayan Mitchell'in yüksek lisans tezinin yöneticiliğini, Profesör Emerson'ın ısrarıyla kabul etmiştir. Profesör Emerson daha sonra Profesör Martin'i bu değişiklikten haberdar etmiştir. Profesör Emerson bu değişimin gerekli olduğunu çünkü olayda çıkar çatışması olabileceğini, zira Bayan Mitchell'in kendi ailesinin bir dostu olduğunu söylemiştir. Bölümde gerekli evrak düzenlenerek kasım ayında bu değişiklik geçerli olmuştur.

"Üçüncüsü, 10 Aralık'ta Profesör Emerson, İtalya'nın Floransa kentinde bir konferans vermiş, o konferansta kendisine Bayan Mitchell eşlik etmiştir. Konferans sonrasında kendisi Bayan Mitchell'i nişanlısı olarak tanıştırmıştır. Bu gerçekler yazılı ve resimli medyaca onaylanmış, ayrıca konferansta bulunan Profesör Pacciani tarafından da teyit edilmiştir." Dekan bir e-posta basımı olan kâğıdı havaya kaldırarak gösteriyordu.

Gabriel, Pacciani'nin adını duyunca bakışları kararı, soluğunun arasından bir küfür mırıldandı.

Dekan, bakışlarını Gabriel'e odakladı. "Bayan Mitchell sizi kendisiyle bir aşk ilişkisine girmek üzere taciz etti mi?"

Julia neredeyse sandalyesinden düşecekti.

Bütün gözler Gabriel'in üzerindeydi. Gabriel'in rengi kararıyordu. Avukatı kulağına hırsla fısıldamaya başlamıştı, ama o, elinin bir hareketiyle onu itip cevap verdi.

"Kesinlikle hayır."

"Pekâlâ. Hâlihazırda Bayan Mitchell ile bir aşk ilişkisi içinde misiniz?"

"Doktor Aras, burada hiçbir kural ihlali kanıtı göstermediniz. Tek sunduğunuz, yoruma açık bir tarihler sıralaması ve İtalya basınının bir dedikodu gazetesi. Müvekkilime baskı yapmanıza izin veremem." John yakınmaya başlamıştı.

"Eğer müvekkilinizin saklayacak bir şeyi yoksa sorularımıza cevap vermesi gerekir. Sizinle öğrenciniz arasındaki aşk ilişkisi ne zaman başladı, Profesör Emerson?"

Daha John ağzını açamadan, Profesör Chakravartty sesini yükseltti. "Bu çeşit sorgulamaya itirazım var çünkü aynı bölümdeki profesörlerle öğrenciler arasındaki ilişkiler rızaya dayalı olamaz. Bu itirazımın kayda geçmesini istiyorum."

Dekan, asistanı Meagan'a başıyla işaret etti, Meagan gerekli notları hızla dizüstü bilgisayarına kaydetti. "Kaydedildi," diye pufladı dekan. "O konuyu az sonra konuşacağız. Profesör Emerson?"

"Saygılarım baki ama Doktor Aras, müvekkilim varsayımlara ve mülahazalara cevap vermek zorunda değildir. Belki Bayan Mitchell farklı görüşte olabilir." John, Soraya'ya sinsi bir bakışla baktı, sonra jüri üyelerine gülümsedi.

"Pekâlâ. Bayan Mitchell?

Soraya önce John'a ters ters baktı, sonra komiteye döndü.

"Müvekkilim daha şimdiden, bir başka kız öğrencinin şikâyeti nedeniyle dekanın ofisi tarafından taciz edici bir tecrübeye maruz bırakılmış, kendini ciddi ama tümüyle iftiradan oluşan bir iddiaya karşı savunmak zorunda kalmıştır. Kendisine yöneltilen duygusal travma nedeniyle, sizden sorularınızı Profesör Emerson'a yöneltmenizi rica ediyorum. Tez yöneticiliğini Profesör Picton'a devreden kendisidir, formlarda onun imzası vardır ve bizim bu konuda söyleyecek başka sözümüz yoktur."

Julia itiraz etmek üzere Soraya'nın kulağına eğildi, ama Soraya elini sallayarak onu durdurdu.

Julia dişlerini kenetledi.

"Ah. Ortaya klasik bir mahkûm ikilemi çıkıyor. Acaba bu ilerlediğiniz yolun sonuyla ilgili herhangi birinizin bir fikri var mı?" Doktor Aras boğazını temizledi. "Size avukatlarınızla konuşmanız için kısa bir süre verebilirim, Bayan Mitchell ve Profesör Emerson, ama sorularımıza hızlı ve doğru cevaplar vermenizi istiyorum.

"Herhangi bir ifade verilmezse, kararı toplayabildiğimiz kanıtlara dayanarak kendimiz verme hakkımızı muhafaza ediyoruz. Sonrasında, eğer tavsiyemiz o yöndeyse, dosyayı suçlamaların yapılması için İdareye devredeceğiz." Dekanın sesi soğuk ve duyarsızdı.

"Aynı bölümdeki profesörlerle öğrenciler arasındaki ilişkilerin rızaya dayalı olamayacağına dayanarak, Profesör Emerson'dan izin isteyerek Bayan Mitchell'la konuşmamızı teklif ediyorum." Profesör Chakravartty, Julia'ya anlayışlı bir ifade yöneltti. "Buranın güvenli bir ortam olduğu konusunda size güvence vermek istiyorum. Bize açıklayacağınız hiçbir şeye dayanarak İtalyanca Araştırmaları Bölümünden size misilleme yönlendirilmeyecektir. Eğer cinsel taciz mağduru olmuşsanız, size yardım edebiliriz."

Tara'nın anlayışlı ifadesi, Gabriel'e baktığında hızla tiksintiye dönüştü.

Julia hızla ayağa kalktı. "Ben Profesör Emerson tarafından tacize uğramadım."

Soraya koluna sarıldığında, Julia ona aldırış etmedi. Soraya da ayağa kalkmış, onun sözünü kesmek için uygun zamanı bekliyordu.

Gabriel heyecanla başını iki yana sallamaya başlamıştı ama Julia onu görmüyordu. Gözünü jüri üyelerine dikmişti.

"Ben öğrenciyken ilişkimiz yoktu. Şimdiki ilişkimiz de rızaya dayalıdır."

Oda bir an sessizdi. Ardından bu sessizlik, jüri üyelerinin kalemlerinin önlerindeki kâğıtlar üzerinde oynamasıyla bozuldu.

Dekan koltuğunda arkasına dayandı. Yüzünde hiçbir şaşkınlık yoktu.

Julia bir şeylerin fena hâlde ters gitmekte olduğunu ilk olarak o anda fark etti. Yavaşça otururken, Soraya'nın kulağına fısıldayan sesine aldırmadan dönüp Gabriel'e baktı. O dosdoğru karşısına bakıyordu ama Julia, onun kendi bakışını hissettiğini biliyordu. Çenesinin kasılmasından belliydi. Gabriel kollarını öfkeyle göğsünde kavuşturdu, gözlerini dekana, sokmaya hazır bir kobra gibi dikti.

"Teşekkür ederim, Bayan Mitchell. Demek ilişki bir aşk ilişkisi." Doktor Aras önce Gabriel'e baktı, sonra yine Julia'ya döndü.

"Soruma bu kadar açık cevap verdiğinize göre, izninizle ikinci bir soru sorayım. Profesör Emerson'la birlikte gideceğinizi bildiğiniz İtalya yolculuğu için uçak biletinizi ne zaman aldınız?"

Julia, dekana boş boş baktı.

"Herhâlde biletlerin sekiz Aralık'tan önce rezerve edilmiş olması gerekir, bu da tarihi sömestir içine getiriyor. Demek ki sizin notunuzu vermeden önce, İtalya'ya onun misafiri olarak gitmeyi aranızda konuşmuş olmalısınız. Bu durum profesör-öğrenci ilişkisi açısından problemli olmuyor mu?"

Julia cevap vermek üzere ağzını açarken Soraya araya girdi.

"Saygılarımla, Doktor Aras, siz varsayımlara giriyorsunuz."

"Aslında Bayan Harandi, ortadaki koşulların mantıklı bir sonucuna işaret ediyorum." Dekanın dudakları belirgin biçimde incelmişti. "Ayrıca, müvekkilinizin şimdiden yalan bir açıklama yaptığını hatırlatırım. Geçen sömestir Profesör Emerson'la bir ilişkisi olmadığını söyledi. Sömestir biter bitmez ilişkinin sihir gibi başlayıverdiğine mi inanmamız gerekiyor?"

Julia içine sesli bir soluk çekti, sesi duvarlardan geri yankılandı. Orta yolun öbür tarafında Gabriel'in kaygıları, yumruklarını sıkıp sıkıp bırakmasından, ellerini iki yanına saklamaya çalışmasından belli oluyordu.

Dekan konuşmaya başlarken, sözünü bu sefer Profesör Mwangi kesti. "Bayan Mitchell, bu noktada size yalan beyanda bulunmanın cezasını ve bu üniversitenin yakınlaşmama politikasını hatırlatmak isterim." Sakin ve anlayışlı sesi, dekanın sabırsız sertliğiyle bir çelişki oluşturmaktaydı.

"Yalan beyan, okuldan çıkarılmaya ya da ciddi yaptırımlara yol açar. Yakınlaşmama politikasının ihlali, son sömestir seminerlerindeki akademik konumunuzu sıkıntıya sokar." Önündeki kâğıtlardan bazılarını kıpırdattı.

"Kasım başına kadar tezinizi Profesör Emerson'ın danışmanlığında yazıyordunuz, bu da İtalya seyahatinizden yaklaşık bir ay kadar önceydi. Bütün sömestir boyunca onun Dante seminerine kayıtlıydınız ve sonunda size not olarak 'A' verildi.

"Yakınlaşmama politikası, öğrencileri profesörler tarafından istismar edilmekten ve haksız not verme olasılıklarından korumak için konulmuştur. Eğer Profesör Emerson'ın sınıfından çıkmış olsaydınız, bugün burada olmayacaktık. Ama o sınıfta eğitime devam ettiğinize göre, bir sorunumuz var demektir."

Profesör Mwangi önünden bazı kâğıtları alıp Meagan'a uzattı. Meagan alıp Julia'ya ve Soraya'ya götürdü. Soraya kâğıtlara göz gezdirirken Julia'nın gözleri korkuyla açılmıştı. Tekrar Gabriel'e doğru baktı, ama o kendisine bakmadı.

"Profesör Martin bu komiteye verdiği ifadede, Profesör Emerson'ın Dante seminerindeki notunuzu Profesör Picton'un vermesine dair bir şey söylediğini hatırlamadığına işaret etti. Kayıt Ofisi de notu Profesör Emerson'ın online notlandırma sistemiyle gönderdiğini bildirdi. Burada o elektronik belgelerin tarihli kopyaları var... şimdi size verilmiş bulunuyor."

Soraya'nın sesi, Julia'nın içinde bulunduğu şoku ikiye böldü. "Doktor Mwangi, bu notlar elimize yeni geçtiğine göre, müvekkilimle konuşmak için kısa bir süre rica ediyorum.

"O süre geçti Bayan Harandi, çünkü müvekkiliniz şimdiden yalan beyanda bulundu." Dekanın sesi sertti.

Profesör Chakravartty araya girdi. "Aynı kanıda değilim. Bayan Mitchell bir baskıya uğrayıp uğramadığını değerlendirebilecek konumda olmayabilir. Eğer taciz mağduru ise, verdiği herhangi yalan beyan kesinlikle bağışlanabilir."

"Dante seminerindeki çalışmamın notunu Profesör Picton verdi. Bu anlaşmazlığı eminim kendisi çözebilir." Julia'nın sesinde yeni beliren inatçı ton, o sesin titremesiyle çelişkiliydi.

Meagan'ın tereddütlü sesi birdenbire duyuldu. "Dekan Aras, böldüğüm için özür dilerim, ama şu anda Profesör Picton'dan bir e-posta almış bulunuyorum." Dekana doğru yürüyüp dizüstü bilgisayarını onun önüne koydu.

Dekan ekrana hızla göz gezdirdikten sonra, elini sallayarak Meagan'ı yerine yolladı.

"Görünüşe göre Profesör Picton sizin hikâyenizi onaylıyor, Bayan Mitchell."

Soraya sandalyesinde öne eğildi. "O hâlde bu tüm sorunları çözmüş oluyor. Saygılar baki olmakla birlikte, komiteden soruşturmaya son verip bu konuyu kapatmasını rica ediyoruz. "

"O kadar acele etmeyin, Bayan Harandi." Profesör Mwangi'nin merak dolu gözleri Gabriel'le Julia arasında gidip geldi. "İlişki gerçekten rızaya dayalıysa, Profesör Emerson neden avukatının arkasına saklanıyor?"

John'ın sesi küçümseyiciydi. "Tek yaptığınız bize varsayımlar ve hayaller sunmak oldu."

"Kanıtlar konusunda kendi sonuçlarımıza varma hakkımız var. Buradaki sayın meslektaşlarımı bilemem ama benim fikrime göre müvekkilinizle Bayan Mitchell geçen sömestir bir ilişki içindeydi. Bu da yakınlaşmama politikasının ihlal edildiğini, Bayan Mitchell'in de yalan beyanda bulunduğunu gösteriz."

John ayağa kalktı. "Eğer bu komite bu şekilde devam edecekse, o takdirde Toronto Üniversitesinin Fakülte Derneğini ve Kanada Üniversite Eğitmenleri Derneğini devreye sokar, tüm yasal yollara başvurabiliriz. Jüri üyelerini müvekkilime hakaret etmeme konusunda uyarmak isterim."

Dekan elini havada salladı. "Oturun. Tehditlere cevap vermeyiz."

John oturuncaya kadar bekledi, sonra elindeki kalemi masaya fırlattı, gözlüğünü çıkarıp kalemin yanına koydu.

"Burada bir buz dağına çarpmış gibi göründüğümüze göre, belki de bu oturumu yeni araştırmaların sonuçları gelinceye kadar ertelemek en iyisi olur."

Gabriel dişlerini kastı. Bu ertelemelerin, Julia'nın Harvard'a kabulünü tehlikeye sokacağını biliyordu.

Profesör Chakravartty konuştu. "Oturumu ertelemeden önce, bence Bayan Mitchell'a hikâyesini Profesör Emerson'ın bulunmadığı ortamda anlatma fırsatı verilmesi gerekir. " Julia'ya doğru bakarak başını eğdi.

"Profesör Emerson güçlü bir insan. Belki de, Bayan Mitchell, kendi konumunuzdan emin olamadığınız için bundan yararlanmak istemişsinizdir. Şu anda belki ilişkinin rızaya dayalı olduğuna inanıyor olabilirsiniz, ama baştan beri hep öyle mi hissettiniz? Birden fazla sanık, kendisinin geçen sömestir size çok sert davrandığını söyledi."

John ayağa fırladığında neredeyse özür diler gibiydi. "Bu olmayacak şey! Doktor Aras, müvekkilim jüri üyelerinden biri tarafından hakarete uğrarken orada öyle oturacak mısınız? İtirazımın kayıtlara geçmesini istiyorum, ayrıca Doktor Chakravartty'nin profesyonellik dışı davranışının da kayıtlara geçmesini istiyorum."

Julia alçak sesle "Profesörün kalmasını istiyorum," dedi.

"Pekâlâ." Profesör Chakravartty'nin sesi yumuşadı. "Eminim bu durum stresli ve akıl karıştırıcıdır. Ama bilmeniz gerekir ki komitemiz, Profesör Emerson'a yolladığınız bir e-postada kendisinden sizi taciz etmekten vazgeçmesini istediğinizi biliyor. Bir kere daha tekrarlamak istiyorum, biz burada gerçeği öğrenmek için bulunuyoruz."

Oda sisli görünmeye başlarken Julia gözlerini kırpıştırdı. Suyun altındaymış gibi kulağına boğuk sesler saldırmaktaydı. Profesör Chakravartty'nin söylediği şeyin anlamı buzdan bir parmak gibi teninden kayarken her şey yavaşladı... özellikle de aklının işleyişi yavaşladı.

Meagan birtakım sayfaları John'a ve Soraya'ya verdi.

John kâğıtlara hızla baktı, bir yana fırlattı. "Müvekkilime yolladığınız belgelerde adı geçmeyen kâğıtlarla bizi şaşırtmanız tamamen usul dışıdır."

"Burası bir mahkeme değil; yalnızca bir soruşturma oturumu. Biz bilgi açıklığı kurallarıyla bağlı değiliz, Bay Green. Profesör Chakravartty, devam edebilirsiniz." Dekan sandalyesine yaslandı, tüm dikkatini Tara'ya yöneltti.

"Profesör Emerson hakkında taciz şikâyetinde bulunmadığınızı biliyorum. Ama vakit geçmiş sayılmaz. Eğer isterseniz, kendisini odadan çıkarabilir, konuyu öyle tartışabiliriz."

John başını iki yana salladı. "Müvekkilim, Bayan Mitchell'a yönelik cinsel veya başka türlü, her çeşit tacizi kesinlikle reddediyor. Eğer birisi tacizden sorgulanacaksa, o, bütün bu pisliği başlatan Christa Peterson olmalı."

"Bayan Peterson eylemlerinin hesabını verecektir, o konuda kaygılanmayın." Profesör Mwangi'nin sesi sakin ve netti. "Bayan Mitchell, bu e-posta haberleşmesi benim de ilgimi çekiyor. Profesör Emerson'a, 'Beni taciz etmekten vazgeçin,' diyorsunuz. Bu ifadeyi hangi bağlamda kullandığınızı anlatabilir misiniz?"

"Bir hataydı." Julia'nın sesi alçaktı ama odada yankısı büyüktü.

"Bir hata mı?" diye üsteledi Profesör Chakravartty.

"Bir... anlaşmazlığımız olmuştu. Taciz kelimesini kullanmamalıydım. Öfkeliydim. Aslında onu demek istememiştim."

Soraya kulağına fısıldamaya başladığında Julia ondan uzaklaştı. Ellerini ovuşturuyordu.

"Taciz yoktu. O yüzden şikâyette bulunmadım."

Profesör Chakravartty, Julia'ya kuşkuyla baktıktan sonra dekana döndü. "Ben bu oturumu ertelemeyi teklif ediyorum. Diğer tanıklara sormak istediğim bir sürü cevapsız soru daha var. Ayrıca Bayan Mitchell'la, daha az düşmanca bir atmosferde konuşmak istiyorum." Öfkeli bakışları yine Gabriel'e döndü.

John itiraz etti. "Bayan Mitchell yorumu reddetti. Müvekkilime karşı şikâyette bulunmamış. Üniversitenin cinsel taciz politikasının onuncu maddesi, böyle bir şey yapmaya zorlanamayacağını söylüyor. Devam edebilir miyiz?"

Dekan terslendi. "Bu oturumu nasıl yöneteceğimi bana sizin söylemenize ihtiyacım yok, Bay Green. Önümüzdeki durumla ilgili ihtiyaç duyduğumuz her konuyu incelemek için istediğimiz kadar zaman harcayabiliriz."

Dekan, diğer jüri üyelerine yaklaşmaları için işaret etti, fısıldaşmaya koyuldular. Ertelemenin adı geçtiğinde Julia'nın yüreği hızlı hızlı çarpmaya başlamıştı. Korku dolu gözlerini Gabriel'e sabitledi. Onun yüzü kızarmış durumdaydı.

Birkaç dakika sonra dekan gözlüğünü taktı, çevresine bakındı.

"Profesör Chakravartty'nin önerdiği gibi, bu oturumu erteliyorum. Açık sözlü davrandınız, Bayan Mitchell; bu yüzden size teşekkür ederim. Ama siz Profesör Emerson, bize hiçbir şey söylemediniz. Sessizliğiniz bize, tüm diğer tanıklarla yeniden konuşmaktan başka seçenek bırakmıyor. Özellikle bölüm başkanınız Profesör Martine'e sormak istediğim şeyler var.

"Eğer aranızdaki ilişki rızaya dayalıysa, ikiniz de yakınlaşmama politikasını ihlal riskiyle karşı karşıyasınız. Ve siz Bayan Mitchell, ilişkinin gerçekte ne zaman başladığı konusunda muhtemelen yalan beyanda bulundunuz. Beri yandan, profesöre gönderdiğiniz e-postayla,

ifadeleriniz arasında tutarsızlıklar var. Bir de M.P. Emerson bursu söz konusu. Ona da mesajınızda değinmişsiniz.

"Bu soruşturmanın acele bir kararla sonuçlanmasına izin veremem. Bu nedenle, soruşturmalarımızın tamamlanması için bir erteleme yerindedir. Ne kadar işbirliği gösterileceğine göre, bu erteleme birkaç hafta da sürebilir. Tabii eğer ertelemeyi reddedip sorularımıza cevap vermeyi tercih edebilirsiniz." Bu sözlerden sonra dekan, Gabriel ile John'a sert bir bakış yöneltti.

Julia, Gabriel'in gözlerini yumuşuna baktı. Dudakları kendi kendine bir şeyler fısıldıyormuş gibi kıpırdıyordu. Sonra gözleri birden açıldı, Gabriel ayağa kalktı.

"Yeter," dedi.

Altı çift göz öfkeli profesöre döndü, o, jüriye meydan okur gibi bakmayı sürdürdü.

"Ertelemeye gerek yok. İşbirliği yapacağım." Gabriel'in çenesi kasılmış, mavi gözleri pırıl pırıldı.

Julia'nın yüreği yere düşer gibi oldu.

Profesör Mwangi alaycı bir sesle "Görünüşe göre sonunda dikkatinizi çekebildik Profesör Emerson, sizi avukatınızın arkasından çıkarabildik," dedi.

"Böyle bir söz size yakışmadı." Gabriel o sözü kenara itiyormuş gibi elini havada salladı.

Dekan ikisinin arasındaki bakışma maçını yarıda kesti. "Komitenin sorularına cevap vermek istiyor musunuz?"

"Evet."

John şaşkınlığını yenmeyi başardığı an, fırlayıp Gabriel'in yanına dikildi. "Doktor Aras, müvekkilim avukat tutmuş bulunuyor. Onunla görüşmem için bir dakika verebilir misiniz?"

Dekan başını evet dercesine salladı, John çabucak Gabriel'in kulağına fısıldamaya başladı.

Julia ona bakıyor, John'ın söylediklerinden hoşlanmadığını görüyordu. Ağzının, 'hayır, hayır, hayır,' der gibi hareket ettiğini de gördü.

Sonunda Gabriel, cinayet işleyecekmiş gibi bir bakışla John'i defetti. "Her türlü sorulara cevap vermeye hazırım ama Bayan Mitchell odadayken değil. Vermek istediğim cevapların bazıları kişisel niteliktedir ve... çeşitli nedenler o cevapları gizli tutmayı tercih etmeme yol açıyor."

Dekan, Gabriel'i yoğun bakışlarla ölçüp biçti, sonra başıyla isteğini onayladı. "Pekâlâ, Bayan Mitchell, şu an için serbestsiniz ama lütfen binadan ayrılmayın. Çok geçmeden size ihtiyaç duyabiliriz."

Bu sefer Soraya itiraz etti. "Eğer Profesör Emerson'ın niyeti müvekkilimi lekelemekse, önümüzde de yapabilir," dedi.

"Fakülte Derneğiyle yapılan kolektif anlaşma, tüm hukuki usullerde gizliliği şart koşuyor." Dekanın sesi buz gibiydi. Bir an meslektaşlarıyla konuştu, sonra Julia'ya bakıp başını salladı.

"Eğer Profesör Emerson'ın ifadesinde müvekkilinizi suçlu düşürecek bir şey olursa, size itiraz hakkı verilecektir. Bayan Mitchell, sizin durumunuzu ilgilendirmeyen konular gizliliğini koruyacaktır. Bayan Harandi, Bayan Mitchell, şu an için ikiniz de çıkabilirsiniz. Burada hazır bulunmanız gerektiğinde asistanım size haber verecektir."

Soraya başını iki yana sallayarak Julia'yı kolundan tuttu, kapıya doğru çekmeye çalıştı.

Julia inat ediyor, kıpırdamıyordu. "İlişkimiz rızaya dayalıydı. Ne yaptığımı biliyordum ve pişman değilim. Hiç değilim. Bu kirli bir macera değil. Taciz de yok."

Dekan, Profesör Emerson'ın gözlerini ovalamaya başladığını, sessiz küfürler savurmakta olduğunu fark etti.

"Bayan Mitchell, itiraz etme fırsatınız olacak. Şimdi izninizle..."

Soraya, Julia'yı çabucak odadan çıkardı. O çıkmadan önce Gabriel'le göz göze gelmeye uğraştıysa da Gabriel başını eğmiş, gözlerini yummuştu.

Bölüm 24

"Ne?" Profesör Jeremy Martin, ofis telefonuna neredeyse haykırıyordu.

Kampüsün öbür ucunda, dekanın asistanı Meagan daha yüksek sesle konuşabilmek için jüriye arkasını döndü.

"Dekan size Profesör Emerson'la Julianne Mitchell hakkında birkaç soru sormak istiyor, demiştim. Profesör Emerson demin, Julianne'la ilgili olarak bazı üniversite politikalarını ihlal etmiş olduğunu itiraf etti. Hatta kalabilir misiniz lütfen, telefonu kendisine veriyorum."

"Ulu Tanrım," diye soludu Jeremy. Gözlerini, ağzını balık gibi açıp açıp kapıyordu.

"Profesör Martin? Şimdi jüri üyeleri sizinle konuşmak istiyor." Meagan döndü, Dekanla göz göze geldi.

"Geliyorum. Dekana ben gelene kadar bir şey yapmamasını söyle!" Jeremy telefonu çarparak kapattı, hızla ofisinden çıktı, kapıyı arkasından kapamayı bile unuttu. Binadan fırlayıp Queen's Park'ı koşarak geçti, ancak trafikte ezilmemek için durakladı. Komitenin bulunduğu salona vardığında soluk soluğaydı, saçı başı dağılmıştı ve bu duruma fena hâlde canı sıkılıyordu.

Kapıdan içeri dalar dalmaz, "Durun," diye soludu. Kendine gelip nefes alabilmek için eğildi, iki elini dizlerine dayadı.

"Bize katıldığınız için teşekkür ederiz, Profesör Martin." Dekanın sesi alaycıydı.

"Mümkün olduğu kadar... çabuk geldim... Neler oluyor?"

Dekan, asistanına zor durumdaki profesöre bir bardak su vermesi için işaret etti, o da suyu alıp minnetle içti. Suyu içmek, onu Gabriel'i gözleriyle arayıp bulma olanağı vermişti. Gabriel avukatının yanında taş gibi oturuyordu.

Dekan kaşlarını çattı. "Görünüşe göre bölümünüzde işler yolunda değil. Profesör Emerson demin bize, Bayan Mitchell öğrencisiyken peşine düşüp onunla bir aşk ilişkisine girdiğini itiraf etti. Bunu ne zamandan beri bildiğinizi öğrenmek istiyorum."

"Pardon?" Jeremy bir sandalye yakaladı, üstüne çöktü.

"Bize Profesör Emerson'ın Bayan Mitchell'la ilişkisini size bu sömestir açıkladığını ama zamanını tam hatırlamadığınızı söylemiştiniz. Geçen sömestir ilişkileri olduğu hakkında bir fikriniz var mıydı diye merak ediyorum."

Jeremy'nin kaşları çatıldı. Aklı karmakarışık olmuştu. "Ben... ne?"

"Gabriel Emerson, öğrencisinin tez yönetmenliğini ve seminer çalışmalarını Katherine Picton'a devrederek onunla ilişkisini saklamaya çalışmış," diye açıkladı Profesör Mwangi. "Siz bunun hakkında ne biliyordunuz ve ne zaman öğrendiniz?"

Jeremy'nin yüz ifadesi ciddileşti. "İzninizle, burada ben mi yargılanıyorum, yoksa Gabriel mi? Bana Gabriel ile Bayan Mitchell arasında ortaya çıkan durumla ilgili bir iki soru sormak istediğiniz söylendi. Kuşku altında bulunduğuma dair hiçbir işaret verilmedi. Yoksa Fakülte Derneğini haberdar eder, sendika temsilcimi yanımda getirirdim."

Profesör Mwangi ağzını çabucak kapattı.

"Jeremy, savunmaya geçmene gerek yok. Yalnızca Profesör Emerson'ın söylediklerini biraz aydınlatabilir misin, onu merak ediyoruz. Hepsi bu." Dekan, Robert'a susturucu bir bakış yöneltti.

"Zaman meselesine biraz sonra döneriz. Benim merak ettiğim, Bayan Mitchell'ın Profesör Emerson'a gönderdiği bir e-posta. Orada onu tacizle suçluyor, M.P. Emerson bursunu iade edeceğini söylüyor. Bu konuda bize ne söyleyebilirsin?"

Jeremy'nin gözleri Gabriel'e doğru kaydı.

Gabriel'in neden itirafta bulunduğu hakkında hiçbir fikri yoktu; akla uygun da gelmiyordu. Ceza almaması için sessiz kalması daha avantajlı olurdu. İtiraf etmekle, kariyerini dekanın eline teslim etmiş oluyordu. Böyle bir hareket, ancak akademik harakiri olarak tanımlanabilirdi. Üstelik bu itirafıyla Jeremy'yi de güç durumda bırakmıştı. Bu hiç hoşuna gitmemişti. Hem de hiç!

"Böyle bir tacizden hiç haberim yok. İtalyanca Araştırmaları Kürsüsünün başkanı olarak, üniversite politikalarının uygulanmasında kusursuz bir sicilim var."

Meagan'a doğru baktı. "İdari sicilimin de bu sürecin bir parçası olarak kayda geçmesini istiyorum."

Dekan asistanına eliyle işaret etti, Jeremy'nin talebini yerine getirmesine izin verdi.

Jeremy jüri üyelerine baktı. "Bayan Mitchell taciz şikâyetinde bulundu mu?"

Jüri üyeleri başlarını iki yana sallıyorlardı.

"E-postayı görebilir miyim?"

Dekan yine Meagan'a başını salladı, Meagan çabucak Jeremy'ye bir kâğıt uzattı.

Dağılan beynini toparlamak için bir fırsat bulan Jeremy, Gabriel'in vücut dilinden bir şeyler anlamaya, kafasından neler geçtiğini çözmeye çalışıyordu. Ama Gabriel hâlâ ona bakmıyordu. Taş gibi yüzü, sıkılı yumruklarıyla orada öylece oturmayı sürdürüyordu.

"Bayan Mitchell hiçbir zaman şikâyette bulunmadığına göre, bundan ancak fikrini değiştirdiği sonucunu çıkarıyorum. Belki mesajı aceleyle yollamış, düşününce pişman olmuştur. Görünüşe göre davranışları için onu suçlamıyor." Jeremy kâğıdı tekrar Meagan'a verdi.

Profesör Chakravartty "Burs hakkında ne biliyorsunuz?" diye sordu.

Jeremy'nin bakışları dekana döndü. "Dekana bir e-postayla ABD'den iyiliksever bir kuruluşun bağış kurumlarıyla temas ettiğini bildirmiştim. Hangi kuruluştu, adı şimdi aklımda değil. Bölümümdeki en başarılı öğrenciye burs vermek istemişler. Tek bildiğim bu."

"Profesör Emerson'la burs veren kurum arasındaki bağlantı nedir?" diye sordu dekan.

"Jeremy omuzlarını kaldırdı. "Bağlantı yok."

Profesör Mwangi masanın üzerinde iki elinin parmaklarını birleştirdi. "Buna inanmayı zor buluyorum. İsim, bölüm, öğrenci... biraz fazla raslantı. Belli ki Bayan Mitchell burs kurumunu Profesör Emerson'la ilişkilendirmiş. Yoksa neden iade etmekle tehdit etsin?"

Jeremy buruk buruk gülümsedi. "Siz lisansüstü öğrencisiyken hayat nasıldı, hatırlayabiliyor musunuz? Kahveyle, şehriyeyle yaşamak, uykusuz kalmak? Öğrenciler o koşullar altındayken çok garip davranışlarda bulunabiliyorlar. Eminim hepimiz daha kötü durumları da görmüşüzdür."

"Sizi temin ederim..." Bu noktada başıyla Gabriel'in oturduğu tarafı gösteriyordu. "Profesör Emerson'ın burs kurumuyla hiçbir ilgisi yoktu. Bursu veren bendim, nedeni de Bayan Mitchell'ın yüksek lisans sınıfında en başarılı öğrenci olmasıydı. Bağış Kurumundan Tracy ile konuşabilir, evrakına da bakabilirsiniz."

Kürsü başkanının kendisini savunuyor olması karşısında şaşırdığını saklamak için Gabriel'in büyük çaba göstermesi gerekmişti. Oturduğu yerde kıpırdandı, dekanın nasıl cevap vereceğini beklerken parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

"Buna gerek yok." Dekan gözlüğünü çıkardı, saplarından biriyle dalgın dalgın oynadı. "Duyduğunuz gibi Profesör Emerson itiraf etti, Bayan Mitchell'la olan ilişkisinin bütün sorumluluğunu aldı. Onun hassas durumundan yararlandığını, 'her şeyi idare edeceği' konusunda ona söz verdiğini söyledi. Profesör Picton'ı kullanması da Bayan Mitchell'ın bu süreç sırasındaki heyecanı da buna işaret ediyor.

"Profesör Emerson, Bayan Mitchell'a göre daha güçlü konumda olduğuna göre, birden fazla tanık da başlangıçta ona çok sert davrandığını söylediğine göre, ilişkilerinin rızaya dayalı olduğuna inanmıyoruz." O anda gözleri Profesör Chakravartty'nin gözleriyle karşılaştı, o bir zafer edasıyla başını sallayarak onayladı. "Sonuç olarak, zor koşulları düşünerek yalan beyanı affetme ve Bayan

Mitchell'a ilişkin suçlamaları dikkate almama eğilimindeyiz. Tabii siz neden böyle davranmamamız gerektiğine dair bir sebep söylerseniz o zaman durum değişir."

Gabriel, Jeremy ile göz göze geldi, ona öyle sert baktı ki, Jeremy neredeyse yüzünü buruşturacaktı.

"Bayan Mitchell'ın cezalandırılması için bir sebep göremiyorum, hayır," dedi. Bir yandan tedirgin bir tavırla gömleğinin yakasını çekiştiriyordu.

"Bayan Mitchell'ı taciz şikâyetinde bulunmayı yeniden düşünmesi için teşvik edeceğiz. Bunları söyledikten sonra, Profesör Emerson'ın da bize her şeyi anlattığını dikkate alarak, bu konuyu uzatmak niyetinde değilim. Ne var ki, İdareye bölümünüzün incelenmeye alınmasını tavsiye edip etmemekte kararsızım. Bir başka öğrenciniz olan Bayan Peterson'ın karşımıza bir davayla geleceğini biliyoruz. Bayan Mitchell'ın da ona karşı taciz şikâyeti var. Bir tek sömestir içinde, bunlar çok fazla bahtsız olay, Profesör Martin. Neler oluyor bölümünüzde?" Dekan sert bakışlarını Jeremy'ye yöneltmişti.

Jeremy omurgasını doğrulttu. "Ben de sizin kadar şaşkın ve üzgünüm. Ama herhâlde bölümümdeki insanların özel hayatlarına aşırı ilgi göstermediğim için beni suçlayamazsınız."

"Hayır, ama öğrenciler için, özellikle kadın öğrenciler için güvenli bir ortam yaratmanızı bekleriz." Profesör Chakravartty'nin sesi ciddi ve ayıplıyor gibiydi.

Dekan ona doğru başını salladı. "Her şeye rağmen, bölümünüzün kusursuz sicilinin ve saygınlığının farkındayım. Dolayısıyla bu politika ihlalleriyle ilgili olarak ne yapmamız gerektiğiyle ilgili katkılarınızı rica ediyoruz ve biz bunları tartışırken aramıza katılmanız için sizi davet ediyoruz." Dekan, Jeremy'yi bir el işaretiyle yanına çağırdı.

Jeremy boğazını temizledi. "Teşekkür ederim. Önce Profesör Emerson'la kısaca konuşmak istiyorum."

"Verdiği ifade zabıtlara geçti. Meagan size yazılısını verecektir."

"Onun amiri olduğuma göre, kendi sorularımı sormayı tercih ederim. Kürsü Başkanı olarak bana bu hakkı vereceğinizden kuşku duymuyorum."

Dekan kaşlarını çattı. "Pekâlâ. Beş dakikanız var."

Jeremy onu başıyla selamlayıp kapıya yürüdü, Gabriel'in kendini izlemesini bekledi.

Gabriel, John'ın ona eşlik etme girişimini elinin bir hareketiyle durdurdu. Yavaşça eski dostunun yanına yürürken omuzları çökmüş gibiydi.

"Ne halt ettin?" diye tısladı Jeremy. Jüri üyelerine arkasını dönmüştü.

Gabriel de aynı şeyi yaptı. "Toplantıyı askıya alıp geniş soruşturmaya gideceklerdi. Julia, Harvard'daki yerini kaybederdi, ayrıca akademik sahtekârlık ve yalan beyandan ceza alma olasılığı vardı."

"Şimdi neler olacak sanıyorsun? Dekan seni atabilir!"

"İfademi vermeden önce avukatım hoşgörü talebinde bulundu. Dekan kabul etti... suç faaliyetlerinde bulunmamam şartıyla."

Jeremy yüzünü avuçlarıyla ovaladı. "Yani konuşup her şeyi kabullendin mi? Deli misin? Çeneni kapalı tutmalıydın."

"Ve Julianne'ın hayatını mahvetmeliydim, öyle mi? Asla!"

Jeremy meslektaşına upuzun, soğuk bir bakış yöneltti. "Seni kadrodan çıkarabilirler. Atılırsan, hiçbir üniversite sana elini sürmek istemez. Kariyerin biter."

Gabriel'in ifadesi sertleşti. "Umurumda değil."

"Benim umurumda!" diye öfkelendi Jeremy. "En iyi profesörlerimden birini, bir lisansüstü öğrencisi uğruna kaybedemem. Bölümümüze tahsis edilen fonlar habire kesilip duruyor, senin yerini dolduracak birini alamam. Tek bir Dante uzmanımız olması zaten yeterince kötü. Öyle biri olmadan nasıl doğru dürüst bir bölüm yönetirim?"

"O benim sorunum değil."

"Çok değil." Jeremy'nin gözleri ateş saçıyordu. "Sen ve Julianne ve... o Christa, bir darbede benim bölümümü sakatlıyorsunuz. Senin yerine birini almak için izin koparabilsem bile, Christa'nın davası haberi yayılınca, kim gelip benim yanımda çalışmak ister? Julianne'la olan maceranı bir yana koysak bile!"

"O bir macera değil," diye fısıldadı Gabriel inatla. "Dekan tam gizlilik sözü verdi. O yüzden konuştum, söylediklerimin zabıtlara geçmesine izin verdim."

Jeremy başını inanmazlıkla iki yana sallıyordu. "Kafana girmiyor, değil mi? Ben senin dostunum. Patronumun önünde beni aptal durumuna düşürdün. Büyük olasılıkla, neyi ne zaman biliyordum diye beni sorgulayacaklar. Kim bilir kaç komitenin önüne çıkacağım... hatta belki mahkemelerin!"

Gabriel taş gibi "Üzgünüm," demekle yetindi.

"Olman da gerekir. Yamyam bir profesörün, kadın lisansüstü öğrencileri arasında avlanmasına izin vermiş durumuna düştüm. Şansın varmış ki jüride Tara var, Kadın Araştırmaları Kürsüsü Başkanı yok. Seni Kampüsün orta yerine hayalarından çivilerdi."

Gabriel omuzlarını dikleştirdi. "Onlara senin hiçbir şey bilmediğini söyler, sonuçlarına katlanırım."

Jeremy bir adım daha yaklaştı, meslektaşının gözlerinin içine baktı. "Bana aziz palavraları sıkma. Kendi fethini kurtarmak için bir sürü insanın canını yakıyorsun. Şimdi de benim kıçım tehlikede. Seni kovarlarsa, ona ne olacak sanıyorsun?"

"Beni kovmaya çalışırlarsa, onlara dava açarım."

Jeremy iki elini beline dayadı. "İş işten geçmiş olur. Seni kovdukları anda Harvard olayı duyar, Julianne'ın yüksek lisans tezi lekelenir. Hem onun hem benim saygınlığımızı mahvedersin, bölümümdeki tüm diğer profesörlerle öğrenciler de nasibini alır. Senin fırçanla lekelenmiş oluruz." Jeremy başını iki yana salladı. "Nasıl yaparsın bunu bize?"

Gabriel sessizdi. Yumruklarını bir sıkıp bir açıyordu.

Jeremy yüksek sesle bir küfür savurdu, tam döneceği sırada Gabriel onu kolundan yakaladı. "Üzgünüm."

"Özür dilemek için çok geç."

"Ucunun sana ve herkese dokunacağını düşünmedim. İyi düşünemiyordum." Gabriel, yüzünde işkence altındaymış gibi bir ifadeyle durakladı. "Yardım et bize. Lütfen."

Jeremy ona inanmaz bakışlarla baktı. Profesör Emerson öyle panik içinde, öyle çaresizdi ki… bu ifadeyi onun yüzünde daha önce hiç görmemişti. "Onu korumaya çalışmakla çok büyük zararlara sebep oldun. Her şeyi inkâr etmeliydin."

"Dekan ya onu cezalandırırdı ya da soruşturmayı uzatırdı."

"Gelecek yıl yeniden başvururdu."

"Ve hemen reddedilirdi. Soruşturma ne kadar uzarsa, ayrıntılar o kadar ortaya dökülür. Akademik camia küçüktür, sen de bilirsin."

"Elbette bilirim." Jeremy yine başını iki yana sallad' Sen de bir öğrenciyi becermemek gerektiğini bilirsin."

Gabriel'in yüzü kızardı, öne doğru tehditkâr bir adım attı. "Ben onu becermedim."

"Bok, becermedin. Şimdi hepimiz düzüldük."

Gabriel'in burun delikleri açılıp kapandı, öfkeli bir cevabı zor yuttu.

Jeremy, arkadaşına uzun, araştırıcı bakışlarla baktı. "Benim ilk önceliğim, bölümüm. Ama seni ve Julianne'ı mahvolmuş görmek istemem. Yeterince kadın, profesörlerinin elinde çile çekti, sence de öyle değil mi?"

Gabriel sessizdi. Dudaklarını birbirine bastırmıştı.

"Sana yardım edeceğim ama bunu benim yolumdan yapacağız. Anlıyor musun? Her şeyi riske atıp sonra senin yeniden ortalığı karıştırmanı istemiyorum."

Gabriel durakladı, sonra başını evet anlamında salladı.

"Şimdi tek yapabileceğim, dekanı senin etinden bir kilo almak yerine yüz gram almaya razı etmek."

Sonra hiçbir şey söylemeden, odanın ön tarafına yürüdü, jüri üyelerinin konuşmalarına katıldı.

Gabriel başını eğdi, tutuk bir rahatlama soluğu saldı.

Bölüm 25

Meagan hanımları tekrar odaya getirinceye kadar, Julia'nın tırnakları dibine kadar yenmiş, Soraya'nın adrenalini de tavan yapmıştı.

Julia'nın gözleri hemen Gabriel'e döndü, gördüğü şey onu yıktı. Omuzları büküktü, sandalyesinde öne eğilmiş, ellerini iki dizinin arasında kenetlemiş, başını da eğmişti.

Julia ona baktı, onun bunu hissedip kendisine bakmasını bekledi.

Ama o yapmadı.

Profesör Martin, Gabriel'in yanında oturuyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Mutlu görünmüyordu.

"Bayan Mitchell, izninizle hemen konuya girmek istiyorum. Profesör Emerson'ın ifadesinin ışığı altında, affedilmiş bulunuyorsunuz. Sicil ofisine, Profesör Emerson'ın seminerinden aldığınız notun geçerli olduğunu bildireceğiz."

Dekanın bu sözleri üzerine Julia'nın ağzı bir şaşkınlık duygusuyla açıldı.

"Daha fazla mağdur edilmemeniz için elimizden geleni yapacağız." Dekan, Gabriel'e doğru öfkeyle baktı. "Eğer Profesör Emerson herhangi bir şekilde size rahatsızlık verirse, ya da onunla daha önceki ilişkinizden ötürü sorunlarla karşılaşırsanız, lütfen derhâl Profesör Martin'i uyarın.

"Profesör Emerson'a karşı taciz şikâyetinde bulunabilirsiniz, ama bunu, programınızla ilgili son ödevinizi teslim etmenizden itibaren altmış gün içinde yapmalısınız."

Dekan, Soraya'ya doğru başını salladı. "Eminim avukatınız taciz politikasının inceliklerini size açıklayacaktır. Bayan Peterson aleyhine şikâyette bulunduğunuzu biliyorum ama bu oturumun sonuçları dikkate alındığında, sizin de onun da birbirinize karşı şikâyetlerinizi geri çekeceğinizi umuyoruz. Gitmekte serbestsiniz."

Kâğıtlarını karıştırmaya dönmüştü.

"Teşekkür ederim, Doktor Aras." Soraya neşeyle gülümsedi, Tara ile birbirlerine bir baş selamı verdikleri sırada aralarında anlamlı bir bakışma gidip geldi.

"Ben mağdur değilim," dedi Julia inatla.

Dekan gözlüğünün üzerinden ona bakarak "Efendim?" diye sordu.

"Ben mağdur değilim, dedim. Bizim ilişkimiz rızaya dayalı." Gabriel'a bakmak üzere döndü. "Neler oluyor?"

Gabriel gözlerini yerden kaldırmıyordu.

"Bayan Mitchell, komitemiz Profesör Emerson'ın durumunu değerlendirdi." Profesör Mwangi ona yumuşak sesle anlatmaya çalışıyordu. "Ama itirafının ışığında, onu kendi eylemlerinden sorumlu tutuyoruz. Buna sizin huzurunuz da dâhil."

"Benim huzurum onunkine bağlı. O cezalandırılacaksa, o zaman beni de cezalandırın." Komitenin oturduğu masaya bir adım yaklaştı.

Gabriel'in başı kalktı, Julia'ya son derece öfkeli bir bakış yöneltti.

"Bayan Mitchell, üniversitenin üstleri tarafından istismar edilen öğrencilere karşı bir görevi var. Lütfen işimizi yapmamıza izin verin." Profesör Chakravartty'nin ses tonu anlayıştan uzak değildi.

"Bunu birlikte yaptık. O suçluysa, ben de suçluyum."

"Şart değil."

"O hâlde onun neler söylediğini bilmek istiyorum! Cevap verme fırsatı tanıyın bana." Julia jüri üyelerinin yüzüne birer birer, umutsuz bakışlarla bakıyor, içlerinden birinin yumuşamasını bekliyordu.

"Profesör Emerson sizinle, öğrencisi olduğunuz sırada uygunsuz ilişkiye girdiğini itiraf etti. Profesör Picton da seminer notunuzu kendisinin verdiğini ve tezinizi yönetmekte olduğunu ifade etti. Dolayısıyla kendisine iyi niyetle davranacağız. Meğerki siz tersini söyleyip ısrar edesiniz."

"Elbette itiraz ediyorum! Onu bırakmanızı istiyorum!"

Jüri üyeleri başlarını iki yana salladılar.

"Neden bana değil de ona inanıyorsunuz? Öğrenci benim. Benim ifademe daha fazla ağırlık vermeniz gerekir. O beni incitmedi. Bana inanmak zorundasınız!" Julia giderek umutsuzlaşıyordu. Ağlamanın eşiğine gelmişti.

"Bayan Harandi, müvekkilinizi kontrol ediniz." Dekanın tedirgin sesi birdenbire yükselmişti.

Julia jüri masasına biraz daha yaklaşarak "Lütfen," dedi. "Bana inanmak zorundasınız. Bırakın onu!"

"Sizden ve tüm ilgili taraflardan bir gizlilik anlaşmasına imza atmanızı isteyeceğiz. Bu hem sizin korunmanız için hem de bu soruşturmanın dürüstlüğü açısından önemli. Bir kere daha söylüyorum, eğer yine sorunlarınız olursa, Profesör Martin'e haber vereceksiniz." Dekan, Soraya'ya başını salladı.

"Gel, Julia." Soraya onu kolundan çekiyordu ama boşunaydı. "Fikirlerini değiştirmeden gidelim."

"Gabriel, ne oldu?"

Julia ona doğru bir adım attı, ama çizmesinin sivri topuğu halıya takılınca devrildi, dizleri üzerine çöktü.

Sonunda gözleri Gabriel'in gözleriyle buluşabilmişti. O koyu mavi gözlerin soğuk ve boş baktığını görünce yavaşça içine bir soluk çekti. Gabriel başını tekrar eğdi.

Julia'nın damarlarındaki ateş bir anda buza dönüştü.

Bölüm 26

"Danimarka ülkesinde bir şeyler kokuşmuş."[5] Soraya kadınlar tuvaletinde tezgâha dayandı, müvekkilinin bir sandalyeye çökmüş hâlde ağlayıp durmasına baktı. Cebinden akıllı telefonunu çekti, e-postalarına göz attı, sonra lanet olası aleti yine çantasına tıktı.

"Ben John'ı tanırım. Planı herhâlde hiçbir şey söylememek, sonra dava açmaktı. Her şeyin senin suçun olduğunu iddia edecek, Gabriel'i savunmasını buna dayandıracaktı. Bu çeşit bir sonuca asla razı olmazdı."

Soraya müvekkiline sert gözlerle baktı. "Bildiğin bir şey var mı? Gabriel'in duyulmasını istemediği bir sır? Ona çok zarar verecek bir şey?"

Julia hararetle başını iki yana salladı. Gabriel'in uyuşturucu kullanması da sınırsız çapkınlıkları da geçmişte kalmıştı. Profesör Singer'la olanlar da öyleydi. Tabii Boticelli baskılarıyla ilgili karaborsa olayı vardı, ama onu hiç kimseye, asla söylemezdi. Hele Soraya'ya, hiç.

"İyi düşün?" Avukatın gözleri kısılmıştı.

"Hiçbir şey yok." Julia burnunu çekti, tuvalet kâğıtlarıyla sildi.

Soraya uzun siyah saçlarını arkaya savurdu. "O zaman senden de bazı sırlar saklıyor olmalı. Seninle uygunsuz ilişkisini itiraf etmekten fazla neyin ona zarar verebileceğini düşünemiyorum. Bana aralık ayına kadar onunla yatmadığını söyledin sanıyordum."

"Bu doğru."

5 W. Shakespeare: Hamlet

"O hâlde neden onlara sen öğrenciyken birlikte olduğunuzu söyledi?"

"Onu kovmuşlar mıdır sence?" Julia konuyu değiştiriyordu.

"Hayır." Soraya soluğunu sesli biçimde saldı. "Emerson kadroda. Odadakilerin vücut dilinden anlaşıldığına göre, Kürsü de onu destekliyor. Ama belli olmaz. David çok dikine bir piçtir."

"Sence Gabriel beni korumak için yalan söylemiş olabilir mi?"

Soraya üstten bakan gülümsemesini belli etmemeye çalıştı. O anda gülümsemek uygun olmazdı. "İnsanlar bencildir. Kendini koruyordu o... ya açığa çıkmasını istemediği bir sırrı vardı ya da itiraf ederek hoş görülmeyi sağlamak istedi. Gabriel serkeşleşti, John'ın suçlamalara karşı mücadele etmesine izin vermedi. Yoksa hâlâ koridorda bekliyor olurduk."

Julia kalkıp musluğa yürüdü, ellerini ve yüzünü yıkadı, doğru dürüst bir görünüme bürünmeye çalıştı.

Soraya başını iki yana salladı. "Duygusuz davranmak istemem ama bence gerçekten gözyaşlarını ona ziyan etmemelisin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Öteki kadınlarına göre eminim sen ilginç bir değişiklik oldun. Ayrıca, eminim onunla yatman ve çeneni kapalı tutman için sana güzel şeyler söylemiştir. Ama onun gibi erkeklere güvenilmez. Hiç değişmezler." Julia'nın yüzündeki dehşet ifadesini görünce hızla devam etti.

"Bunu söylemeyecektim ama bir arkadaşım onunla bir iki kere görüşmüş. Bir yıl önce bir kulüpte karşılaşmışlar, tuvalette yiyişmişler.

"Geçen sonbaharda bir gün durup dururken telefon etmiş, bir kere daha buluşmuşlar, sonra da bir daha ondan haber çıkmamış. Sanki yeryüzünden silinip yok olmuş." Soraya, Julia'nın tepkisini ölçüyordu. "Böyle biriyle olmayı neden isteyesin ki? Herhâlde seninleyken de bir sürü başka kadınla iş pişiriyordu."

"Onu tanımıyorsun. Yargılamaman gerekir." Julia'nın sesi oldukça saldırgandı.

Soraya omuz silkmekle yetindi, dönüp çantasında rujunu aradı.

Julia gözlerini yumdu, içine derin bir soluk çekti, bu yeni bilgileri kafasında işlemeye çalıştı.

Gabriel'le sonbaharda yakınlaşmaya başladık. Bana çiçekler, e-postalar yollarken bir başkasıyla mı buluşuyordu? Paulina konusunda bana yalan mı söylüyordu?

Julia neye inanacağını bilemiyordu. Kalbi ona, Gabriel'e inanmasını söylüyordu ama… Soraya'nın yüreğine bir kuşku tohumu ektiğini de reddedemezdi.

Koridora çıkıp merdiven başına yürüdüler, oradan kurtulmaya çalıştılar.

John'la Gabriel de aynı şeyi yapıyordu. İkisi de mutlu görünmüyordu.

"Gabriel!" diye seslendi Julia.

John dönüp ona öfkeyle baktı. "Gel, gidelim Gabriel. Onunla birlikte görülemezsin."

"Ondan öyle söz etme." Gabriel ikisinin arasına girdi, Julia'ya kendi vücudunu kalkan etti. Yüzüne hâlâ bakmıyordu.

Soraya ters bir sesle konuştu. "Bana bakın ikiniz de! David'le hempaları neredeyse şu kapıdan çıkacaklar. Daha önce buradan gitmeyi tercih ederim. O yüzden, ne lafınız varsa çabuk konuşun."

John "Tanrı korusun!" diye kabardı. "Şimdi bile başımız yeterince dertte. Yürüyün."

Gabriel avukatına uyarı dolu bir bakış yöneltti, dişlerini gıcırdattı, Julia'ya doğru döndü.

"Neler oluyor? Onlara neden ilişkimizin uygunsuz olduğunu söyledin?" Julia o koyulmuş, ıstıraplı gözlere bakmaktaydı.

Gabriel eğilip ona telaşla fısıldadı. "Sen kendi felaketinin farkında değilsin."

"Bu ne anlama geliyor?"

John lafa karıştı. "Demin senin kıçını kurtardı, işte o demek!" Elini Julia'ya doğru sallıyordu. "Süreç boyunca duygular kusarak ne sağlayacağını sanıyordun? Saf olduğunu biliyorum ama aptallığının derecesi nedir?"

"John, parmağını Bayan Mitchell'ın yüzünden çek, yoksa elini bedeninden ayırırım." Gabriel'in sesi alçak, ama tonu dondurucuydu. "Onunla böyle konuşamazsın. Asla. İyice anladın mı?"

John ağzını kapadı.

Soraya bu fırsattan yararlanarak onu savunmaya itmek istiyordu. "Müvekkilimin ikinizin de tiyatro gösterisine ihtiyacı yok. Kendi müvekkilini kurtarmak için her şeyi onun üstüne atacaktın, inkâr etme. Lanet olası korkak!.."

John cevap olarak örtülü bir küfür mırıldandı, ama bir şey söylemedi.

Julia dönüp Gabriel'in gözlerini aradı. Ama onun maskesi sağlamdı.

"Dekan neden beni sana karşı koruyacaklarını söyledi?"

"Gitmemiz gerek. Hemen." John içeriden gelen sesleri duyunca onları ayırmaya çalışıyordu. Herhâlde jüri mola verecekti.

"Seni kovdular mı?" Julia'nın sesi titriyordu.

Gabriel ona acılı bir bakış yöneltti, sonra başını iki yana salladı.

Soraya "Aferin, John," diye tısladı. "Eminim kendinle gurur duyuyorsundur. Ruhunu David'e satmak zorunda mı kaldın? Ya da belki vücudunu?"

"Yani işini kurtardın ama benimle konuşmuyorsun, öyle mi? Ya dün gece, Gabriel?" Julia titreyen parmağını onun eline doğru uzattı.

O elini çekti, yan gözle John'a ve Soraya'ya baktı, başını iki yana salladı.

"Beni hiç becermeyeceğine söz vermiştin. Ama ya dün gece? Hiç kelimesiz, 'seni seviyorum'suz, sabah ne bir not ne de bir mesaj. Senin için hepsi bu kadar mıydı? Bir veda sevişmesi?" Julia'nın fısıltısı bir hıçkırığa takıldı, sesi yükseldi. "Melekbozan kim şimdi?"

Gabriel irkildi.

İrkilmeden de fazlasıydı. Daha çok, yumruk yiyip gerileyen birine benziyordu. Gözlerini yavaşça yumdu, inledi, ağırlığını topuklarına yüklerken elleri iki yanında yumruk oldu.

Yüzü hortlak gibi solarken herkes ona bakıyordu.

"Beni yaralıyorsun, Julianne," diye fısıldadı.

"Sen işini koruyorsun ama benimle konuşmuyorsun, ha? Bunu nasıl yapabilirsin?" diye bağırdı Julia.

Gabriel'in gözleri, açıldıklarında pırıl pırıl iki safir gibiydiler.

"Ortaya çıkıp, seni becerip, öyle veda edeceğimi mi düşünüyorsun?"

Julia kendini kontrol etmeye çalışırken onun yumruklarının titrediğini gördü.

"O bir veda mıydı?" Son kelimesi boğazına takılır gibi oldu.

Gabriel'in gözleri onunkilere lazer gibi dikildi. Sanki bir şeyi sözsüz anlatmaya çalışıyordu. Eğildi, burnu onunkine çok yaklaştı, sesini zor duyulacak kadar alçalttı. "Seni becermedim. Hiçbir zaman."

Biraz geri çekilip aralarına mesafe koydu. Uzun, acelesiz bir soluk çekti. "Hayatını hiç uğruna ziyan ediyordun… onca yılın emekleri, hayal ettiğin, istediğin her şey elinden alınacak, bir daha da hiçbirini elde edemeyecektin.

"Senin akademik intihara kalkışmanı seyredemezdim. Sana, seni kurtarmak için Cehennem'e bile giderim demiştim, işte onu yaptım." Çenesini kaldırdı. "Yine de yaparım."

Julia ileri sıçrayıp tek parmağını onun göğsüne dayadı.

"Benim adıma karar veremezsin! Bu benim kendi hayatım, kendi hayallerim. Onlardan vazgeçmek istiyorsam, sen kim oluyorsun da o kararı elimden alıyorsun?

"Sözde beni seviyorsun, Gabriel. Dik durmaya çalıştığımda sözde beni destekliyorsun. Yapmamı istediğin bu değil miydi? Onun yerine, onlarla pazarlık edip beni kenara atıyorsun, öyle mi?"

Soraya "Siz ikiniz susar mısınız?" diye tısladı. "Dekan neredeyse şu kapıdan çıkacak. Yürü, Julia. Hemen."

Müvekkilinin kolunu çekerken John kavga eden âşıkların arasına girmeye çalıştı.

"Yani bitti, ha? Bitti dediler ve bitti, ha? Sen kurallara ne zaman uydun ki Gabriel, şimdi de uymaya çalışıyorsun?" Julia hâlâ öfkeliydi.

Gabriel'in ifadesi bir anda değişti. "Başka çarem yoktu, Héloise," diye fısıldadı. "Durum çok daha…"

"Adım Beatrice sanıyordum. Tabii, Abelard da işini korumak için Héloise'ı terk etmişti. Herhâlde bu isim daha uygun." Bunu tükürür gibi söyleyip bir adım geriledi.

O anda Profesör Martin koridora adım attı. Kaşlarını çatıp onlara doğru yürümeye başladı.

Gabriel, Jeremy'ye arkasını dönüp sesini daha da alçalttı. "Altıncı mektubumu oku. Paragraf dört."

Julia başını iki yana salladı.

"Ben sizin öğrenciniz değilim, Profesör. Okuma ödevi yapmıyorum."

Soraya, Julia'yı çekip uzaklaştırdı, jüri üyeleri kapıdan çıkarken ikisi birlikte merdivenlerden indiler.

Bölüm 27

Julia gider gitmez Gabriel kendini erkekler tuvaletine attı. Ona telefon açma riskine giremezdi çünkü her an Jeremy tuvaletin kapısından içeriye girebilirdi. Ama onun durumu, neler olup bittiğini tümüyle anladığı konusunda içi rahat değildi. Gürültü olsun diye musluklardan birini açtı, cep telefonuna çabucak açıklayıcı bir mesaj girdi.

Mesajı yolladıktan sonra musluğu kapayıp oradan çıktı, telefonunu ceket cebine koydu. Ciddi ve yenik görünmek için elinden geleni yapıyordu.

Ötekilerin yanına yürürken, Jeremy'nin cep telefonu çaldı.

∞

Julia ertesi sabah uyandığında uyuşukluğu geçmişti. Uyumak, gerçeklerden kaçmanın iyi bir yoluydu... eğer kâbuslar olmasaydı. Çeşitli rüyalar görmüştü, hepsi de elmalıkta tek başına uyandığı sabahla ilgiliydi. Korkmuştu, Gabriel de görünürlerde yoktu.

Mesajlarına bakmak üzere yatağından kalktığında vakit hemen hemen öğlene yaklaşıyordu. En azından bir kısa mesaj ya da bir online mesaj bekliyordu. Bir tür açıklama. Ama hiçbir şey yoktu.

Önceki gün son derece garip davranmıştı. Bir yandan ona onu hiç becermediğini söylemiş; öte yandan onu Héloise diye çağırmıştı. Onun, her şeyi bir kelime oyunuyla sona erdirecek kadar zalim olabileceğine inanmak istemiyordu, ama ona veda etmişti.

İçindeki ihanete uğrama duyguları çok derindi, çünkü Gabriel onu hiçbir zaman bırakmayacağına söz vermişti. *Sözünden dönmeye çok hevesliydi,* diye düşündü. Üniversitenin, onun özel hayatı üzerinde hiçbir yetkisi olmamasına rağmen... onun öğrencisi olduğu sürede bile.

Aklına karanlık bir fikir takıldı. Belki de Gabriel ondan bıkmış, birlikteliklerine son vermek istemişti. Üniversite ona yalnızca bunu yapabilmesi için bir fırsat sunmuştu.

Gabriel'le kavgası birkaç ay önce yaşanmış olsa, üç gün yataktan çıkamazdı. Ama bugün, açıklama istemek amacıyla onun cep numarasını çevirdi. O cevap vermedi. Julia sert ve sabırsız bir sesli mesaj bıraktı, ondan kendisini aramasını istedi.

Çaresizlik içinde, duşa girdi, kendine ayıracağı zamanın durumu daha net görebilmesine yarayacağını umdu. Ama ne yazık ki tek düşünebildiği, İtalya'da Gabriel'in onu yıkadığı, saçlarını temizlediği akşam oldu.

Giyindikten sonra Gabriel'in altıncı mektubunu aramaya karar verdi. Dördüncü paragrafı okumak üzere. *Bir ipucu verdi bana,* diye düşündü. Aslında neler olup bittiği hakkında. Tek gereken o satırları bulmaktı.

Mektup derken ne demek istediğinden emin değildi. E-posta mı, yoksa kısa mesaj mı demek istemişti? Yoksa her ikisi birden mi? Eğer Gabriel ona yazdığı e-postaları, kartları ve notları ilişkilerinin başından beri sayıyorsa, o zaman altıncı mektup, Dante seminerindeki felaket kavganın sonrasında bıraktığı not olmalıydı. Bereket versin saklamıştı onu.

Kâğıdı çekip hevesle yeniden okudu.

Julianne,

Umarım burada ihtiyacın olan her şeyi bulursun.

Bulamazsan, Rachel misafir yatak odasındaki tuvalet masasına da bazı şeyler koymuştu. Lütfen kullan.

Giysilerim emrinde.

Lütfen bir de kazak seç, hava bugün soğudu.

Gabriel'in.

Julia şu anda hafiye görevlerine kalkışacak ya da mesaj şifrelerini çözecek hâlde değildi. Yine de dikkatini dördüncü paragrafa yöneltti, Gabriel'in ona ne demeye çalıştığını anlamaya uğraştı.

Julia'ya yeşil İngiliz yarış kazağını ödünç vermişti, ama o onu iade etmişti. Acaba ona aldığı giysilerden birine bakmasını mı söylemeye çalışıyordu? Julia onun kendisine aldığı her şeyi, ayrıca kendisinin ödünç aldıklarını dolaptan çekti, yatağın üstüne yığdı. Her birini incelerken kendini sabırsızlık etmemeye zorladı. Ama hiçbiriyle ilgili beklenmedik bir durum yoktu.

Ona bu fırtınayı atlatmasını mı söylüyordu? Yoksa ona olan sevgisinin soğuduğunu, bunun bir veda olduğunu mu anlatmaya çalışıyordu?

Öfkesi kabarıyordu. Ellerini yıkamak üzere banyoya yürüdü, aynada kendi yüzünü gördü. Eylül ayında Toronto Üniversitesine başlayan o gözleri koca koca açılmış, ürkek kız yok olmuştu. O artık çekingen Tavşan ya da on yedi yaşındaki Beatrice değildi. Julianne Mitchell'dı: neredeyse 'Master'. Ömrünün geri kalanını başkalarının ona fırlattığı atıklarla geçirmeye razı olursa, lanet olsundu ona.

Bana bir mesajı varsa, şahsen söyleyebilir, diye düşündü. *Onun vicdanını rahatlatmak için çöplükte kelime avlayacak değilim.*

Evet, seviyordu onu. Doğum günü için onun hazırladığı fotoğraf albümüne baktığında, onu ölünceye kadar seveceğini de anlıyordu. Ama aşk, zalimliği mazur gösterecek bir şey değildi. Oyuncak değildi kendisi. Héloise de değildi. Bir çift kirli çorap gibi kenara atılmayacaktı. Eğer o ipleri koparıyorsa, bunu yüzüne söyletecekti. Ona akşam yemeği saatine kadar süre tanıyacaktı, o kadar.

Akşamın erken saatlerinde, cebinde Gabriel'in ev anahtarıyla Manulife binasına girmek üzereydi. Her adımı atarken ona ne diyeceğini düşünüyordu. Ağlamayacaktı, bu konuda kendine sözler veriyordu. Güçlü olacaktı. Ve ondan bazı cevaplar isteyecekti.

Köşeyi dönüp ön kapıya doğru yürürken kapıdan uzun boylu, kusursuz giyinmiş bir sarışının çıkmakta olduğunu gördü.

Kadın kolundaki saate baktı, ayağıyla sabırsız biçimde tempo tutarak bekledi, sonunda kapıcı ona bekleyen taksiyi gösterdi.

Julia bir ağacın arkasına saklanmıştı. Bir kere daha bakmak üzere başını uzattı.

İlk bakışta bu kadının Paulina olduğunu düşünmüştü; ama dikkatle bakınca yanıldığını anladı. Binaya yaklaşırken rahatlamış gibi soluğunu saldı. Paulina'yı Gabriel'le görmek, hele bugün görmek, yıkıcı olurdu. Gabriel onun Dante'si olacaktı sözde. Onu korumak için Cehenneme yolculuğu göze alacak kadar seviyordu onu. İlişkileri tehdit edildiği anda Paulina'yı yanına çekecek değildi.

Biraz ürkerek apartmana girdi, kendisini tanıyan güvenlik görevlisine el salladı. Gabriel'e geldiğini bildirmemeye karar verdi, onun katına çıkmak üzere asansöre bindi. Eve girince karşısına ne çıkacağını düşünürken ürperdi.

Kapıyı vurma zahmetine girmeden anahtarıyla açtı ve girdi, Gabriel'i kötü durumda bulmaktan korkuyordu. Ama kapıyı kapar kapamaz, dikkatini garip bir şey çekti. Dairede bütün ışıklar sönüktü, holdeki dolap açık ve yarı boştu, askılar ve ayakkabılar yere atılmıştı. Gabriel'in ortalığı böyle berbat durumda bırakmasına pek olasılık yoktu.

Birkaç ışığı yaktı, anahtarlarını onun hep anahtar bıraktığı masaya koydu. Onun anahtarları ortada yoktu.

"Gabriel? Merhaba?"

Mutfağa varınca, gördükleri karşısında şoka kapıldı. Tezgâhta boş bir viski şişesi devrik yatıyordu… kırık bir bardağın yanında. Kirli tabaklarla çatal bıçaklar eviyenin içindeydi.

Neyle karşılaşacağı konusunda kendini çelikleştirerek şömineye yürüdü, yalnızca duvarda bir iz, yerde de kırık cam parçaları gördü. Gabriel'in viski bardağını duvara savuruşu gözünün önüne geliyordu … ama cam kırıklarını birinin basabileceği yerde bırakmış olmasını anlayamıyordu.

Umutsuz kaygılar içinde, karanlık koridora süzüldü, yatak odasına girdi. Yatağın üstüne giysiler atılmıştı. Çekmeceler yarı açıktı.

Dolap da aynı şekilde dağınıktı. Julia elbiselerinden bazılarının ve bir büyük bavulun da orada olmadığını gördü.

Ama soluğunu aniden içine çekmesine yol açan... duvarlardı. Gabriel'le ikisinin tüm çerçevelenmiş fotoğrafları çıkarılmış, yatağın üstüne yığılmıştı. Duvarda yalnızca boş kancalar, çiviler vardı.

Julia, Holliday'in Dante ve Beatrice tablosunun da indirilmiş, tersi çevrilip sehpaya dayanmış olduğunu görünce, dehşet içinde soluğu tıkandı.

Şok durumunda bir sandalyeye çöktü. *Gitmiş*, diye düşündü.

Verdiği sözlerden nasıl bu kadar çabuk dönebildiğine şaşarken gözyaşlarına boğuldu. Tüm evi dolaştı, bir not, nereye gittiğine dair bir bilgi aradı. Masada telefonu görünce, Rachel'i aramak geçti aklından. Ama Gabriel'le her şeyin bittiğini anlatmak, dayanamayacağı kadar zor gelecekti.

Etrafına son bir kere bakarak tüm ışıkları söndürdü, kapıdan çıkacakken durdu. Aklının köşesinde bir şeyler kıpırdıyordu. Kapıyı kapadı, Gabriel'in yatak odasına döndü. Parmaklarıyla yoklayarak bir şey aradı. Bulamayınca ışığı yaktı.

Birkaç ay önce Rachel'in Lobby'de çektiği resim kayıptı. Gabriel onu her zaman çekmece dolabının üstüne koyardı. O resimde Gabriel'le Julia dans ediyor, Gabriel ona hayli ateşli bakışlarla bakıyordu.

Julia bir an durdu, oradaki boşluğa baktı. *Onu yırtmış olması mümkün*, diye düşündü. Ama yatak odasındaki ve banyodaki çöp kutularını hızla kontrol ettiğinde resmi atmış olmadığını anladı.

Neden gittiğini, neden kendisine bir açıklama yapmadığını anlayamıyordu, ama işlerin göründüğü gibi olmadığına dair bir kuşku uyanmıştı içinde.

Dolaptaki boş askılara son kere bakarken kendi giysilerini alıp götürmeyi bir an için aklından geçirdi. Garipti ama... nedense onlar artık kendisine aitmiş gibi gelmiyordu.

Birkaç dakika sonra Julia asansörü bekliyordu. Kendini bitkin, yaralı hissetmekteydi. Birkaç damla gözyaşını silerken burnu akmaya başladı. Ceplerini hızla araştırdı, kâğıt mendil bulamadı. O zaman gözyaşları daha da hızla akmaya başladı.

"İşte," dedi bir ses dirseğinin dibinden. Ona bir erkek mendili uzatılıyordu.

Minnetle aldı, üzerine S.I.R. harflerinin işlenmiş olduğunu gördü. Gözlerini sildi, mendili geri vermeye çalıştı, ama bir çift el, onu geri almayı reddetti.

"Mendillerimi bana annem verir. Bende düzinelerce var."

Başını kaldırıp bir çift anlayışlı kahverengi göze baktı. Çerçevesiz gözlük camlarının gerisine saklanmış gözlerdi. Gabriel'in komşularından biri olan adamı tanımıştı. Sırtında kalın bir palto, başında lacivert bere vardı.

(Bu durum, yaşı ve heteroseksüelliği de dikkate alındığında, adamın Fransız-Kanadalı olduğuna işaret eder gibiydi.)

Asansör durunca adam nezaketle kapıyı açtı, önce onun binmesi için yol verdi, sonra da kendisi bindi.

"Bir şey mi oldu? Yardım edebilir miyim?" Hafif aksanı Julia'nın kafasındaki sisleri delip beynine ulaştı.

"Gabriel gitmiş."

"Evet. Kapıdan çıktığı sırada rastlamıştım ona." Komşu, Julia'nın gözlerine hâlâ dolan yaşlara bakıp kaşlarını çattı. "Size söylemedi mi? Sanıyordum ki siz..."

Julia başını iki yana salladı. "Artık değil."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

Asansör inişini sürdürürken ikisi de sessizdiler. Kapı tekrar açıldı, adam onun geçmesi için yol verdi.

Julia ona döndü. "Nereye gittiğini biliyor musunuz?"

Komşu onunla birlikte alt hole çıkmıştı. "Hayır. Korkarım sormadım. Oldukça sarsılmış durumdaydı, anlarsınız." Ona doğru eğilip sesini alçalttı. "Viski kokuyordu ve çok kızgın görünüyordu. Sohbet edecek hâlde değildi."

Julia ona ıslak bir gülümseme sundu. "Teşekkür ederim. Sizi kaygılandırdığım için üzgünüm."

"Ziyanı yok. Gideceğini herhâlde size söylemedi."

"Hayır." Yüzünü tekrar mendille sildi.

Komşu soluğunun arasından Gabriel'le ilgili bir şeyler mırıldanmaya başlamıştı. Kulağa 'cochon'[6] gibi gelen bir şeyler.

"Döndüğünde ona mesajınızı iletebilirim," diye önerdi adam. "Evinde süt bitince genellikle bana uğrar."

Julia bir an sessiz kaldı, sonra zorlukla yutkundu. "Ona yalnızca kalbimi kırdığını söyleyin."

Komşu ona isteksiz, acılı gözlerle baktı, sonra izin isteyip uzaklaştı.

Julia buz gibi rüzgârın altına çıktı, tek başına evine doğru yürümeye başladı.

6 Cochon = domuz

Bölüm 28

Jürili toplantıdan birkaç saat sonra, Gabriel evinde, karanlıklar içinde oturuyordu. Görülebilen tek ışık, şömineden gelen mavili turunculu alevlerdi. Etrafını tümüyle Julia sarmıştı. Onun anıları ve onun ruhu.

Gözlerini kapadığında, onun parfümünün kokusunu aldığına, koridordan onun gülüşünü duyduğuna yemin edebilirdi. Yatak odası bir tapınağa dönüşmüştü... o yüzden ateşin önünde oturuyordu.

İkisinin o kocaman siyah-beyaz fotoğraflarına bakmaya dayanamazdı. Özellikle yatağının üstünde asılı olana: Julianne tüm inanılmazlığıyla yüzüstü yatarken çıplak sırtı, kısmen çarşafa sarılı olarak görünürken, seksten karışmış saçlarıyla, gözlerinde hayranlıkla ona bakıp o tatlı, doygun gülümsemesiyle...

Her odada onun anıları vardı, bazıları neşeli, bazıları acı-tatlıydı. Bitter çikolata gibi. Yemek odasına yürüdü, en iyi viskisinden kendine iki parmak doldurdu, çabucak yuvarladı, boğazındaki yanma duygusunun zevkini aldı. Julia'nın karşısına dikilip tek parmağını öfkeyle göğsüne dayayışını düşünmemeye uğraştı umutsuzca.

"Beni seviyordun, Gabriel. Ayaklarımın üzerinde durmaya karar verdiğimde bana destek verecektin. Yapmamı istediğin o değil miydi? Şimdi bunun yerine, onlarla anlaşıyor, beni fırlatıp atıyorsun, öyle mi?"

O gözlerde gördüğü, ihanete uğramışlık duygusunu hatırlayınca Gabriel boş bardağını duvara fırlattı. Kristal parçaları parkelere yayıldı, şöminenin ışığıyla parıldadı.

Biliyordu ne yapması gerektiğini; yalnızca onu yapacak cesareti toplamalıydı. Şişeyi kaptı, isteksiz adımlarla yatak odasına yürüdü. İki yudum daha aldığında, bavulu çekip yatağın üstüne atabildi. Giysilerini katlama zahmetine girişmedi. Yalnızca en gerekli şeyleri almaya çalıştı.

Uzaklaştırılmanın ne biçim bir şey olduğunu şimdi anlıyordu. Odysseus'un evinden, karısından, halkından o kadar uzakta olduğu için döktüğü gözyaşlarını. Sürgün sözünün ne anlama geldiğini artık biliyordu Gabriel.

İşi bitince, çekmeceli dolabın üstündeki çerçeveli resmi evrak çantasına soktu. Sevgilisinin yüzünü şefkatli parmağıyla okşadı, çalışma odasına geçmeden önce şişeden iki yudum daha viski içti.

Kırmızı kadife koltuğu görmezden geldi. Oraya bakmak üzere dönerse, onu kedi gibi kıvrılmış kitap okurken göreceğini biliyordu. Alt dudağını dişleriyle kemirirken, derin düşüncelerle kaşlarını çatmış olacaktı. Acaba başka bir erkek, herhangi bir kadını bu kadar sevmiş, ona bu kadar tapmış olabilir miydi?

Dante dışında hiç kimse, diye düşündü. O anda içine ani bir ilham geldi.

Çalışma masasının çekmecelerinden birinin kilidini açtı. Orası anılar çekmecesiydi. Maia'nın resmi oradaydı. Çocukluğundan kalma bazı ufak tefek şeylerle birlikte: dedesinin cep saati, annesine ait birkaç parça takıyla hatıra defteri ve birkaç eski fotoğraf. Çekmeceyi yeniden kilitlemeden, bir fotoğrafla bir illüstrasyonu çıkardı, cebine koydu. Bir an durakladı, siyah kadife bir kutuyu açtı, içindeki yüzüğü aldı, sonra kapıya yöneldi.

Toronto havasının soğuğu, kararlı adımlarla ofisine yürürken onu ayılttı. Tek umudu, istediğini bulabilmekti.

İtalyanca Araştırmaları Bölümünün binası karanlıktı. Ofisinin ışığını açtığında, üstüne anılar saldırdı. Julia'nın bu ofise ilk gelişi,

kendisinin kabul edilmez derecede kaba davranışı. O felaket seminerden sonra Julia'nın kapının dibinde durup ona mutlu olmadığını, Paul'ü istemediğini söyleyişi.. Elleriyle gözlerini ovaladı... sanki o hayalleri yok edebilecekmiş gibi.

Şık deri evrak çantasını yalnızca ihtiyacı olan dosyalarla doldurdu, birkaç kitap ekledi, sonra gözlerini raflarda gezdirdi. Az sonra aradığı sıradan ders kitabını buldu, rahatlayarak içini çekti. Birkaç kelimelik bir not yazdı, 'bookmark'larını ekledi, sonra ışığı söndürüp kapıyı kilitledi.

Akademi üyelerinin hepsinde bölüm ofisinin anahtarı vardı. Orada Bayan Jenkins'in masası ve posta kutuları bulunuyordu. Gabriel telefonunun ışığıyla aradığı kutuyu buldu, üzerindeki etiketi parmağıyla, şefkatle okşadı. Elindeki ders kitabını kutuya bırakırken, diğer kutularda da ders kitapları bulunduğunu görünce rahatladı, sonra yüreği yarılarak ofisten çıktı.

∞

Paul Norris öfkeliydi. Öfkesi bu gezegendeki en kötü adama, Gabriel Emerson'a yönelikti. Arkadaşına sözlü hakaretler yöneltmiş, onu baştan çıkarmış, sonra da terk etmiş olan adama.

Eğer Paul bir Jane Austen hayranı olsa, Profesör Emerson'ı Bay Wilkham'a benzetirdi. Ya da belki Willoughby'ye. Ama o, Jane Austen hayranı değildi.

Ne olursa olsun, Emerson'ı sersem edecek kadar tepelemekten, yıl boyu hayal ettiği tekmeyi kıçına indirmekten fazlası gelmezdi elinden. Ayrıca Paul kendini aldatılmış hissediyordu. Kimbilir ne zamandan beri Julia, Owen diye çağırdığı bu adamla ilişkideydi.

Gabriel Owen Emerson.

Belki Paul'ün bunu anlamasını istemişti. Ama Owen'ın aslında Profesör Emerson olabileceği onun aklından bile geçmemişti. Julia'nın yanında adama küfürler etmiş, onunla ilgili sırları söylemişti... Tanrı aşkına, Profesör Singer'la ilgili sırları! Bunları anlayışla dinlerken, Julia bir yandan onunla yatıyordu. Boynunu ısıranın Owen olmadığı, bir başka eşşoğlu olduğu konusunda o kadar yemin etmesinde şaşacak bir şey yoktu.

Paul, Profesör Emerson'ı, Julia'ya sapık şeyler yaparken düşündü. Julia, o tatlı, iyi yürekli, pembe yanakları utançla kızaran Julia. Sokakta dilenci gördüğünde, bir şeyler vermeden geçemeyen Julia. Belki de asıl aldatılmışlık duygusu, tatlı Bayan Mitchell'ın, keyfini acıdan alan Profesör Singer'ın oyuncağı olmuş bir canavarla yatak paylaşmış olduğunu anlamaktan kaynaklanıyordu.

Belki de Julia o hayat biçimini istiyordu. Ne de olsa, avukat olarak kendine Soraya Harandi'yi seçmişti. Bu da Profesör Pain'le tanışık olduğunu göstermez miydi?

Julia kesinlikle onun sandığı insan değildi. Ama jüri gününden sonraki pazartesi, Christa Peterson'ı Profesör Martin'in ofisinden çıkarken görünce, kuşkuları bambaşka bir yöne dönmüştü.

"Paul." Christa ona kibirli bir tavırla baş selamı vermiş, bileğindeki pahalı saati ayarlıyordu.

Paul çenesiyle Profesör Martin'in kapısını gösterdi. "Sorunun mu var?"

"Yo, hayır," dedi o hemen. Yüzünde geniş bir gülümseme belirmişti. "Aslında galiba sorunum olan tek kişi Emerson. Bir an önce kendine yeni bir tez yöneticisi aramaya başlasan iyi edersin."

Paul'ün gözleri kısıldı. "Neden söz ediyorsun?"

"Yakında öğrenirsin."

"Emerson beni bırakırsa, seni de bırakır. Hâlâ bırakmadıysa tabii."

"Ben onu bırakıyorum." Saçlarını omzunun arkasına savurdu. "Sonbahara Columbia'ya transfer oluyorum."

"Martin oradan gelmemiş miydi?"

"Julia'ya selamlarımı söyle, olur mu?" Christa gülerek onun yanından geçip uzaklaştı.

Paul arkasından koşup onu dirseğinden yakaladı. "Neden söz ediyorsun? Julia'ya ne yaptın?"

Christa kolunu kurtardı, gözlerini kıstı. "Söyle ona, yanlış kadına bulaşıyor."

O uzaklaşırken Paul afallamış öylece duruyor, onun ne yaptığını merak ediyordu.

Julia, Paul'ün kaygılı mesajlarına da e-postalarına da cevap vermedi. Jüriden sonraki çarşamba günü Paul, onun binasının önünde, dairesinin zilini çalıyordu.

Julia cevap vermedi.

Paul sebatla bekledi, sonunda komşulardan biri binadan çıkarken içeri girmeyi başardı, daire kapısını vurdu. Birkaç kere vurduktan sonra, içeriden tereddütlü bir ses "Kim o?" diye seslendi.

"Ben Paul."

Duyduğu 'küt' sesi, sanki Julia alnını kapıya çarpmış gibi bir sesti.

"Telefonuna cevap vermediğin için seni bir kontrol etmeye geldim." Sustu. "Postanı da getirdim."

"Paul... Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin. İyi olduğunu görmeme izin ver, hemen gideceğim."

Ayak sesleri duyuluyordu. "Julia," diye seslendi alçak sesle. "Yalnızca benim."

Holde bir sürtünme sesinin ardından kapı gıcırdayarak aralandı.

"Merhaba," dedi Paul. Gözleri karşısındaki tanıyamadığı kadındaydı.

Küçük bir kız gibiydi beyaz teni, koyu renk saçlarıyla. Saçlarını rastgele, atkuyruğuna benzer şekilde toplamıştı. Kan oturmuş, mat bakan gözlerinin çevresinde mor halkalar vardı. Jüri gününden beri uyumamış gibiydi.

"İçeriye girebilir miyim?"

Kapıyı açtı, Paul eve girdi. Burayı hiç bu kadar dağınık görmemişti. Her yanda kirli bulaşıklar vardı. Yatağı yapılmamıştı. Küçük masa, üstüne yığılmış kâğıtların ağırlığından bel veriyor gibiydi. Dizüstü bilgisayarı açıktı. Sanki çalışması yarıda kesilmiş gibi.

"Bana ne kadar aptal olduğumu söylemeye geldiysen, şu sıra bunu kaldırabileceğimi sanmıyorum." Sesi meydan okur gibiydi.

"Bana yalan söylediğini anladığımda kızmıştım." Paul elindeki zarfları öteki eline aldı, favorilerini kaşıdı. "Ama buraya sana kendini

kötü hissettirmek için gelmedim." İfadesi yumuşadı. "Acı çektiğini görmekten hoşlanmıyorum."

Julia ayağındaki mor yün çoraplara baktı, ayak parmaklarını oynattı. "Yalan söylediğim için üzgünüm."

Paul boğazını temizledi. "Şey, postalarını getirdim. Dışarıdaki posta kutunda bazı şeyler vardı. Bölümdekinde de vardı."

Julia ona kaygılı bir ifadeyle baktı.

Paul ona güvence vermek ister gibi tek elini havaya kaldırdı. "Yalnızca birkaç broşürle bir ders kitabı."

"Neden biri bana ders kitabı yollasın? Ders vermiyorum ki!"

"Ders kitabı satanlar, profesörlerin posta kutularına sınav kopyalarını koyarlar. Bazen lisansüstü öğrencilerine de kitaplar verirler. Bana Rönesans politikalarıyla ilgili bir tane geldi. Bunları nereye bırakayım?"

"Masaya. Sağol."

Paul denileni yaparken Julia etraftaki fincanlarla kâseleri topluyor, mikrodalga fırının üstüne düzgün şekilde yerleştiriyordu.

Omzunun üstünden, "Ne tür ders kitabı?" diye sordu. "Dante hakkında değil, değil mi?"

"Hayır. *Orta Çağ'da Evlilikler: Aşk, Seks ve Kutsallık*." Paul kitabın adını yüksek sesle okuyordu.

Julia omuz silkti. Bu başlık onun ilgisini çekmemişti.

"Yorgun görünüyorsun." Paul ona anlayışla bakmaktaydı.

"Profesör Picton tezimde birçok değişiklik yapmamı istedi. Hiç uyumadan çalışıyorum."

"Biraz temiz havaya ihtiyacın var. Seni öğle yemeğine götürmeme izin ver. Benim davetim."

"Yapacak çok işim var."

Paul elinin tersiyle ağzını siler gibi yaptı. "Buradan çıkman lazım. Depresyon verir burası insana. Bayan Havisham'ın evi gibi."

"Yani sen de Pip misin?"

Paul başını iki yana salladı. "Hayır. Başkasının hayatına burnunu sokan bir salağım."

"Pip gibi konuştun."

"Tezini yarın mı veriyorsun?"

"Hayır. Profesör Picton bana bir haftalık uzatma verdi. Bir Nisan'da teslim etmeye hazır olamayacağımı biliyordu... olaylardan ötürü." Yüzünü buruşturdu.

"Yalnızca öğle yemeği. Metroyla Queen Sokağı'na kadar gider, sonra hemen döneriz."

Julia onun kaygılı gözlerine baktı. "Bana karşı neden bu kadar iyisin?"

"Vermont'lu olduğum için. Biz öyleyizdir." Sırıttı. "Şimdi bir arkadaşa ihtiyacın olduğunu da biliyorum."

Julia minnetle gülümsedi.

"Senin yerin hep aynı," diye itiraf etti Paul. Gözleri beklenmedik derecede anlayışlıydı.

"Giyinmek için bir dakikaya ihtiyacım var."

Üstündeki pazen pijamalara ikisi birlikte baktılar.

Paul bilgiç bilgiç gülümsedi. "Güzel lastik ördekler."

Julia utanarak dolaba yürüyüp gözden kayboldu. Temiz giyecekler arıyordu. Hafta boyunca pek çamaşır yıkamadığı için seçenekleri sınırlıydı, ama en azından, gayriresmî bir yemek için ayıp olmayacak bir şeyler bulabilirdi.

O banyodayken Paul evi toplayıp düzenlemeye çalıştı. Tez kâğıtlarına dokunmaması gerektiğini biliyordu. Yatağı düzeltip yerdekileri kaldırmayı seçti. O işler bitince, ders kitabını rafa koydu, postalara bakmak üzere sandalyeye oturdu. Broşürlerle reklamları çabucak ayırdı, faturaya benzeyenleri düzgün biçimde desteledi. Özel nitelikte mektuplar olmadığını da fark etti.

"Tanrıya şükür," diye mırıldandı.

Julia giyindikten sonra gözlerinin mor halkalarını makyajla kapattı, solgun yanaklarını allıkla biraz renklendirdi. Bayan Havisham'ın gençliğine benzemekten kurtulduğunu görünce, masanın başında Paul'ü buldu.

Paul onu gülümseyerek karşıladı. "Hazır mısın?"

"Evet." Kollarını Paul'ün göğsüne sardı. "Eminim söylemek istediğin şeyler vardır. Bence söyle de bitsin."

Paul kaşlarını çatıp kapıyı işaret etti. "Yemek yerken konuşuruz."

"Beni terk etti," diye patladı Julia. Acılı görünüyordu.

"Bu iyi bir şey değil mi sence?"

"Değil."

"Aman Tanrım, Julia, adam keyfi için seni baştan çıkarıyor, sonra da terk ediyor. Daha ne kadar istismar edilmek istiyorsun?"

Julia'nın eğik başı kalkıverdi. "Öyle olmadı!"

Paul ona baktı, ani öfkesini gördü... ve çok etkilendi. Kızgın olmasını, üzgün olmasına tercih ederdi.

"Herhâlde bir şapka falan giymelisin. Dışarısı soğuk."

Birkaç dakika sonra çıkmış, Spadina metro istasyonuna doğru yürüyorlardı.

"Onu gördün mü?" diye sordu Julia.

"Kimi?"

"Kimi olduğunu biliyorsun. Adını söyletme bana."

Paul pufladı. "Onu unutsan daha iyi olmaz mı?"

"Lütfen."

Dönüp Julia'nın üzgün, güzel yüzüne baktı, yavaşça onu durdurdu. "Jüri toplantısından birkaç saat sonra rastladım ona. Profesör Martin'in ofisinden çıkıyordu. Ondan beri tezimi bitirmeye çalışıyorum. Emerson beni atarsa, mahvoldum demektir."

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Cehennemdedir umarım." Paul'ün sesi neşeliydi. "Martin bölüme bir e-posta yolladı, Emerson'ın sömestir sonuna kadar izinli olduğunu bildirdi. O e-postayı herhâlde sen de görmüşsündür."

Julia başını iki yana salladı.

Paul ona dikkatle baktı. "Herhâlde veda da etmedi."

"Ona birkaç mesaj bıraktım. Sonunda dün bana bir e-posta yolladı."

"Ne diyordu?"

"Kendisiyle temas etmeye çalışmamamı, her şeyin bittiğini. Bana adımla bile hitap etmiyordu... yalnızca üniversite e-postama, iki satırlık bir mesaj. Altını da 'Selamlar, Prof. Gabriel O. Emerson' diye imzalamış."

"Eşşoğlu eşek."

Julia yüzünü buruşturdu, ama itiraz etmedi. "Jüriden çıktıktan sonra bana, kendi felaketinin farkında değilsin, dedi."

"Kibirli it."

"Ne?"

"Kalbinin üstüne basıp geçiyor, sonra da Hamlet'ten alıntı yapacak cesareti buluyor. İnanılmaz. Üstelik de yanlış söylemiş, eşek."

Julia gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırdı. "Ben o satırı tanımamıştım. Yalnızca... kendi söylüyor sanmıştım."

"Shakespeare de kibirli bir itti. Belki o yüzden farkı anlayamamışsındır. Gertrude'un konuşmasındandı. Opheliа'nın ölümüyle ilgili. Dinle:

"Otsu ödülleriyle birlikte kendisi de
Ağlayan dereye düştüğünde, giysileri yayıldı;
Onu denizkızları gibi, bir süre su yüzünde taşıdılar:
O, eski ezgilerden parçalar mırıldanıyordu;
Kendi felaketinin farkında olmayan biri gibi,
Ya da yerel ve süslü bir yaratık gibi,
Suyun üzerinde yüzdü ama uzun süremezdi
Giysileri suyu içip ağırlaşınca,
Zavallı bahtsızı ezgili dinlencesinden aşağıya
Çamurlu ölüme çektiler."

Julia'nın yüzü soldu. "Bunu bana neden söylüyor?"

"Sen hiç onun gibi değilsin." Paul, profesörle ilgili her zamanki hakaretlerini listeledi. "Emerson senin bir şey yapacağından mı korkuyordu... kendini inciteceğinden?" Shakespeare'le ilgili üniversite günlerinden kalma bilgilerini hatırlarken Paul giderek daha telaşlanıyordu.

(Liberal Sanatlar eğitiminin yararları.)

Julia bu soruya şaşırmış gibi yaptı. "Ne düşündü bilemiyorum. Ama benim akademik intihara kalkışmamla ilgili bir şeyler mırıldanıyordu."

Paul rahatlamış gibiydi. Biraz.

"Söylemem gereken bir şey daha var. Christa'yla konuştum."

Julia avurdunu çiğnedi, sonra ona devam etmesi için işaret etti.

"Christa, Emerson'ın gidiyor olduğuna memnundu. Senden söz etti."

"Benden hep nefret etti," dedi Julia.

"Niyeti nedir bilmiyorum, ama senin yerinde olsam, kendimi kollardım."

Julia uzaklara doğru baktı. "Bana zarar veremez. En önemli şeyi kaybettim zaten."

Bölüm 29

Paul ile Julia, Queen Sokağı'nda, o sıra çok moda olan bir retro café'de karşılıklı oturuyorlardı. Bir süre sohbet ettiler, sonra yemeklerini ısmarladılar, ardından da Julia durumu düşünürken sessizliğe gömüldüler.

"Ee, ne âlemlerdesin?" diye onun düşüncelerini kesti Paul.

Julia cevabını yüksek sesle söyleyemezdi, çünkü Paul'e öyle bir şey açıklayamazdı. Ama bu kadar kızgın olmasının nedenlerinden biri (Gabriel'i kaybetmenin dışında), onun temsil ettiği şeyi kaybetmesiydi: lise aşkını yeniden bulması, bekâretini vermesi, derin ve karşılıklı sandığı bir aşkı kaybetmesi...

Onunla ilk sevişmesini düşününce içinden ağlamak geldi. Hiç kimse ona böylesi bir dikkat ve şefkatle davranmamıştı. Onun canını yakmaktan öyle korkuyor, onu rahatlatmayı öyle çok istiyordu ki! Orgazmına doğru ilerlerken onu sevdiğini ısrarla, tekrar tekrar söylüyordu. Onunla olan ilk orgazmıydı...

Gabriel benim ruhumun ta içine bakıyor, içinde hareket ediyor, beni sevdiğini söylüyor, vücuduyla da bana aynı şeyi gösteriyordu. Seviyor olmalıydı beni. Ne zaman sevmeyi kestiğinden emin değilim, o kadar. Ya da daha doğrusu, işini benden çok sevmeye ne zaman başladığından.

"Şey, kızgınım, ama olanları düşünmemeye çalışıyorum. Tezime çalışıyorum ama... insan kendi aşkını ve dostluğunu kaybedince, aşk ve dostluk hakkında yazmak zor geliyor." Soluğunu saldı. "Üniversitedeki herkes beni orospu diye düşünüyordur."

Paul masaya doğru eğildi. "Hey, sen orospu değilsin. Senin hakkında öyle bir şey diyenin canına okurum."

Julia bir şey söylemedi. Kucağındaki işlemeli mendille oynuyordu.

"Yanlış insana âşık oldun, o kadar. Senden yararlandı."

Julia itiraz etti ama Paul devam etti.

"Dekanın ofisi benden bir gizlilik anlaşması imzalamamı istedi. Seninle ve Emerson'la ilgili her şeyi saklıyorlar. O yüzden, insanların ne düşüneceğine kaygılanma. Kimse bir şey bilmiyor."

"Christa biliyor," diye mırıldandı Julia.

"Eminim o anlaşmayı o da imzalamak zorunda kalmıştır. Senin hakkında dedikodular yaymaya başlarsa, dekana gitmelisin."

"O ne işe yarar? Dedikodu beni Harvard'a kadar izleyecek."

"Profesörlerin öğrencilerinden yararlanmamaları gerekir. Ona hayır deseydin, kariyerinle oynamaya kalkardı. Berbat biri o." Paul öfkeden kuduruyordu. "Seni bekleyen çok iyi şeyler var, mezun oluyorsun, Harvard'a gidiyorsun. Günün birinde, hazır olduğun zaman, sana doğru dürüst davranan birini bulacaksın." Uzanıp onun parmaklarını sıktı. "İyi ve naziksin. Komik ve zekisin. Bozulduğun zaman da... müthiş seksi oluyorsun."

Julia ona yarım buçuk gülümsedi.

"Seminer odasında Emerson'la kapıştığın o gün... biliyorum, bir faciaydı ama o olayı yeniden seyredebilmek için para ödemeye hazırım. Ona karşı duran bir tek seni gördüm... Christa hariç ki o deli, bir de Profesör Pain, o da sapık. Bedelini nasıl ödetir diye korkuyordum ama ona diklenmen etkileyiciydi."

"Çileden çıkmıştım. İyi günümde değildim."

"Belki. Ama benim bir şeyi görmemi sağladı. Emerson'a da bir şeyi gösterdi. Ara sıra herkesin kötü damarını göstermesi gerek. Makul çerçevede tabii."

Sırıtıyor, ona takılıyordu.

"Öfkeye kendimi kaptırmamaya çalışıyorum ama inan bana, azalmadan yerinde duruyor." Julia'nın sesi alçak ama çelik gibiydi.

Yemeklerini bitirip kahvelerini içtiklerinde, Julia Paul'e, Gabriel'le olan macerasının çok temizlenmiş bir özetini sundu. İtalya'ya giderken onu yanında gelmeye davet etmesinden başlayarak. Şükran bayramı için eve gittiğinde Gabriel'in onu Simon'dan nasıl kurtardığını, boynundaki izin ameliyat parasını Gabriel'in nasıl ödediğini anlattı. Paul şaşırmıştı.

Julia, Paul'le konuşurken kendini her zaman rahat hissediyordu. Gabriel kadar yoğun biri değildi tabii. Değişkenliği de çok daha azdı. İyi bir dinleyiciydi, iyi bir arkadaştı. Soraya'yı avukat olarak tuttuğu için onu azarladığı zaman bile öyleydi.

Tabii Soraya'yı Gabriel'in seçtiğini duyunca, tavrı değişmişti.

"Sana kişisel bir şey soracağım. İstemiyorsan cevap verme. Belli et, yeter." Paul etraftan kimsenin duyamayacağından emin olmak için çevresine bakındı.

"Neyi bilmek istiyorsun?""

"Gabriel'in hâlâ Profesör Singer'la ilgisi var mı? Sen onunlayken hiç sosyal olarak karşılaştınız mı?"

"Tabii ki hayır! Beni ondan uzak tutmaya çalıştı... Segovia'daki yemeğe gittiğimiz zaman bile."

"Sizin birlikte olduğunuzu hiç anlamayışıma şaşıyorum." Paul başını iki yana sallıyordu.

"Biliyorum, ona fazla saygın yok. Ama bunun nedeni, onu tanımıyor olman. Bana Singer'la ilişkisinin geçici olduğunu, uzun süre önce bittiğini söyledi. Yalan söylemiyordu, Paul, ona inandım." Julia bu son sözleri üstüne basa basa söylüyordu.

Paul çenesini ovaladı. "Sana geçen yıl Singer hakkında şikâyette bulunduğumu söylemiştim. Soraya Harandi onun avukatıydı. Singer'in Orta Çağ İşkenceleri seminerine gidişim, tezimle ilgili malzemeyi de kapsayabilir diyeydi. Sonra beni hedef aldı. Başlangıçta ona pabuç bırakmadım. Derken ondan garip bir e-posta aldım.

Dilini muğlak tutmaya çalışıyordu ama o seminerdeki herkes ne demek istediğini anlardı. Bana teklifte bulunuyordu. O yüzden onu şikâyet ettim.

"Ne yazık ki Soraya Harandi harika bir iş çıkardı, benim o mesajı yanlış yorumladığıma üniversiteyi inandırdı, yüz yüzeyken bana söylediklerini de abarttığımı iddia etti. Onun sözüne karşı benim sözüm... o duruma düştük.

"Jüride benim tarafımı tutan yalnız Doktor Chakravartty oldu. Singer'ın başkalarına yolladığı e-postaları bulup getirdi, olayda bir devamlılık olduğunu ileri sürdü. Ama o bunları söyler söylemez Doktor Aras benim çıkmama izin verdi. Kimlere yazdığını, neler yazdığını bilmiyorum. Profesör Pain'e uyarı verildi, benden uzak durması söylendi. Bir daha ondan haber almadım. Ama başka kimlerin peşine düştüğünü hep merak ettim. Emerson'ın seni ondan koruyacağını umdum."

"Korudu. Onunla hiç temasım olmadı, Gabriel'in de olmadı. Senin başına gelene gerçekten üzüldüm."

Paul omuz silkti. "Yanına kâr kalmasına hâlâ bozuluyorum. Hâlâ da devam ediyor. Yakınlaşmama politikaları onun yüzünden kondu, öğrencileri ve akademik kariyerlerini korumak için."

Bir an ikisi de sessiz kalıp kahvelerini yudumladılar.

"Sana yalan söylediğim için üzgünüm." Julia ona sulu gözlerle baktı.

Paul gözünü kaçırmadı, sonra önüne bakıp içini çekti. "Ben de olsam aynı şeyi yapardım herhâlde," dedi.

Sonra uzanıp yine onun elini tuttu.

∞

Julia eve döndüğünde, ruh hâli eskisi kadar kötü değildi. Kendini yine de tam iyi hissetmiyordu tabii. Benliğinin yarısı onu reddederken, bir daha nasıl iyi olabileceğini de bilemiyordu.

Verimli bir hafta sonundan sonra Julia, kaydettiği mesafeden cesaret alarak Nicole'ün telefonlarına cevap vermeye başladı. Nicole onun hafta sonu terapi seanslarına gelmeyi neden kestiğini merak ediyordu. Julia utanarak, Gabriel'le artık birlikte olmadıklarını, terapi parasını

da Gabriel'in ödemekte olduğunu söyledi. Terapisti ona, Gabriel'in ödemeleri yapmaya devam ettiğini belirtti, son tarih belirlemeksizin.

Bereket versin, karşılıklı olarak, Gabriel'in bu paraları ödemeyi sürdürmesinin uygun olmayacağı görüşünde uzlaştılar; özellikle şimdi, Julia'nın terapiye devamını gerektiren yeni durumu kendisi yaratmış olduğu için. Gabriel'in parası kendisine iade edildi, Julia'nın gelir düzeyi dikkate alınarak yeni bir ödeme planı hazırlandı.

Başka bir ifadeyle, Nicole ondan, öğrenci bütçesine uygun, gülünç denecek kadar az bir para alacaktı ve bundan memnun olacağını söylüyordu. Gabriel'in gidişinden yaklaşık iki hafta sonraki çarşamba seansında, Julia'nın kırılan kalbini ve bununla başa çıkmak için seçtiği yolları konuştular. Nicole ona, hayatının olumlu yönlerine odaklanmasını, aynı zamanda da tezini bitirmesini önerdi. İki önerisi de Julia'ya mantıklı geldi.

O akşam, yazılarında yeni ilerlemeler kaydettikten sonra Julia uykuya daldı. Bir ara yatağın sarsıldığını, sıcak bir vücudun onu koza gibi sardığını, kendine çektiğini hissetti. Tanıdık bir burun boynunu gıdıkladı, yumuşacık bir soluk omzundan kaydı.

"Gabriel?"

O, Julia'nın tenine doğru 'mmm'ladı, ama cevap vermedi.

"Seni o kadar özledim ki," diye fısıldadı Julia. Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu.

Gabriel onun yaşlarını silmek üzere uzanırken sessizdi. Sonra dudaklarını onun yanaklarına tekrar tekrar bastırdı.

"Beni sevdiğini biliyorum." Julia kaşık pozuna yerleşip rahatladı, gözlerini kapadı. "Yalnızca neden burada kalacak kadar sevmediğini anlayamıyorum."

Onu sımsıkı kavrayan eller gevşedi, sonunda da yok oldu... Julia'yı dar yatağında tek başına ve üşür durumda bıraktı.

∞

Julia ertesi sabahın bir kısmını pencereden dışarı boş boş bakarak, geceki garip rüyayı düşünerek geçirdi. Gabriel ona dönmüştü ama hâlâ sessizdi. Bir açıklama yapmamış, özür de dilememişti. Yalnızca yatağında onun yanına gelmişti.

Kendisi ona sokulmuş, vücudunu tanıdık ve rahatlatıcı bulmuştu. Onun dönüşünden memnun, içini çekti, bilinçaltı onu reddetmek istemedi ya da reddedemedi.

Aslında bir rüya değildi bu… farklı türde bir kâbustu.

Cılız bir kahvaltıdan sonra e-postalarıyla kısa mesajlarını kontrol etti. Cep telefonunda yazıları aşağıya doğru tararken, Rachel'ın mesajını buldu:

Hey, Julia! Ne oldu da Gabriel telefonuna cevap vermiyor? Ev numarasını da aradım ama açmadı. Durumlar hâlâ ateşli galiba, yoksa ara sıra telefonuna bakardı.

Birkaç gelin nedimesi kıyafeti seçtim… koyu kırmızı olanı senin üstünde harika duracak. Link'i e-postaya eklerim, ne düşündüğünü söylersin. Ölçülerini bana yollamalısın ki elbiseyi ısmarlayabileyim.

Ha, bu arada, Scott'ın kız arkadaşıyla nihayet tanıştım! Oğlu Quinn pek şeker!

Sevgiler,

Rachel.

Julia'nın ilk tepkisi, mesajı kapamak ve görmezden gelmek oldu. Simon'la Natalie onu küçük düşürdükten sonra da öyle yapmıştı Rachel'a. Ama terapistinin defalarca söylediği gibi bu sefer farklı bir şey yapmak zorundaydı. Daha cesur bir şey.

Derin bir soluk aldı, cevabını yazmaya başladı:

Rachel, nedime elbisesi kulağa çok hoş geliyor. Ölçülerimi mutlaka yollayacağım. Scott'ın kız arkadaşıyla tanıştığına da sevindim. Onu ve küçük oğlunu tanımayı ben de hevesle bekliyorum.

Gabriel'le günlerdir konuşmadım. Nerede olduğunu bilmiyorum. Gitti. Bitti.

J.

Gönder düğmesine basmasından bir dakika kırk beş saniye sonra Julia'nın telefonu çaldı, üzerinde Rachel'in aradığı göründü. O zamana kadar Julia'nın cesareti tükenmiş olduğundan, telefonu açmadı. Kısa süre sonra bir mesaj daha geldi:

Onu öldüreceğim. –R

Bölüm 30

Gabriel, eskiden Clark'ların evi olan yerin arkasındaki ormanda, sisli karanlığın içinde yürümekteydi. Elinde feneri vardı ama ona hemen hemen hiç ihtiyacı yoktu. Buraları o kadar iyi tanıyordu ki sarhoş da olsa, kokain çekmiş de olsa, elmalığı bulabilir, geri de dönebilirdi. Karanlıkta yolunu bulmakta çok ustaydı.

Elmalığın kenarında durdu, üstüne boşalan yağmurun altında gözlerini kapadı. Eğer gözlerini açıp biraz kısarsa, onu neredeyse görebiliyor gibiydi: başını bir erkeğin göğsüne dayamış gencecik bir kız. Eski bir yün battaniyenin üzerinde. Saçları omuzlarına dökülmüş, kolu adamın beline sarılmış. Adamın yüzünü hayal meyal görüyordu ama kollarındaki kahverengi melekten büyülenmiş olduğu belliydi.

Gabriel hareketsiz durdu, yarı rüya olan anıların yankılarını dinledi…

"Gitmek zorunda mısın?"

"Evet, ama bu gece değil."

"Geri dönecek misin?"

"Yarın Cennet'ten atılacağım, Beatrice. Tek umudumuz, daha sonra senin beni bulman. Beni Cehennem'de ara."

Elmalığa onsuz dönmeyi planlamamıştı. Onu terk etmeyi planlamamıştı. Kalbini kırmıştı onun. Suçluluk ve pişmanlık onu bitiriyordu, ama şu anda olsa, aynı kararı yine vereceğinden emindi.

Julianne onunla birlikte olmak için daha şimdiden öyle çok şey feda etmişti ki geleceğini de feda ederse, lanet olsundu kendisine.

∞

Gabriel eski yatak odasında, gömleksiz olarak ayakta duruyor, havluyla saçlarını kurularken stereo'yla uğraşıyordu. Acılı müzikler arıyordu ruhu. Bu da şu anda Peter Gabriel'in 'Blood of Eden'ını dinliyor demekti. Koronun ortasında telefon çalmaya başladı. Evi satın aldıktan sonra, Richard Philadelphia'ya taşınırken, ona telefonu kestirmesini söylemeyi unutmuştu.

Telefona cevap vermeksizin, tedirgin bir hayalet gibi dolaşıp duruyordu Gabriel. Yatağa uzandı, tavana baktı. Geçici bir hayaldi, biliyordu ama yastıktan Julia'nın parfümünün kokusunu alabildiğine yemin edecek durumdaydı. Onun yumuşak soluklarını da duyabiliyordu. Parmağındaki platin halkayla oynadı, onu tekrar tekrar döndürdü. Dante'nin La Vita Nuova'sından mısralar doluyordu zihnine. Beatrice'in onu reddedişinin tarifi:

"Bu yanlış ve hain dedikodu yüzünden
Bana günahkâr diye iftira eden sözler yüzünden...
Tüm kötülükleri bitiren
Tüm iyiliklerin kraliçesi olan o, bulunduğum yere geldi
En tatlı selamından yoksun bıraktı beni
Tüm kutsiyetim o olduğu hâlde."

Gabriel'in kendi durumunu Dante'yle karşılaştırmaya hakkı yoktu çünkü kendi bahtsızlığı, kendi kararının sonucuydu. Yine de karanlıklar çevresini sararken, kutsiyetini kaybetmiş olabileceğini düşündü. Ebediyen.

Bölüm 31

"O orospu çocuğu!" diye küfretti Tom Mitchell telefonda kızının kulağına. Julia telefonunu kulağından bir kol boyu uzaklaştırıp kulak zarlarını korumaya çalıştı. "Ne zaman oldu bu?"

"Şey, martta," diye burnunu çekti Julia. "E-postayla da onayladı."

"Orospu çocuğu. Ne sebep gösterdi?"

"Göstermedi." Sonu Gabriel'le ayrılmasına varan olayları anlatacak enerjisi yoktu. Akademik sahtekârlık konusuyla ilgili şeyler de Tom'u daha fazla kızdırmaktan başka işe yaramazdı.

"Vuracağım onu."

"Baba, lütfen." Konuşma zaten yeterince zor ilerliyordu. Tüfeklerin doldurulup Gabriel'in zambak beyazı kuyruğunun Selinsgrove ormanlarında kovalanması söz konusu olmasa bile.

"Neredeymiş şimdi?"

"Bilmiyorum."

"Bunu söylemekten nefret ediyorum, Jules, çünkü senin onu sevdiğini biliyorum, ama Gabriel bir kokain sersemi. Bir kere bağımlı olan her zaman bağımlıdır. Belki yine kullanıyordur. Belki satıcıyla başı derde girmiştir. Uyuşturucu kirli iştir, gittiğine de seviniyorum. Senden ne kadar uzak olursa o kadar iyi."

Julia babasının bu sözleri üzerine ağlamadı ama yüreği sıkıştı. "Lütfen öyle şeyler söyleme, baba. Bildiğimiz kadarıyla, İtalya'da olabilir, kitabı üzerinde çalışıyordur."

"Bir kokain batakhanesinde."

"Baba, lütfen."

"Üzgünüm. Gerçekten üzgünüm. Küçük kızımın iyi birini bulup mutlu olmasını istiyorum."

"Ben de bunu senin için istiyorum," dedi Julia.

"Eh, müthiş bir ikiliyiz." Boğazını temizledi, konuyu değiştirmeye karar verdi. "Mezuniyeti anlat bana. Evin satışından biraz para geldi, mezuniyetine gelmek istiyorum. Yaza ne yapmak istediğini de konuşmalıyız. Yeni evde odan seni bekliyor. İstediğin renge boyatabilirsin. Lanet olsun, pembeye boyat."

Julia gülümsemeden edemedi. "Uzun zamandır pembe oda istememiştim ama teşekkürler, baba."

Selinsgrove, Julia'nın gitmek isteyeceği son yer olmakla birlikte, en azından bir ailesi, bir evi vardı orada. Simon'ın ya da Sharon'ın kötü anılarının sinmediği bir ev. Ya da onun.

Bölüm 32

Nisanın dokuzunda Julia, erimekte olan karlara basa basa Profesör Picton'ın evine doğru yürürken bir elinde tezini, öbüründe bir şişe Chianti'sini taşıyordu.

Heyecanlı ve ürkekti. Profesör Picton'la ilişkisi her zaman nezaket çerçevesinde sürmüş olsa bile, hiçbir zaman sıcak bir ilişki olmamıştı. Katherine, öğrencilerini nazlayacak, şımartacak insanlardan değildi. Profesyoneldi, talepkârdı, duygusallıktan da çok uzaktı. Bu yüzden, Julia'ya tezini kendisinin getirip teslim etmesini, akşam da yemeğe kalmasını söylediğinde, Julia hayli kaygılanmıştı. Tabii reddetmesine de olanak yoktu.

Katherine'in üç katlı evinin kapısında durup zili çaldı. Avuçlarını paltosunun önüne sürerek kuruladı, yapış yapışlığını gidermeye çalıştı.

"Julianne, hoş geldin." Katherine kapıyı açtı, öğrencisini içeri aldı.

Eğer Julia'nın küçük dairesi bir hobbit yuvasıysa, Profesör Picton'ın evinin de bir orman cininin ini olması gerekirdi. Eski ve güzel mobilyalara meraklı bir orman cininin. Her şey zarif ve antikaydı; duvarlar koyu renk ahşap kaplı, yerler pahalı halılarla örtülüydü. Dekorasyon aristokratikti ama eşyalar seyrekti, ayrıca her şey düzenli ve tertipliydi.

Katherine, Julia'nın paltosunu aldıktan sonra Chianti'yi ve tezi zarafetle kabul etti, onu ön holden geçilen küçük salona aldı. Julia hemen şöminenin önündeki deri koltuğa oturdu, ikram edilen küçük bir kadeh likörü kabul etti.

Katherine, "Yemek hazır," dedikten sonra, bir Yunan tanrıçası gibi gözden kayboldu.

Julia kahve sehpasını süsleyen koca koca kitaplara, İngiliz mimarisi ve bahçeleriyle ilgili kitaplara baktı. Duvarlarda pastoral tablolar arasında, geçmiş Pictonların siyah-beyaz, ciddi portreleri asılmıştı. Likörünü yavaş yavaş yudumluyor, boğazından midesine kayan sıcaklığın keyfini çıkarıyordu. Daha bitiremeden Katherine gelip onu yemek odasına götürdü.

"Çok güzel," diye gülümsedi Julia. Heyecanını saklamak için yüzündeki maske gibi ifadeye özen gösteriyordu. Katherine'in ütülenmiş koyu pembe renk sofra örtüsünün üzerine koyduğu kaliteli porselenler, kristaller ve gümüş şamdanlar, içinde bir çekingenlik yaratmaktaydı.

(Profesör Picton'ın evinde ketenler bile onun izni olmadan buruşmaya korkuyordu.)

"Misafir ağırlamayı seviyorum," dedi Katherine. "Ama doğrusunu söylemek gerekirse, tüm akşam birlikte olmaya dayanabileceğin çok az sayıda tanıdığım var."

Julia midesinin aşağıya sarkıverdiğini hissetti. Mümkün olduğu kadar az ses çıkararak, Katherine'in yanındaki yere oturdu. Ev sahibesi uzun, meşe masanın başına oturmuştu.

Julia ortadaki tabaktan gelen et ve sebze kokularını pek fazla içine çekmemeye çalışırken "Çok güzel kokuyor," dedi. Son günlerde pek fazla yemek yiyebilmiş değildi ama Profesör Picton'ın ikramları iştahını açmışa benziyordu.

"Benim vejetaryenliğe eğilimim var ama tecrübelerime göre lisansüstü öğrencilerim yeterince et yemiyorlar. O yüzden annemin bir tarifine göre yemek yaptım. Normandiya yahnisi derdi buna. Umarım domuz etine itirazın yoktur."

"Hiç yok," diye gülümsedi Julia. Ama buharda haşlanmış brokoli tabağının üstünde limon kabuğu rendelerini görünce gülümsemesi biraz azaldı.

Gabriel'in garnitürlere takınağı vardı.

"Şerefe içelim mi?" Katherine, Julia'nın şarap kadehini doldurdu, kendininkini kaldırdı.

Julia da kendi kadehini kaldırdı.

"Harvard'daki başarına."

"Teşekkür ederim." Julia karmaşık duygularını, yudumladığı içkinin arkasına sakladı.

Terbiyeli bir sessizlik süresinden sonra Katherine konuştu. "Seni buraya bazı farklı şeyleri konuşalım diye çağırdım. Birincisi, tezin. Memnun musun, içine sindi mi?"

Julia bir sebze lokmasını aceleyle yuttu. "Hayır."

Katherine kaşlarını çattı.

"Demek istediğim, daha iyileşmesine pay var. Bir yılım daha olsa, çok daha iyi olurdu. Şey..." Julia yerde bir delik açılıp onu yutmasını istiyor gibiydi.

Katherine beklenmedik biçimde gülümsedi, sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bu doğru cevap. Aferin sana."

"Pardon?"

"Bugünlerde öğrenciler kendilerini olduklarından daha yetenekli sanıyor. Tüm başarına rağmen biraz akademik tevazu sahibi olmayı sürdürdüğün için memnun oldum

"Tabii bir yıl daha olsa tezin daha gelişebilirdi. Çok çalışmaya devam edersen, gelecek yıl daha iyi bir öğrenci, daha iyi bir bilim insanı olacaksın. Gelişmeye payın olduğunu fark ettiğine sevindim. Şimdi başka bir konuya geçebiliriz."

Julia gözlerini Katherine'den ayırıp çatalıyla bıçağına odaklandı. Şimdi ne geleceğini hiç bilmiyordu.

Katherine sabırsız parmaklarını masaya tıp tıp vurdu. "İnsanlar benim özel hayatıma burunlarını soktuklarında hoşuma gitmiyor, o yüzden, kimsenin özel hayatına yaklaşmam. Senin durumunda,

David Aras beni bir şeylere isteğim dışında sürükledi." Katherine yüzünü buruşturdu. "O McCarthy'ci toplantıda olup bitenleri bilmiyorum, bilmek de istemiyorum." Julia'ya anlamlı gözlerle baktı.

"Harvard'dan Greg Matthews, Dante araştırmaları için bol paralı bir kürsüye birini arıyor. O işin Gabriel'e teklif edileceğini umuyordum." Katherine, Julia'nın hareketlerini gözünün ucuyla görüyordu ama çabucak devam etti. "Ne yazık ki o yer bir başkasına teklif edildi. Budalalık edip beni emekliliğimden koparmak istediler, ben hayır dedim.

"O Pacciani denilen felaket adam, kısa listeye kadar nasıl yükseldi, hiçbir zaman anlayamayacağım. Her neyse, yeni atanan kürsü başkanı Cecilia Marinelli olacak. Onu Oxford'dan çaldılar. Onunla çalışman senin için iyi olacak. Tezin konusunda her şey iyi giderse, Cecilia'ya telefon açıp senin geleceğini bildirmekten mutluluk duyarım."

"Teşekkür ederim, Profesör. Çok naziksiniz."

Katherine elini havada salladı. "Rica ederim."

Bundan sonraki birkaç dakikayı, yemeklerini sessizlik içinde bitirmeye ayırdılar. Katherine öğrencisinin yardım teklifini reddedip sofrayı toplarken, Julia şarabını bitirdi.

Gabriel'in bu rüya işi kaçırdığına üzülmekle birlikte, onun kendi peşi sıra Harvard'a gelmeyeceğine bir bakıma memnun olmuştu. Onun aynı bölümde olması çeşitli sorunlar yaratabilirdi. Artık onunla bir arada çalışmasına olanak yoktu. Ayrıca onunla profesyonel bir ilişkiyi, uzak bir ilişkiyi sürdürmek de çok acı verirdi. Hayır, kendisi Boston'a giderken Gabriel'in Toronto'da kalması çok daha iyiydi. Harvard'ın Profesör Marinelli'yi işe alması sert bir tokat olmasına rağmen, bir nimetti Julia için.

Tatlıdan ve kahveden sonra Katherine salona geçmelerini teklif etti. Julia yine şöminenin yakınındaki rahat koltuğa oturdu. Katherine'in eline tutuşturduğu küçük porto kadehini minnetle kabul etti. Katherine'in dekorasyon zevki Gabriel'inkinden çok farklı olsa da sanki Dante uzmanlarının hepsi şömine önünde içki içmekten hoşlanıyorlarmış gibi bir durum vardı ortada.

"Harvard'da yeni bir başlangıç yapacaksın, burada olup bitenleri hiç kimse bilmeyecek. Kendine daha fazla dikkat çekmemek akıllıca olur." Katherine Julia'ya, sert sayılamasa bile, delici bir bakış attı.

"Lisansüstü öğrencileri, özellikle kadın öğrenciler, şöhretleri açısından çok kırılgan durumdadırlar. Yeteneğin, çok çalışmanın ürünlerini, iltimasla, fahişelikle bağdaştırmayı seçen akademisyenler ne yazık ki hâlâ var. Başarılarını emeklerin sayesinde kazandığın konusunda hiç kimsenin kuşku duymasına fırsat tanımamalısın."

"Profesör Picton, yemin ederim, Dante seminerinde çok çalıştım. Bana yazılarımda yardım etmedi, özel muamele de yapmadı. Notu sizin vermenizi o yüzden istedi."

"Eminim bunlar doğrudur. Ama sen beni kandırdın. Açık konuşmak gerekirse, biraz bozuldum."

Julia danışmanına saklayamadığı bir dehşetle baktı.

"Yine de, bana neden durumu açıklamadığını anlayabiliyorum. Eminim Gabriel tembih etmiştir. Ona da bozuldum ama açıklayamayacağım nedenlerle ona borçlu sayılırım."

Profesör Picton portosunu düşünceli bir tavırla yudumlarken boşluğa bakıyordu. "Ben Oxford'da öğrenciyken, hocaların öğrencilerle romantik ilişkilere girmesi utanılacak kadar sık olan bir şeydi. Bazen o ilişkiler, bugün taciz diye nitelenen cinsten olurdu. Bazen de gerçek aşk olurdu. İkisini de gördüm."

Katherine gözlerini hiç kırpmadan Julia'ya dikti. "Willoughby ile Albay Brandon arasındaki farkı bilirim. Umarım sen de bilirsin."

∞

Ertesi akşam Julia, Paul'in evine doğru yürümekteydi. Profesör Picton'ın yemeğini değerlendirmek üzere, bir kahve içmek için buluşmaya karar vermişlerdi.

Paul kanepede Julia'ya döndü. "Şimdi artık sömestir senin için bittiğine göre, ne zaman taşınıyorsun?"

Julia kahvesini yudumladı. "Kira kontratım temmuz sonunda bitiyor ama ev sahibimi beni haziran ortasında serbest bırakmaya ikna etmek niyetindeyim."

"Mezuniyetten sonra mı?"

"Evet. Babam taşınmama yardım edecek."

Paul fincanını sehpaya bıraktı.

"Ben haziranda Vermont'a dönüyorum. Arabamda yer var. Taşınmana ben de yardım edebilirim."

"Babam mezuniyet için geliyor."

"Hep birlikte gidebiliriz arabayla. Bir iki gün çiftlikte misafirim olursunuz, sonra sizi Boston'a götürür, yerleştiririm. Yurtta mı kalacaksın?"

"Bilmiyorum. Gönderdikleri bir yazıda, ağustosa kadar yurda girmeyeceğimi söylüyorlar. Ondan önce yaşayacak bir yere ihtiyacım var."

"Arkadaşımın küçük kardeşi Boston Kolejine gidiyor. Onunla bir konuşayım, bakalım kirayla devredilecek bir yer biliyor mu. Boston nüfusunun yarısı yirmi beş yaşın altında. Çok öğrenci var orada."

"Bunu yapar mısın? Bir daire bulmama yardım eder misin?"

"Bedelini isterim, bira olarak. Ben Krombacher severim, bu arada."

"Sanırım onu yapabilirim."

Julia gülümsedi, kahve fincanlarını tokuşturdular.

"Bunlar kim?" Julia dört kişinin bulunduğu fotoğrafı gösteriyordu. İki kadın, iki erkek. Paul resmi televizyonun üstündeki bir penguenin arkasına kısmen saklamıştı.

"En soldaki kız kardeşim Heather, yanındaki kocası, Chris. Sağdaki benim."

"Ya öbür kız?" Julia, gülerek Paul'in beline sarılmış güzel kıza baktı.

"Şey, o Allison."

Julia nezaketle Paul'ün açıklamasını bekledi.

"Eski kız arkadaşım."

"Ya," dedi Julia.

"Hâlâ arkadaşız. Ama o Vermont'ta çalışıyor, uzaktan kumandalı durumu idare edemedi. Bir süre önce ayrıldık." Paul hızlı hızlı konuşmuştu.

"Sen iyi bir insansın." Julia yerinde tedirgin, kıpırdandı. "Belki bunu söylememeliydim."

Paul onun elini dudaklarına götürüp eklemlerini öptü. "Bence kafandan ne geçiyorsa söylemelisin. Bu arada, ben de her zaman senin iyi bir insan olduğunu düşünmüşümdür."

Julia gülümsedi ama elini yavaşça çekti. Onu gücendirmek istemiyordu.

Gece yarısından biraz önce, başını onun omzuna dayayıp uyuyakalmıştı. Kanepede yan yanaydılar. Paul'ün aklında hayaller dolaşıyor, onun kalçalarını kendi kalçalarıyla, dudaklarını kendi dudaklarıyla yan yana, tenini ellerinin altında hissediyordu. Başını onun saçlarına doğru çevirdi, onu saran kollarını biraz sıkıştırdı. Julia kıpırdandı, başını onun göğsüne yaslamadan önce Emerson'ın adını söyledi.

Paul bir karar vermesi gerektiğini o zaman anladı. Eğer Julia'nın arkadaşı olacaksa, ona olan romantik duygularını gemlemesi gerekiyordu. Onu öpemez, işleri ileriye götürmeye çalışamazdı. Çok erkendi. Belki de Julia onu hiç istemezdi. Kırılan kalbi kendini onardıktan sonra bile istemeyebilirdi. Ama Julia'nın bir arkadaşa ihtiyacı vardı. *Ona* ihtiyacı vardı. Bu durumunda onu yalnız bırakamazdı... gerçek duygularını bir kenara bırakmak acı verse bile.

Böylece, kollarında Julia'yla uyumaktansa, onu kucaklayıp kendi odasına taşıdı, yatağın üstüne bıraktı, üstüne bir çarşafla battaniye örttü, orada rahat olduğundan emin olunca da yedek yastıklardan biriyle bir yorgan alıp salona geri döndü.

Julia onun yatağında mışıl mışıl uyurken o, akşamın büyük kısmını çaresizlikler içinde tavanı seyrederek geçirdi.

∞

Julia geceyi Paul'ün evinde geçirirken Gabriel otel odasında oturmuş, dizüstü bilgisayarına öfkeyle bakıyordu. Kürsü başkanı Jeremy Martin'den bir ters mesaj daha almıştı. Onun 'kıçını kurtarmak' için ne kadar çok kişisel ve politik fedakârlık yaptığını hatırlatıyordu. Sanki Gabriel'in hatırlatmalara ihtiyacı varmış gibi.

Harvard ona nazik bir mektup yazıp adaylığının başarısız oldu-
ğunu, göreve Profesör Marinelli'yi atadıklarını bildirmişti. Gabriel'in
bu başarısızlığı, Julianne'ı bir kere daha ortada bıraktığına işaret edi-
yordu. Ama artık fazla önemi yoktu. Eğer o kendisini affetmeyecek-
se, Harvard'da olmanın ne yararı olabilirdi?

Acı bir küfür savurdu. Nerede olduğunun ne önemi vardı
eğer o kendisini bağışlamayacaksa? Oteldeyken bile o yanındaydı.
Bilgisayarındaydı, cep telefonundaydı, iPod'undaydı, kafasının için-
deydi.

Evet, kafasının içindeydi. Onu ilk defa çıplak gördüğü zamanı
hiç unutamayacağını söylerken doğru söylemişti. Gözlerinin utançla
yere inişi, onun sıcak dokunuşuyla teninin kızarması.

O altında titrerken, yakut dudakları aralanırken, hızlı hızlı solur-
ken, o derin, koyu gözlere bakışını, birleştiklerinde o gözlerin nasıl
irileştiğini hatırlıyordu.

O irkilmişti. Her nasılsa, onun her irkilişini hatırlıyordu. Sayısı
da az değildi: onu fakir olduğu için utandırdığı zaman, onu ilk yatağa
taşıdığı zaman, parmaklarını saçlarına doladığı, onun başını bastır-
maması için yalvardığı zaman, kendini ondan uzaklaştırmaya razı
olduğunu ona söylediği zaman…

Kısacık bir hayatın içinde onu kaç kere incitebilirdi?

Bıraktığı sesli mesajları dinleyerek kendine işkence edip durmuş-
tu: cevap vermediği mesajları. Julia giderek umutsuzlaşmış, sonunda
da kesilmişti o mesajlar. Onu suçlayamazdı. Belli ki kendi mesajları
ona ulaşmamıştı… biri dışında. O mesajı tekrar açtı, onun tepkisini
hayal etti.

Benimle temas etmeyi kesin.
Bitti.

Selamlar,
Prof. Gabriel O. Emerson,
Doçent
İtalyanca Araştırmaları Bölümü
Orta Çağ Araştırmaları Merkezi
Toronto Üniversitesi

Kendi boğazından yükselen acı bir gülüş, odada yankılandı.
Tabii! İnandığı mesaj o olacaktı, ötekiler değil. Kaybetmişti onu ar-
tık. O olmayınca… ne umut kalıyordu geriye?

Gabriel onunla Grace'in en sevdiği kitabı, *Katı Bir Merhamet*,
konuştuğu günü hatırladı. Hikâyede ana karakterlerin, aşklarını idol
hâli ne getirdiklerine inandıkları ortadaydı. Kendisi de Julianne ko-
nusunda aynı şeyi yapmıştı, bunun farkındaydı. Onun varoluşuna
tapmıştı. Kendi karanlığının içinde, onun parlayan ışık olacağına ke-
sinlikle inanıyordu.

Geleceğini korumak için onu terk edecek kadar sevmişti onu.
Terk edince de onun sevgisine bir daha sahip olamama tehlikesiyle
yüz yüze gelmişti. Kaderin en acı darbesiydi bu. Beatrice'e olan aşkı-
nın, kendisini ondan ayıran şey olması.

Ya Paul? Julia'yı avutmak için bu fırsatı kaçırmayacağı belliydi. O
avutmanın sonu nereye varacaktı? Gabriel onun kendisine sadık ol-
mayacağını düşünmeye bile dayanamazdı. Ama mesajlardan, onun
artık her şeyin bittiğine inandığı belliydi. Paul yalnızca ona yaslana-
cak bir omuz sunacak, yeniden hayatına, evine, düşüncelerine gire-
cekti.

Melekbozan.

Bulabildiği tek rahatlama, eğer o da rahatlamaysa, kendine şi-
irle, müzikle işkence etmekti. Bir düğmeye bastı, Sting'in David ile
Betsheba öyküsü odayı doldurdu. Şarkı havanın içinde dolanırken,
gözleri Dante'nin şiirsel sözlerle Beatrice'in ölümünü anlattığı satır-
lara kaydı. La Vita Nuova'ya.

"Bu hâldeki sefil bir yaratık
Onu hayalinde canlandıramaz,
Rahatlamak için acı gözyaşlarına ihtiyacı yoktur.
Ama iç çekişleri gelir ve yeisler,
Ve huzur bulma arzusu,
(Bir tek ölümdür tüm hüzünleri kısaltan,)
Bir süre düşüncelerinde 'O'nun aramızda olduğu
ve şimdi olmadığı zamanları evirip çevirirken

Göğsüm her an iç çekişleriyle dolu
Aralıksız düşünmek, şimdi kalbimi parçalayan 'O'nu;
Sık sık da ölümü düşünmek,
Öyle büyük bir iç özlemi geliyor ki bana
Yüzümün rengini değiştiriyor;
Ve o fikir yerine yerleşirse
Kollarım, bacaklarım nöbet geçirir gibi titriyor;
Sonunda vahşi bir şaşkınlıkla ayılıp,
Öyle şaşırıyorum ki
Kimse yanlış anlamasın diye, öylece devam ediyorum.
Daha sonra, acı bir feryatla sesleniyorum
Beatrice'e, soruyorum, 'Sen ölmüş olabilir misin?"
Ve ona seslenirken, huzur buluyorum."

Gabriel bilgisayarındaki belgeyi kapattı, ekranını süsleyen o güzel kadının fotoğrafı üzerinden parmağını hafifçe kaydırdı. Görevlerini birkaç gün içinde sona erdirecekti, ama bunu yaparken yanında onu avutacak Beatrice'i olmayacaktı. Onun yokluğunda... belki de acıyı dindirmek için eski zaaflarına teslim olurdu.

Bölüm 33

Nisan ortalarında bir cuma öğle sonrası Julia, Rachel'le Aaron'un Philadelphia'daki apartman dairesine vardı. Rachel onu Toronto'da ziyaret etmeyi, nedime elbisesini de yanında getirmeyi planlamıştı ama işinden izin almayı başaramamıştı. Tatillerini balayına ayırmak istediği için de Julia kendi hobbit deliğinin rahatından çıkıp yola düşmeye razı olmuştu.

Rachel arkadaşını kucaklayarak karşıladı, salona götürdü. Julia sehpanın üzerini kaplayan dosyalara, kumaş örneklerine göz attı.

"Demek düğün planlamaları tamamlandı, öyle mi?"

Rachel başını iki yana sallıyordu. "Pek sayılmaz. Ama ben düğünü konuşmak istemiyorum. Seni konuşmak istiyorum." Arkadaşına kaygılı bir bakış yöneltti. "Seninle Gabriel'in bu durumu tam bir şok oldu."

Julia'nın yüzü kırıştı. "Benim için de."

"Telefonlarımıza da e-postalarımıza da cevap vermiyor ve inan bana, çok denedik. Scott yolladığı e-postaya benim mesajları da kopyalamış. Öfkeli şeyler.

"Gabriel'in iki hafta kadar önce Selinsgrove'da olduğunu biliyor muydun?"

"Selinsgrove'da mı?" Julia sersemlemişti. "Ben onu İtalya'da sanıyordum."

"Oraya neden gitsin?"

"Kitabını bitirmeye. Benden uzak kalmaya."

"Koca eşek," diye pufladı Rachel. "Ondan haber aldın mı?"

"Evet. Bana e-posta atıp artık aramızdakilerin bittiğini söyledi." Julia çantasını eline aldı. İçinden iki anahtarla bir güvenlik kartı çıkarıp arkadaşına uzattı. "Bunlar onun."

Rachel avucundakilere kafası karışmış gibi bakıyordu. "Ben ne yapayım bunları?"

"Sakla. Ya da babana ver. Gabriel'e postalardım ama temas istemediğine göre..."

Rachel anahtarlarla geçiş kartını düğün dosyalarından birinin üstüne koydu, sonra caydı, kalkıp çekmecelerden birine attı, ardından çekmeceyi küfrederek kapadı.

"Bizim eski eve gittiğini biliyorum çünkü komşulardan biri babamı aramış. Görünüşe göre Gabriel geç saatlere kadar uyumuyor, çok yüksek sesle müzik çalıyor, açık havada dolaşıyormuş."

Julia'nın aklı bir anda elmalığa uçtu. *Akla yakın geliyor,* diye düşündü. Her zaman huzur bulduğu bir yere, kendi Cennet'ine gitmesi normal. Ama onun oradaki anılarına kendisi de bulaşmış olduğu için şaşıyordu oraya gitmesine.

Rachel arkadaşının yüzüne baktı. "Bunu neden yapıyor, anlayamıyorum. Gabriel seni seviyor. Kolay seven biri değildir. O, sözleri hafife alarak sarf edecek biri de değildir. O tür sevgiler akşamdan sabaha kaybolmaz."

"Belki işini daha çok seviyordur. Ya da belki ona geri dönmeye karar vermiştir."

"Paulina'ya mı? Aranızdaki mesele bu mu? Bana söylememiştin." Rachel'ın gözleri bir an ateş saçtı.

"Bir buçuk yıl öncesine kadar hâlâ... yakınmışlar."

"Ne?"

"Noel'de Paulina'yla ve başka konularla ilgili kavga ediyorduk. Bana hikâyelerinin sandığımdan daha yakın geçmişe kadar sürdüğünü söyledi."

"Kapımıza dayandığı güne kadar onun adını bile duymamıştım."

"Ben biliyordum. Ama ikimiz ilk çıkmaya başladığımızda söyledikleri, daha Harvard'dayken her şeyin bittiği izlenimi yaratıyordu. Aslında yıllardır sürdürüyormuş onunla ilişkisini."

"Seni onun yüzünden bıraktığına inanıyor olamazsın... Floransa'dan sonra, her şeyden sonra."

"Artık neye olsa inanırım," dedi Julia soğuk bir sesle.

Rachel inledi, ellerini gözlerine kapattı. "Ne berbat durum. Babam çok kızdı. Scott da öyle. Gabriel'in Selinsgrove'da olduğunu duyunca, hemen arabasına atlayıp oraya gitmek, kafasına vura vura biraz mantık sokmak istedi."

"Yaptı mı bunu?"

"Tammy bebeği onunla bırakmak zorundaydı. Scott da Gabriel'in kıçına tekmeyi daha sonra atmayı seçti."

Julia buruk buruk gülümsedi. "O konuşmayı tahmin edebiliyorum."

"Scott deli gibi âşık Tammy'ye. İç bulandıracak kadar."

"Yemeğe geliyor olduklarına sevindim."

Rachel kolundaki saate baktı. "Herhâlde yemek hazırlıklarına başlamam gerek. Erken gelecekler. Önce Quinn'e mamasını yedirmek için. Scott'un hayatı tümüyle değişti. Her şey bebeğin programı çevresinde dönüyor."

Julia onunla birlikte mutfağa yürüdü. "Baban ne düşünüyor?"

Rachel buzdolabını araştırmaktaydı. "Tammy'den hoşlanıyor. Bebeğe bayılıyor. Sanırsın ki Quinn onun kendi torunu."

Salata malzemesini çıkarıp tezgâha koydu. "Sen Gabriel'in Paulina'ya döneceğini mi düşünüyorsun?"

Julia cevabını yüksek sesle söyleyemedi, ama evet, bunun mümkün olabileceğine inanıyordu. Kendisi uğruna hayatını da öz-kontrol yöntemlerini de çok değiştirmişti. Şimdi ilişkileri bittiğine göre, eski hayatına geri dönmesi olmayacak şey değildi.

"Tanıdık alan," dedi Julia.

"O kadından söz ederken sanki Batı Avrupa'dan söz ediyorsun" Rachel tezgâha dayandı. "Acaba seninle ilişkisini kesmesini üniversi- te istemiş olabilir mi?"

"Evet, ama öyle bir şey nasıl uygulattırılabilir? Kenti terk etmeye zorlayabilirler mi onu? Özel hayatında ne yapıp yapmayacağını em- redebilirler mi mazeret iznindeyken? Gabriel benimle konuşmak is- tese telefon edebilirdi. Etmedi. Üniversite ona, benden ayrılması için elverişli bir mazeret sağladı. Herhâlde bir süredir planlıyordu bunu." Julia kollarını göğsünde çaprazladı. En derin korkularını Rachel'le paylaşmak, onları tek başınayken düşünmekten daha kolaydı.

"Ne berbat durum," diye tekrarladı Rachel. Sonra ellerini yıka- mak üzere döndü.

Bölüm 34

Gece yarısından sonra Rachel'la Julia üstlerinde sabahlıklarıy- la kanepeye yerleşmişler, şarap içip kıkırdaşıyorlardı. Scott, Tammy ve Quinn çoktan gitmiş, Aaron da saatler önce yatmıştı. Koridordan horlamalarını duyabiliyorlardı.

Julia kaliteli Pinot Noir'dan aldığı cesaretle, jüri toplantısında olup bitenleri anlattı, Rachel de onun sözünü kesme dürtülerini tut- mayı başardı.

"Gabriel'in sırf işini kurtarmak uğruna senden vazgeçeceğini hiç sanmıyorum. Paraya ihtiyacı yok, zaten her an başka yerde iş de bulabilir. Benim anlayamadığım, ne yapmakta olduğu konusun- da neden daha açık davranmadığı. Neden sonradan seni yakalayıp 'seni seviyorum ama beklememiz gerek' demediği." Rachel şarhoşluk içinde kıkırdadı. "Gabriel'i tanıyan biri olarak söyleyeyim, sana Orta Çağ'dan romantik bir şiir bile okurdu… sırf okuyabildiği için."

"Peter Abelard'la ilgili bir şeyler söyledi, ama rahatlatıcı sözler değildi. Abelard, işinden olmamak için Héloise'la ilişkisini sır olarak saklamıştı. Sonra da onu manastıra yollamıştı."

Rachel yastıklardan birini kaptı, arkadaşının kafasına fırlattı. "O seni manastıra falan yollayacak değil. Seviyor seni. Sevmediğine inanmayı reddediyorum."

Julia yastığı göğsüne dayadı, kanepeye yanlamasına uzandı. "Beni sevse, bırakmazdı. Benden e-posta kullanarak ayrılmazdı."

"Sence Gabriel seninle keyfi için dalga mı geçti?"

"Hayır. Ama artık önemi de yok."

Rachel sesli sesli esnedi. "Her ne yaptıysa, yüzüne gözüne bulaştırdığı belli. Seni şu ya da bu şekilde korumaya mı çalışıyor, diye düşünüyorum."

"Bana mesaj çekebilir, bunu söyleyebilirdi."

Rachel kolunu kıvırıp gözlerinin üstüne koydu. "Anlamadığım kısım o. Bizden sana haber yollamamızı isteyebilirdi. Sana bir mektup yazabilirdi. Hem… neden üniversiteye 'defolun başımdan' demedi?"

Julia sırtüstü döndü, içinden o da kendine aynı soruyu sordu.

Rachel sehpadan cep telefonunu aldı. "Onu aramak ister misin?"

"Hayır."

"Neden? Belki ben sanır, cevap verir."

"Vakit gecenin ortası, ben de sarhoşum. Konuşmak için iyi bir ortam değil. Hem, bana onunla iletişim kurmamamı söyledi."

Rachel telefonu onun burnunun ucunda salladı. "Sen acı çekiyorsan, o da çekiyordur."

"Ona mesaj çektim, benimle konuşmak isterse, bunu yüz yüze yapması gerektiğini söyledim. Ona bir daha telefon açmam." Julia şarabın geri kalanını tek yudumda dikip bitirdi. "Belki mezuniyete gelir," diye içini çekti. Yüzünde hayal görür gibi bir ifade vardı. Bunca kızgınlığı ve çaresizliği bile ona olan özlemini yok edememişti. En azından, tümünü silememişti.

"Mezuniyet ne zaman?

"On bir Haziran."

Rachel tarihin bu kadar geç olması karşısında bir küfür daha savurdu.

Birkaç dakika sessizliği paylaştıktan sonra, Julia daha büyük bir korkusunu seslendirmeye karar verdi.

"Rachel?"

"Hmmm?"

"Ya onunla yatarsa?"

Rachel bir an sessiz kaldı. O kadar sessizdi ki Julia sorusunu tekrar etmek istedi, ama arkadaşı sözünü kesti. "Eğer Gabriel zalim biri olsaydı, belki başka biriyle yatardı. Ama bunu yapıp sonra da senin onu affetmeni beklemesini aklım almıyor."

"Başka biriyleyse ve sen de öğrenirsen, söyle bana." Julia arkadaşına yalvaran gözlerle bakıyordu. "Senden duyarsam daha iyi olur."

∞

"Sevgilim, aç gözlerini."

İçinde kıpırdanırken sesi sıcak ve boğuktu. Ağırlığını iki dirseğine bölmüştü. Eğildi, onun kolunun içindeki derisini kendi ağzına çekti, öptü, emdi. Onu keyiflendirecek, belki çok hafif bir iz bırakacak kadar. Bunun onu deli ettiğini biliyordu.

"Açamam," diye soludu Julia iniltiler arasında. Onun her kıpırdayışında vücuduna en harikulade duygular yayılıyordu.

Sonunda o durana kadar.

Birden, Julia'nın gözleri açılıverdi.

O burnunu onunkine sürerek gülümsedi. "Seni görmeye ihtiyacım var." Bakışı yumuşak ama yoğundu. Arzuyu ve ateşi bir an için geri tutmaya çalışıyormuş gibi.

"Gözlerimi açık tutmak zor," diye inledi Julia… o içinde yine kıpırdarken.

"Hatırım için dene." Onu yavaşça öptü. Seni öyle çok seviyorum ki."

"O hâlde beni neden bıraktın?"

Gabriel mavi gözlerini kısarak ona üzüntüyle baktı. "Bırakmadım…"

∞

Aynı akşam Gabriel yatağın orta yerinde, gözleri kapalı yatıyor, Julia göğsünün kasları üzerinde açık dudaklarıyla öpücükler gezdiriyordu. Duraklayıp dövmesini saygıyla öptü, sonra dikkatini onun karnına çevirdi. Göbeğinin çevresinde dilini dolaştırmadan önce belirgin kaslarından parmaklarını kaydırırken Gabriel'in ağzından bir ses çıktı.

O kadar uzun zaman oldu ki…

O tenini yavaşça okşayıp sonunda elini aşağıya kaydırarak onu sıkıca yakalarken Gabriel'in kafasından geçen düşünce buydu. Kalçalarını hafifçe kaldırdı. Onu okşuyordu şimdi, o da soluk soluğaydı, yalvarıyordu. Uzun ipek saçları oyluklarına değerken onunla biraz daha oynadı, sonra onu ağzının ıslak sıcağına çekti.

Gabriel şaşkın bir küfür savurup kendini duygularına bıraktı, parmaklarını onun saçlarına taktı.

Birden dondu.

Geçen sefer bunu yaptığında ne olduğunu hatırlamış, midesi bulanır gibi olmuştu. Elini hemen çekti, onu korkutmuş olabileceğine kaygılanıyordu.

"Üzgünüm." Onun yanağını okşamak üzere tek parmağını uzattı. "Unutmuştum."

Buz gibi bir el, bileğini yakaladı, sert bir hareketle kendi kafasına götürdü.

"Neyi unuttun?" diye soruyordu. "Ağız seksinden nasıl keyif alacağını mı?"

Gabriel'in gözleri açılıverdi. Dehşet içinde aşağıya doğru baktığında, orada gülen bir çift mavi göz buldu.

Paulina çıplaktı, üzerine diz çökmüş, ağzını hiç uzaklaştırmamıştı. Gabriel büzüldü, küfretti, geri çekilip doğruldu, sırtını yatağın başucuna dayadı. O topukları üstüne oturmuş, seyrediyordu.

Güldü, Gabriel'in burnunu işaret etti, burun deliklerindeki kokain kalıntılarını silmesini söylemeye çalışıyordu.

Ne yaptım ben?

İki eliyle yüzünü sert hareketlerle temizlemeye çalıştı. Günahının büyüklüğünü fark ederken öğürdü, yatakta yana doğru devrildi. Kendine geldiğinde, yüzüğünü göstermek üzere sol elini uzattı ama yüzük yoktu.

Alyansı yok olmuştu.

Paulina yine güldü, ona doğru emeklemeye başladığında gözleri parıldıyor, çıplak vücudu onunkine sürünüyordu.

Bölüm 35

Gabriel uyanmadan önce çırpındı, mücadele etti, yorganıyla savaştı, samimiyetle ondan bir iz aradı. Ama yoktu.

Karanlık otel odasında kendisi yalnızdı. Yatmadan önce bütün ışıkları söndürmüştü, bu onun ilk hatasıydı. Çerçeveli fotoğrafı başucu masasına koymamış olması da ikincisi… çünkü o fotoğraf karanlığa karşı bir tılsım görevi görüyordu.

Bacaklarını yatağın yanından aşağıya salladı, yüzünü ellerine gömdü. Yıllar önce rehabilitasyona tahammül etmesi de zor olmuştu ama hiçbir şey Julianne'ı kaybetmek kadar acı vermemişti. Her gece onu kollarında tutabilse, eski yaşamının korkunç kâbuslarına bile dayanabilirdi.

Yarı boş viski şişesine nefretle baktı, karanlıkların üstüne kapanmakta olduğunu hissetti. Bu baskı o dayanılmaz kayıp acısıyla birleşince, koltuk değneksiz hareket etmesini engelleyecek kadar etkili oluyordu.

İçtiği miktar her gün artmaktaydı. Her geçen gün, eskiden bildiği başa çıkma mekanizmalarına sıkışmamak, geleceğini mahvetmemek için bir şeyler yapmak zorundaydı. Çabucak bir şeyler yapmazsa, her şeyin nüksedeceğini biliyordu.

İçgüdüsel olarak iki ayrı numaraya telefon açtı, ardından eşyalarını toplayıp bavuluna tıktı. Otelden kendisini havaalanına götürecek bir taksi istedi. Görünümünün derli toplu ve profesyonel olup olmadığına hiç aldırmadı. Aslında aynaya bakma zahmetine bile kalkışmadı. Bildiği kadarıyla, orada göreceği şey tiksindirecekti onu.

Saatler sonra Floransa'ya vardı, Gallery Hotel Art'ın kapısında arabadan indi. Gerçi gecikmiş bir rezervasyondu ama yine de otel müdürünü, kendisine yine aynı süiti vermesi konusunda ikna etmeyi başardı. Julia ile ilişkilerini mühürledikleri süiti. *Ya bu ya da rehabilitasyon programına dönüş*, diye düşünüyor, onunla olan bağlantısının çok daha tedavi edici olacağına inanıyordu.

Odaya girerken, neredeyse onu orada bulmayı bekliyor gibiydi. Ya da en azından, onun izlerini. Rastgele sehpanın altına tekmelenmiş bir çift turuncu pabuç. Boş duvarın dibine yığılmış bir tafta elbise. Yapılmamış yatağın üstüne atılmış, arkası dikişli siyah çoraplar.

Ama tabii ki bunların hiçbiri yoktu.

Dinlendirici bir uykudan ve duştan sonra Gabriel, Uffizi Galerisi'ndeki eski dostu Dottore Vitali'yi aradı, onunla akşam yemeği için randevulaştı. Harvard'ın yeni Dante Araştırmaları Kürsü Başkanını, Giuseppe Pacciani'yi konuştular. Gabriel bu arada, Giuseppe'ye kampüste görüşme randevusu verilmiş olduğunu öğrendi. Kendisine verilmemişti. Ama Giuseppe'nin verdiği konferans, Harvard tarafından zayıf bulunmuştu. Züğürt tesellisi sayılırdı bu ama bir teselliydi yine de.

Ertesi gün Gabriel, dertlerinden kurtulmak için kendini eğlendirmeye çalıştı: Piazza'da kahvaltı, Arno kıyısında yürüyüş, öğleden sonra terzisine bir ziyaret. Orada kendine siyah bir yünlü takım ısmarladı. Sonra bir saat boyunca, o takıma uyacak mükemmel ayakkabıları aradı. Terzisi ona takılmış, bu şık kıyafetle nikâh bile kıydırabileceğini söylemişti. Terzi gülerken Gabriel sol elini havaya kaldırmış, ona alyansını göstermişti.

Floransa kentinde nereye giderse gitsin, hep onun anılarının saldırısına uğruyordu. Ponte Santa Trinita'da duruyor, acı-tatlı anılarını bağrına basıyor, bunların kimyasal seçeneklerden daha iyi olduğunu biliyordu.

Bir akşam geç saatte, hafif çakırkeyif durumda, Duomo çevresinde dolaşmaktaydı. Aylar önce Julianne'la geçtiği yerlerden geçiyordu. Kendisini becermekle suçladığında yüzündeki ifadeyi düşünüp kendine işkence ederken, Brunelleschi Kubbesi'nin gölgesinde tanıdık bir dilenci gördü.

Ona doğru yürüdü.

Dilenci İtalyanca olarak "Yaşlı adama birkaç kuruş," diye seslendi.

Gabriel biraz daha yaklaştı, adamı kuşkuyla süzdü. Burnuna yıkanmamış vücut kokusuyla alkol kokusu geliyordu ama daha da yaklaştı. Onun aralık ayında Julia'nın sadaka verdiği adam olduğunu fark edince, Gabriel durdu. Ayakları üzerinde sallanıyordu.

Cüzdanını aradı, birkaç kâğıt parayı değerlerine bakmadan çekti, adamın suratının önüne tuttu.

"Seni geçen aralıkta gördüm. Hâlâ buradasın." Gabriel'in İtalyancasındaki suçlama tonu belli belirsizdi.

Adam paraya aç gözlerle baktı. "Ben her gün buradayım. Noel'de bile."

Gabriel paraları ona daha da yaklaştırdı. "Nişanlım sana para vermişti. Sen ona melek demiştin. Hatırlıyor musun?"

Adamın yüzüne dişsiz bir gülümseme yayıldı, başı hayır der gibi sallanırken gözleri paralardan hiç ayrılmadı.

"Firenze'de melek çoktur, ama Assisi'de daha da çoktur. Galiba Tanrı oradaki dilencileri kayırıyor. Ama burası benim evim." Adam elini kararsızca uzattı. Gabriel'in paraları gerçekten ona verip vermeyeceğinden emin değildi.

Gabriel hayalinde Julia'nın dilenciyi ateşli ateşli savunuşunu görüyordu. İçkiye harcama olasılığı yüksek olsa da dilenciye parayı vermek istemişti.

Gabriel dilenciye bakarken Julia parayı vermeden önce adam ne hâldeyse, yine aynı hâlde olduğunu görüyordu. Ama bu, Julia'nın adama tekrar tekrar para vermek istemesine engel olmuyordu. Her gün görse, her gün verirdi, çünkü sadakanın asla boşa gitmeyeceğine inanıyordu. Günün birinde adamın, kendisini de sevenler olduğuna inanıp dertlerine çare arayacağını umuyordu. Bu iyiliğinin kendisini kırılgan duruma getirdiğinin farkındaydı Julia… ama yine de iyiliğini sürdürüyordu.

Gabriel paraları adamın eline tutuşturdu, topukları üzerinde dönüp yaşlı adamın sevinç sesleri ve hayır duaları arasında uzaklaştı.

Adamın kutsamalarını hak etmiyordu aslında. Onun verdiği sadaka, Julianne'ın verdiği gibi değildi. Merhametten ve iyi yürekliliktен gelmiyordu. Bunu yalnızca onun anısına hak tanımak ya da hoşgörü satın almak için yapmıştı.

∞

Ertesi gün, onunla Umbria'da paylaştığı evi tekrar tutmaya çalıştı ama o sıra orada başkaları kalıyordu. Bunun üzerine Assisi'ye gitti, küçük bir özel otele yerleşti. Mobilyaları basit, içi Assisi'yi ziyaret eden hacılarla dolu bir yerdi.

Gabriel kendini hiçbir zaman hacı gibi görmemişti. Bunu yapmayacak kadar gururluydu. Yine de, Assisi'de onun bile huzurla uyuyabilmesini sağlayan bir şeyler vardı. Hatta Julia kollarından uzaklaştığından beri en rahat uykusunu o gece uyudu.

Ertesi sabah erkenden kalktı, Basilica St. Francis'e yollandı. Her din ve mezhepten insanların hac ziyaretine geldiği bir yerdi burası. Orta Çağ'dan kalma freskleri ve huzurlu atmosferi de ayrı bir değerdi. Julianne'la gezdiği yerlerde, aynı adımları izlemesi rastlantı değildi. Onu kilisenin üst tarafındaki Basilica Superiore'ye, gece yarısı ayinine götürmüştü Julia. Ayin başlamadan önce günah çıkarmaya gittiğinde de Gabriel onu sabırla beklemişti.

Üst Bazilika'da gezinir, imgeleri hayran hayran seyredip bu yerin huzurunu içine çekerken, bir anlığına uzun kumral saçlı bir kadının bir kapıda gözden kaybolduğunu görür gibi oldu. İlgilenerek onun peşinden gitti. Turistlerle hacıların kalabalığı arasında bile onu seçmesi zor olmadı. Bu arada, kendini Basilica İnferiore'ye iner bulmuştu.

Derken kadın gözden kayboldu.

Kaygı içinde alt kiliseyi dolaştı. Aramaları meyve vermeyince, daha aşağıya, St. Francis'in mezarına inmek geldi aklına. Kadın oradaydı. Lahdin yanına diz çökmüştü. Gabriel en arkadaki sıraya geçti, saygısını göstermek için diz çöktü. Ama gözlerini o kadından alamıyordu.

Julianne değildi. Öndeki genç kadın biraz daha kilolu, kalçaları daha iri, omuzları daha geniş biriydi. Saçları da daha koyuydu. Ama güzeldi. Onun güzelliği, Gabriel'e ne kadar çok şey kaybettiğini düşündürdü.

Bulunduğu yer küçük ve ilkeldi. Yukarı Bazilika'nın ferah, özenle fresklendirilmiş havasıyla gözle görülür bir çelişki oluşturuyordu. St. Francis'in hayatını oluşturan o sadeliğin, mütevazı mezarda daha iyi ifade bulduğunu düşünen tek kişi Gabriel değildi. Bu düşünceler içerisinde, öndeki sıranın arkasına dayanıp başını eğdi. Daha niyet edemeden, kendini dua eder buldu.

Başlangıçta yalnızca kelimelerdi: umutsuz heceler, fısıltılı itiraflar. Ama zaman geçerken dualarına daha bir pişmanlık sindi, bu arada o hiç farkına varmadan, genç kadın bir mum yaktı, çıkıp gitti.

Gabriel'in hayatı bir film olsaydı, yaşlı, tecrübeli bir Franciscan rahibi onu dua ederken görür, umutsuzluğunu fark edince ona merhamet gösterir, ona manevi kılavuzluk ederdi. Ama Gabriel'in hayatı film değildi. O yüzden… tek başına dua etti.

Sonradan Gabriel'e, o mezarda ne olduğunu sorsanız, omuz silker, sorudan kaçınmaya çalışırdı. Bazı şeyleri kelimelere dökmek kolay değildi. Hayatta kelimelere meydan okuyan şeyler de vardı.

Ama duasının bir noktasında Gabariel, tüm kusurlarıyla karşı karşıya gelmişti. Hem manevi hem de ahlaki olanlarla. Aynı anda, onun tüm ruhunu bilen, yine de onu kucaklayan birinin varlığını hissetmişti. Yazar Annie Dillard'ın bir zamanlar anlayış şahikası diye tarif ettiği şeyin ne anlama geldiğini bir anda anlamıştı. Dünyaya ve özel olarak da ona yöneltilen sevgiyi ve bağışlanmayı düşündü. Grace ve Richard kanalıyla.

Ve Julianne, benim yapış yapış küçük yaprağım.

Yukarı Bazilika'nın tabanının altında, günahların mıknatısı beklenmedik bir şey bulmuştu. Kiliseden ayrıldığında, eski hayatına dönmeme konusunda her zamankinden daha kararlıydı.

Bölüm 36

Julia için nisan ayının geri kalanı bir faaliyetler girdabıydı: teziyle ilgili son gözden geçirmeler, Katherine Picton'la ve Nicole'le görüşmeler, cuma akşamlarını Paul'le geçirmek...

Katherine, Julia'nın tezinin hiç yanlışsız, gurur duyabileceği bir şey olmasını sağladı. Oxford'a, Cecilia Marinelli'ye telefon açıp sonbaharda Harvard'da Julia'yı bulmasını söyledi.

Paul, Cambridge'de ona devren kiralık bir daire bulmuştu. Julia bu arada Katherine'in verdiği okuma listesine dalmıştı. Bunları Profesör Marinelli'nin seminerinden önce okumasını istiyordu.

Nisanın sonunda Julia'ya dekanın ofisinden resmî görünen bir mektup geldi. Dr. Aras bir hafta sonra ofisine gelmesini istiyordu. Bu randevunun disiplin konularıyla bir ilgisi olmadığı konusunda güvence veriyor, Profesör Martin'in de orada olacağını belirtiyordu.

Pazartesi öğleden sonra, L.L. Bean çantasına sarılmış, kampüste dekanın ofisine doğru yürüyordu. O çanta rahatlatıyordu onu. Hemen hemen bir yıldır yoldaşlık etmişti ne de olsa Julia'ya. Paul onunla gelmeyi teklif etmiş ama Julia onu reddetmiş, dekanın karşısına yalnız çıkması gerektiğini söylemişti. Paul yine de onu kucaklamış, en sevdikleri Starbucks'ta bekliyor olacağını söylemişti.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim, Bayan Mitchell. Sömestiriniz nasıl geçti?"

Julia, Dekan Aras'a şaşırarak baktı. "İlginç geçti," dedi.

Dekan başını salladı, gözleri Profesör Martin'e doğru baktı. "Biliyorum, bu ders yılı sizin için kolay olmadı. Jüri toplantısından sonra başka sorunlarınız oldu mu diye sormak için görüşmek istedim sizinle."

Julia iki akademisyene, ölçüp tartan gözlerle baktı. "Ne tür sorunlar?"

"Dekan Aras'ın merak ettiği, o günden sonra Profesör Emerson'ın sizi rahatsız edip etmediği. Size telefon etti mi, e-posta gönderdi mi, sizinle buluşmaya çalıştı mı?" Profesör Martin dostça bir tavır içindeydi ama bunun gerisinde Julia'yı kuşkulandıran bir şey vardı.

"Sizin neden umurunuzda? Siz istediğinizi aldınız. O, bu kentten gitti."

Dekanın ifadesi gerginleşti. "Sizinle o davayı yeniden ele alacak değilim, Bayan Mitchell. Bu toplantı bir nezaket buluşması, eğitiminize müdahaleden kurtulmuş olarak devam edebildiğinizi garanti altına almak için. Profesör Emerson'ın sözünde durup sizi rahat bıraktığından emin olmak istiyoruz."

"O toplantıdan birkaç gün sonra ondan bir e-posta aldım. Bana kendisiyle temas etmememi, her şeyin bittiğini söyledi. Duymak istediğiniz bu, değil mi?" Sesindeki acılığı saklayamıyordu.

Profesör Martin, dekanla anlamlı anlamlı bakıştı. "Eminim bu olayları geride bıraktığınız için memnunsunuzdur."

Julia sessiz oturuyor, cevap verme zahmetine girmiyordu.

"Gitmekte serbestsiniz. Başarılı yılınız için tebrikler, Harvard'a kabul edildiğiniz için de tebrikler. Sizinle mezuniyette görüşürüz." Dekan başıyla ona çıkabileceğini işaret ediyordu.

Julia sırt çantasını aldı, kapıya yürüdü. Eli kapının tokmağına değdiği anda durdu, dönüp iki profesöre baktı.

Ne garip, diye düşünüyordu. Silah olarak koskoca bir kültür birikiminden ve bir dolap dolusu twit giysilerden başka hiçbir şeyi olmayan bu iki adamın, kendi kalbi ve mutluluğu üzerinde bu kadar büyük bir güce sahip olması gerçekten garipti.

"Profesör Emerson'la ilişkimden pişman değilim, sonu kötü gelmiş olsa bile. Her ikiniz de bütün süreç boyunca bana inanılmaz derecede tepeden bakan, küçümseyen bir tavır içindeydiniz. Korunmaya ihtiyacı olan birini korumayı anlayabiliyorum, ama kendimi yalnızca sizlerden korumam gerekiyormuş aslında."

Julia onlara ezici bir bakış yöneltip odadan çıktı.

Bölüm 37

Gabriel, Assisi'de o kadar uzun süre kaldı ki Bazilika'nın demirbaşı gibi oldu. Her gün uzun saatlerini St. Francis'in türbesinde geçiriyor, orada düşüncelere dalıyordu. Bazen dua ediyordu. Bazen Tanrı yakınında, bazen uzağında gibi geliyordu. Tüm bu zaman boyunca Gabriel hep Julia'yla birlikte olmayı özlüyordu ama ilişkilerinin ne kadar kusurlu olduğunu da anlamaya başlamıştı. Ona layık olmak için değişmeyi hep istemişti, oysa aslında, dayanılmaz bir eşek olduğu için değişmesi gerekiyordu.

Bir gün otelde öğle yemeği yerken bir Amerikalı onunla konuşmaya başladı. Adam California'lı bir doktordu. Assisi'yi eşi ve ergen yaştaki oğluyla birlikte ziyaret ediyordu.

"Yarın Floransa'ya gidiyoruz, iki ay kalacağız."

"Ne yapmak için?" diye sordu Gabriel. Kır saçlı adama merakla bakıyordu.

"Franciscan'ların yerinde kalacağız. Eşim hemşiredir. Ben de tıp kliniğinde çalışacağım. Oğlum evsizlere yardımcı olacak."

Gabriel kaşlarını çattı. "Bunu gönüllü olarak mı yapıyorsunuz?"

"Evet. Ailece yapmaya karar verdik." Adam sustu, Gabriel'e yoğun bakışlarla baktı.

"Bizimle gelmeyi düşünür müsünüz? Franciscan'ların yardıma her zaman ihtiyacı var."

"Hayır, dedi Gabriel kararlı bir sesle. "Ben Katolik değilim."

"Biz de değiliz. Lutheran mezhebindeniz."

Gabriel doktora ilgiyle baktı. Lutheranlar hakkında bildikleri, hemen hemen yalnızca Garrison Keillor'un yazdıklarından ibaretti. (Bunu itiraf etmezdi tabii.)

Doktor gülümsedi. "Yaptıkları iyiliklere yardım edelim dedik. Oğlumu da plaj tatillerinden ve video oyunlarından farklı bir şeyler düşünmeye teşvik etmek istiyoruz."

"Davetinize teşekkürler, ama reddetmek zorundayım." Gabriel cevabından emindi. Doktor konuyu değiştirdi.

O akşam geç saatlerde Gabriel, oteldeki basit odasının penceresinden bakıyor, yine her zamanki gibi Julia'yı düşünüyordu.

O olsa, hayır demezdi. O olsa, giderdi.

Bir kere daha, onun cömert vericiliğiyle kendi bencilliği arasındaki uçurumu hatırladı. Onunla onca ay birlikte olmasına rağmen, kapanmamıştı o uçurum.

∞

İki hafta sonra Gabriel, Santa Croce kilisesinin önündeki Dante anıtının karşısındaydı. Lutheranların Floransa gezisine katılmış, rahiplerin en çilekeş gönüllüsü olmuştu. Yoksullara yiyecek servisi yapıyordu ama verilen yemeklerin kalitesi karşısında dehşete kapılıyordu. Bir çek yazdı, yemeklerin bir yemek şirketinden getirilmesini sağladı. Diğer gönüllülerle birlikte sokaklarda dolaştı, evsizlere tuvalet malzemesi ve temiz giysiler dağıttı. Ama o insanların çok kirli oluşu canını sıkınca, Franciscan misyonuna yıkanma odaları ve duş tesisatı inşa edilmesini sağladı.

Kısacası Gabriel, Franciscan'ların yoksullar için ne kadar çalıştığını görünce, her şeyi kökünden değiştirmeye kalktı, değişiklikleri ve bu işin finansmanlığını üstlendi. Çıkıp Floransa'nın zengin ailelerini ziyaret etmeye, Floransa yoksullarına yardımcı olmak için Franciscan'ları desteklemelerini istemeye başladı. Yapacakları bağışlar misyona yıllarca dengeli bir gelir akışı sağlayacaktı.

Dante anıtının önünde dururken, en sevdiği şairle arasında bir yakınlık hissetti. Dante, Floransa'dan sürülmüştü. Gerçi kent so-

nunda onu affetmiş, Bazilika önüne anıtını dikmişti ama mezarı Ravenna'daydı. Kaderin cilvesiyle, Gabriel de sürgün olmanın ne demek olduğunu biliyordu. O da işinden, kentinden, evinden uzakta, sürgündeydi. Çünkü onun evi, yuvası, Julianne'ın kollarıydı. Sürgüne zorlanmış olsa bile.

Çevresindeki anıtlar ona kendi fâniliğini hatırlatıyordu. Eğer şansı tutarsa, uzun bir ömür sürebilirdi ama nice insanın, bu arada da Grace'in hayatı kısa olmuştu. Kendisine de araba çarpabilir, kanser olabilir, kalp krizi geçirebilirdi. Birdenbire dünyadaki hayatı gözüne çok kısa ve çok değerli gözüktü.

Assisi'den ayrıldığından beri, suçluluğunu ve yalnızlığını bastırmak için kendini iyilikler yapmaya gömmüştü. Franciscan'larla birlikte gönüllü çalışmak da kesinlikle o yönde bir adımdı. Ama ya Paulina'ya durumu telafi etmek? Grace'le, Maia'yla, gerçek annesi ve babasıyla aynı şeyi yapmakta çok geç kalmıştı.

Ya Julianne?

Gabriel, Dante'nin tabutuna benzeyen şeyin üzerine kapanmış mutsuz bir kadına bakıyordu. Kendi sürgünlüğünü kabullenmişti ama mektup üstüne mektup yazmaktan da vazgeçmiş değildi... hiç göndermediği mektuplar.

∞

Mezarlıkların kendilerine özgü bir sakinliği oluyordu. Kalabalık kent merkezlerindekiler bile o sükûnete ve huzura sahipti: havada asılı, dünya dışı bir sükûnete.

Gabriel mezarlıkta yürürken kendini parkta yürüyormuş gibi düşünemezdi. Manzarayı dolduran seyrek ağaçlarda, ötüp duran kuşlar yoktu. Çimenler yeşil ve bakımlı olmakla birlikte, aralarında kardeşleriyle oynaşan ya da yiyecek arayan sincaplar, tavşanlar da yoktu.

Uzaktaki taş melekleri görüyordu. Anıtlar arasında onlar iki nöbetçi gibiydi. Mermerdendiler, granitten değil. Tenleri beyaz, solgun ve kusursuzdu. Melekler ona arkalarını dönmüş durumdaydılar. Kanatlarını açmışlardı. Anıtın arkasında durmak ona daha kolay

geliyordu. Taşa işlenmiş ismi göremiyordu. Orada sonsuza kadar kalabilir, aradaki birkaç adımı atıp oraya ulaşamayabilirdi. Ama korkaklık olurdu o.

İçine derin bir soluk çekti, safir gözlerini sımsıkı yumup bir dua söyledi. Sonra anıtın çevresinde yarım daire çizdi, levhanın önünde durdu.

Pantolon cebinden tertemiz bir mendil çıkardı. Gören olsa, terini ya da gözyaşlarını silecek sanırdı. Ama o öyle yapmadı. Eğilip beyaz ketenle oradaki siyah taşı sildi. Kirler hemen çıktı. Harfleri saklayan gül fidanlarını budamak, onlara bakmak gerekiyordu. Bir bahçıvan tutmak gerektiğini beynine not etti.

Taşın önüne çiçekler koyarken dudakları fısıldıyormuş gibi kıpırdıyordu. Ama fısıldamıyordu. Bu mezar, tabii, boştu.

Bir iki damla gözyaşı bakışlarını bulanıklaştırdı, arkadan yeni yaşlar yükseldi, çok geçmeden yüzü sırılsıklam oldu. Onları silmeden, başını kaldırıp meleklere baktı. Sessiz, mermer merhametin ruhlarına.

Bağışlanmayı diledi. Suçunu itiraf etti. Ömrünün sonuna kadar acısını çekeceğini çok iyi bildiği suçunu. Yükün sırtından kaldırılmasını istemedi, çünkü o yükü, kendi eylemlerinin sonucu olarak görüyordu. Daha doğrusu, bir anne ve çocuğu için yapmadıklarının.

Elini cebine atıp telefonunu çıkardı, telefonun rehberinden bir numarayı aradı.

"Alo?"

"Paulina. Seninle görüşmem lazım."

Bölüm 38

Julia'nın babası mezuniyete gelmekte ısrar etti, taşınması sırasında Paul'ün onu Cambridge'e tek başına götürmesine de itiraz etti. Tom yaz için devren kiralanan dairenin depozitosunu da ödedi. Haziranın on birinde tek kızının master olarak mezun oluşunu görmek için Toronto'dan uçağa atlayıp gelen de Tom'du.

Basit siyah elbise ve sanat eseri ayakkabılar giymiş olan Julia, Paul ile Tom'u Tören Binası'nın basamaklarında bırakıp mezun olan diğer öğrencilerle birlikte sıraya girdi.

Tom, Paul'den hoşlanmıştı. Hem de çok.

İçi dışı bir biriydi Paul ve sağlam tokalaşıyordu. Konuşurlarken dosdoğru Tom'un gözlerine bakıyordu. Tom, Julia'nın Cambridge'e taşınma işini kendi başına halledeceğini söylediği hâlde, Paul ona yardımcı olmak istediğini belirtmiş, onları yolda ailesinin Burlington'daki çiftliğinde kalmaya davet etmeyi de unutmamıştı. Tom mezuniyetten önceki gece durumu Julia'ya çıtlatmış, Paul'un yeni bir aşk ilişkisi için aşikâr bir seçenek olabileceğini önermiş ama Julia onu duymazdan gelmişti.

Mezunlar salona girerken Julia salonu gözleriyle tarayıp Gabriel'i aramaktan kendini alamıyordu. Bunca kalabalık arasında onu görmesi kolay değildi tabii, gelmiş olsa bile. Ama hocaların oturduğu tarafa baktığında, Katherine Picton'ı orada gördü. Oxford cübbesini

giymişti. Eğer hocalar alfabetik sıraya göre oturmuş olsalardı, ki öyleymiş gibi görünüyordu, Gabriel'in Harvard kırmızıları içinde olması gerekirdi. Ama orada yoktu.

Julia'nın adı anons edildiğinde ağır adımlarla sahneye çıkıp onu mezuniyet kepi ve nişanıyla donatan, Katherine oldu. Elini profesyonelce sıkıp ona Harvard'da başarılar dileyerek diplomasını veren de.

O akşam yakın bir biftek lokantasında, Paul ve Tom'la birlikte yediği kutlama yemeğinden sonra Julia, sesli mesajlarını kontrol etti, orada yeni bir mesaj buldu. Rachel'dan geliyordu.

"Tebrikler, Julia! Hepimiz sevgilerimizi yolluyoruz ve sana hediyelerimiz var. Bana Cambridge'deki yeni adresini gönderdiğin için teşekkürler. Hediyelerin hepsini yollayacağım, eline geçmelerini de sağlayacağım. Nedime elbiseni de gönderiyorum.

"Babam Boston'dan Philadelphia'ya uçak biletini ayırttı. Yirmi bir Ağustos. Umarım sana uyar. Parasını kendisi ödemek istiyordu, ben de senin buraya bir hafta erken gelmek istediğini biliyordum.

"Gabriel'den hâlâ haber almadım. Mezuniyetine geleceğini umuyordum. Ama gelmediyse, belki her şeyi düğünde düzeltirsiniz. Onu da kaçıracağını düşünemiyorum. Damat şahidi olacak güya ama smokini için ölçülerini bile bilmiyorum!"

Bölüm 39

Gözleri belirgin mavi olan Dante uzmanı, gece duasını etmeden önce T.S. Eliot'un bir şiirini okudu. Yalnızdı, ama bir bakıma da yalnız değildi.

Başucu masasındaki resme bakıp onun mezuniyetini düşündü. Cübbesiyle ne kadar güzel ve gururlu görünüyor olmalıydı. İçini çekip şiir kitabını kapadı, ışığı söndürdü.

Clark'ların eski evindeki kendi yatak odasının karanlığında, son birkaç haftayı düşündü. İtalya'dan Boston'a ve Minnesota'ya uçmuştu. Franciscan'lara geri döneceğine söz vermişti, onlar da ona, onun varlığına verdikleri değerin, bağışlarına verdiklerinden yüksek olduğunu ifade etmişlerdi. Kafasında bu düşüncelerle, gözlerini kapadı.

∞

"Gabriel, uyanma vakti."

Homurdandı ama gözlerini açmadı. Sesin kaybolacağını umdu. Uyku çok huzurluydu ve kendisinin de buna ihtiyacı vardı.

"Haydi. Uyanık olduğunu biliyorum." Ses yavaşça güldü, Gabriel şiltenin bir ağırlıkla eğildiğini hissetti. Eliyle gözlerindeki uykuyu silmeye çalışarak "Okul saati mi?" diye sordu.

Grace yine güldü. Bu ses kısık ve melodikti. "Okula gitmek için fazla büyüksün. En azından, öğrenci olmak için."

Çevresine bakındı. Kafası karmakarışıktı. Sonra doğrulup oturdu.

Grace sıcacık gülümsedi, ona elini uzattı. Gabriel o eli avucunda sıkmadan bile yumuşaklığını hissedebilmişti.

"Ne oldu?" Grace ona anlayışlı ama şaşkın bir bakış yöneltti. Sonra onun elini kendi iki eliyle tuttu.

"Hiç veda edememiştim. Sana hiç..." Durakladı, hızla içine bir soluk çekti. "seni çok sevdiğimi söyleyememiştim."

"Bir anne böyle şeyleri bilir, Gabriel. Bunu her zaman biliyordum."

Bir an için heyecana kapılan Gabriel uzanıp onu kucakladı. "Hasta olduğunu bilmiyordum. Rachel bana iyileşiyor demişti. Orada olmam gerekirdi."

Grace onun sırtını okşadı. "Her şey için kendini suçlamanı istemiyorum. Kimse senin herkesten iyi olmanı beklemiyor... ya da kusursuz olmanı."

Yüzünü görebilmek için geri çekildi. "Sen de kendinden bunu beklememelisin. Ben bütün çocuklarımı sevdim, ama sen, Tanrı'nın bana hediyesiydin. Her zaman özeldin."

Anne oğul bir süre sessiz kaldılar, sonra Grace kalktı, elbisesini düzeltti.

"Seninle tanıştırmak istediğim biri var."

Gabriel gözlerini sildi, battaniyeleri üstünden atıp pazen pijamalı bacaklarını yere indirdi. Ayağa kalktı, saçlarını düzeltmeye çalıştı. Gömleksiz olduğunu bir an için unutmuştu. Grace koridora çıktı, sonra geri geldi. Kolunda genç bir kadın vardı.

Gabriel baktı.

Kadın gençti ama sanki yaş kavramının dışındaymış gibi görünüyordu. Saçları uzun ve sarı, yüzü kusursuz beyazdı. Zayıf ve uzun boyluydu. Gözleri tanıdık geliyordu. Şaşırtıcı safir gözler Gabriel'in gözlerine baktı, o bakışa parlak, pembe bir gülümseme eşlik etti.

Gabriel, soru soran bakışlarını Grace'e yöneltti.

"İkinizi konuşasınız diye yalnız bırakıyorum." Grace bunu söyledikten sonra ortadan kayboldu.

"Ben Gabriel." Gülümseyerek elini nezaketle uzatıyordu.

Kız o eli sıkarken mutlu mutlu gülümsedi. "Biliyorum." Sesi yumuşacık ve pek tatlıydı. Gabriel'e küçük çanların sesini hatırlatmıştı.

"Ya siz?"

"Sizi görmek istedim. Grace bana çocukluğunuzu anlattı, profesör olarak çalışmalarınızdan söz etti. Ben de Dante'yi çok seviyorum. Çok komik ve esprili biri."

Gabriel başıyla onu onayladı, ama neler olduğunu tam anlayamamıştı.

Genç kadın ona özlemle baktı. "Bana ondan söz eder misiniz?"

"Kimden?"

"Paulina'dan."

Gabriel gerildi, gözleri kuşkuyla kısıldı. "Neden?"

"Onu hiç tanımadım."

Gözlerini ovalamaya başlamıştı. "Minnesota'daki ailesini görmeye gitti, onlarla barışmaya çalışacak."

"Biliyorum. Çok mutlu."

"O hâlde neden soruyorsun?"

"Nasıl biri olduğunu merak ediyorum."

Gabriel ne diyeceğine karar vermek için bir an düşündü. "Çekici ve zeki biri. İnatçı. Birkaç dil biliyor ve iyi yemek yapıyor." Kendi kendine güldü. "Ama müzikle pek ilgilenmez. Bir şarkıyı bile doğru mırıldanamaz."

Genç kadın kıkır kıkır güldü. "Ben de öyle duymuştum." Gabriel'e garip garip baktı. "Onu sevmiş miydin?"

Gabriel gözlerini kaçırdı. "Galiba şimdi seviyorum onu, bir bakıma. Başlangıçta arkadaştık. Onu Oxford'da tanımıştım."

Genç kadın başını sallayarak dinledi, sonra koridordan biri seslenmiş gibi başını yana çevirdi, ama hemen tekrar Gabriel'e baktı.

"Sizinle karşılaştığıma memnunum. Daha önce mümkün olmamıştı. Ama sizi yine göreceğim." Gülümsedi, kapıya doğru döndü.

Gabriel peşinden yürüdü. "Adınızı duyamamıştım."

Kız ona beklenti dolu bakışlarla baktı. "Beni tanımadınız mı?"

"Tanımıyorum. Özür dilerim. Ama gözlerinizde tanıdık bir hava var."

O güldü, Gabriel de elinde olmadan gülümsedi. Gülüşü bulaşıcıydı. "Gözlerim tabii tanıdık; sizin gözleriniz."

Gabriel'in gülümsemesi yüzünden silindi.

"Kim olduğumu bilmiyor musunuz?" Kız şaşırmış gibiydi.

Gabriel başıyla hayır demeye çalıştı.

"Ben Maia'yım."

Gabriel donakaldı. Sonra, saniyeler geçerken içinde farklı duygular birbirini kovaladı yaz günü gökte kayan bulutlar gibi.

Kız onun sol göğüs kasındaki dövmeyi işaret etti. "Onu yaptırmak zorunda değildiniz." Eğilip ona gizli bir şey söylüyormuş gibi fısıldadı. "Beni sevdiğinizi zaten biliyorum.

"Burada mutluyum ben. Burası ışıkla, umutla, sevgiyle dolu. Öyle de güzel ki!"

Uzanıp onu yanağından öptü, dokunuşu bir saniye sürdü, sonra onu bırakıp koridora çıktı.

Bölüm 40

Mezuniyetten bir gün sonra Tom, Julia'nın kapısındaydı. Üstünde gri bir tişört vardı ve göğsünde kabartma harflerle Harvard yazılıydı.

"Baba?" Julia'nın sesi soru sorar gibiydi.

"Seninle öyle gurur duyuyorum ki," dedi Tom boğuk bir sesle. Sonra onu kendine çekip kucakladı.

Baba-kız kapının dışında bir anlık sessizliği paylaştıkları sırada arkalarındaki basamaklardan birinin yaklaştığını duydular.

"Şey, günaydın. Kahvaltıyı getirdim." Paul elindeki tepsiyi uzatıyordu. Üzerinde üç fincan kahveyle Tom Horton'dan aldığı çörekler vardı. Mitchell'ların duygulu anını böldüğü için utanmış görünüyordu, ama Tom onu elini sıkarak, Julia da kucaklayarak karşıladı.

Üçü kahvaltılarını Julia'nın küçük masasında yediler, sonra iki erkek, eşyaları en iyi nasıl ambalajlayıp yükleyeceklerini konuştular. Aralık Paul, Julia'ya evini devreden Sarah'yla konuşmuş, onun Cambridge'deki eve haziran on beşte taşınmasına izin vermesini istemişti.

"Şey, Katherine Picton beni bugün öğle yemeğine davet etti. Ama gitmek zorunda değilim." Julia hızlı hızlı konuşuyordu. Kendisi misafirliğe giderken bütün işi Tom'la Paul'e bırakmaktan rahatsızdı.

"Eşyan fazla değil, Jules," dedi Tom. Evde bulunanları çabucak incelemişti. "Biz kitaplara başlarken seni de elbiselerini düzenlemek üzere rahat bırakırız. Sen profesörünü görüp döndüğünde, eminim bitirmeye yaklaşmış oluruz." Gülümsedi, onun saçlarını karıştırdı, sonra banyoya yönelip gözden kayboldu, Paul ile Julia'yı yalnız bıraktı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Babamla ben idare ederiz."

Paul kaşlarını çattı. "Ben istediğim için buradayım. Bunu ne zaman kabul edeceksin? Ben gitmem, Julia. Kalmak için bir nedenim varsa, gitmem."

Julia tedirginleşti ve gerildi, gözleri hemen önündeki bitmemiş kahveye döndü.

"Profesör Picton seni çağırdıysa, konuşmak istediği içindir. Gitsen iyi olur." Paul onun elini yavaşça sıktı. "Babanla ben buradaki işlerin hakkından geliriz."

Julia soluğunu yavaşça salıp gülümsedi.

∞

Julia'nın, babasına ve Paul'e göstermek istemediği birkaç şeyi vardı. Onları L.L.Bean çantasının içine sakladı. Bunlar bir genç kadının babasından saklamak istemesi beklenecek şeyler değildi; bir günlük, bir çift pırlanta küpe ve danışmanla yaptığı seanslarla ilgili birkaç nottan ibaretti.

Nicole, Julia'nın kaydettiği ilerlemeden memnundu. Son seanslarında ona, Harvard yakınlarında bir danışmanın adını ve telefonunu vermişti. Julia'nın sorunlarıyla başa çıkmasına yardımcı olmakla yetinmiyor, şimdi onu başka bir yetenekli ele teslim ediyordu, yolculuğunda bundan sonraki adımları atmasına yardımcı olsun diye.

Julia, Profesör Picton'ın evine giderken bir elbise ve düz pabuçlar giymişti. Öğle yemeği davetinin süslenmeyi gerektirmeyeceğini düşünüyordu. Sırt çantasını tek omzuna attı, çok kaliteli bir Dargeeling çayı olduğu söylenen teneke kutuyu eline aldı. Ev sahibine hediye olarak satın almıştı onu. Kendisi de hediyesi de tanıdığı, bildiği Picton nezaketiyle karşılandı, hocası onu hemen yemek odasına götürdü, birlikte karides kokteyli, soğuk salatalık çorbası ve güzel bir Sauvignon şarabından oluşan öğle yemeğinin tadını çıkardılar.

"Okumaların nasıl gidiyor?" diye sorarken Katherine çorbasının üzerinden Julia'ya bakıyordu.

"Yavaş ama sağlam. Önerdiğiniz metinleri okuyorum ama daha yeni başladım sayılır."

"Profesör Marinelli seni hevesle bekliyor. Cambridge'e vardığın zaman ona kendini tanıtman gerek."

"Yapacağım. Hem, teşekkür ederim."

"Bölgedeki başka Dante uzmanlarıyla tanışmak da senin için yararlı olur. Özellikle Boston Üniversitesindekiyle." Katherine usul usul gülümsüyordu.

"Aslında önünde sonunda onlarla tanışacağını biliyorum. Ama öyle bir şey olmazsa, eylülden önce Boston Üniversitesinin Romance Araştırmaları bölümüne uğrayacağın konusunda bana söz vermeni istiyorum."

"Giderim. Teşekkür ederim. Siz olmasanız bilmem ki ne ya..." Duygular üstüne üşüşürken Julia'nın sesi söndü.

Katherine şaşılacak bir şey yaptı, masanın üzerinden uzanıp Julia'nın elini okşadı. Dokunuşu garipti. Saygın bir bakalorya profesörünün, ağlayan bir çocuğu okşaması gibi... ama duygudan da yoksun değildi.

"Onurlarla mezun oldun. Tezin sağlam, ileride güzel bir doktora tezine temel oluşturabilir. Kariyerini izlemeye heves ediyorum. Ve bence Cambridge'de çok mutlu olacaksın."

"Teşekkür ederim."

Gitme zamanı geldiğinde Julia, Katherine'in elini sıkmaya hazırlanıyordu. O kendisini çekip tutuk ama sıcak biçimde kucaklayınca şaşırdı.

"İyi bir öğrenci oldun. Şimdi Harvard'a git ve beni gururlandır. Ara sıra bir e-posta yollayıp bana nasıl olduğunu bildir." Katherine geri çekildi, Julia'ya sabit bakışlarını dikti. "Büyük olasılıkla sonbaharda Boston'da bir konferans vereceğim. Umarım karşılaşırız."

Julia ona katıldığını başıyla belirtti.

Madison Caddesi'ndeki küçük evine dönerken Profesör Picton'un eline tutuşturduğu hediyeye şaşkın bakışlarla baktı. Dante'nin La Vita Nuova'sının erken ve nadir bir kopyasıydı. Daha önce Dorothy L. Sayers'a ait bir kitap. O da Katherine'in Oxford'daki doktora tez yöneticisinin arkadaşıydı. Sayer kendi eliyle notlar almıştı sayfaların kenarına. Julia o kitabı her zaman özenle koruyacaktı.

Ne yapmış olursa olsun Gabriel'in, Katherine Picton'ı onun tezini yönetmeye ikna etmesi öyle büyük bir hediyeydi ki kendini ölene kadar ona borçlu sayacaktı.

Sevgi, birine bir iyilik yaparken karşılığında bir şey beklememektir, diye düşündü.

∞

Ertesi gün erken saatte Julia, Tom ve Paul her şeyi kamyona yüklediler, sekiz saatlik bir yolculuğun sonunda Norris'lerin çiftliğine ulaştılar. Çiftlik Vermont'ta, Burlington'ın hemen dışındaydı. Mitchell'lar orada sıcak karşılandılar, Paul'ün babası Ted Norris, Tom'u balığa götürebilsin diye, birkaç gün kalmaya ikna edildiler.

Julia bu tür şeylerin, babasının sıkı programını bozabileceğini hiç düşünemezdi. Ama bunlar, sofrada Louise Norris'in pişirdiği yemekleri tatmalarından önceydi. Paul'ün annesi mükemmel bir aşçıydı ve her şeyi pişirebiliyordu. 'Doughnut'ı bile, hem de tamamını. Tom'un midesi bu yemeklere âşık olmuştu.

Haziran'ın on beşinde, Mitchell'ların Paul ile birlikte yola çıkmalarından önceki gece, Paul hiç uyuyamadı. Babası onu gece yarısından sonra yatağından kaldırmıştı. İneklerle ilgili bir acil durum vardı. Kriz geçip odasına döndüğünde de yeniden yatamayacak kadar heyecanlıydı.

İki kadın vardı aklında. Eski kız arkadaşı Allison da kendisi Julia'yla ve babasıyla birlikte gelmeden iki gün önce ziyarete gelmişti bu eve. Hâlâ arkadaştılar, yani o ziyaret, iyi niyetli bir jestti, ama Paul, onun biraz da Julia'yı bir ölçüp biçmek için geldiğinin farkındaydı. Allison'a Noel'de söz etmişti Julia'dan. Yani Julia'nın hayatına girmiş olduğunu da kendisinin ona tutkun olduğunu da Allison biliyordu. Hoş, o duyguların karşılıksız olduğunun Paul de farkındaydı... en azından şimdilik.

Yine de Allison, Julia'ya dostça davrandı, Julia da yine her zamanki utangaç, çekici hâlindeydi. Paul'e gelince, geçmişiyle muhtemel geleceğini birlikte sohbet eder görmek bir garipti onun için. Kendisi de durmadan söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyordu.

Akşam yatmadan önce Allison onu cep telefonundan arayıp Julia'nın çok tatlı biri olduğunu söylediğinde ne diyeceğini bilememişti. Tabii ki Allison'a yönelik duyguları da vardı. Çıkmaya başlamadan önce de arkadaştılar. Ama o sonra bırakmıştı Paul'ü. Paul de yaşamını sürdürmüş, Julia'yla karşılaşmıştı. Neden kendini suçlu hissediyordu ki?

Paul bu karmaşık (ama henüz var olmayan) aşk hayatını düşünürken Julia uykusuzlukla boğuşmaktaydı. Sonunda yatağında dönüp durmaktan usanınca, üçüncü kattaki odasından süzülüp mutfağa gitmeye ve bir bardak süt almaya niyetlendi.

İndiğinde Paul'ü orada, kocaman hasat masasının başına oturmuş, koca bir kâse dondurma yerken buldu.

"Merhaba." Paul ona çabucak ama beğenerek baktı.

Julia ona doğru ilerledi. Üstünde eskiden kalma bir Selinsgrove Lisesi tişörtüyle bir koşu şortu vardı.

(Paul'ün gözünde o, geceliğini giymiş bir Truvalı Helen'di.)

"Sen de mi uyuyamadın?" Bir sandalye çekip onun yanına oturdu.

"Babamın ineklerden biriyle sorunu oldu. Dondurma?" Koca bir kaşık dondurmayı ona uzattı.

Julia'nın en sevdiği dondurmaydı bu. Kaşığı yavaşça onun elinden aldı, dondurmayı yedikten sonra kaşığı yalayıp temizlememek için kendini güç tuttu.

Paul kaşığı kâseye koyup ayağa kalktı. Julia ona gözlerini kırpıştırarak bakıyordu. İçgüdüsel bir hareketle sandalyesini geri itti.

"Julia," diye fısıldadı Paul. Onu tutmuş, çekerek ayağa kaldırıyordu. Uzun saçlarını omzunun arkasına alırken onun irkilmediğini fark etti. Bedenleri birbirine değiyordu. Paul onun gözlerinin içine ateşli bir yoğunlukla bakmaktaydı. "Veda etmek istemiyorum."

Julia'nın yüzünde bir gülümseme belirdi. "Veda etmeyeceğiz ki! E-posta yollayıp telefonda konuşacağız. Boston'a gelirsen görüşeceğiz bile."

"Beni anlamıyorsun."

Julia elini çekip bileğini ondan kurtardı, bir adım geriledi. "Allison'dan ötürü, değil mi? Sana sorun olmak istemem. Babamla ben bu yolculuğu pekâlâ yalnız da yapabiliriz."

Onun cevabını sabırla bekledi, ama Paul rahatlamış görünmüyor, tersine tedirgin görünüyordu.

"Allison'la ilgili değil."

"Değil mi?"

"Bana bunu gerçekten sorman mı gerekiyor?" Ona doğru bir adım daha attı. "Bilmiyor musun?"

Reddedilmekten korkarak ellerini yavaşça kaldırdı, onun iki yanağına dayadı. Onun incecik yüz hatları, Paul'ün koca ellerindeydi. Şefkatle tutuyordu yüzünü. Bu kadar kırılgan bir şeyin kendi ellerinde olması ona kaygı veriyordu. Başparmaklarıyla o yüzü yavaşça okşamaya başladı.

Julia kendini ondan kurtardı. "Paul, ben..."

"Bunu söylememe izin ver." Onun sözünü büyük bir güçle kesmişti. "Bir kerecik, neler hissettiğimi söylememe izin ver." İçine bir soluk çekti, o kendi gözlerine bakıncaya kadar bekledi, ondan sonra konuşmaya başladı.

"Sana âşığım. Senden ayrılmak istemiyorum çünkü seni seviyorum. Seni Cambridge'de bırakma fikri kalbimi parça parça ediyor."

Julia yavaşça bir soluk aldı, başını iki yana sallamaya başladı.

"Sonuna kadar dinle. Senin bana âşık olmadığını biliyorum. Daha çok erken, onu da biliyorum. Ama acaba... zaman içinde... olabilir mi?"

Julia gözlerini yumdu. Aklı daha önce hiç düşünmediği bir geleceği görebilmek için savaştı... olasılıkların kavşağındaydı. Paul'ü sevmenin nasıl bir şey olacağını düşünüyordu. Onun sarılması, öpmesi, yukarıdaki yatağa götürerek onunla sevişmesi, yavaş ve tatlı. Çünkü Paul'ün kesinlikle tatlı olacağını biliyordu.

Evlenmek isteyecekti tabii, çocuklar isteyecekti. Ama onun akademik kariyerinden de gurur duyacak, onu destekleyecekti.

Gözünde canlandırdığı bu şeyler onu tiksindirmedi, çünkü iyi şeylerdi. Dürüst bir adamla mesut bir hayat yaşayacaktı. Ona hiç bir zarar vermeyen, ömrünün sonuna kadar hiç onu incitecek bir şey yapmayacağını bildiği bir adamla. Evet, iyi bir hayat geçirebilirdi onunla.

Çenesini kaldırdı, gözlerini açtı.

"Profesör Pain gibi dramalar, kavgalar, gariplikler olmayacak. Sana saygıyla davranacağım ve seni asla, asla terk etmeyeceğim.

"Beni seç," diye fısıldadı. Bakışları derin ve yoğundu. "Beni seç, sana mutlu bir hayat vereyim. Bir daha ağlaya ağlaya uyumak zorunda kalmazsın."

Julia'nın yanaklarından aşağı yaşlar boşalmaya başlamıştı. Onun bu söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu. Ama doğruyu bilmek başka, onu istemek başkaydı.

"Ben onun gibi değilim. Bir parlayıp sonra sönen bir cehennem değilim. İstikrarlıyım. Geri durdum çünkü yalnızca arkadaş olmak istediğini biliyordum. Ama bir kerecik, neler hissettiğimi sana, hiçbir yanını saklamadan söylemek istedim."

Onun sessizliğini ikna olmasına yorumladı, kollarını ona sardı. Eğildi, dudaklarını onunkilerle birleştirdi, tüm ihtirasını ve aşkını o bir tek öpücüğe boşalttı. Paul'ün ağzı sıcak ve davetkârdı. Yumuşak bir temas olarak başlayan şey, hızla acil bir arzuya dönüştü.

Julia bir anlık bir kararla ona açıldı, onun dili tereddütle de olsa ağzına girdi, onunkini buldu, elleri saçlarına yükseldi. Tahakküm yoktu, baskı yoktu, sınır yoktu… ağır gelecek, sert kaçacak hiçbir şey yoktu.

Paul onu, ayıp kaçacak sürenin sonuna kadar öptü, sonra yavaşça dudaklarının basıncını azalttı, kulağına doğru kaydı. "Seni seviyorum, Julia. Benim olacağını söyle. Pişman olmayacaksın."

Gözlerinden yaşlar boşalırken Julia kollarını ona sardı.

Bölüm 41

Ertesi sabah kahvaltıda Louise Norris, bir oğluna, bir onun sevdiği kıza kaygıyla bakıyordu. Kocası Ted sohbeti sürdürmeye çalışıyor, gece ilgilendiği hasta ineği anlatıyordu. Tom evde pişmiş çöreği, barbar gibi görünmeden ağzına tıkmaya çalıştı, başaramadı.

Kahvaltıdan sonra mutfak, kıyıya yanaşan, içi fare dolu bir kalyon gibi boşaldı, Paul'le Julia masanın başında karşı karşıya kaldı. Kahve fincanlarıyla oynuyor, birbirinin gözlerinden kaçınıyorlardı.

Sessizliği Julia bozdu. "Çok üzgünüm."

"Ben de."

Julia dudağını çiğnerken gözleri onunkilere döndü. Acaba kızgın ya da kırgın mı diye merak ediyordu. Ya da ikisi birden.

Ama öyle bir şey yoktu. Koyu renk gözleri hâlâ iyilikle bakıyordu, ne var ki yenik bir hâli vardı. "Denemek zorundaydım, anlarsın. Sen bir başkasını bulana kadar bekleyemezdim. Ama konuyu bir daha açmayacağım." Dudaklarını büzdü, yüzünden kaderine razı olmuş gibi bir ifade gelip geçti. "Seni utandırdım diye kaygılanma."

Julia masanın üstünden eğilip onun elini avuçlarına aldı. "Utanmadım. Birlikte iyi bir hayatımız olabileceğini biliyorum. Ben de senden hoşlanıyorum. Ama sen daha fazlasını hak ediyorsun. Seni tıpkı senin sevdiğin gibi sevecek biriyle bir hayat sürmek senin hakkın."

Paul onun elini bıraktı, yürüyüp uzaklaştı.

∞

Paul'ün New Hampshire'daki benzincinin tuvaletinden çıkmasını beklerlerken Tom, Julia'ya döndü. "Onun neden bu kadar sessiz olduğunu açıklayabilir misin?"

"Benim ona verebileceğimden fazlasını istiyor."

Tom gözlerini kısarak uzaklarda bir yerlere baktı. "İyi bir adama benziyor. İyi bir aileden geliyor. Sorun ne? İneklere bir düşmanlığın mı var?"

Onu güldürmeye çalışıyordu ama etkisi tam tersi oldu. Tom ellerini hemen teslim olmuş gibi havaya kaldırdı. "Ne anlarım ben? Senatörün oğlunu da senin için iyi biri sanmıştım. Benden adam olmaz."

Julia itiraz edemeden Paul döndü, baba kız arasındaki bu yakın konuşmaya son verdi.

∞

İki gün sonra Julia yeni apartmanının kapısı önünde, Paul'le vedalaşıyor, onu annesiyle babasının mutfağında reddettiği andan bile daha kötü hissediyordu. Paul soğuk davranmamıştı, kabalık etmemişti, güceniklik göstermemişti. Vermont'tan Cambridge'e kadar aracı sürerken de Julia'nın eşyalarını indirirken de sorumluluklarının hiçbirinden kaçmamıştı.

Hatta karşı kaldırımdaki popüler kafeye gidip Julia için bir iş görüşmesi randevusu bile almıştı. Bu evde daha önce oturan öğrenci, oradaki işinden yeni ayrılmıştı. Paul o işi Julia'nın alabileceğini umuyor, çünkü paraya ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Yeni evde, gece yere yatıp uyumuş, bir an bile şikâyet etmemişti. Bütün bunlar Julia'yı, neredeyse fikrini değiştirmesi gerektiğini düşünmenin eşiğine getirmişti.

Paul'ü seçmek daha güvenli, daha kolay olurdu. Yüreğinin yaraları sağalırdı onunla. Ama onu seçmekle, iyiyi seçmiş, istisnayı feda etmiş olurdu. Belki istisna, ömrünün sonuna kadar erişemeyeceği bir şey olabilirdi ama yine de, Katherine Picton gibi bir hayat sürmeyi, kendi annesi gibi olmaya tercih ederdi. İyi bir adamla, onu tümüyle, ihtirasla sevmeden evlenmek, kendi hayatını da onunkini de harcamak olurdu. Julia o kadar bencil değildi.

"Hoşça kal." Paul onu sımsıkı kucakladı sonra bıraktı, yüzündeki ifadeye dikkatle baktı. Belki de fikrini değiştirip değiştirmediğini kontrol ediyordu.

"Güle güle. Her şey için teşekkürler. Sensiz ne yapardım bilemiyorum... onca ay..."

O omuzlarını kaldırdı. "Dostlar böyle zamanlarda belli olur."

Paul onun gözlerine dolan yaşları görünce yüzüne kaygılı bir ifade geldi. "Hâlâ arkadaşız, değil mi?"

"Tabii öyleyiz." Julia burnunu çekti. "Benim için harika bir arkadaş oldun, umarım yine arkadaş kalabiliriz, her ne kadar..." Cümlesini bitiremedi, Paul de bitirmediğine minnet duymuş gibi başını salladı.

Büyük bir tereddütle onun yanağını son kere okşamak üzere uzandı, sonra arabaya, arkadaşı Patrick'e doğru uzaklaştı. Patrick onu Vermont'a geri götürecekti.

Birdenbire Paul durdu, geri döndü, ürkek bir tavırla yeniden Julia'ya yürüdü.

"Babanın önünde söylemek istemedim, o yüzden o gidene kadar bekledim. Sonra, hiç söylemeyeyim dedim." Paul gözlerini kaçırdı, Mount Auburn Sokağı'nın yukarılarına doğru baktı. Bir şeyle mücadele eder gibiydi.

"Ne var?"

O başını salladı, sonra dönüp Julia'ya baktı. "Dün Profesör Martin'den bir e-posta aldım."

Julia ona şaşkınlıkla baktı.

"Emerson işi bırakmış."

"Ne?" Julia, Paul'ün söylediği şeyin önemine odaklanmaya çalışırken ellerini şakaklarına dayamıştı. "Ne zaman?"

"Bilmiyorum. Benim tezimi yönetmeyi sürdürmeye razı olmuş, gideceği hâlde. En azından, Martin bana öyle söyledi. Emerson'dan hiç haber almadım."

Paul, Julia'nın heyecanlı hâlini fark etti, tek kolunu onun omuzlarına sardı.

"Seni üzmek istemedim ama bilmen gerekir diye düşündüm. Bölüm onun yerine birini arıyor, eminim Harvard'dan alırlar. Nasılsa duyacaktın. Benden duysan daha iyi olur diye düşündüm."

Jullia tahta gibi, kafasını salladı. "Nereye gidiyor?"

"Hiç fikrim yok. Martin tüm konuyla ilgili olarak pek ketumdu. Bence bozulmuş. Bok Emerson bölüme onca belayı açtıktan sonra kalkıp istifa etmiş."

Julia, Paul'ü hipnozdaymış gibi kucaklayıp ona veda etti, sonra düşünebilmek için yeni evine girdi. O akşam Rachel'ı aradı. Karşısına Rachel'ın mesaj servisi çıkınca, Richard'ı aramayı düşündü ama onu rahatsız etmek istemedi. Scott'ın nasılsa bir bilgiye sahip olmayacağını düşünüyordu. O bilemezdi Gabriel'in nerede olduğunu.

Rachel'ın cep telefonuna birkaç gün içinde iki mesaj bırakmak zorunda kaldı, sonra da bekledi. Rachel hiç cevap vermedi.

Haziran günleri birbirini kovalarken Julia, Peet'in kafesinde kasiyer olarak işe başladı. Kafe karşı kaldırımda, üç katlı evden bozma bir yerdi. Kirasını ve taşınma masraflarını Tom karşıladığına göre, Selinsgrove'daki evin satışından gelen paranın birazını da ona vermekte direndiğinden, yarı-zamanlı işiyle ve kendi tasarruflarıyla, basit ama rahat bir hayat sürdürebileceğinden emindi. Ağustosta Harvard'dan para gelmeye başlayıncaya kadar.

Vakit kaybetmeden, Nicole'ün tavsiye ettiği terapistten randevuyu aldı, her hafta Doktor Margaret Walters'a gitmeye başladı. Kafe işletmekle ilgili bir şeyler öğrenmeye çalışmadığı ya da Harvard Meydanı'nda dolaşan çekici insanları incelemediği bir zaman bulup Katherine Picton'ın talimatına uyarak yeni okulundaki kürsünün başkanı Greg Matthews'a giderek onunla tanıştı.

Profesör Matthews onu sıcak karşıladı. Bir saate yakın bir süre, ortak ilgi alanları olan Dante'den konuştular. Matthews ona, Cecilia Marinelli'nin İtalya'dan gelecek hafta geleceğini söyledi, onun onuruna yerilecek yemeğe Julia'nın da gelmesini istedi. Julia bu daveti memnuniyetle kabul etti. Sonra Matthews onu lisansüstü öğrenciler salonuna götürüp bir grup öğrenciyle tanıştırdı, kendisi izin isteyip ayrıldı.

Öğrencilerden ikisi, nazik davranmalarına rağmen, pek dost canlısı değildi. Üçüncüsü Zauzsa adlı bir kızdı. Macaristan'dan geliyordu. Julia'ya hemen ısınmıştı. Ona çarşambaları bir grup arkadaşın Grendel's Den'de bir şeyler içmek için buluştuklarını söyledi. Winthrop Park'a bakan bir bardı orası. Güzel bir ön terası vardı ve çok kaliteli biralar satardı. Julia ertesi çarşamba gecesi onlara katılmak üzere Zsuzsa'ya söz verdi, birbirlerine e-posta adreslerini verdiler.

Julia genel utangaçlığına rağmen (o yaratılış özelliğini hiçbir zaman tam olarak gideremeyecekti), Harvard atmosferine çok kolay uymuştu. Üniversite öğrencilerini turlara götüren Ari adında bir rehberle tanıştı, Ari ona kampüsü, kütüphaneyi, lisansüstü okulunu dolaştırdı. Julia okul kaydını yaptırmadan bir kütüphane kartı alabildi. Kayıt ağustos ayında gerçekleşecekti.

Ara sıra Zsuzsa'yı görmek üzere lisansüstü salonuna uğruyor, bölümdeki genel hava hakkında giderek daha çok şey öğreniyordu. Kütüphanede uzun saatler geçiriyor, o yaz okuması gereken kitapları bulmaya çalışıyordu. Mahalleyi keşfe çıktığında bir marketle bir banka buldu, bir de Thai restoranına rastladı. Evinin biraz ilerisindeydi. Orası onun en sevdiği lokanta olacaktı.

Haziranın yirmi altısında Rachel aradığı zaman, Julia artık yeni hayatına tümüyle alışmıştı ve mutluydu. Hemen hemen.

Rachel cep telefonundan aradığında Julia iki müşteri arasındaydı, orada çalışan bir iş arkadaşından yerine bakmasını rica etti, kimseyi rahatsız etmemek için kafenin önündeki çimenliğe çıktı.

"Rachel, nasılsın?"

"Biz iyiyiz. Bu kadar geç aradığım için üzgünüm. İtoğluitin biri telefonumu çaldı, yenisini almak zorunda kaldım. Bu nedenle bütün mesajları taramak zorundaydım… düğünle ilgili olanlarla başladım ve…"

Julia onun soluk almasını beklerken dişlerini pek az gıcırdattı, sonunda sözü başka tarafa çekmeyi başardı. İki üç paragraf sonra da sabrı ödüllendirildi.

"Gabriel işinden istifa etmiş."

"Ne?" diye patladı Rachel. Neredeyse bağırıyordu. "Nereden biliyorsun?"

"Torontoʼda bir arkadaşım onun araştırma asistanıydı."

"Şimdi anladım," dedi Rachel.

"Neyi anladın?"

"Gabriel Torontoʼdaki dairesini satmış. Babama e-posta atmış, tasınacağını söylemiş, ev ararken otellerde kaldığını anlatmış."

Julia sırtını oradaki yıllanmış meşe ağacına dayadı.

"Nerede aradığını söylemiş mi?"

"Hayır. Bir şirketle anlaştığını, eşyalarını alıp depoya koyacaklarını söylemiş. Ama eğer işinden istifa ettiyse..."

"İstifa süreci sürüyor."

"O zaman onu aramalısın! Julia, şimdi tam zamanı. Mutlaka aramalısın onu."

Julia dişlerini kenetledi. "Hayır."

"Neden?"

"Benden ayrılan oydu, unuttun mu? Bu işi düzelten ben olmayacağım... düzelebilecek bir şey olsa bile."

Rachel bir an sessiz kaldı. "Sana olup bitenleri halının altına süpür demiyorum. Yalnızca olanları aranızda konuşun diyorum. Senin bu konuda neler hissettiğini bilmeli. O gittikten sonra sana neler olduğunu bilmeli. Doğrusunu istersen, sana bir açıklama yapmak zorunda. Bunu sana borçlu. Ondan sonra ona defol git diyebilirsin... eğer istediğin gerçekten oysa."

Julia üstüne çöken acı dalgası geçene kadar gözlerini sımsıkı yumdu. Gabrielʼi görme, onun açıklamasını dinleme düşüncesi... fiziksel bir acı veriyordu ona.

"Kalbimin onun açıklamasına dayanabileceğini sanmıyorum."

Bölüm 42

Julia birkaç gün boyunca çok meşguldü, Profesör Marinelli ile tanışmadan önce gereken hazırlıkları bitirmeye çalışıyordu. Profesörle karşılaştıkları zengin ziyafette, o onur konuğu olduğu için sohbetleri kısa sürdü, ama başarılı geçti. Profesör Marinelli evine yeni yerleşiyordu ama Profesör Pictonʼın tavsiye mektubundan Juliaʼnın adını hatırlıyordu. Temmuzda bir ara kahve içmek üzere buluşmalarını önerdi.

Julia bir iyimserlik rüzgârı içinde evine doğru uçtu. Öyle mutluydu ki çoktan beri ertelediği işten artık kaçınmamaya karar verdi: kitap kutularını açmak ve küçük evinde raflara yerleştirmek. O akşama kadar, Harvard kütüphanelerinden yararlanarak idare etmişti durumu. Ama ortada duran kitap kutuları da onu hep rahatsız etmişti. Onları yerleştirmenin vakti gelmişti artık. Bu iş sandığından daha uzun sürdü. O akşam kutuların üçünü hallettikten sonra, çıkıp Thai lokantasına yürüdü, eve getireceği yemekleri aldı.

İki gün sonra Juliaʼnın tek kutusu kalmıştı. Otuz haziran akşamı Zsuzsa ve birkaç lisansüstü öğrencisiyle Grendelʼs Denʼde çok hoş bir akşam geçirdikten sonra, yerleşme işini artık bitirme azmiyle evine döndü.

Her zaman yaptığı gibi, kitapları alfabetik sıraya göre, hiç aklını vermeden yerleştiriyordu. Kutunun dibindeki son kitaba, *Orta Çağ Evlilikleri: Aşk, Seks ve Kutsiyet*'e gelinceye kadar. Oxford Üniversite

Yayınevi tarafından yayımlanmıştı. Kaşlarını çatarak cildi elinde çevirdi. Uzak bir anının zihnine ulaşabilmesi birkaç dakika sürdü... Paul, Toronto'daki evinde, ayakta durmuş, bölümdeki posta kutusunda bekleyen postaları getirdiğini söylüyordu.

"Orta Çağ tarihine ait bir ders kitabı," demişti.

Julia meraktan, kitabın sayfalarını şöyle bir taradı, içindekiler sayfasına sıkıştırılmış bir kartvizit buldu. Kart, Toronto'daki Oxford Üniversite Yayınevi temsilcisi Alan MacKenzie'ye aitti. Kartın arkasına eliyle bir not da yazmış, ders kitabı ihtiyaçları konusunda ona yardımcı olabileceğini belirtmişti.

Julia kitabı kapatıp rafa koyacağı sırada, gözü bir sayfadaki satırlardan birine takıldı.

Abelard ve Héloise'ın mektupları, *Mektup Altı*.

Julia'nın Gabriel'le yaptığı son konuşmayı hatırlaması bir an sürdü.

Gabriel, Jeremy'ye arkasını dönmüş, sesini fısıltıya indirmiş "Altıncı mektubumu oku," demişti. "Paragraf Dört."

Yüreği çarparak sayfaları çevirdi, Abelard'ın altıncı mektubunun olduğu sayfaya bir illüstrasyonla bir fotoğraf sıkıştırılmış olduğunu görünce şoka kapıldı:

Ama bu beyhude hayallerim beni nerelere taşıyor! Ah, Héloise, biz öyle bir mutluluğun ne kadar uzağındayız? Kalbin hâlâ söndüremediğin o ölümcül ateşle yanıyor, benimki de sıkıntı ve tedirginliklerle dolu. Sakın benim burada kusursuz bir huzur yaşadığımı düşünme, Héloise; sana kalbimi son kere açacağım; senden kopmuş değilim, sana olan aşırı duyarlılığımla mücadele ediyor olsam bile, tüm çabalarıma rağmen senin üzüntülerinin son derece farkındayım ve onları paylaşmaya özlem duyuyorum. Mektupların bana gerçekten çok dokundu. O sevgili elinle yazılmış satırları, içimi çekip ağlamadan okuyamadım. Tüm mantığım bile, zaafımı öğrencilerimden saklamama yetmiyor. İşte bu da benim mutsuz Héloise'im, Abelard'ın sefil durumu. Kavramlarında genelde yanılgı içinde olan dünya, beni rahat sanıyor, seni yalnız kendi duyularımı tatmin etmek için sevdiğime inanıyor, şimdi de unuttuğumu düşünüyor. Ne büyük hata bu!

Mesaj Julia'nın heyecanlı kafasına girmeye başlayıncaya kadar, paragrafı en az beş kere okumak zorunda kaldı.

Julia illüstrasyona dikkatle baktı. Başlıkta 'Guido de Montefeltro'nun Acıları' diye yazıyordu. Bu isim tanıdık geliyordu ama önemini tam kavrayamıyordu. Laptop'unu kaptı, resme internetten bakmaya niyetlendi, ama evde internet erişiminin olmadığını hatırladı.

Telefonunu buldu, onun da pili bitmişti. Şarj kablosunun nerede olduğunu hiç bilmiyordu. Yılmadı, yeniden kitaba döndü, fotoğrafı eline aldı. Clark'ların evinin arkasındaki elmalığın resmiydi. Arkasında da Gabriel'in el yazısı vardı:

Sevgilime,
Kalbim senin, vücudum da öyle.
Ruhum da senin.
Sana sadık kalacağım, Beatrice.
Senin için sonuncu olmak istiyorum.
Bekle beni...

Duyduğu şokun üstesinden gelince, onunla konuşmak için dayanılmaz bir umutsuzluğa sürüklendi. Vaktin gece yarısı olduğu da Mount Auburn Sokağı'nın karanlıklara gömülmüş olduğu da vız geliyordu. Peet'in kafesinin saatler önce kapanmış olduğu da. Laptop'unu kaptı, apartmandan fırladı. Kahvenin kapısının hemen dışında durursa, telsiz sinyalini alabileceğini, Gabriel'e e-posta atabileceğini biliyordu. Ne diyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Tek yapabildiği koşmaktı.

Mahalle hemen hemen sessizdi. Çiseleyen yağmura ve yarattığı sise rağmen, üniversite gençlerine benzeyen küçük bir grup, yarım blok kadar ilerideydi. Konuşuyor, gülüşüyorlardı. Julia kaldırımdan indi, karşıya geçmeye çalıştı. Ayağındaki terlikler ıslak asfaltta fış fış ses çıkarıyordu. Gökten düşen damlalara aldırmadan, tişörtünün sırılsıklam olmasına dertlenmeden, gürlemeye başlayan gökyüzünü ve doğu tarafını aydınlatan şimşeği görmeden ilerledi.

Yolun ortasına vardığında, durdu. Tam karşısında, Peet'in önündeki meşe ağacının arkasında duran gölgeli bir şekil ilişmişti gözüne. Bir şimşek daha çakınca, o gölgenin bir adam olduğu anlaşıldı.

Ağaç onu yarı saklar durumda olduğundan, ortalıkta başka ışık da olmadığından, adamın hatlarını göremiyordu. Gölgelerde duran bir yabancıya yaklaşmayacak kadar aklı vardı. Olduğu yerde dururken onu görebilmek için boynunu uzattı.

Adam, onun bu hareketine cevap gibi ağacın arkasından çıktı, yavaşça sokak lambasından kaldırıma dökülen ışığın altına yürüdü. Yeni bir şimşek daha çaktı, Julia bir an için onun bir meleğe benzediğini düşündü.

Gabriel.

Bölüm 43

Gabriel onun gözlerindeki acıyı görmüştü. İlk dikkat ettiği o olmuştu. Julia bir bakıma, daha yaşlanmış görünüyordu ama güzelliği, iyiliği, eskisinden bile daha soluk kesiciydi.

Karşısında dururken Gabriel ona duyduğu büyük sevginin altında eziliyordu. Tüm sıkıntıları bir anda yok olmuştu. Onu görmek için cesaretini toplamaya çalışmıştı. Kapısını çalmak için, kendisini içeriye alsın diye yalvarmak için. Bir dakika daha dayanamayacak hâle geldiğinde, apartmanın kapısı açılmış, o bir ceylan gibi sokağa adımını atmıştı.

Çok hayal etmişti yeniden karşılaşmalarını. Bazı günler, onu ayakta tutan tek düşünce bu olmuştu. Ama o taş gibi durup yaklaşmak üzere hiç adım atmayınca, içindeki umutsuz kıpırtılar büyümeye başlıyordu. Bilincinden birkaç farklı senaryo geçmekteydi ve bunlardan pek azı mutlu sonla bitiyordu.

İçinden, *beni gönderme*, diye yalvardı sessizce. Elini tedirgin bir hareketle saçlarından geçirdi, ıslanmış telleri düzeltmeye çalıştı.

"Julianne." Sesindeki titremeyi saklayamıyordu. Julia ona, sanki hayaletmiş de onun içinden arkasını görebiliyormuş gibi bakıyordu.

Gabriel bu fikri seslendiremeden, yaklaşan bir şeyin sesini duydu. Oraya döndüğünde, yoldaki aracı gördü. Julia hâlâ yolun orta yerindeydi.

Avazı çıktığı kadar ona "Julia, koş!" diye bağırdı.

O donmuştu. Gabriel'in uyarısına aldırmıyordu. Gabriel ellerini, kollarını havada sallayarak ona doğru koşmaya başladı.

"Julia, yoldan çekil. Hemen!"

Bölüm 44

Julia'nın gözleri sımsıkı kapalıydı. Gürültüleri de onun çok uzaktan gelen sesinin uğultusunu da duyabiliyor ama kelimeleri anlayamıyordu. Çıplak kollarından, bacaklarından aşağı yağmur damlaları akıyordu. Derken sağlam bir göğüs yüzüne çarptı, sıcak, erkeksi kollar onu bir battaniye gibi sardı.

Julia gözlerini açtı.

Gabriel'in yakışıklı yüzü kaygıyla kırışmıştı, gözleri umutla parlıyordu. Elini tereddütle onun boynuna değdirdi, başparmağını gözünün altından kaydırdı.

En azından birkaç saniye hiçbir şey söylemediler.

"İyi misin?" diye soludu Gabriel.

Julia ona bakıyordu... tek kelime söyleyemeden.

"Seni şaşırtmak istemedim. Mümkün olduğu kadar çabuk geldim."

Söylediği kelimeler, onu donduran sisin arasından geçmeyi başarmıştı. Julia onun kollarından sıyrıldı. "Burada ne işin var?"

Gabriel kaşlarını çattı. "Belli sanıyordum."

"Bence değil."

Gabriel çaresizlik içinde pufladı. "Bugün temmuzun biri. Mümkün olduğu kadar çabuk geldim."

Julia başını iki yana sallarken bir adım geriledi. "Ne?"

Gabriel'in sesi barışçıl bir tona dönüştü. "Keşke daha erken dönebilseydim."

Julia'nın yüz ifadesi her şeyi anlatmaya yetiyordu: kısılmış, kuşkucu gözler, sımsıkı kenetlenmiş yakut dudaklar, kasılmış çene.

"İstifa ettiğimi biliyordun. Herhâlde geri döneceğimi anlamışsındır."

Julia dizüstü bilgisayarını göğsüne yasladı. "Neden öyle düşüneyim?"

Gabriel'in gözleri iri iri açıldı. Bir an için konuşamayacak kadar afallamıştı.

"Dönmeyeceğimi mi düşündün? İstifa ettiğim hâlde mi?"

"Bir kadın öyle düşünmek zorunda kalır... eğer sevgilisi bir telefon bile etmeden kaçarsa. Soğuk bir mesaj yollayıp her şey bitti derse."

Gabriel'in yüzü sertleşti. "Alaycılık sana yakışmıyor, Julianne."

"Yalan söylemek sana yakışmıyor, profesör." Gözlerinden ateş fışkırıyordu.

Gabriel öne doğru bir adım attı, sonra durdu. "Demek yine oraya döndük, öyle mi? Julianne ve profesöre."

"Jüri üyelerine söylediklerine bakılırsa, o noktayı hiçbir zaman aşamadık. Sen profesörsün, ben öğrenciyim. Sen beni baştan çıkardın ve terk ettin. Jüri üyeleri bana senin bundan zevk alıp almadığını söylemedi."

Gabriel sessiz bir küfür savurdu. "Sana mesajlar yolladım. Sen onlara inanmamayı seçtin."

"Hangi mesajlar. Etmediğin telefonlar mı? Yazmadığın mektuplar mı? O e-posta dışında bana hiçbir şey gelmedi. Bana Héloise dediğinden beri. Hiçbir şey.

"Ya benim sana bıraktığım mesajlar? Belki de onları hiç bakmadan sildin... bana haber verme zahmetine kalkışmadan gittiğin gibi. Bu ne kadar aşağılayıcı bir şeydi, acaba biliyor musun? Beni sevdiğini iddia eden adamın, benden ayrılmak için kentten kaçması?"

Gabriel elini alnına dayadı. Sanki zihnini odaklamaya çalışıyordu. "Ya Abelard'ın Héloise'a mektubuyla bizim elmalığımızın fotoğrafı? Kitabı posta kutuna kendi elimle koydum."

"Kitabın senden geldiğini bilmiyordum. Ona daha birkaç dakika önce baktım."

"Ama sana Abelard'ın mektubunu okumanı kendim söylemiştim," diye kekeledi. Yüzünde bir dehşet ifadesi vardı.

Julia bilgisayarına daha sıkı sarıldı. "Hayır. Benim altıncı mektubum dedin. Ben de okudum. Havalar soğuduğu için bir kazak seçmemi söylüyordun." Ona öfkeyle baktı. "Hakkın varmış."

"Sana Héloise dedim. Ne demek istediğim belli değil miydi?"

"Apaçık belliydi," diye terslendi Julia. "Héloise profesörü tarafından baştan çıkarılmış ve terk edilmişti. Mesajın billurlar kadar berraktı!

"Ama ders kitabı..." diye başladı Gabriel. Onun gözlerini arıyordu. "Fotoğraf."

"Onu bu akşam, kitaplarımı açarken buldum." İfadesi yumuşar gibi oldu. "Ondan önce, artık benden usandığını düşünüyordum."

"Bağışla beni," demeyi başardı. Kelimeler acınacak kadar yetersizdi ama yürekten geliyordu. "Ben... Julianne, izah etmeye ihti..."

"İçeri girmemiz gerek," diye onun sözünü kesti Julia. Kendi dairesinin pencerelerine bakıyordu.

Gabriel onun elini tutmak üzere uzanırken vazgeçti, kolu yanına sarktı.

Onlar merdivenleri çıkarken gök gürültüleriyle şimşekler devam ediyordu. Küçük daireye girdiklerinde, ışıklar göz kırptı, sonra da söndü.

Julia "Yalnız bu bina mı, yoksa bütün sokak mı acaba?" diye mırıldandı.

Gabriel de bir cevap mırıldandı. Onun odada yürüyüşünü, elinden bir şey gelmeden seyrediyordu. Julia perdeleri açtı, içeriye mümkün olduğu kadar ışık girmesini sağladı. Ama Mount Auburn Sokağı da karanlıklar içindeydi.

"Elektriği olan bir yere gidebiliriz." Sesi Julia'nın dirseğinin dibinden geliyordu. Julia irkilip sıçradı.

"Özür dilerim." Elini onun koluna dayadı.

"Burada kalmayı tercih ederim."

Gabriel ısrar etme dürtüsünü gemledi. Julia'dan hiçbir şey yapmasını isteyecek durumda olmadığını anlıyordu. Odanın çevresine bakındı.

"El feneri ya da mum gibi bir şeylerin var mı?"

"İkisi de var sanıyorum." Bir el feneri buldu, kendisi kuru giysiler giymek üzere banyoya dalarken Gabriel'in eline bir havlu tutuşturdu. Banyodan çıktığında, o kanepeye oturmuş, çevresine de yaklaşık yarım düzine kadar mum dizip yakmıştı. Kimi eşyaların üzerinde, kimi yerdeydi.

Julia onun arkasındaki duvarda oynaşan gölgelere baktı. Gabriel'in çevresinde sanki dünya dışı şekiller oynaşıyordu, Dante'nin Cehennem'ine sıkışmış gibi. Alnındaki çizgiler daha da derinleşmiş görünüyordu, gözleri de daha iriydi. Tıraş olmasının üstünden zaman geçmişti sanki. Yüzünde çıkmaya çalışan sakallar görünüyordu. Islak saçlarını eliyle düzeltti ama tek bir bukle, alnına inatla yapışmıştı.

Julia onun ne kadar yakışıklı olduğunu unutmuştu. Bir bakışıyla, bir kelimesiyle onun kanını nasıl da kaynatabiliyordu. Güzel olduğu kadar tehlikeliydi de.

Gabriel onu yanına çekip oturtmak üzere uzandı ama o karşı köşeye kıvrıldı.

"Bir tirbuşonla bir şişe şarap buldum. Umarım itiraz etmezsin." Ona pahalı olmayan bir Shiraz'la yarı dolu bir bardak uzattı. Julia onun buna tenezzül etmesine şaşırdı. Tam onun eskiden küçümseyeceği türden bir şaraptı.

Julia birkaç uzun yudum aldı, şarabın tadını dilinde dolaştırdı. Onun öksürmesini, bu iğrenç banyo suyundan şikâyet etmesini bekliyordu. Ama o böyle bir şey yapmadı. Hatta hiç içmedi. Hep ona bakıyordu. Gözleri özür dilemeksizin onun göğüslerine dikilmişti.

"Okul mu değiştiriyorsun?" Gabriel'in sesi boğuktu.

"Ne?"

O eliyle Julia'nın eşofman üstünü işaret etti.

Julia başını eğip baktı. Boston College.

"Hayır. Bunu bana Paul verdi. Master'ı için oraya gitmiş, hatırlamıyor musun?"

Gabriel gerildi. "Ben de sana bir eşofman üstü vermiştim bir zamanlar," diye gözlemde bulundu. Ona söylemekten çok, kendi kendine konuşuyor gibiydi.

Julia şaraptan bir yudum daha aldı, *keşke daha fazla şarabım olsaydı*, diye düşündü.

Gabriel onun içişine baktı. Gözleri onun ağzında, boğazındaydı. "Harvard eşofman üstüm hâlâ sende mi?"

"Başka şey konuşalım."

Yerinde tedirgin kıpırdanıyor ama gözlerini ondan alamıyordu. Ellerini onun vücudunda gezdirmek, dudaklarını bir araya getirmek istiyordu. "Boston Üniversitesi hakkında ne düşünüyorsun?"

Julia ona kuşkuyla baktı. Kuşkularına karşılık, onun gözlerinden bir tür kabadayılık sızıyor gibiydi. Dudağının kenarını çiğnemeye başlamıştı.

"Katherine Picton bana oranın Romans Araştırmaları bölümündeki Dante uzmanıyla görüşüp kendimi tanıtmamı söyledi. Daha vaktim olmadı. Meşguldüm."

"O hâlde ona teşekkür etmem gerek."

"Neden?"

Gabriel tereddüt ediyor gibiydi.

"Boston Üniversitesinin yeni Dante uzmanı benim."

Onun gözlerini aradı, tepkisini görmek istedi. Ama tepki yoktu. Julia hiç hareketsiz oturuyor, güzel hatları üzerinde mum ışıkları titriyordu.

Gabriel isteksizce güldü, onun bardağına biraz daha şarap koydu. "Umduğum cevap bu değildi."

Julia sıkıntısını mırıldanarak ifade etti, şarabını tekrar tattı. "Demek ki sen… buraya temelli geldin, öyle mi?"

"Duruma bağlı." Gabriel gözlerini onun kazağına dikmişti. O bakışın sıcaklığı Julia'yı sanki kavuruyordu. Göğüslerini ondan saklama dürtüsünü saklamaya çalıştı, kollarını iki yanından çekmedi.

"Artık tam bir profesörüm. Romans Araştırmalarının İtalyanca bir lisansüstü programı var. Üniversite, lisansüstü öğrencilerini Dante araştırmalarına çekmek istiyor. Bir lisansüstü programları var, beni o göreve atarken 'İlahiyat'la çapraz atama yaptılar."

Çevrelerindeki gölgelere bakıp başını iki yana salladı. "Şaşırtıcı, değil mi? Ömrünü Tanrı'dan kaçmakla geçiren adam, şimdi din profesörü."

"Daha garip şeyler görmüşlüğüm var."

"Evet," diye fısıldadı Gabriel. "Sanırım gördün. Toronto'dan daha erken de istifa ederdim ama skandal çıkardı. Sen mezun olduktan sonra burada bir iş kabul edebilmek için serbest kaldım."

Julia başını çevirdi, Gabriel onun kulaklarında küpe olmadığını gördü. Grace'in küpelerini takmıyordu artık. Bunu düşünmek onu yıktı.

Onun demin söylediği şeyi düşünürken Julia'nın alnı kırışmıştı. "Bir Temmuz'un önemi ne?

"Bugün Toronto ile anlaşmamın sona erdiği gün. İstifam bugün yürürlüğe giriyor." Boğazını temizledi. "E-postalarını okudum, sesli mesajlarını dinledim, hepsini. Ama kitabı görmüş olacağını umuyordum. Onu posta kutuna kendi elimle koymuştum."

Julia kafasında hâlâ onun sözlerini işlemekteydi. Sunduğu bahaneleri kabul ediyor değildi. Yalnızca… tartışmıyordu onunla. En azından şimdilik.

"Mezuniyetini kaçırdığıma üzüldüm." Gabriel bir yudum suyunu yudumladı. "Katherine bana birkaç fotoğraf yolladı." Yine boğazını temizledi. Kararsızdı. "Çok güzel görünüyorsun. Çok güzelsin."

Elini cebine daldırıp telefonunu çıkardı. Julia şarabını yana bırakıp uzatılanı merakla aldı. Gabriel ekrana Julia'yı mezuniyet cübbesiyle, Katherine Picton'ın elini sıkarken gösteren resmi yerleştirmişti.

"Katherine'den," diye açıkladı. Onun yüzündeki kafa karışıklığını görmüştü.

Julia onun fotoğraf albümünü aşağıya doğru taradı. Midesi ağzındaydı. İtalya gezilerinden ve Noel'den resimler vardı ama Paulina hiç yoktu. Gabriel'i suçlu düşürecek hiçbir resim, hatta hiç başka kadın resmi yoktu. Hemen hemen tüm resimler onun resimleriydi. Arada Belize'deyken çektiği bazı tahrik edici pozlar da vardı.

Julia şaşırmıştı. Onun kendisiyle hiçbir yakınlık istemediğinden bu kadar eminken, onun bu tutumunu görmek dengesini bozabilecek bir şeydi.

Telefonu ona geri uzattı. "Çekmece dolabının üstündeki resim, Lobby'de dans ederkenki... onu yanına mı aldın?"

Gabriel'in kaşları şaşkınlıkla yükseldi. "Evet. Nereden bildin?"

Julia bu açıklamayı duyunca bir an durakladı. "Seni aramaya gittiğimde onun yok olduğunu gördüm."

Gabriel ona dokunmak üzere bir kere daha elini uzattı ama o geri çekildi.

"Eve döndüğümde senin giysilerini gördüm. Onları neden almadın?"

"Gerçek anlamda benim sayılmazlardı."

Gabriel'in kaşları alnının ortasında bir araya geldi. "Tabii ki seninidiler. Hâlâ da öyleler, eğer istersen."

O başını hayır der gibi salladı.

"İnan bana Julianne, seni yanımda istedim. Fotoğraflar yetersizdi."

"Beni mi istedin?"

Gabriel kendini tutamadı. Onun yanağını başparmağıyla hafifçe okşadı, irkilmediğini görünce içi biraz rahatladı. "Seni istemediğim hiçbir an yok."

Julia uzaklaştı, onun elini havada bıraktı. Konuştuğunda sesinin tonu haşindi. "Sevdiğin insan tarafından terk edilmek... bir kere değil, iki kere terk edilmek nasıl bir şey, hiç fikrin var mı?"

Gabriel dudaklarını kapadı. "Hayır, yok. Affet beni."

Onun cevap verip vermeyeceğini görmek için bekledi, cevap gelmedi.

"Demek o kazağı sana Paul verdi." Elindeki bardakla oynuyordu. "Nasıl o?"

"İyi. Senin niye umurunda?"

"O benim öğrencim." Profesör Emerson dikilmişti.

"Ben de bir zamanlar öyleydim," dedi Julia acı bir sesle. "Ona e-posta çekmelisin. Senden haber almadığını söyledi."

"Demek onunla konuştun."

Julia ıslak saçlarının atkuyruğu lastiğini çıkardı, parmaklarını yavaşça buklelerinin arasından geçirdi.

Gabriel parlak saçların o narin omuzlara dökülüşüne baktı.

"Saçlarım acıyor," diye izah etti Julia.

Gabriel'in dudakları eğleniyormuş gibi kıvrılmıştı. "Saçların acıyabileceğini duymamıştım."

O da elini o saçların arasından kaydırdı ama birdenbire ifadesi kaygıya dönüştü. "Ağır yaralanabilirdin. Sokağın orta yerinde duruyordun."

"Şansım varmış ki bilgisayarımı düşürmedim. Bütün araştırmalarım içinde."

"Seni öyle şaşırtmak benim suçum. Eminim hortlağa benziyordum o ağacın arkasında saklanırken."

"Ömrünün tek gününde bile saklandığını sanmıyorum. Hortlağa da benzemiyordun. Başka bir şeye benziyordun."

"Neye?"

Julia birden teninin alevlendiğini hissetti.

Gabriel onun cildinin çok iyi tanıdığı biçimde pembeleşmesine baktı, o cildi parmaklarının altında hissetmek için can attı. Ama onu zorlamaktan çekiniyordu.

Julia elini belirsiz bir hareketle havada salladı. "Paul bana buna bir şey olursa belgeleri kaybetmemem için bilgisayardakileri flaş diske kopyalamamı söylemişti. Ama son zamanlarda hiç güncellemedim."

Eski araştırma asistanının adını onun ağzında ikinci kere duyunca Gabriel homurdanmamak, küfretmemek, semavi yaratıklarla çiftleşmeyi düşündüren sözler söylememek için kendini güç tuttu.

Sonra ona döndü. "Mezuniyetinden sonra seninle temasa geçmemi beklersin sanıyordum."

"Beklesem ne olacak, Gabriel? Mezuniyet geldi geçti, senden tek bir kelime çıkmadı."

"Dediğim gibi istifam yürürlüğe girene kadar beklemek zorundaydım. Bir Temmuz'a kadar kontratım bitmiyordu."

"Şu anda onu konuşmak istemiyorum."

"Neden istemiyorsun?"

"Çünkü sen kanepemde otururken söylemem gerekenleri söyleyemiyorum."

"Anlıyorum," dedi o yavaşça.

Julia ayaklarını kıpırdattı, onun kollarına atılıp her şeyin yolunda olduğunu söylememek için kendini güç tuttu. Aralarındaki her şey yolunda değildi. Dürüst olmayı, ona değilse bile kendine borçluydu.

"Zamanını yeterince aldım." Sesi yenik çıkmıştı.

Ayağa kalktı, önce kapıya, sonra Julia'ya baktı. "Benimle konuşmak istemiyorsan, bunu anlayabiliyorum. Ama veda etmeden önce bana bir konuşma hakkı daha tanımanı umuyorum."

Julia omuzlarını dikleştirdi. "Konuşarak veda etmedin. Beni kapıya dayayıp becererek veda ettin."

Gabriel hızlı adımlarla ona yürüdü.

"Kes şunu. O sözcükle ilgili ne düşündüğümü biliyorsun. Bir daha onu asla ikimiz için kullanma."

Eski Profesör Emerson olmuştu yine. Gabriel'in uslanmış görünümü altından, Emerson ortaya çıkmaya başlamıştı. Kendisine yumuşak davranmakta olduğu için Julia onun sesindeki bu değişikliği yaralayıcı buldu. Onun öfkesine daha önce de tanık olmuştu, ama şu anda, bunun kendisini sarsmadığını keşfediyordu. Ona aldırmadan ayağa kalktı, misafirini kapıdan geçirmeye hazırlanıyormuş gibi davrandı.

"Bunu unutma." Sehpadaki cep telefonunu eline almıştı.

"Teşekkür ederim. Julianne, lütfen..."

"Paulina nasıl?"

Sorduğu soru, havada uçarken duruveren bir ok gibiydi.

"Neden soruyorsun?"

"Uzaktayken onu ne kadar sık gördüğünü merak ediyorum."

Gabriel telefonu cebine koydu. "Onu bir kere gördüm. Ondan beni affetmesini istedim, iyilikler diledim." Sesinde bir şeyi noktalıyormuş gibi bir hava vardı.

"O kadar mı?"

"Neden asıl soruyu sormuyorsun, Julianne?" Dudakları incecik, öfkeli bir çizgiydi. "Neden onunla yattın mı demiyorsun?"

"Yattın mı?" Julia kollarını göğsünde çaprazlamıştı.

"Tabii ki hayır!"

Gabriel'in cevabı öyle hızlı ve öyle ateşli gelmişti ki Julia sendeler gibi oldu. Onun gücendiğini, yumruklarını sıktığını görüyordu.

"Belki daha ayrıntılı konuşmam gerekir. Bir erkekle bir kadının birlikte yatmadan da yapabileceği pek çok şey var." Julia çenesini meydan okur gibi kaldırmıştı.

Gabriel ona öfkeyle baktı, kendini içinden ona kadar saymaya zorladı. Şu anda çileden çıkmak doğru olmazdı. Önünde bu kadar çok yolu varken.

"Gidişim hakkında çok farklı görüşlere sahip olduğunu görüyorum ama seni temin ederim, gidip başka kadınlar aramadım." Yüz ifadesi yumuşadı. "Senin resimlerinle ve anılarınla baş başaydım, Julianne. Yeterli arkadaş olamıyorlardı bana. Yanımda istediğim bir tek sendin."

"Yani başka hiç kimse yoktu, öyle mi?"

"Her zaman sana sadık kaldım. Yemin ederim... Grace'in hatırası üzerine."

Bu yemin ikisini de şaşırttı, gözleri birleştiğinde Julia onun samimiyetini gördü. Gözlerini yumdu, içinden bir rahatlama duygusu yükselmeye başladı.

Gabriel onun elini tuttu, kendi avuçlarına aldı. "Çok şey söylemeliydim sana. Şimdi söyleyeceğim. Gel benimle."

"Burada kalmayı tercih ederim," diye fısıldadı Julia. Titrek karanlıkta sesi esrarengiz bir titreşim yayıyordu.

"Benim hatırladığım Julianne, karanlıktan nefret ederdi." Gabriel onun elini bıraktı. "Paulina Minnesota'da. Ailesiyle barıştı, bu arada biriyle tanıştı. Artık ona destek olmamam konusunda karara vardık. Bize iyi şanslar diledi."

"Sana iyi şanslar mı diledi?" diye mırıldandı Julia.

"Hayır, *bize* iyi şanslar diledi. Anlamıyor musun? Bizi hâlâ birlikte sanıyordu, ben de bir şey söylemedim. Kafamda seninle ben hâlâ birlikteyiz."

Bu da Gabriel'in kendi okuydu. Paulina'ya bekâr olduğunu söylememişti çünkü kendini bekâr saymıyordu. Bunu anlamak Julia'ya duş etkisi yaptı.

"Başka hiç kimse yok." Sesi samimiyetin ruhuydu.

Julia gözlerini kaçırdı. "Gecenin yarısında kapalı kafenin önünde ne yapıyordun?"

"Zilini çalmak için cesaret toplamaya çalışıyordum." Gabriel sol elindeki platin yüzüğü çevirmeye başlamıştı. "Senin adresini vermesi için Rachel'ı ikna etmek zorunda kaldım. Kararsızdı ki o da anlaşılabilir bir şey."

Julia'nın bakışları onun sol eline indi. "Neden alyans takıyorsun?"

"Neden sence?" Yüzüğü parmağından çıkardı, ona uzattı.

Julia geri çekildi.

"Yazıyı oku," diye üsteledi Gabriel.

Julia kararsız bir hareketle yüzüğü aldı, mumlardan birinin ışığına tuttu: *Julianne – Sevgilim – o benim, ben de onunum.*

Midesinde bulantı gibi bir şey hissetti, yüzüğü çabucak ona geri verdi. O aldı, tek kelime söylemeden yine parmağına taktı.

"Neden benim adımın yazılı olduğu bir yüzük takıyorsun?"

"Konuşmak istemiyorum dedin." Sesinde yumuşak bir sitem vardı. "Eğer senin bana soru sormana izin varsa, ben de sana Paul'ü sorabilir miyim?"

Julia kızararak başını çevirdi. "O kırık parçaları toplamak için buradaydı."

Gabriel gözlerini yumdu. Öfkenin eşiğine tehlikeli derecede yaklaşmıştı. Ters bir şey söyleme dürtüsünü gemledi çünkü bu ancak onu daha da uzaklaşmaya yöneltirdi.

Gözlerini açtı. "Affet beni. Yüzüğün bir de eşi var. Daha küçük. Onları Toronto'dayken Tiffany'den, Maia'nın resmi için gümüş çerçeveyi alırken almıştım.

"Seni hâlâ benim ikinci yarım olarak düşünüyorum. Bashert'im. Tüm olup bitenlere rağmen, asla bir başkasının peşine düşmek gibi bir durumum olmadı. Ekim ayında bana kim olduğunu söylediğin andan beri sana sadığım."

Birdenbire, Julia'ya konuşmak çok zor geldi. "Gabriel aylarca tek kelime etmiyorsun, sonra bu gece ..."

Gabriel ona merhamet dolu bakışlarla bakıyor, kolları ona uzanmak için âdeta sızlıyordu. Ama Julia o anda çok uzaklardaydı. "Bu konuşmayı şimdi yapmak zorunda değiliz. Yalnızca, eğer tahammül edebilirsen, lütfen seni yarın görmeme izin ver." Gözleri özlemle doluydu.

Julia onun bakışına kısa bir karşılık verdi. "Peki."

Gabriel soluğunu sesli biçimde saldı. "İyi. Seninle yarın konuşurum o hâlde. İyi dinlenmeler."

Julia başını eğdi, kapıyı açtı.

"Julianne?"

Karşısında duruyordu, çok fazla yakınındaydı. Julia gözlerini kaldırıp ona baktı.

"Acaba... elini öpmeme izin verir misin?" Sesi hevesli ve zayıftı, küçük çocuk sesi gibiydi.

Julia onun elini öpmesini bekledi, sonra düşünemeden uzandı, dudaklarını onun alnına bastırdı. Bir anda Gabriel'in kolları ona sarıldı, onu kendine çekti.

Julianne'ı öperken hiçbir şey düşünemeyen Gabriel, o anda tüm dikkatini, ona asla ihanet etmediğini, onu sevdiğini dudaklarıyla ona anlatmaya odaklamıştı.

O da kendisini aynı ihtirasla öpünce, ağzından bir inilti kurtuldu. Yumuşak davranmaya, yoğunlaşmamaya dikkat ediyordu. Julia'nın hareketleri yavaşlayınca, onun alt dudağına odaklandı, ardından yanaklarını kapalı dudaklarıyla öptü, sonunda burnunun ucunu öperek bitirdi.

Gözlerini açtığında, Julia'nın güzel yüzünden geçmekte olan duygular selini gördü.

Parmaklarını onun nemli saçları arasından, bir kere, iki kere kaydırdı, yüzüne özlemle baktı. "Seni seviyorum."

O kapıdan çıkarken Julia sessizdi.

∞

Gabriel'in öpüşü, Julia'nın kararlılığını güçlendirmiş değildi ama onu bir hata olarak da düşünmüyordu. Onu yeniden öpmenin nasıl bir şey olacağını bir süredir merak etmekteydi, ne kadar tanıdık bir duygu uyandırdığını görünce de şaşırmıştı. Birkaç saniye içinde nabzının hızlanmasına, boğazının sıkışmasına yol açmıştı yine.

Onun kendisini sevdiğini inkâr edemezdi. Hissetmişti. Gabriel bile, onca cilalı nezaketine ve cazibesine rağmen, öpüşüyle yalan söyleyemezdi. Bir değişiklik vardı hâlinde. Daha yumuşak görünüyordu, daha kırılgan. Evet, gerçi zaman zaman yine öfke kıpırtıları vardı, eski Profesör Emerson yine oradaydı, ama Gabriel'in değiştiğini biliyordu Julia. Yalnızca nedenini bilmiyordu.

Ertesi sabah elektrikler geri gelmişti. Julia telefonunu şarj edebildi. Peet'teki müdürü aradı, kendini iyi hissetmediğini, hafta sonu çalışamayacağını bildirdi. Adamın buna pek sevindiği söylenemezdi... 4 Temmuz haftasıydı ne de olsa. Bağımsızlık Günü geliyordu. Ama yapabileceği bir şey yoktu tabii.

Uzun bir sıcak duşun (Gabriel'in dudaklarını ve paylaştıkları eski anıları düşünüp durduğu o sürenin) sonunda, kendini çok daha iyi hissetmekteydi. Birazcık da daha kötü. Rachel'a çabucak bir mesaj

çekti, Gabriel'in döndüğünü ve kendisine onu sevdiğini söylediğini haber verdi. Bir saat sonra telefonu çaldı. Rachel'ın aradığını tahmin ederek açtı ama şaşılacak şey, arayan Dante Alighieri'ydi.

"İyi uyudun mu?" Gabriel'in sesi neşeliydi.

"İyi uyudum. Ya sen?"

O durakladı. "Eskisi kadar iyi değil ama dayanılır bir uyku herhâlde."

Julia güldü. İşte bu, onun hatırladığı Profesör Emerson'dı.

"Sana evimi göstermek istiyorum," dedi.

"Ne, şimdi mi?"

"Bugün, eğer istersen." Reddedeceğinden korkuyor gibiydi.

"Nerede ev?"

"Foster meydanında, Longfellow'un evinin bitişiği. Harvard'a gidip gelmek için ideal, Boston Üniversitesi için biraz uzak."

Julia şaşırmıştı. "Oraya uzaksa, niye aldın o zaman?""

Gabriel boğazını temizledi. "Düşündüm ki... yani umuyordum ki..." Doğru kelimeleri bulmak için uğraşıyordu. "Küçük ama çok güzel bir bahçesi var. Ne düşüneceğini bilmek istiyorum." Yine boğazını temizledi. Julia onun o anda gömleğinin yakasını çekiştirdiğini duyar gibi oldu. "Tabii oradan her an taşınabilirim."

Julia hafif bir ses çıkardı. Ne diyeceğinden emin olamıyordu.

"Şimdi iyi bir uyku uyuduğuna göre, benimle biraz konuşur musun?"

Julia, Gabriel'in sesinde bu ürkek heyecanı hiç duymamıştı. "Tabii. Ama bu telefonda yapılabilecek bir şey değil."

"Benim kampüse uğrayıp yeni ofisimi görmem gerek. Çok sürmez."

"Acelesi yok."

"Evet, var." Sesi ateşlenmişti.

Julia içini çekti. "Daha sonra gelebilirim."

"Yemeğe gel. Seni altı buçukta alayım."

"Taksiyle gelirim."

Julia bunu izleyen garip sessizliği, telefonu kapaması gerektiğini söyleyerek doldurdu.

"Peki," dedi Gabriel donuk bir sesle. "Taksiyle gelmek istiyorsan, o senin seçimin."

"Konuşuncaya kadar açık fikirli kalmak istiyorum, senden de öyle yapmanı bekliyorum." Sesi uzlaşıcı bir sesti.

Gabriel umutlarının pamuk ipliğine bağlı olduğunu hissetmekteydi. Onun kendisini tekrar kabul edeceğinden hiç emin değildi. Etse bile, içindeki o eski kıskançlık canavarı yine başını kaldırmaktaydı. Üzüntülü günlerinde Paul'e gittiğini, onun yatağını paylaştığını söylerse, kendisinin nasıl bir tepki vereceğini de bilemiyordu.

Lanet olası Melekbozan.

"Tabii," dedi Gabriel. Sesi gergindi.

"Aradığına şaşırdım. Uzaktayken neden aramadın beni?"

O bir an sessiz kaldı. "Uzun bir hikâye," dedi.

"Eminim. Akşama görüşürüz."

Telefonu kaparken o hikâyenin neleri içerdiğini merak ediyordu.

∞

Julia, Gabriel'in yeni evine geldiğinde, etrafını azımsanamayacak bir şaşkınlıkla süzdü. İki katlı bir evdi. Ön cephesi basit, süsten püsten uzaktı. Griye boyanmıştı, kirişleri ve çerçeveleri daha koyu bir tondaydı. Hemen hemen hiç ön bahçesi yoktu. Sağ tarafında ufacık, beton zeminli bir araba parkı vardı.

Gabriel ona adresi e-postayla yollarken orijinal gayrimenkul listesinin linkini de eklemişti. Evin satış fiyatı bir milyon dolardı. İkinci Dünya Savaşı'ndan önce yapılmıştı. Aslında bulunduğu sokağın tümü, İtalya'dan gelen göçmenlerin yaptığı küçük, iki yatak odalı evlerle doluydu. Çoğu 1920'li yıllarda inşa edilmişti. Şimdi orada zengin ailelerden gelme iddialı gençler, Harvard profesörleri... ve Gabriel oturuyordu.

Binanın derli toplu basitliğini değerlendirirken Julia, başını iki yana sallıyor, *demek bir milyon dolarla Harvard Meydanı'nda bu alınabiliyor,* diye düşünüyordu.

Kapıyı vurmak üzere elini kaldırdığında, orada Gabriel'in el yazısıyla bir not görüp şaşırdı.

Julianne,
Lütfen beni bahçede bul.
G.

İçini çekti, bu gecenin hiç de kolay geçmeyeceğini düşündü. Evin yanından dolaştı, araba parkından, beton yolun üzerinden ilerledi, köşeyi döndüğü anda soluğu kesildi.

Çiçekler, yeşillikler, zarif saksılar ve bahçenin tam ortasında da Sultan çadırına benzer bir şey. Yeşil alanın sağında bir çeşme, üzerinde de mermer bir Venüs heykeli göze çarpıyordu. Onun dibindeki küçük havuz, beyaz ve kırmızı Koi'lerle doluydu.

Julia çadırın içinde ne olduğunu görmek için ilerledi, gördüğü şey ona acı verdi.

Çadırda alçak, kare biçiminde bir şezlong-yatak vardı. Gabriel ile Floransa'da paylaştığı süitin terasında bulunanın aynısıydı. İlk seviştikleri yatak. Terasta ona çikolata ve çilek yedirdiği, Toskana gökleri altında, Diana Krall ezgileri eşliğinde onunla dans ettiği... Gabriel o terastaki her şeyi, yatak örtüsünün rengine kadar hepsini burada uygulamıştı.

Eve daha yakın bir yerden Frank Sinatra'nın sesi dalga dalga geliyordu. Yanma tehlikesi olmayan her yatay alana, upuzun sütun mumlar yerleştirilmişti. Tepede, birbirine çapraz geçen tellerde, süslü, Fas tipi fenerler sallanıyordu.

Bir peri masalıydı. Floransa'ydı. Onların elmalığıydı. Bin bir gece masalıydı. Ama Gabriel'in şanssızlığı, bu durumun ortaya bir soru getirmesiydi: Eğer bahçesine bir Fas kervanı kuracak kadar marifetliyse, neden ona geri dönmeyi planladığını bildirmemişti?

Gabriel onu kendi bahçesinde, ayakta görünce, yüreği yerinden sıçrar gibi oldu. İçinden onu kollarına almak, dudaklarını birleştirmek geldi. Ama onun omuzlarındaki gerginliği, omurgasındaki katılığı görünce, öyle bir hareketin iyi karşılanmayacağını anlıyordu. Bu yüzden dikkatle yaklaştı.

"İyi akşamlar, Julianne." Gabriel arkasından eğilirken, ipek gibi bir ses Julia'nın kulağını okşuyor gibiydi.

Onun yaklaştığını duymamıştı. Biraz ürperdi. Gabriel onun önce bir kolunu, sonra diğerini avuçlarıyla yukarı aşağı okşadı. Bu, sözüm ona rahatlatıcı bir hareketti ama Julia'nın tenine koyu renk bir erotik kızarıklığın yayılmasına yol açtı.

"Müziği beğendim," deyip kendini ondan uzaklaştırdı.

O davet edercesine avucunu uzatmıştı. Julia ihtiyatla elini o avuca koydu. Gabriel o elin eklemlerini öptü, sonra bıraktı.

"Soluk kesicisin. Her zamanki gibi."

Gözleri Julia'nın sade siyah elbisesini, solgun ve biçimli bacaklarını, ayaklarındaki siyah, topuksuz, bale ayakkabısını andıran pabuçlarını içercesine süzüyordu. Hafif rüzgârın kıpırdattığı saçlarını, kendisine dönerken parıldayan kızılımsı dudaklarını da.

"Teşekkür ederim." Onun ayakkabıları hakkında bir şey söylemesini bekliyordu çünkü gözleri orada nezaketin gerektirdiğinden daha uzun süre oyalanmıştı. Julia topuksuz pabuçları rahat olduğu için, ayrıca bağımsızlığını vurgulamak için giymişti. Onun bundan hoşlanmayacağını biliyordu. Ama şaşılacak şey, o gülümsedi.

Gabriel her zamankine göre biraz daha rahat giysiler içindeydi. Üzerinde beyaz keten bir gömlek, ayağında hâkî bir pantolon vardı. Bir de lacivert keten ceket. Belki en vurgulu süsü, yüzündeki gülümsemeydi.

"Çadır çok güzel."

"Hoşuna gitti mi?" diye fısıldadı.

"Bana hep sorarsın bunu."

Gabriel'in gülümsemesi biraz solar gibi oldu ama kaşlarını çatma dürtüsünü gemledi. "Benim düşünceli bir sevgili olmamdan hoşlanırdın."

Bakışları buluştu, Julia başka tarafa baktı. "Çok hoş bir jest ama senden üç ay önce bir mektup ya da telefon gelmesini tercih ederdim."

Gabriel onunla tartışmak istiyormuş gibi göründü, ama bir anda ifadesi değişti.

"Nerede kaldı benim nezaketim," diye mırıldandı, dirseğini uzattı, onu köşedeki taş platforma kurulmuş küçük bistro masasına götürdü.

Platformun üzerindeki çınar ağacının dallarından, küçük beyaz ışıklar dökülmekteydi. Julia içinden, *acaba Gabriel burayı hazırlamak için dekoratör mü tuttu,* diye geçirdi. O bir sandalye çekip misafirini oturttu, hafifçe iterek masaya yaklaştırdı. Masanın ortasında, turuncu ve kırmızı yıldız çiçekleri göze çarpıyordu.

"Bütün bunları nasıl yapabildin?" Julia peçetesini açıp kucağına yerleştirdi.

"Rebecca bu bölgenin çalışkanlığını temsil ediyor."

Julia ona soru soran bakışlarını yöneltti ama sorusunun cevabı çok geçmeden, Gabriel'in yardımcısı yemeği servis ederken verilmiş oldu. Rebecca uzun boylu, çirkin bir kadındı, kırlaşmış saçları kısacık kesilmiş ve kabarıktı. İri kara gözleri, eğlenir gibi bir ifadeyle pırıl pırıldı. Julia, Gabriel'in ona bir şeyler anlatmış olduğunu hemen anladı. En azından bu akşamla ilgili.

İddialı dekora ve mükemmel müziğe rağmen, yemek (Gabriel'in standartlarına göre) oldukça basit sayılırdı: ıstakoz bisque; armut, ceviz ve Gorgonzola peyniriyle yapılmış bir salata; buharda pişmiş midye, bir de patates kızartması. Sonunda da şahane bir böğürtlenli turtayla limonlu dondurma. Gabriel ona şampanya servisi yaptı... evinde ilk yemek yediğinde ikram ettiği Veuve Clicquot. O akşam şimdi çok gerilerde kalmış gibi geliyordu, oysa üzerinden tam bir yıl bile geçmemişti.

Yemekte havadan sudan konuştular, Rachel'ın düğününden, Scott'ın kız arkadaşıyla küçük oğlundan söz ettiler. Gabriel evin nelerini beğenip nelerini beğenmediğini anlattı, Julia'ya evi gezdireceğine söz verdi. Ayrılıklarıyla sonuçlanan olayları konuşma konusunda ikisinin de acelesi yoktu.

"İçki içmiyorsun?" Yemeğinin yanında Perrier suyu içtiğine dikkat etmişti.

"Bıraktım."

Julia'nın kaşları havaya kalktı. "Neden?"

"Çünkü çok içiyordum."

"Benimleyken öyle değildi. Artık sarhoş olmayacağına söz vermiştin."

"Bırakmamın sebebi de o," dedi Gabriel.

Julia ona dikkatle baktı. Gözlerinden, bu konuda hayli tatsız tecrübeler yaşamış olduğu okunuyordu. "Ama içmekten keyif alıyordun."

"Benim bağımlılığa yatkın bir yapım var, Julianne. Sen de biliyorsun." Konuyu usulca daha tatlı alanlara kaydırdı.

Rebecca tatlıyı servis yaparken Gabriel'le Julia arasında bir bakışma yer aldı.

"Bu gece çikolatalı kek yok mu?"

"Hayır, meleğim," diye soludu Gabriel. "Ama inan, hiçbir şey bana, seni yine beslemek kadar zevk veremez."

Julia yanaklarının al al olduğunu hissetti. Konuşacakları konuları bitirmeden önce o yola girmenin yanlış olacağını biliyordu ama Gabriel ona saklamadığı bir ihtirasla bakarken bunu umursamamaya çalışsa da başaramıyordu.

"Hoşuma giderdi," dedi alçak sesle.

Gabriel, uzun süredir bulutlara saklanan güneş yeniden yüzünü göstermiş gibi gülümsedi. Hemen sandalyesini onunkine yaklaştırdı. Çok yakına. Julia onun sıcak soluğunu boynunda hissediyor, teni beklenti içinde ürperiyordu.

Gabriel, Julia'nın tatlı çatalını aldı, bir lokma turta alıp üstüne dondurma koydu, ona doğru döndü.

Julia ona özlemle bakınca, soluğu boğazına tıkanır gibi oldu.

"Ne oldu?" Julia telaşlanmıştı.

"Ne kadar güzel olduğunu neredeyse unutmuşum." Boş eliyle onun elmacık kemiğinin kıvrımına dokundu, bir yandan çatalı onun ağzına yaklaştırdı.

Julia gözlerini yumdu, ağzını açtı, aynı anda Gabriel'in yüreği kabardı. Evet, gerçi küçük bir şeydi... insanın bir sırdaşına neler an-

latabileceği düşünülürse, neredeyse önemsiz bile sayılabilirdi. Ama Julia'nın güveni, hızla ve kolayca kazanılacak bir şey değildi. Kendini onun karşısında böyle kırılgan hâle getirivermesi, kalp atışlarının hızlanmasına, kanının delicesine pompalanmasına yol açıyordu.

Julia ağzındaki lezzetler karmasını tadıp inledi, gözlerini açtı.

Gabriel kendini tutamadı, yaklaştı, dudaklarının arasındaki uzaklık birkaç santime indi. "İzin var mı?"

Julia başını evet dercesine sallayınca Gabriel dudaklarını onunkilere bastırdı. Tümüyle tatlı ve hafif, yumuşaklık ve iyilikti, aynı zamanda da onun tüm yakıcı, kavurucu amaçlarının, hayranlıklarının doruğuydu. Ama o kendisine ait değildi. Bu yüzden onu yumuşacık öptü, ilk defa, elmalıkta öptüğü gibi. İki eli onun uzun, dalgalı saçlarına dolaşmıştı. Sonra geri çekilip yüzünü seyretti.

Julia gözleri kapalı otururken yakut dudaklardan memnun bir iç çekişi duyuldu.

"Seni seviyorum," dedi Gabriel.

Gözler açıldı. Yüzünde adı konmamış bir duygu okunuyordu ama o aynı sözü söylemedi.

Tatlı hemen hemen bitince, Gabriel kahvelerini çadıra götürmeyi önerdi, Rebecca da akşam servisine son verdi. Küçük cennet bahçesine gece inmişti artık. Gabriel, Âdem'in ta kendisi gibi, Havva'yı elinden tutup inine götürdü.

Julia ayakkabılarını çıkarıp yastıklara yaslandı, tırnaklarını yemeye koyuldu. Bu arada Gabriel, Fas fenerlerinin mumlarını yaktı. Acele etmiyor, her ışığı, şezlongun üzerinde titreşecek şekilde ayarlıyordu. Ardından çadırın içindeki diğer mumları da yaktı. Sonunda gelip onun yanına sırtüstü uzandı, ellerini ensesinde kenetledi, onun yüzünü görebilecek şekilde hafif döndü.

Julia "Seninle olup bitenleri konuşmak istiyorum," diye sözü başlattı.

Gabriel tüm dikkatini ona yöneltti.

"Evimin dışında ortaya çıktığın zaman, sana tokat mı atayım, yoksa seni öpeyim mi bilemedim." Alçak sesle konuşuyordu.

"Bilemedin mi?" diye fısıldadı Gabriel.

"İkisini de yapmadım."

"İntikamcı olmak senin ruhunda yoktu. Zalim olmak da."

Julia derin bir soluk alıp konuşmaya başladı. Mesaj üstüne mesaj bırakıp hiç cevap alamamanın kalbini ne kadar kırdığını anlattı ona. Evini terk edilmiş bulmanın getirdiği şaşkınlığı, komşusunun, Paul'ün, Katherine Picton'un ne kadar anlayışlı davrandıklarını da. Nicole ile devam eden seanslarından söz etti.

Konuşurken hep kahvesiyle meşgul olduğundan, onun ne kadar sarsıldığını fark edemiyordu. Bıraktığı ders kitabının nasıl okunmadan rafa kaldırıldığını anlattığında Gabriel, Paul'e küfürler yağdırdı.

"Ona küfretmeye hakkın yok." Sesi sertti. "Mesajı ders kitabının içine koymayı seçmen onun suçu değil. Neden kendi kütüphanenden bir kitap seçmedin? Belki onu tanıyabilirdim."

"Bana senden uzak durmam emredilmişti. Posta kutuna kendi kütüphanemden bir kitap koyarsam, Jeremy fark edebilirdi. Ben sıradan bir ders kitabı seçtim, okul saatleri sonrasında kutuya bıraktım." Çaresizlik içinde pufladı. "Başlığı sana bir şey ifade etmedi mi?"

"Hangi başlık?"

"Ders kitabının adı: *Orta Çağ'da Evlilikler: Aşk, Seks ve Kutsiyet.*"

"Ne ifade edebilirdi, Gabriel? Benim bildiğim kadarıyla, sen bana Héloise demiş ve beni bırakmıştın. Başka türlü düşünmek için bir nedenim yoktu, sen de bana bir neden vermemiştin."

Gabriel gözlerinden alevler fışkırarak ona doğru eğildi. "Sana verdiğim neden, o ders kitabıydı. Başlığı, elmalığın resmi, St. Francis'in Guido da Montefeltro'yu kurtarmaya çalışmasının resmi..." Acıyla durakladığında sesi çatlamıştı. "Belize'deki konuşmamızı hatırlamadın mı? Seni kurtarmak için Cehenneme bile gideceğimi söylemiştim. Ve inan bana, gittim."

"Bana mesajlar gönderdiğini bilmiyordum. Ders kitabına dikkat etmedim çünkü senden geldiğini bilmiyordum. Neden bana telefon etmedin?"

"Seninle konuşamazdım," diye fısıldadı. "Mezuniyetinden önce dekanın seninle görüşeceği söylendi bana. Benden haber alıp almadığını soracaktı. Sen çok tatlı bir kadınsın Julianne, ama yalan söyleme konusunda korkunç başarısızsın. Mesajları şifreli yollamak zorundaydım."

Julia'nın şaşkınlığı bir anda yüzüne yansıdı. "O görüşmeyi biliyor muydun?"

"Birçok şeyi biliyordum," derken Gabriel taş gibiydi. "Ama söyleyemiyordum. Mesele orada."

"Rachel bana umut kesmememi söyledi." Bir an onun gözlerine baktı. "Ama benim o sözleri senden duymaya ihtiyacım vardı. Birlikte son gecemizde benimle seviştin ama konuşmadın. Ne düşünmemi bekliyordun?"

Gözlerinden yaşlar dökülüyordu. Ama o eliyle silemeden, Gabriel onu yaslandığı köşeden kendi kollarına çekti. Göğsüne dayayıp saçlarının tepesini öptü, sonra kollarını sırtına sardı.

Her nedense, o kolları orada hissetmek Julia'nın daha da çok ağlamasına yol açtı. Gabriel onu yavaşça sıktı.

"Düşüşümün nedeni gururum oldu. Sen öğrencimken ilişki kurabileceğimizi, yakalanmayacağımızı sandım. Yanılmıştım."

"İşini bana tercih ettiğini düşündüm." Julia'nın sesinde incinmişlik vardı. "Evinden taşındığını öğrendiğimde... Neden bana gideceğini söylemedin?"

"Söyleyemezdim."

"Neden?"

"Affet beni, Julianne. Amacım sana acı vermek değildi, inan bana. Anlattığın her şey beni pişman ediyor." Onu bir kere daha alnından öptü. "Sana neler olduğunu anlatmam lazım. Uzun bir hikâye. Nasıl sonlanacağını da bana ancak sen söyleyebilirsin..."

Bölüm 45

Julia onun yüzünü daha iyi görebilmek için geri çekildi, duyacağı şeylere dayanabilmek için kendini güçlendirmeye çalıştı. Bu ani hareketi, saçlarından gelen tatlı bir kokunun Gabriel'e ulaşmasını sağladı.

"Saçların değişmiş," diye mırıldandı Gabriel.

"Uzamış olabilir belki."

"Artık vanilya kokmuyor."

"Şampuanımı değiştirdim." Sesi katıydı.

"Neden?" Gabriel kıpırdanarak aralarındaki mesafeyi kısalttı.

"Bana seni hatırlattığı için."

"Küpeleri de o yüzden mi takmıyorsun?" Parmakları onun kulak memesindeydi.

"Evet."

Gabriel sustu, ona baktı. İncindiği belliydi.

Julia gözlerini kaçırdı.

"Seni seviyorum, Julianne. Hakkımda ne düşünüyorsan düşün, ne düşünmüş olursan ol, yemin ederim, yalnızca seni korumaya çalışıyordum."

Julia ona doğru yaklaştı ama değmemeye dikkat etti.

"Ben senin sadık kulunum, Beatrice," diye alıntı yaptı o. Gözlerinden duygular taşıyordu. "Ben sana olanları anlatırken lütfen bunu hatırla."

Hikâyesine başlamadan önce derin bir soluk aldı, içinden dua etti.

"İkimiz jüri önüne çıktığımızda, umudum, ikimizin de pek az şey söylemesiydi. Onların kanıtlarını göstermesini bekleyeceğimizi umuyordum. Ama suçlamalara geçip bizi cezalandırmadan pes etmeyecekleri belli oldu.

"Katherine'in sana verdiği notu sicile kaydettirirken hata yapmışım. İdare benimle yattığın için sana yüksek not verdiğimden kuşkulanınca, incelemeleri derinleştirinceye kadar senin notunu askıya alacaklardı."

"Bunu yapabilirler mi?"

"Akademik davranış politikalarında yazılı. Notun kesinleşmeden de mezun olamayacaktın."

Julia gözlerini kırpıştırarak Gabriel'e bakarken durumu anlamaya başladığı belli oluyordu.

"Bu yıl Harvard kaçacaktı... büyük ihtimalle de ebediyen oraya giremeyecektin, çünkü onlar da Toronto'nun notu neden geciktirdiğinden kuşkulanacaklardı. Nedenini hiç öğrenemeseler bile onlara öyle çok başvuru geliyor ki! Lekesiz sicili olan birini almak varken neden seni ikinci kere düşünsünler?"

Julia salt bir sessizlik içinde dinliyor, onun sözlerinin ağırlığını hissediyordu.

Gabriel tedirgin bir hareketle çenesini kaşıdı. "Jüri senin geleceğini mahvedecek diye korkuyordum. Ama bu benim suçumdu. İlişkimizin güvende olacağı konusunda seni ikna eden bendim; seni İtalya'ya davet eden bendim. Beklemem gerekirdi. Bütün bunlara benim sabırsızlığım neden oldu."

Gözlerine bakarak sesini alçalttı. "Birlikte geçirdiğimiz son geceyi mahvettiğim için üzgünüm. Seninle konuşmam gerekirdi. Ama o sıra tek düşünebildiğim, kaygılarımın büyüklüğüydü. Sana asla öyle davranmamam gerekirdi."

"Ertesi sabah kendimi öyle yalnız hissettim ki!"

"Kaygılarla baş edebilmek için seçebileceğim en yanlış yoldu o. Ama bana inanacağını umuyorum, o yalnızca bir..." Durakladı, tekledi. "... benim için bir becerme değildi. Ne zaman birlikte olduysak, her zaman, her zaman sevgiyle hareket ettim. Yemin ederim."

Julia gözlerini şezlonga indirdi. "Ben de. Hiçbir zaman başka hiç kimse olmadı. Ne daha önce ne de daha sonra."

Gabriel bir an gözlerini kapadı, içinde bir rahatlama dalgası dolaştı. Kızdığı hâlde, ihanete uğramış olduğunu hissettiği hâlde, kendini başka bir erkeğin kollarına atmamıştı. Onu tümüyle gözden çıkarmamıştı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Devam etmeden önce derin bir soluk aldı. "Sen ilişkimizi itiraf ettiğinde, dekanın tepkisini görünce, yakalanmış olduğumuzu anladım. Avukatım susmaya hazırlanıyor, komitenin beni affedeceğini ya da mahkemeye götürebileceğimiz bir karara varacağını umuyordu. Ama sen itiraf edince, komitenin ihtiyaç duyduğu dayanağı sağlamış oldun."

"Birleşik cephe oluşturacağımız konusunda anlaşmıştık. Anlaşmıştık, Gabriel." Julia'nın sesi heyecan yansıtmaktaydı.

"Sana iyi niyetle evet dedim, Julianne. Ama hiç kimseye senin kariyerini mahvetme izni vermeyeceğime de söz verdim. O sözün önceliği var."

"Anlaşma demek de söz vermek demektir."

Gabriel ona doğru eğildi. "Senin geleceğini tehdit ediyorlardı. Orada öylece oturup bunu yapmalarını seyretmemi mi bekliyordun?"

O cevap vermeyince, Gabriel ona meydan okumaya cesaret etti. "Bana suçlama yapacaklarını söylediklerinde sen öylece, sessiz oturdun mu?"

Julia'nın gözleri onunkilere doğruldu. "Yapmadığımı biliyorsun. Yalvardım onlara. Dinlemediler."

"Evet, öyle." Mavi gözleri onunkilere saplanmıştı. "Kendimi feda etmeyi kimden öğrendim sanıyorsun?"

Julia başını iki yana sallayıp duruyor, onun dediklerine itiraz etmiyordu. "Eğer kuralları ihlal ettikse, dekan neden ikimizi birden cezalandırmadı?"

"Ben profesörüm; daha iyi bilmem gerekirdi. Ayrıca Profesör Chakravartty daha başından beri senden yana olmuştu. Profesör-öğrenci ilişkilerinin rızaya dayalı olabileceğine inanmıyor. Bizim şanssızlığımız da senin o eski e-postanı bulmuş olmaları."

"Yani demek benim suçumdu."

Gabriel yavaşça ona doğru eğildi, elinin üstünü onun yanağından kaydırdı. "Hayır. Kuralları ihlal ettiğimiz hâlde paçamızı kurtaracağımıza seni ben inandırdım. Sonra da yaptıklarımın sorumluluğunu üstlenecek yerde, orada, avukatımın arkasına saklanmış gibi öylece oturdum. Doğruyu söyleyecek kadar cesaret gösteren bir tek sen oldun. Sen öyle yapınca da ben itiraf etmek zorundaydım.

"Soruşturmayı hızla bitirirlerse, koşullarını kabul etmeye razı oldum. Jüri üyeleri de olayı davasız kapatabileceklerine sevindiler, hoşgörü göstereceklerine söz verdiler."

Julia'nın yüzüne acılı bir ifade yerleşmişti.

"Yazık ki onların hoşgörü tanımıyla benimki farklı çıktı. Ben kınama bekliyordum, mazeret izni almak zorunda kalmayı beklemiyordum."

Elleriyle yüzünü ovaladı. "Jeremy beni kaybetme fikri karşısında delirdi. Bir tek sömestir için bile olsa. Yalnız onu değil, bölümdeki meslektaşlarla öğrencileri de utandıracak bir skandala neden olmuştum. Christa da üniversiteye karşı dava açıyordu. Berbat bir durumdu, hepsinin altında da ben vardım."

"İkimiz vardık, Gabriel. Kuralları ben de biliyordum, ben de ihlal ettim."

Gabriel yarım buçuk gülümsedi. "Kurallar kaleme alınırken öğrenciyi affetmeye ağırlık verilmiş, çünkü profesör, gücü elinde tutan kişi olarak görülüyor."

"Benim üzerimdeki tek gücün aşktı."

Gabriel onu yavaşça öptü. "Teşekkür ederim."

Yüreği taşacak durumdaydı. Julia geçmişlerine baktığında onu jüri üyelerinin gördüğü gibi görmüyordu. Öptüğünde irkilmemişti. Hatta dudakları ona hoş geldin der gibiydi. Hikâyenin sonunda yine yanında olacağına dair umut vermişti ona.

"Jeremy'yi o odaya getirdiklerinde, bize yardım etmesi için ona yalvardım. Ne isterse yapacağımı söyledim."

"Ne isterse mi?"

Gabriel tekrar kıpırdandı. "Jüri üyelerinden yana tavır alacağını, seninle tüm teması kesmemi isteyeceğini düşünmüyordum. Umutsuz bir anda verdiğim aşırı bir sözdü."

Julia ondan biraz uzaklaştı. "Ne dedi?"

"Beni idari izne yollamaları konusunda jüri üyelerini ikna etti. Bunun anlamı uzaklaştırma tabii. Ama bölüme leke bulaşmasın diye, adını öyle koymadılar. Ayrıca üç yıl boyunca kadın öğrencilere yönetmenlik yapmam da yasaklandı."

"Öyle üzgünüm ki. Hiç bilmiyordum."

Gabriel'in dudakları kapanmış, birbirine bitişmişti. "Seninle ilişkimi bitirmemi ve tüm temasları kesmemi söylediler. Bu koşulu ihlal edersem, anlaşmamızın sona ereceğini, soruşturmayı yeniden açacaklarını söylediler. İkimize birden." Durakladı. Doğru kelimeleri arıyordu.

"Beni kurban sayıyorlarsa, neden beni de tekrar soruşturmakla tehdit ettiler?"

Gabriel'in mavi gözleri soğuyuverdi. "Dekan senin doğru söylediğinden, ilişkimizin gerçekten rızaya dayalı olduğundan kuşkulandı. Senin onurunu korumaya çalıştığımı düşündü. İkimizin el ele batan güneşe doğru yürümemize izin vermek gibi bir niyeti yoktu. Sana e-postayı o yüzden gönderdim."

"O mesaj çok zalimceydi."

Gabriel'in kaşları bitişiverdi. "Biliyorum. Ama üniversite adresimden senin üniversite adresine yolladığıma göre, bunun sırf gösteriş olduğunu anlarsın diye varsaydım. Seninle daha önce hiç o şekilde konuştum mu?"

Julia ona meydan okuyan bir bakış yöneltti.

Gabriel büzülür gibi oldu. "Demek istediğim, senin kim olduğunu anladıktan sonra hiç o şekilde konuştum mu?"

"Üniversitenin gerçekten benimle konuşmanı yasaklama gücü var mı?"

Gabriel omuzlarını kaldırdı. "Vardı. Christa'nın dava tehdidi hepimizin başının üstünde dolanıyordu. Jeremy, eğer ben mazeret izni alıp uzaklaşırsam, Christa'yı dava açmaktan caydırabileceğini düşündü. Başardı da. Ama bir kere daha, eğer seninle hâlâ görüştüğümü duyarsa, bana yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmayacağını söyledi."

"Bu bir şantaj."

"Bu tipik üniversite. Christa'nın davası bölüme zarar verirdi. Büyük olasılıkla, kalıcı zarar. Jeremy artık en parlak hocaları ve öğrencileri oraya çekemez olurdu, çünkü insanlar oranın güvenli bir yer olmadığını duyardı. Skandala karışmayı onun kadar ben de istemiyordum. Hele senin mahkeme salonlarına tanık olarak sürüklenmeni, hiç istemiyordum.

Gabriel boğazını temizledi. Sözleri bulmakta zorluk çektiği belli oluyordu. "Kabul ettim. Jeremy ile dekan, sömestir sonunda seninle görüşeceklerini, sözümü tutup tutmadığımı öğreneceklerini söylediler. Başka çarem yoktu."

Julia elbisesinin kıvrımlarıyla oynuyordu. "Bana neden söylemedin? Olup biteni anlatmak için neden kısacık bir süre istemedin? İkimiz bir çifttik, Gabriel. Birlikte hareket etmemiz gerekiyordu."

O zorlukla yutkundu. "Seni kenara çekip ne yapmakta olduğumu anlatsaydım neler olurdu?"

"Yapmana izin vermezdim."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Benim başarısızlıklarım yüzünden senin her şeyi kaybetmene izin veremezdim. Yalnızca beni affedeceğini umdum… günün birinde."

Julia afallamıştı.

"Beni kurtarmak için her şeyi riske atmayı mı seçtin? Seni affetmeyeceğimi düşünerek?"

"Evet."

Julia gözlerine yaşlar yükselmekte olduğunu hissetti, onları kör gibi silmeye çalıştı. "Keşke bana söyleyebilseydin."

"Keşke, ama uzak duracağıma dair Jeremy'ye söz vermiştim. O koridora çıkmadan seninle konuşmaya çalıştım ama John ile Soraya sözümü kesip durdular."

"Biliyorum, ama…"

Gabriel araya girdi. "Sana bunun yalnızca geçici olduğunu söylesem, yüzünün ifadesinden anlarlardı. Sözümü tutmaya niyetim olmadığını görürlerdi. Söz vermiştim."

"Ama o sözden dönmeyi planladın."

"Evet. Evet, öyle yaptım." Bir an yine sessiz kaldı.

"Bu mantıklı değil, Gabriel. Onlara sayısız sözler verdin, sonra tutmadın. Posta kutuma bir ders kitabı koydun, bana bir mesaj attın…"

"Daha fazlasını yapmayı planlamıştım. Sana e-posta yollayıp bunların yalnızca sömestir sonuna kadar olduğunu anlatacaktım. Sen mezun olup ben istifa ettikten sonra ilişkimize yeniden döneceğimizi anlatacaktım. Tabii eğer… sen beni hâlâ istersen."

Gabriel'in sesi alçaldı. "Seni hep gözleyeceklerini biliyordum. Dekanın sana, sözümü tutup tutmadığımı soracağını biliyordum. Senin yalan söyleme yeteneğinden kuşku duyuyordum."

"Zırva bu," dedi Julia öfkeyle. "Bana e-posta yollayabilir, kalbim kırılmış gibi görünmem gerektiğini anlatabilirdin. Büyük artist sayılmam ama biraz rol yapabilirim."

"Daha başka… faktörler de vardı."

Julia gözlerini yumdu. "Ayağım takılıp düştüğüm zaman bana bakışın, benden nefret ediyormuş gibiydi. Tiksinmiş görünüyordun."

"Julia, lütfen." Elini yakalayıp onu kendi göğsüne doğru çekti. "O bakış sana yönelik değildi. Duyduğum tiksinti, o soruşturmaya ve kendime yönelikti. Sana değildi o bakışım, yemin ederim."

Julia'nın o anda döktüğü yaşlar birkaç damladan fazlaydı. Bunlar şokun ve kaygıların olduğu kadar, sorularına cevap bulmuş olmasının da sonucuydu. Ama en önemli sorulardan bazıları hâlâ cevapsızdı.

Gabriel pişmanlık dolu bir sesle "Seni yeniden ağlatmış olmaktan nefret ediyorum," dedi. Elini onun sırtında yukarı aşağı kaydırıyor, onu avutmaya çalışıyordu.

Julia gözlerini sildi. "Eve dönmeye ihtiyacım var."

"Bu gece benimle kalabilirsin." Ona ihtiyatlı bakışlarla bakıyordu.

Julia'nın kafası karışıktı. Onunla kalmak, söylemek zorunda olduğu bir sürü şeyin kursağında kalmasına yol açabilirdi ama kendi soğuk, karanlık evine kaçmak da korkak bir davranıştı. Baştan beri bildiği gibi, kendine bir kere onun yanına sokulup kıvrılma izni verirse, vücuduyla kalbi, aklını da peşlerinden sürükleyeceklerdi.

"Gitmeliyim," dedi. Sesinde yenilgi vardı. "Ama şu anda gitmeye de razı değilim."

"O hâlde kal… kollarımda kal." Onu alnından öptü, aşkını onun tenine fısıldadı.

Yavaşça onun kollarından sıyrıldı, iki battaniye bulup getirirken yolda durup mumları üfleyerek söndürdü. Tepedeki Fas fenerlerini yanık bırakmıştı. O ışıkların ve renklerin çadır duvarlarında oynaşmasını seyretmek hoştu. Havanın kendisi titriyormuş gibiydi.

Şezlong yatağın ortasında kendilerine bir yuva yaptılar. Gabriel sırtüstü yatıyordu. Sevgilisi yanındaydı. Kolunu onun omuzlarına sararken, dudaklarından kurtulan derin iç çekişini, o iç çekişinin taşıdığı rahatlama anlamını örtmeye çalışmadı.

"Gabriel?"

"Evet?" Saçlarını yavaşça okşuyor, parmaklarından kayan tutamların ipeksiliğine hayranlık duyuyordu. Yeni, yabancı kokuyu içine çekti ama eskisinin özlemini gideremedi.

"Seni… özledim."

"Teşekkür ederim." İçine ihtiyatlı bir rahatlama yayılırken onu sıktı. "Geceleri uyanık yatıyor, yanımda olmanı özlüyordum."

Onun kırılganlığını ve cesaretini o seste duyan Gabriel'in gözleri yaşardı. Eğer onu sonsuza kadar seveceğinden, hayranlığının sürecegünden bir kuşku duymuşsa da o kuşku duman olup uçuverdi.

"Ben de." Julia bir mırıltı sesi çıkardı, birkaç dakika içinde, iki yorgun eski âşık, derin uykulara dalmışlardı.

Bölüm 46

Julia gözlerini açtığında, çadırın kapısından içeriye parlak temmuz güneşinin dolmakta olduğunu gördü. Kendisi iki kaşmir battaniyenin altında kıvrılmış, battaniyeler iyice örtülüp etekleri alta sokulmuştu. Yalnızdı. Bu çadırın Gabriel'e ait olduğunu bilmese, dün geceyi rüyasında gördüğünü sanabilirdi. Ya da sabah, yeni bir rüyaya uyandığını.

Yataktan kalkarken yastığının yanında bir not buldu.

Sevgilim,

Öyle huzurlu uyuyordun ki seni rahatsız etmek istemedim. Rebecca'dan kahvaltıya 'waffle' yapmasını isteyeceğim; sevdiğini biliyorum. Yeniden senin kollarında uyumak bana, sensizken yarım insan olduğumu hatırlattı.

Sen beni bütünlüyorsun.

Sevgilerimle,

Gabriel.

Julia notu okurken içinden çeşitli duyguların bir senfoni gibi gelip geçtiğini inkâr edemezdi. Belki içlerinde en baskın duygu, rahatlamaydı.

Gabriel seviyordu onu. Gabriel dönmüştü.

Ama bağışlama başka, barışma başkaydı. Olaya farklı etkenlerin de dâhil olduğunu bilmesine rağmen, şu anki durumun sorumluluğunu ikisi de taşıyorlardı. Julia sırf ayrılığın acısından kurtulmak için onun kollarına koşmayı istemiyordu. Öyle yapmak, ağrının kök sebeplerini aramaksızın, geçsin diye bir hap yutmaya benzerdi.

Ayakkabılarını buldu, yavaş adımlarla bahçeye çıktı, çantasını alıp arka kapıya yürüdü. Rebecca küçük mutfakta işe koyulmuş, kahvaltıyı hazırlamaya başlamıştı bile.

"Günaydın." Julia'yı gülümseyerek karşılıyordu.

"Günaydın." Julia ikinci kata çıkan merdivene yöneldi. "Banyoya kadar çıkıyorum."

Rebecca ellerini önlüğüne sildi.

"Korkarım Gabriel banyoda."

"Ya."

"Siz kapıyı tıklatın. İşi bitmiş olabilir."

Gabriel'i duştan çıkmış, ıslak hâlde, havluya sarınmış görme düşüncesi, Julia'nın tenini pembeleştirdi.

"Şey, bekleyeyim. Girebilir bilir miyim?" Eliyle mutfaktaki eviyeyi gösteriyordu. Rebecca'nın izniyle ellerini yıkamaya başladı. Kuruladıktan sonra çantasından tarağını çıkardı, saçlarını atkuyruğu toplamaya çalıştı.

Rebecca onu, küçük, yuvarlak mutfak masasına oturmaya davet etti. "Bu ev tek banyosuyla o kadar da kullanışlı değil. Ben her gün birkaç kere üst kata çıkmak zorunda kalıyorum. Benim ufacık evimin bile iki banyosu var."

Julia şaşırmıştı. "Burada kalıyorsunuz sanıyordum."

Rebecca dolaptan taze sıkılmış portakal suyu sürahisini çıkarırken güldü. "Ben Norwood'da oturuyorum. Annemle birlikteydik ama onu birkaç ay önce kaybettik."

"Üzüldüm." Rebecca portakal suyunu iki şarap kadehine boşaltırken Julia ona anlayışlı bakışlarla baktı.

"Alzheimer'i vardı," dedi Rebecca. Ocağın başına dönmüştü.

Julia onun elektrikli waffle makinesini alıp sepetten seçtiği çilekleri hazırlamasını, kremayı çırpmasını seyretti. Gabriel kahvaltıyı iyi planlamıştı.

"Uzunca bir süre anneme baktıktan sonra, bir profesörün evini yönetmek için alışma süresi gerekiyor. Kendisi biraz titiz ama bu benim hoşuma gidiyor. Bana kitap ödünç verdiğini biliyor muydunuz?

Jane Eyre'i okumaya yeni başladım. Daha önce okumamıştım. Bana, yemek pişirmeyi sürdürdüğüm sürece, istediğim kadar kitap ödünç alabileceğimi söylüyor. Yıllarca yemek kanalını seyrettikten sonra sonunda eğitimimi ilerletmek için bir fırsat buldum."

"Size kendi kütüphanesinden mi kitap ödünç veriyor?"

"Evet. Ne kadar nazik, değil mi? Profesörü pek de iyi tanımıyorum ama şimdiden sevdim. Bana oğlumu hatırlatıyor."

Julia portakal suyundan bir yudum aldı, kahvaltısını etmeye başladı. Gabriel'in gelmesini beklemeye gerek yoktu.

"Mutfak bu kadar küçük, banyo da tek olduğu hâlde bu evi neden satın aldı, bilemiyorum." Julia tarçınlı waffle'ı yerken konuşmaktaydı.

Rebecca bilmiş bilmiş gülümsedi. "Harvard meydanında oturmak istiyordu, bahçeyi de çok beğendi. Ailesinin evini hatırlatıyormuş. Evi yenileyip daha rahat hâle getirmeyi planlıyor ama siz onay vermeden müteahhitlerle anlaşmaya girmek istemedi."

"Ben onay vermeden mi?" Julia'nın çatalı elinden yere düşüverdi.

Rebecca hemen ona yeni bir çatal uzattı. "Beğenmezseniz burayı satacağına dair de bir şeyler söylemişti. Ama bu sabah üst kattan kulağıma çalınan seslere bakılırsa, inşaat işine hemen başlamak niyetinde."

Julia'ya içinde çıtır pastırmaların bulunduğu tabağı uzattı. "Bilmiyorum farkında mısınız ama profesör biraz yoğun biri."

Julia yüksek sesle güldü. "Tahmin etmeyeceğiniz kadar."

Gabriel'in ve ayağındaki İtalyan pabuçların sesi merdivenlerden duyuluncaya kadar, o bir değil, iki waffle yemişti.

"Günaydın," diye karşıladı Gabriel onu. Yaklaşıp başının tepesini öptü.

"Günaydın." Rebecca'nın da mutfakta olduğunun son derece farkında olduklarından, bir iki dakika havadan sudan konuştular, sonra Julia banyoya çıkmak üzere izin istedi.

Aynada yüzünü ve saçlarını görünce, bir duşa ihtiyacı olduğunu anladı. Tuvalet masasının köşesine bırakılmış olan alışveriş torbasını o zaman fark etti. Torbada birkaç şişe eski vanilyalı şampuanıyla duş jeli, bir de yeni lavanta rengi duş pufu buldu.

En şaşılacak şey, torbada açık sarı bir yazlık elbiseyle aynı renkte bir de hırka bulunmasıydı. Onu esir alan ani duygudan kurtulması bir an sürdü ama üstesinden geldi, duş yapıp giyindi, insan içine çıkabilecek hâle geldi.

Giyecek temiz giysiler bulduğuna sevinmişti ama Gabriel'in bir şeyleri varsaymasından da biraz tedirginlik duymuştu. *Acaba gardırobunda da bana uyacak çamaşırlar asılı bekliyor mu*, diye merak etti. *Acaba Toronto'daki daireden taşınırken kendisinin geride bıraktığı bütün giysileri de getirdi mi*, diye düşündü.

Saçlarını kulaklarının arkasına aldı. Grace'in küpeleri, evinde, çamaşır çekmecesinin arkasında, birkaç başka şeyle birlikte duruyordu. Onları ortadan kaldırmasının (her ne kadar o sıra gerekli görünmüş olsa da), Gabriel'i derinden incittiğinin farkındaydı.

Yaralamışlardı birbirlerini. İkisi de affedilme ve sağalma ihtiyacı içindeydi. Ama Julia, kendini iyileştirmek için hangi yolun en iyisi olduğunu bilemiyordu. Hayatta apaçık görünen yollar bazen en iyisi olmayabiliyordu.

Sonunda aşağıya indiğinde, Rebecca mutfağı temizliyordu, Gabriel de bahçedeydi. Julia onu kocaman bir güneş şemsiyesinin altında oturur buldu.

"İyi misin?" diye sordu, çünkü gözleri kapalıydı.

O, gözlerini açıp gülümsedi. "Şimdi iyiyim. Bana katılır mısın?" Elini uzatıyordu. Julia o eli tuttu, onun yanındaki sandalyeye oturdu.

"Bu renk sana yakıştı." Sarı elbiseyi saklamadığı bir sevinçle seyrediyordu.

"Alışverişlerin için teşekkür ederim."

"Bugün ne yapmak istersin?"

Julia elbisenin eteğini dizlerinin üstüne doğru çekti. "Bence konuşmamızı bitirmeliyiz."

O, başını sallayarak kabullendi, içinden bir sessiz dua daha etti. Onu kaybetmek istemiyordu. Hikâyenin bundan sonraki bölümünün de tam o sonucu getirebileceğinin farkındaydı.

"Jüri sonrasında, koridordaki konuştuklarımızı hatırlıyorsun. John sana kabalık ettiğinde, parmağını koparıp ona yedirmek istemiştim."

"Neden?"

"Sanırım sana yönelik duygularımın derinliğini anlamıyorsun. Sana yakın olmanın ya da seni korumak istemenin çok ötesine geçen duygular bunlar. Mutlu olmanı istiyorum ve sana saygıyla davranılsın istiyorum."

"İnsanlar bana kabalık ettiğinde parmaklarını kıramazsın."

Gabriel gösterişli bir hareketle çenesini ovalayıp o hareketini bir şova çevirdi. "Herhâlde yapamam. Ne yapabilirim? Shakespeare'in tüm eserlerini kafalarına mı indiririm?"

"Tek ciltte mi? Elbette."

Birlikte güldüler, sonra bir anlık sessizliğe gömüldüler.

"Olup bitenleri kapalı kapılar ardında anlatmak istedim ama seninle konuşmamam emredilmişti. O yüzden şifreli konuştum. Aptallık edip Abelard'dan söz ettiğimde, onun Héloise'la ilişkisini ikimizin farklı yorumladığımız aklıma gelmedi. Dante'den, Shakespeare'den, Milton'dan, başka herhangi birinden alıntı yapmalıydım." Başını iki yana sallıyordu.

"O kadar kızmıştın ki seni becermekle suçladın beni. Julianne..." Adını söylerken Gabriel'in sesi titremişti. "Beni gerçekten o kadar aşağılık mı görüyorsun? Öyle veda etmeyi seçeceğime mi inanıyorsun?"

Julia gözlerini kaçırdı, o bakışın yoğunluğundan uzaklaşmaya çalıştı. "Ne düşünmemi bekliyordun? Benimle konuşmuyordun. Ertesi sabah, not bile bırakmadan çekip gittin. Jürinin karşısına çıktığımızda da... her şey birdenbire bitiverdi."

"Kelimelerle konuşacak kadar kendime güvenemiyordum. Seninle sevişirken neyi anlatmaya çalıştığımı anlarsın diye düşünmüştüm. İkimizin bir olduğumuzu. Her zaman bir olageldiğimizi."

Julia konuyu çabucak değiştirmek için "Koridordaki konuşmamızdan söz ediyordun," dedi. "Seni nasıl kentten uzaklaşmaya zorlayabildiklerini anlayamıyorum."

"Aslında yapamazlardı. Jeremy yalnızca seni görmeyeceğim konusunda benden söz vermemi istedi."

Julia kollarını göğsünde çaprazladı. "O hâlde neden gittin?"

"Jeremy daha binadan çıkmadan, sözümden dönmüş olduğumu gördü. Senden uzak kalma konusunda namusum üzerine yemin etmemi isteyip ısrar etti. Bize yardım ederse, her istediğini yapacağımı ona zaten söylemiştim. Seçeneğim yoktu."

Julia, dekanla ve Profesör Martin'le mezuniyet öncesinde yer alan son toplantısını düşündü. "Jeremy neden sözünden döndüğünü düşündü? Benimle konuşmadın, mesajlarıma cevap vermedin. Bir tek e-posta yollayıp bittiğini söyledin."

"Biliyorum. Üzgünüm. Satırlar arasındaki anlamı okuyabileceğini, bunun yalnızca İdare yüzünden olduğunu anlayacağını umdum. Ondan önce sana kendi mail adresimden mesaj yollayıp bunun geçici olduğunu anlatmıştım."

"Hayır, yapmadın."

Gabriel telefonunu çıkardı, birkaç yeri tuşladı, sonunda durdu. Çöküк, korkulu gözlerini onunkilere dikti.

"Jüriden hemen sonra erkekler tuvaletine dalıp çabucak sana bir e-posta gönderdim." Yavaşça onun elini tuttu. "İşte," diyerek telefonu ona verdi.

Julia ekrana baktı.

Beatrice, seni seviyorum. Bundan asla kuşku duyma. Lütfen bana güven. G.

Hızla gözlerini birkaç kere kırpıştırdı, ekrandaki siyah-beyaz yazıları ve kendi çektiklerini sindirmeye çalıştı. "Anlamıyorum. Bu bana gelmedi."

Gabriel ona işkence içindeymiş gibi bir yüz ifadesiyle baktı. "Biliyorum."

Julia ekrana tekrar baktı, mesajın tarihiyle saati Gabriel'in hikâyesine uyuyordu ama gideceği adres Julia'nın adresi değildi. Mesaj bambaşka birine gitmişti.

J. H. Martin.

Julia'nın gözleri iri iri açıldı. Gabriel'in yaptığı hata birdenbire tüm çıplaklığıyla ortaya çıkmıştı. Mesajı Julianne H. Mitchell'a göndereceği yerde, Jeremy H. Martin'e göndermişti. İtalyanca Araştırmaları Kürsüsü Başkanı'na.

"Ah, ulu Tanrım," diye mırıldandı.

Gabriel telefonu onun elinden kaparken küfürler mırıldanıyordu. "Ne zaman senin için bir şeyler yapmaya çalışsam, geri tepti. Seni kurtarmaya çalıştım, jüri üyeleri kuşkulandı. Konuşarak sana ipucu vermeye çalıştım, seni terk ettiğimi zannettin. E-posta göndermeye çalıştım, onu da seninle temas etmemi yasaklayan kişiye yolladım. İnan bana, Julia, günün birinde bu konuşmayı yapacağımıza dair umudum olmasa, Bloor Caddesi'ndeki trafiğin ortasına atılır, her şeyi o anda bitirirdim."

"Öyle şeyler söyleme. Düşünme bile."

Julia'nın bu ani patlaması Gabriel'i mutlu etti ama çabucak geri adım attı. "Seni kaybetmek benim için alt noktaydı. Ama intihar, yeniden düşüneceğim bir şey değil." Ona bakışı, o anda söyleyebileceklerinden fazlasını içeriyor gibiydi.

"Jeremy küplere bindi. Bana yardım etmek için kendi kariyerini ve yönettiği bölümü riske atmış, oysa ben iki dakika sonra onu kandırmıştım. Elinde kanıtı da vardı artık. Yazılı kanıt. Komiteye verdiğim sözden döndüğüme dair. Her dediğini yapmaktan başka çarem kalmamıştı. O mesajı dekana yollasa, sonuçlar ikimiz için de yıkıcı olurdu."

O anda konuşmaları, Rebecca'nın gelişiyle kesildi. Elindeki sürahide ev yapımı limonata vardı, sarı sıvının içinde de donmuş frambuazlar yüzüyordu. Onlara servis yaptı, cesaret verircesine gülümsedi, eve dönüp gözden kayboldu.

Gabriel limonatasını hevesle içti, bu molanın tadını çıkardı.

Julia limonatayı yudumlarken "Eee?" diye sordu.

"Jeremy bana senden uzak durmamı söyledi. Çarem kalmamıştı. Demokles'in kılıcını elinde tutuyordu."

"Seni serbest mi bıraktı?"

"Tokalaşarak ve vaat koparark." Gabriel kâbuslarına giren o konuşmayı hatırlayarak yüzünü buruşturdu. "Bana merhamet gösterdi. O zaman sözümü tutma konusunda daha da mecbur hissettim kendimi. Harvard'daki yerin sağlamlaşana kadar seninle doğrudan temasa geçmemeye karar verdim."

Julia başını inatla sallıyordu. "Ama ya ben, Gabriel? Bana da bir sürü vaatte bulundun. Onları tutmayı hiç düşünmedin mi?"

"Elbette. Toronto'dan ayrılmadan önce, ders kitabını posta kutuna koydum. Abelard'ın mektubundaki o yeri bulacağını, fotoğrafın arkasına yazdıklarımı okuyacağını düşündüm."

"Ama ben onun senden geldiğini anlamadım. Beni görmeye geldiğin akşama kadar o kitaba bakmadım bile. O yüzden sokağa atıldım. Dairemde internet bağlantım yok, oysa sana e-posta yollamak istiyordum."

"Ne diyecektin?"

"Bilmiyorum. Unutma ki benden bıktığını düşünüyordum. Bu dertlere değmez olduğuma karar verdin sanıyordum." Julia'nın koyulmuş gözlerine yaşlar doluyordu. Eliyle onları sildi.

"Bu ilişkide, olup bitenlere değmeyecek tek kişi benim. Kendimi öyle bir duruma kıstırmıştım ki senin kalbinin kırılmasına bir şey yapamıyordum. Ama seni incitmek için yapılmadı o. Gururdan, yanılgılardan, birbirini izleyen hatalardan kaynaklandı." Kendi ellerine baktı, alyansını parmağında döndürmeye başladı.

"Katherine Picton bana yardım etmeye çalıştı. Yokluğumda üniversitenin seni rahat bırakmasını sağlayacağını, vaktinde mezun olman için de yardım edeceğini söyledi. Eski bir arkadaşının, Boston Üniversitesindeki Romans Araştırmaları kürsüsünden ayrılıp UCLA'ya gittiğinden söz etti. Yerine beni tavsiye etmek için iznimi istedi. Yapmasını söyledim.

"Boston'a, görüşmeye gittim, kararlarını beklerken de İtalya'ya gittim. Pişman olacağım bir şey yapmadan önce, silkinip depresyonumdan kurtulmak zorundaydım."

Julia'nın midesi birdenbire kasıldı. "Pişman olacağın bir şey mi?"

"Kadınlar değil. Başka biriyle olmanın düşüncesi bile içimi bulandırıyordu. Ben daha çok diğer günahlarım konusunda kaygılıydım."

"Devam etmeden önce sana bir şey söylemem gerek." Sesi aslında ardında yatan irradeden daha güçlü ve kararlı çıkıyordu.

Gabriel ona dikkatle baktı, ne diyeceğini bekledi.

"Sana Paul ile ilişkimin arkadaşlıktan öteye gitmediğini söylerken dediğim doğruydu. Teknik olarak."

"Teknik olarak mı?" Gabriel'in kaşları havaya kalkmış, sesi bir homurtu düzeyine inmişti.

"Daha fazlasını istiyordu. Beni sevdiğini söyledi. Ve… öpüştük."

Gabriel bir iki saniye sessiz kaldı, Julia onun eklemlerinin beyazlaştığını gördü.

"İstediğin Paul mü?"

"Arkadaşa ihtiyaç duyduğum sırada o bana arkadaş oldu. Ama hiç romantik duygular hissetmedim ona karşı. Sanırım bunu zaten biliyorsun ama sen beni başka erkekler konusunda daha on yedi yaşımdayken mahvetmiştin." Sesi titremişti.

"Ama onu öptün."

"Evet, öyle." Julia uzanıp Gabriel'in alnındaki bir tutam saçı arkaya itti. "Ama hepsi o kadar. Senin bana geri döneceğin hakkında hiçbir fikrim yoktu ama onu yine de reddettim." Elini çekti. "Onunla iyi bir hayat geçiremeyeceğim için değil. O sen olmadığı için."

"Eminim bu onu yıkmıştır." Gabriel'in sesi alaycıydı.

"Kalbini kırdım," dedi Julia. Omuzları bükülmekteydi. "Bunu yapmak da hiç hoşuma gitmedi."

Julia'nın belirgin rahatsızlığı Gabriel'i üzse de onun sevgisi konusunda bir rakibi olmadığını öğrenince rahatlamıştı. Onun omzunu sıktı, sonra konuşmaya devam etti.

"Bir temasımız olursa Paul duyar diye de kaygılıydım. Koşup Jeremy'ye söyler diye."

"Öyle bir şey yapmazdı. Bana karşı iyiydi. Kalbini kırdıktan sonra bile." Julia sarı elbisesinin olmayan kırışıklarını düzeltir gibi yaptı. "Biliyorum, sadık kaldığını söyledin, o konuda seni sorgulamıyorum. Ama kimse seni… öptü mü?"

"Hayır." Gabriel pişmanlıkla gülümsedi. "İyi bir Dominikan ya da Cizvit olabilirmişim, değil mi, yeni bulduğum bekâret sevabımla yani? Ama ayrılığımız sırasında, Franciscan olacak yaratılışa sahip olmadığımı keşfettim."

Julia ona inceleyici bir bakış yöneltti.

"O da başka güne kalacak bir hikâye."

Julia onun elini sevgiyle sıktı, geri çekildi, sessizlik içinde onun hikâyesini sürdürmesini bekledi.

"Boston Üniversitesindeki iş olmasaydı da Toronto'daki işimden istifa edecektim. Tek ihtiyacım, mezuniyetin geçmesini beklemekti.

"Sana yakın olmayı, daha mutlu zamanları hatırlamayı istiyordum. İtalya'ya o yüzden gittim. Doğrusunu söylemek gerekirse Julianne, Floransa ve Umbria'da geçirdiğimiz o günler benim hayatımın en mutlu günleriydi." Gözlerini kaçırdı. "Assisi'ye bile gittim."

"Franciscan olmaya mı?" diye takıldı ona Julia.

"Sayılmaz. Bazilika'yı ziyaret ettim, orada bir ara seni gördüğümü sandım."

Kararsızlık içinde ona baktı, kendisini deli sanıp sanmayacağını merak ediyor gibiydi. "Seni andıran kadın beni bodruma, St. Francis'in türbesine indirdi.

"Önce kadına bakıyor, sen olmasını diliyordum. Bu kadar çok hata yapmamış olmayı diliyordum. Kendi başarısızlıklarımla yüzleştim. Günahlarımla. Seni idol hâline getirmiştim. Sana tapmıştım. Paganlar gibi. Sonra seni kaybedince, her şeyi kaybetme tehlikesine yuvarlanmıştım. Kendime, senin beni kurtarmana ihtiyacım olduğunu, sensiz benim sıfır olduğumu söylüyordum.

"Yavaş yavaş, hayatımda bana nasıl peş peşe fırsatlar verildiğini görebilmeye başladım. Kendi iyiliğimden değil, ama bana huzur ve sevgi verilmişti. Ben de hepsini fırlatıp atmış ya da değerini bilmemiştim. Beni evlat edinen aileyi hak etmiyordum. Paulina'yla ilişkimin en iyi kısmı olan Maia'yı hak etmiyordum. Uyuşturucudan kurtulup Harvard'dan mezun olmayı hak etmiyordum. Seni de hak etmiyordum."

Sustu, tekrar gözlerini ovdu. Ama bu sefer yaşları gideremedi.

Julia yavaşça "Huzur bizim hak edeceğimiz bir şey değildir, Gabriel," dedi. "O sevgiden gelir. Tanrı da dünyaya ikinci şanslar, yapış yapış küçük yapraklar ve merhamet verir… insanlar istemeseler bile."

Gabriel onun elinin üstünü öptü. "Evet öyle. Bazilika'nın altındayken bir şey oldu. Beni senin kurtaramayacağını fark ettim. Ve o zaman… huzur buldum."

"Bazen biz huzuru, o bizi bulana kadar araırız."

"Sen nasıl oluyor da melek değilsin," diye soludu Gabriel. "Bana her ne olduysa, iyi olmayı istememe yol açtı. Yaşadığım tecrübe, Tanrı'ya odaklanmamı sağladı ama aynı zamanda seni daha çok sevmeye de yöneltti beni. İyiliğini her zaman çekici bulmuştum, Julianne. Ama eskisine göre seni şimdi çok daha derinden sevdiğime inanıyorum."

Julia başıyla onun sözlerini onaylarken gözlerine tuzlu sular doluyordu.

"Seni sevdiğimi, sana çok daha erken söylemeliydim. Benimle evlen, demeliydim. Senin için en iyisinin ne olacağını bildiğime inandım. Dünya kadar zamanımız olduğunu sandım."

Julia konuşmaya çalıştı ama sesi boğazına takıldı, orada kaldı.

"Lütfen bana çok geç kalmadığımı söyle, Julianne. Lütfen bana, seni ebediyen kaybetmediğimi söyle."

Julia bir an ona baktı, sonra kollarını onun omuzlarına sardı. "Seni seviyorum, Gabriel. Sevmekten hiç vazgeçmedim. İkimiz de hatalar yaptık… ilişkimizde, üniversitede, birbirimize karşı. Ama hep bana geri döneceğini umdum. Beni hâlâ sevdiğini."

Onu dudaklarından öptü. Gabriel taşkın bir sevinci, suçluluk duygusuyla aynı anda hissetti.

Utanmıştı. Julia bunu anlıyordu. Ama aynı zamanda, onun yaşlı gözlerinin aslında pek çok şeyin sonucu olduğunu da biliyordu: yorgunluğun, çaresizliğin, uzun süreli depresyon sonucu gelen acıların.

"O hâlde, kalacak mısın?" Gabriel'in sesi yumuşacıktı.

Julia onu kaygılandıracak kadar bir süre sessiz kaldı.

"Daha önce sahip olduklarımızdan çok daha fazlasını istiyorum," dedi.

"Sana verebileceğimden fazlasını mı?"

"Şart değil. Ama şu birkaç ayda ben değiştim, görüyorum ki sen de değişmişsin. Asıl soru, buradan nereye doğru gidiyoruz?"

"O zaman bana ne istediğini söyle. Söyle, hemen vereyim."

Julia başını iki yana salladı. "Her şeyi birlikte arayıp bulmamızı istiyorum. O da zaman ister."

∞

Hava dışarıda oturulamayacak kadar ısınıyordu. Gabriel'le Julia eve döndüler, salona yerleştiler. Gabriel deri kanepeye uzandı, Julia da kırmızı kadife koltuklardan birine rahatça kuruldu.

"Ana soruya gelelim mi?" diye sordu Julia.

O, başını *evet* der gibi salladı. Birdenbire gerilmişti.

"Hm, ben başlayayım. Seni yeniden tanımak istiyorum. Senin ortağın olmak istiyorum."

"Senin ondan çok daha fazlası olmanı istiyorum," diye fısıldadı Gabriel.

Julia başını hızla iki yana sallamaya başlamıştı. "Çok erken. Seçeneklerimi elimden aldın, Gabriel. Bunu yapmaktan vazgeçmelisin, yoksa pek bir yere varamayız."

Gabriel'in yüzü sarkıverdi.

"Ne oldu?" diye sordu Julia. Onun vereceği cevaptan ödü kopuyordu.

"Kariyerini kurtarmaya çalıştığıma pişman değilim. Keşke o konuda bir görüş birliğine varmış olsaydık. Ama seni tehlikede görünce, tepki gösterdim. O kadarla da kalmıyor, ben tehlikede olsam, sen de aynı şeyi yapardın."

Julia onun öfkesinin kabarmakta olduğunu hissediyordu. "Yani bütün bu konuşma, senin özür dilemelerin anlamsız mı?"

"Tabii ki değil! Bir şey yapmadan önce seninle konuşmalıydım. Ama eğer benim, sevdiği kadının tüm hayallerini kaybedişine seyirci

kalacak türden bir adam olmamı bekliyorsan, o zaman beklentilerini karşılayamam. Üzgünüm."

Julia kıpkırmızı kesildi. "Demek ilk başladığımız noktaya döndük, öyle mi?"

"Sen beni Christa'dan kurtarmak için ya da komiteden kurtarmak için çırpındığında, ben seni eleştirmedim. Taciz mesajın için de seni suçlamadım... Onun bir hata olduğunu ikimiz de kabul ettiğimiz hâlde. Sen de bana aynı ödünü veremez misin? Bana huzur olanağı tanıyamaz mısın, Julianne? Senden gelecek bir huzur?"

Onun yalvaran ses tonuna rağmen, Julia dinlemiyordu. O anda onun tek algıladığı, Gabriel'in kendi itirazlarına karşı çıktığıydı. Bir kere daha.

Başını iki yana sallayarak kapıya doğru yürüdü.

Orası yolun çatalıydı. Yolun ikiye ayrıldığı yerdi. Kapıdan çıkabilir, Gabriel'le her şeyi sona erdirebilirdi. Üçüncü bir şans olmazdı. Ya da kalabilir ama komite önündeki kahramanlık gösterisini onun problem olarak görmediğini de biliyor olurdu.

Kararsızdı.

"Seni sevmeme izin ver, Julianne. Sevilmen gerektiği gibi."

Gabriel arkasında duruyordu. Dudakları onun kulağının yanı başındaydı. Vücudunun sıcaklığını, sırtına dayanan giysilerinden hissetmekteydi.

"Ben senin sadık ruhunum, Beatrice. Tabii seni korumak istiyorum. Onu hiçbir şey değiştiremez."

"Harvard yerine seni tercih ederdim."

"Şimdi ikisine birden sahip olabilirsin."

Julia ona döndü. "Hangi bedelle? Bana durumumuzun bize zarar vermediğini söyleme. Belki de geri dönüşümsüz zararlar."

Gabriel onun saçlarını bir yana aldı, dudaklarını onun boynuna dayadı. "Bağışla beni. Gururunu ya da ortaklığımızı bozmaya kalkmayacağıma söz veriyorum. Ama kenarda durup senin incinmeni seyredemem, eğer elimden önlemek geliyorsa. Beni yeniden bencil bir piç olmaya itme."

Julia inatçı bir sıkıntı içinde kapıya doğru bir adım attı, ama Gabriel onu kolundan yakaladı.

"Mükemmel bir dünya olsaydı, ortaklar arasında her zaman iletişim ve danışmalar yer alırdı. Ama öyle bir dünyada yaşamıyoruz. Acil durumlar var; tehlikeli, kötülüğe eğilimli insanlar var. Seni tehlikelerden koruma arzum, beni terk etmene yetecek kadar büyük bir günah mı?"

Julia sessiz kalınca, o devam etti. "Senin adına değil, seninle birlikte kararlar almak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Ama senin güvende ve mutlu olmanı istediğim için özür dileyemem. Acil durumlarda sana danışmadan harekete geçmemek gibi bir kurala bağlanamam.

"Benim sana eşit muamele etmemi istiyorsun. Ben de aynı muameleyi istiyorum. Bu da benim alabileceğim en iyi kararları alacağıma güvenmeni gerektiriyor; elimdeki bilgilere göre ve her şeyi biliyormuş gibi davranmadan. Ya da mükemmelmişim gibi."

"Elinde kalkanınla sağ olmanı, ölüp o kalkanın altında kalmana tercih ederim." Sesi inatçıydı.

Gabriel güldü. "Sanırım Termofil savaşı çok gerilerde kaldı, sevgilim. Ama duygularını paylaşıyorum ve senden de aynı şeyi istiyorum. Benim küçük savaşçım."

Eğilip onun boynunu bir kere daha öptü. "Yüzüğümü al." Onu hemen sol elinin parmağından çıkardı, Julia'nın sağ omzu üzerinden öne uzattı. "Bunu takışımın nedeni, kalbimin ve hayatımın sana ait olduğunu belirlemekti."

Julia yüzüğü tereddütle aldı, başparmaklarından birine taktı.

"Bu lanet olası evi satacağım. Yalnızca sana yakın olmak için almıştım. Ama birlikte bir ev beğenene kadar, bir daire bulup tutabilirim."

Julia "Daha yeni taşındın. Bahçeyi çok sevdiğini de biliyorum," diyerek içini çekti.

"O hâlde bana ne istediğini söyle. Geleceğe dair birbirimize sözler vermek için acele etmeye gerek yok. Ama lütfen beni affet. Öğret bana, söz veriyorum, en istekli öğrencin olacağım."

O birkaç dakika boyunca sessiz kalıp hiç kıpırdamayınca, Gabriel onu elinden tuttu, salondan çıkarıp üst kata, kendi yatak odasına götürdü.

Kapıya yaklaşırlarken "Ne yapıyorsun?" diye sordu Julia.

"Seni kollarımda tutmaya ihtiyacım var. Ve sanıyorum senin de kucaklanmaya ihtiyacın var. O mendebur kanepe ikimiz için çok dar. Lütfen." Onu yatağa götürdü, kendisi sırtüstü yatıp kollarını açtı, onu gelip sarılmaya davet etti.

Julia kararsızdı. "Ya Rebecca?"

"Bizi rahatsız etmez."

Julia sırf o davet etti diye onun yatağına dönmekte isteksizdi. Çevresine bakındı, onun aklını dağıtacak bir şey, herhangi bir şey aradı.

"Bunlar ne?" diyerek köşeyi gösterdi. Birkaç resim duvara dayanmış, üstlerine bir çarşaf örtülmüş gibiydi.

"Kendin bak."

Julia parkelere çömeldi, çarşafı kaldırdı. On kadar kocaman fotoğraf vardı orada. Beşerli gruplar hâlinde toplanmışlardı. Hepsi siyah-beyazdı. Hepsi Julia'nın fotoğraflarıydı. Bazılarında Gabriel de vardı.

Bunlar ayrılmalarından sonra çerçevelendiği için çoğunu daha önce hiç görmemişti. Belize'den, İtalya'dan bazı pozlar vardı. Bazıları da kendisinin Gabriel'e Noel hediyesi olarak verdiği pozlardı. Hepsi şaşırtacak kadar güzel ve sevgi doluydu.

"Seni kaybettiğimi sandığım sıralarda onlara bakmak bana acı veriyordu. Ama gördüğün gibi sakladım onları."

Julia fotoğraflara bir kere daha bakarken Gabriel onu seyrediyordu. Sonunda Gabriel'in en sevdiğine geldi. Belize'de, yatağa yüzüstü yatarken çekilene.

"Eskilere ne oldu? Beni bulmadan önce çektiklerine?"

"Çoktan yok oldular. Onlara artık ihtiyacım olmadığı gibi istemiyorum da onları."

Julia resimlerin üstüne çarşafı örtüp yatağa yürüdü. Aklı karışık görünüyordu.

Gabriel elini uzattı. "Rahatla. Yalnızca sarılmak istiyorum sana."

Julia onun kendisini kollarına doğru çekmesine izin verdi, göğsüne yaslandı.

"Böyle daha iyi," diye mırıldandı o. Alnından öptü. "Güvenini ve saygını kazanmak istiyorum. Kocan olmak istiyorum."

Julia bir an sessiz kaldı, soluğunu tuttu, o arada Gabriel'in sözleri bilincine girmeyi başardı. "Yavaş ilerleyelim istiyorum. Evlilikten söz etmek yok."

"Bereket versin bekleyebilirim." Onu tekrar öptü.

Bu seferki öpücükte tırmanma niteliği vardı. Eller gezindi, kasları, kıvrımları buldu, ağızlar kararlı biçimde birleşti, iç çekişleriyle, soluksuz iniltilerle noktalanıp virgüllenerek yoğunlaştı, kalpler hızlandı. Kavuşmayı damgalayan bir öpüştü bu. Sadakatin ve sevginin süreceğine dair bir vaatti. Gabriel onu öperken sevgisini ve pişmanlığını ifade ediyordu.

Julia da onu öperken kalbini başka hiç kimseye vermeyeceğini ifade etmekteydi. Paylaşılan kusurlarının, kabullenilip gözden geçirildikten sonra iyileştirilebileceğine, ikisine sağlıklı, mutlu bir hayat getirebileceğine dair bir umudu vardı.

Kendini ilk geri çeken Julia oldu. Onun hızlanan soluklarını duyabiliyor, aralarında hâlâ bir kıvılcımın varlığından ötürü sevinç duyuyordu.

"İlişkimizin mükemmel olmasını bekliyor değilim. Ama çözümlememiz gereken bazı şeyler var. İster terapist gereksin, ister gerekmesin, kesinlikle zaman gerektireceğini biliyorum."

Gabriel onun gözlerine baktı. "Katılıyorum. Sana Toronto'da yapamadığım şekilde kur yapmak istiyorum. Elini tutup sokakta yürümek istiyorum. Seni senfonilere götürmek, evinin dış merdivenlerinde öpmek istiyorum."

Julia güldü. "Biz iki sevgiliydik, Gabriel. İkimizin yatakta çekilmiş resimleri var orada. Bana yalnızca kur yapmak seni gerçekten tatmin eder mi?"

Gabriel elini onunkine kenetledi. "Her şeyi telafi etme fırsatının bana tanınmasını istiyorum, baştan beri hak ettiğin muameleyi sunmak istiyorum sana."

"Yatakta her zaman çok cömerttin," dedi Julia.

"Ama başka alanlarda bencildim. O yüzden de güvenini yeniden kazanana kadar seninle aşk yapmayacağım."

Bölüm 47

"Ne dedin?"

En azından, söylemek istediği buydu Julia'nın. Ama lafın bağlamını düşününce, dilini tuttu. Bir bakıma böyle bir söz, onun söylediği şeyle uyumsuz gibiydi.

"Benim kaygım, eğer sevişirsek, yapmamız gereken değişikliklere kısa devre yaptırma olasılığımız."

"Yani beklemek mi istiyorsun?"

Gabriel ona kavurucu bir bakış yöneltti. "Hayır, Julianne. Şu anda sevişmek ve bütün hafta boyunca sevişmek istiyorum. Öte yandan, beklememiz gerektiğini *biliyorum*."

Onun ciddi olduğunu anlayınca Julia'nın gözleri iri iri açıldı.

Gabriel onu şefkatle öptü. "Eğer ortak olacaksak, güven şart. Aklınla bana güvenemiyorsan, vücudunla nasıl güvenirsin?"

"Sanırım bana bunu bir kere daha söylemiştin."

"Daire çizip aynı noktaya döndük." Boğazını temizledi. "Böylece, yanlış anlama yok. Ben güven dediğimde, tümüyle demek istiyorum. Zaman içinde öfkenin geçeceğini, beni bağışlayacağını umuyorum. Bir kriz daha çıkarmadan birbirimizi koruma ihtiyacımızı işlerlikli kılacağımızı umuyorum." Ona beklenti dolu gözlerle baktı.

"İlişkimiz başlamadan önce, benim öğrencim olmadığın günü beklemeliydim. Oysa ben kendime, birlikte yatmadığımıza göre,

kuralları ihlal etmediğimizi söyleyip durdum. Ama yanılmıştım. Bedelini de sen ödemek zorunda kaldın." Onun gözlerini aradı. "Bana inanmıyorsun."

"Yo, hayır. Sana inanıyorum. Ama benim tanıdığım ve sevdiğim Profesör Emerson, pek oruç eğilimli değildi."

Gabriel kaşlarını çattı. "Belki de ilişkimizin nasıl başladığını unutuyorsun. İlk karşılaştığımız gece o orucu tuttuk, sonra bir sürü gece de tuttuk."

Julia onun dudaklarını öperken içi pişmanlık doluydu. "Tabii," dedi. "Özür dilerim."

Gabriel yan dönüp onun gözlerini aradı. "Seni kollarımda tutmak, seninle beden ve ruh olarak bir olmak için duyduğum istek acı veriyor. Ama senin içindeyken, seni asla bırakmayacağımı bilmeni istiyorum. Sen benimsin, ben de senin, sonsuza kadar." Sesi boğuklaşmıştı. "Evli olduğumuzu bilmeni istiyorum."

"Ne dedin?"

"Seninle evlenmek istiyorum. Seninle tekrar seviştiğim zaman kocan olmak istiyorum."

Julia ona ağzı açık bakınca, hızlı hızlı konuşmaya başladı. "Olmak istediğim erkeği bana Richard gösterdi. Ömrünün geri kalanını, bir tek kadını severek geçiren bir erkek. Sana Tanrı'nın önünde yeminler etmek, ailelerimizin önünde sözler vermek istiyorum."

"Gabriel, seninle evlenmeyi düşünemem bile. Önce seninle birlikte olmayı yeniden öğrenmem gerek. Hem, doğrusunu istersen, hâlâ kızgınım."

"Bunu anlıyorum. Niyetim seni aceleye itmek değil. İlk sevişmemizi hatırlıyor musun?"

Julia yanaklarının alevlendiğini hissetti. "Evet."

"Ne hatırlıyorsun?"

Julia durakladı. Gözleri ta uzaklara bakıyormuş gibiydi. "Çok yoğundun ama iyilik doluydun. Her şeyi planlamıştın. O gülünç kızılcık suyuna kadar.

"Üzerimde yay gibiydin, onu hatırlıyorum. Kıpırdarken gözlerime bakıyordun, beni sevdiğini söylüyordun. O anları ömrümün sonuna kadar unutmayacağım." Yüzünü onun sabun kokan boynuna gömdü.

O tek parmağını onun çene çizgisinden kaydırarak "Şimdi utanıyor musun?" diye sordu.

"Biraz."

"Neden? Beni çıplak gördün. Senin her güzel santimine taptım."

"Aramızda var olmuş olan bağı özlüyorum. Onsuz kendimi bütün gibi hissedemedim."

"Ben de. Ama sence bana güvenmeden sevişebilir misin benimle? Seni iyi tanıdığımı unutuyorsun, sevgilim. Sen, kalbini katmadan vücudunla sevişebilecek tip bir kadın değilsin.

"Birlikte son seferimizi hatırlıyor musun? Bana seni becerdiğimi hissettiğini söyledin. Bir daha sefere seni çıplak olarak yatağıma aldığımda, birleşmemizin sevgi olduğunu, şehvet olmadığını, hiç kuşku duymadan bilmeni istiyorum."

"O noktaya evlenmeden de varabiliriz," diye pufladı Julia.

"Belki. Ama eğer hiçbir zaman bana evlenecek kadar güvenemeyeceğini düşünüyorsan, belki de beni bırakman gerekir."

Julia'nın gözleri irileşti. "Bu bir ültimatom mu?"

"Hayır. Ama sana kendimi kanıtlamak istiyorum, senin de yaralarının iyileşmesine ihtiyacın var." Onun yüz ifadesini dikkatle inceledi. "Benim kalıcı bir şeye ihtiyacım var."

Julia ona şaşkın şaşkın bakıyordu. "Kalıcı bir şey istiyor musun, yoksa kalıcı bir şeye ihtiyacın mı var?"

Gabriel ağırlığını yatakta başka noktaya kaydırdı. "İkisi de. Karım olmanı istiyorum ama aynı zamanda, daha önce olmam gereken türde bir erkek olmak istiyorum."

"Gabriel, her zaman beni kazanmaya çalışıyorsun. Buna ne zaman son vereceksin?"

"Hiçbir zaman."

Julia çaresizlik içinde iki elini havaya fırlattı. "Seninle evleneyim diye seksi esirgemek, bir tür manipülasyon!"

Gabriel'in yüz ifadesine bir parlaklık geldi. "Seksi esirgemiyorum. Eğer sen benimle yatmaya hazır olmadığını söylesen ve ben sana baskı yapsam, o zaman manipülasyoncu bir eşek olurum. İlişkimiz onarılana kadar seksi bekletme hakkım yok mu? Yoksa 'hayır' sözü yalnız kadınlar söyleyince mi geçerli oluyor?"

"Sekse bir itirazın varsa sana baskı yapmam," diye kekeledi Julia. "Ben seninle yatmaya hazır değilken sen son derece sabırlı davranmıştın. Ama ya barışma seksi? O da âdetten değil midir?"

Gabriel yüzünü onunkine yaklaştırdı. "Barışma seksi mi?" Bakışlarının ateşi Julia'nın tenini kavurmak üzereydi. "O mu istediğin?"

Profesör Emerson'ın dönüşü.

"Hm... evet."

Gabriel tek parmağını onun titreyen alt dudağına uzattı. "Söyle bana," diye cesaretlendirdi onu.

Julia gözlerini birkaç kere kırpıştırdı, onun laciverde dönüşmüş gözlerinin çekiminden kurtulmaya çalıştı. Kelimesiz bırakıyordu o bakışlar onu.

"Benim tek istediğim, gündüzlerimi ve gecelerimi senin zevk almana adamak, vücudunu keşfetmek, sana tapmak. Öyle de yapacağım. Balayımızda benim çok dikkatli, yeni yeni icatlarla dolu bir sevgili olduğumu göreceksin. Tüm sanatım senin hizmetinde olacak. Seni karım olarak yatağıma aldığımda, tüm eski yanlışları düzeltmeye çalışacağım."

Julia başını, onun gömleğinin örttüğü dövmenin tam üstüne dayadı. "Nasıl bu kadar... soğuk olabiliyorsun?"

Gabriel yerinde döndü, onun kollarında, göğsünün üzerinde yatmasını sağladı. Üst bedenleri birbirine yapışmıştı.

Onu önce yavaşça öptü, yumuşak ten, daha yumuşak ten üstünde kaydı, sonra onun alt dudağını tutup hafifçe çekti. Bunun ardından, sarılışı daha ateşlendi, eli onun boynuna sarıldı, rahatladığını hissedene kadar boynunu okşadı.

Dilinin yalnızca ucu uzanıp onun üst dudağına değdi. Nasıl karşılanacağını bilmeyen bir centilmen gibi. Ama kaygılanmasına gerek yoktu. Julia onu sevinçle karşıladı, o da ağzını amaçlı biçimde keşfetti... gafil avlamıştı Julia'yı. Sonra birden geri çekildi.

"Bu sana soğuk gibi mi geldi?" Sıcak soluğu onun yanağından kayarken gözlerinde aç bir ifade vardı. "Seni istemiyorum gibi mi geliyor?"

Kafasını bulabilseydi, iki yana sallayacaktı.

"Ya bu? Bu sana soğuk mu geliyor?" Ağzı onun teninde dolaşıyordu.

"H-hayır." Julia ürperdi.

Gabriel burnunun ucuyla onun kulağını izledi, dudakları orada oyalanırken bir yandan ona taptığını belirten sözler fısıldadı.

"Ya bu?" Sağ eli yavaşça onun yan tarafına indi, her bir kaburgasını en değerli şeymiş gibi değerlendirdi. Sanki Âdem'in kaybettiği o ilk kaburga kemiğini arıyordu. Biraz kıpırdadı, Julia'nın oyluğu onun kalçasına yükseldi, sonunda onun hevesinin inkâr edilemeyecek kanıtına ulaştı.

"Bunu inkâr edebilir misin?"

"Hayır."

Gabriel ona ateşli bakışlarla baktı. "O noktada aynı görüşte olduğumuza göre, cevabını duymak istiyorum."

Julia tüm bedeni ona yapışmışken düşünmeyi zor buluyordu. Kıvranmaya başladı, Gabriel daha da sarılıp onu sıktı.

"Başka hiç kimse olmadı. Yalnızken bile kollarım doluydu. Ama sen bana, bir başkasına âşık olduğunu söyleseydin, mutlu olduğunu söyleseydin, gitmene izin verirdim. Beni yıkacağını bile bile." Yüzünü buruşturdu, sesini fısıltı düzeyine indirdi. "Seni sonsuza kadar seveceğim, Julianne. Sen beni sevsen de sevmesen de. Bu benim Cennet'im. Ve aynı zamanda Cehennem'im."

Odada birkaç dakika boyunca sessizlik yankılandı, Julia titreyen elini ağzına kapattı. Yüzünden aşağı yavaşça, sonu gelmez yaşlar boşalmaya başladı.

"Ne oldu?" Onu birkaç kere çekiştirdi, sonunda göğsüne yaslayıp orada ağlamasını sağladı. "Sana acı vermek istemedim." Sesi umutsuzdu. Elini çabucak onun kolunda yukarı aşağı kaydırdı.

Julia'nın kendini toplayıp konuşabilecek hâle gelmesi biraz zaman aldı. "Sen... beni seviyorsun."

Gabriel'in yüzü çabucak bir karmaşayla kırıştı. "Bu bir soru mu?"

O cevap vermeyince, Gabriel paniğe kapılmaya başladı. "Seni sevdiğime inanmamış mıydın? Ama defalarca söyledim seni sevdiğimi. Hareketlerimle göstermeye çalıştım. İnanmadın mı?"

O başını sağa sola salladı, sanki ona, durumu anlamadığını söylüyordu.

"Sen bana hiç inandın mı? İtalya'dayken? Belize'deyken? Gabriel kendi saçlarına yapışıp acıtırcasına çekti. "Tanrım, Julia, yani ilk olmama, senden yalnızca hoşlandığımı düşünerek mi izin verdin?"

"Hayır."

"O hâlde sevdiğime niçin ancak şimdi inanıyorsun?"

"Mutlu olacaksam gitmeme izin vereceksin, bir başkasıyla olsa bile."

İki gözyaşı damlası yanaklarından kaydı, Gabriel o damlaları parmaklarıyla yakaladı. "Birini sevince öyle olur. Mutlu olmasını istersin."

Julia gözlerini elinin tersiyle sildi, Gabriel damlalardan birinin, başparmağına taktığı yüzüğün üzerinden kaydığını gördü.

"St. Francis'le Guido de Montefeltro'nun illüstrasyonunu bulduğumda, onu neden oraya koyduğunu anlamamıştım. Ama şimdi çok net anlıyorum. Üniversite benim hayatımı mahvedecek diye korkuyordun. Bunun olmasına izin vermektense, kendin benim yerime geçtin. Beni gitmeme izin verecek kadar seviyordun. Kendi kalbin parça parça olsa da."

"Julia, ben..." Gabriel'in itirazı yarıda kesilmişti. Julia'nın dudakları onunkilere dayanmış, sanki eriyordu. Temiz, hüzünlü, erotik ve neşeli.

Daha önce hiç kendini agape'ye değer görmemişti. Umut ettiği amaç o değildi; aradığı kutsal kâse o değildi. Gabriel onu sevdiğini ilk söylediğinde, inanmıştı ona. Ama sevgisinin büyüklüğü ve derinliği, bakınca görülebilen bir şey değildi. Bunu ancak şu anda idrak etmişti; edince de benliğini müthiş bir dehşet duygusu kaplamıştı.

Gabriel'in sevgisi belki kendini kurban edecek düzeyde olabilirdi. Belki zaman içinde büyümüştü, çok uzun süre önce onları meyvesiyle besleyen o yaşlı elma ağacı gibi. Ve kendisi, o sevginin ne kadar büyüdüğünü fark edememişti.

O anda, Gabriel'in fedakâr sevgisinin nasıl ortaya çıktığı önemli değildi. Karşısında ancak 'çok derin' diye tanımlayabileceği bir şey vardı. Artık onun sevgisinden asla kuşkulanamayacağını görmüştü. Gabriel onu tümüyle, sonuna kadar, sorgusuz sualsiz tanıyor ve seviyordu.

Gabriel geri çekildi, avucunu kendi yanağına dayadı. "Ben soylu bir erkek değilim. Ama sana olan sevgim sönemez. Evine geldiğim zaman niyetim, seni sevdiğimi söylemek, iyi olduğunu görmekti. Bana git deseydin..." Derin bir soluk aldı. "Gidecektim."

"Git demeyeceğim," diye fısıldadı Julia. "Ve sana yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Teşekkür ederim."

Julia kıpırdadı, beşiğe yerleşir gibi onun göğsüne yerleşti.

"Gittiğim için üzgünüm." Gabriel dudaklarını onunkilere birleştirdi.

Bölüm 48

Onu izleyen günler ve haftalarda, Julia ile Gabriel birbirlerini mümkün olduğu kadar sık gördüler ama Gabriel'in sonbahar sömestirine hazırlanması, Julia'nın Peet'deki işinde uygulanan vardiyalar, temaslarını daha çok telefonlara ve e-postalara dayandırdı.

Julia, Dr. Walters'la terapi seanslarına devam ediyordu. Gabriel dönünce, o seanslar da yeni bir boyut kazanmıştı. Diğer yandan, ikisi birlikte haftalık seanslara da katılıyorlardı. Bu seanslar kendiliğinden (gayriresmî olarak) evlilik öncesi hazırlıkları niteliğine bürünmekteydi.

Julia ağustos ayında öğrenci yurduna yerleşinceye kadar, daha önceki iletişim sorunlarının birçoğunu ele almış bulunuyorlardı. Ama karşılıklı inatları hâlâ yerli yerindeydi. Gabriel evlenene kadar onunla yatmıyordu, Julia da fiziksel yakınlıklarını adım adım ilerletmek istiyordu. Gabriel onunla yatak paylaşmaya da ancak ara sıra, onda da isteksiz yanaşıyor, yüzünde kendini feda eden azizlerin ifadesi oluyordu.

Yine öyle bir gecede, Julia onun kollarında uyanık yatarken o uykuya dalmıştı. Vücudu sıcacıktı, kelimeleri çok tatlıydı ama Julia yine de kendini reddedilmiş gibi hissediyordu. İhtiraslı profesör, Paulina onu aradığı zaman onunla yeniden bağlantı kurmaktan kaçınmamıştı. Ama Julia'yı vücuduyla sevmeye yanaşmıyordu. Sonsuza kadar seveceğini söylediği hâlde.

Gabriel'in göğsü, Julia'nın yanağının altında, soluklarıyla inip kalkarken o içinden, hayatının saptığı bu yeni yolu düşünmekteydi. Acaba Beatrice de gecelerini, Dante'yi isteyerek, özleyerek mi geçirmiş, Dante, yalnızca ona uzaktan tapmakla mı yetinmişti?

"Julia."

Adını duyunca şaşırdı. Gabriel bir şeyler mırıldanıp ona sımsıkı sarıldı, onu kendine çekti.

Julia'nın gözünde bir tek yaş damlası belirdi. Ama bilinçlendirdiği şey keskin ve tatlıydı. Paulina'yla ve diğer kadınlarla olan geçmişinden kopmaya çalışıyordu Gabriel. Bedelini de Julia ödüyordu. Ne var ki belki de bu, Simon konusunda kendisinin duyduğu utancın bedelinden daha büyük olmayabilirdi.

Gabriel yine bir şeyler mırıldandı, bu sefer Julia onun kulağına "Ben buradayım," diye fısıldadı.

Dudaklarını onun dövmesine bastırdı, gözlerini yumdu.

Bölüm 49

Sürüp giden fiziksel ayrılıklarına rağmen, Gabriel ona sevgisini göstermek için durmaksızın yeni yeni zekice yollar keşfetmeye devam etmekteydi. Julia her ne kadar bu yeni durumu zor bulsa da ona inancını sürdürdü.

Gabriel geceyi onun yurttaki küçük odasında geçirmeyi bile reddediyordu, ama ara sıra elinde çiçeklerle, yiyeceklerle uğruyor, yere oturup piknik yapıyorlardı. Onu sinemaya götürüyor (bazen Amerikan yapımı, alt yazısız romantik komedilere gitmeye bile razı oluyor), sonra binanın kapısında ona bir iyi geceler öpücüğü verip gidiyordu.

Birkaç sefer cuma ya da cumartesi akşamlarını onunla birlikte kütüphanede geçirdi, o Profesör Marinelli'nin seminerine hazırlanırken kendisi de yeni kitabı üzerinde çalışıp yazılarını yazdı. Julia'ya sözlerle, hareketlerle kur yapıyor, o da bundan hoşlanıyordu. Ama öte yandan tatmin olmuyor, ancak sevişmekle gelen o yakınlığı arıyor, ona aşeriyordu.

Çok geçmeden Ağustos'un yirmi biri gelip çattı, uçağa binip Philadelphia'ya, Rachel'la Aaron'un düğün hazırlıklarına yardım etmeye gittiler. Four Seasons otelinin lobisine adım attıklarında, Julia babasını bir koltuğa oturmuş, Philadelphia gazetesini okur bulunca afalladı.

"Babam burada," diye tısladı. Tom tüfeklerinden birini kapıp Gabriel'i vurmadan onun asansöre ulaşması için zaman tanımaya çalışıyordu.

"Biliyorum. Ben aradım onu."

Julia gözlerinde inanmaz bir ifadeyle ona döndü. "Neden yaptın böyle bir şeyi? Seni öldürmek istiyor."

Profesör dikleşti. "Seninle evlenmek istiyorum. Demek ki babanla barışmam gerek. Beni vurmaya kalkışmadan onunla aynı odada bulunabilecek duruma gelmem şart. Ya da beni hadım etmeye kalkışmadan."

Julia "Şu an, benimle evlenme konusunu ona sormak için uygun bir zamanı değil," diye fısıldadı. "Şansın varsa hadım etmekten vazgeçip bacaklarını keser... İsviçre ordu çakısıyla."

"Ondan seninle evlenme izni isteyecek değilim; o karar sana ait. Babanın nefret ettiği biriyle evlenmeyi gerçekten ister misin?"

Julia telaş içinde ellerini ovuşturmaya başlamıştı.

Gabriel onun kulağına fısıldamak üzere eğildi. "Biraz hasar kontrolü yapmama izin ver ki ilişkimizi kabul etmesi ihtimal alanına girebilsin. Günün birinde onun kolunda düğün salonuna girip yürümek isteyebilirsin."

Gabriel bu sözleri söyleyip bitirdiğinde, Tom onları ileride, ayakta gördü. Küçük kızına bir gülümseme yollarken Gabriel'e bakınca kaşları çatıldı. Ayağa kalktı, ceketini arkaya itip ellerini kalçalarına dayadı. Tehlikeli bir hâli vardı.

Ah, babaları sevgililerini Four Seasons'ın lobisinde hadım etmek isteyen kadınların tanrıları, ne olur, üstünde keskin bir şey olmasın.

Gabriel eğilip onun alnına bir öpücük kondururken gözleri dosdoğru Tom'a bakıyordu. Tom da cinayet işlemeye hazır bir ifadeyle ona bakmaktaydı.

"Baba, merhaba." Julia ilerleyip onu kucakladı.

"Merhaba, Jules." Babası da onu kucakladı, sonra onu korumak istiyormuş gibi kendi yanına çekti. "Emerson."

Gabriel, Tom'un dostluktan uzak ses tonu karşısında cesaretini kaybetmeden elini uzattı. Tom uzatılan ele öylece baktı, elin sahibi bir suçluymuş gibi.

"Sanırım barda kendimize sessiz bir köşe bulsak iyi olacak. Sana söyleyeceklerimi seyirciler önünde söylemek istemem. Jules, bavulunu taşımak için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, görevliye verdim. Şey, ben odama gidiyorum. Gabriel, sen kendi odana kaydını kendin yaptır, olur mu?"

Gabriel başını ileri geri sallarken Tom'un yüz ifadesinin biraz gevşediğine dikkat etti. Kızının şu ara 'Şeytan'la birlikte yaşıyor olmayışı onu rahatlatmıştı.

"Bilmenizi istiyorum, ben ikinizi de seviyorum. Birbirinize bir fenalık yapmazsanız sevinirim." Julia kuşkuyla ikisinin yüzlerine baktı, ikisinden de tepki gelmeyince, başını iki yana sallayarak resepsiyona yürüdü. İlk yapacağı iş, mini barda neler bulunduğuna bakmak olacaktı.

∞

Akşamın daha geç saatlerinde, babasıyla yediği gergin ama pek de tatsız denemeyecek bir yemeğin ardından Julia, odasında Gabriel'in gönderdiği lavantalı banyo ürünlerinin keyfini çıkarıyordu. Lavanta rengi puf bile vardı. Onun kendisini ilk sabunlayışını hatırlayarak kendi kendine güldü.

Birden, Gabriel'in vanilya yerine lavantalı ürünler almış olduğunu fark edip ayılıverdi. Oysa o en çok vanilya kokusunu seviyordu. Belki bu da Julia'yı bir kol boyu uzakta tutma yöntemlerinden biriydi. Nedeni ne olursa olsun, Julia onun isteklerine saygı gösterecek, bunun da değişeceğini umacaktı. Yakında.

Kocaman banyoda yatarken cep telefonu çaldı. Bereket versin telefon uzanabileceği yerde duruyordu.

"Ne yapıyorsun?" Gabriel'in yumuşak sesi kulaklarını doldurverdi.

"Dinleniyorum. Bu arada, hediye sepeti için teşekkürler. Nasılsın?"

"Babanla konuşmamızın keyifli geçtiğini söyleyemem ama gerekliydi. Bana lanetler okumasına, işe yaramaz bir kokain manyağı olduğumu, seni hak etmediğimi söylemesine fırsat tanıdım. Sonra olup biteni anlatmak için elimden geleni yaptım. Konuşmamızın sonunda, istemeyerek de olsa, bana bir bira ısmarladı."

"Şaka ediyorsun."

"Etmiyorum."

"Tom'un Chimay Première'e on dolar vereceğini düşünemiyorum."

Gabriel sesli sesli güldü. "Budweiser ısmarladı aslında. Çek Cumhuriyeti'nden ithal edilmiş orijinal Budweiser bile değildi. Ama bana ısmarladı."

"O özenti Avrupa mallarının yerine iğrenç banyo suyu içmeye razı olduğuna göre, beni çok seviyor olmalısın." Julia vücudunu örten banyo suyuna beğenmez gözlerle bakıyordu. Gabriel'le banyo yapmayı, yalnız banyo yapmaya tercih ederdi.

"Yerli bira içmek, yaptıklarımın en kolayıydı. Babanın beni, seni incittiğim için affedeceğini sanmıyorum ama işlerin iyiye doğru gideceğini umuyorum. Ona seninle evlenmek istediğimi söyledim. Yemekte bunu sana açtı mı?"

Julia bir kararsızlık geçirdi. "Bana kendi küçük kızı olduğumu söyledi, beni korumak istediğini tekrarladı. Sonra senin hakkında, pek de iltifat sayılamayacak bir şeyler söyledi.

"Yine de benim yetişkin bir insan olduğumu, kendi hayatımı yaşamak zorunda olduğumu da ekledi. Senin değişmiş olduğunun apaçık belli olduğuna işaret etti, son karşılaşmanızdan bu yana bile. Sanıyorum onu şaşırttın. Şaşırtılmaya da hiç alışkın değildir."

"Üzgünüm." Gabriel'in sesi acı duyuyormuş gibiydi.

"Neye üzgünsün?"

"Babana getirip tanıştırabileceğin türden bir erkek olmadığıma."

"Dinle beni, babama kalsa, güneş Simon'ın kıçından doğuyordu. Dünyanın en iyi karakter yorumcusu sayılmaz. Zaten seni de benim tanıdığım gibi tanımıyor."

"Ama o senin baban."

"Ben onu idare ederim."

Gabriel bir an sessiz kalıp onun bu cevabını düşündü. "Tom'la konuşmam, ailemle yediğim yemek için iyi antrenman oldu."

"Yo, olamaz. O nasıl geçti?"

Gabriel bir an durakladı. "Scott'la telefonla konuşmak başka şey, masada yemek yemek başka."

"O beni korumak istiyordur. Ben konuşurum onunla."

"Babam benden, düğün resepsiyonunda annemin şerefine kadeh kaldırmamı istedi."

"Ah, sevgilim. Bu çok zor olur. Yapmak istediğinden emin misin?"

Telefonun öbür ucunda bir anlık bir sessizlik oldu.

"Söylemem gereken bazı şeyler var. Otuz yılın birikimi olan şeyler. Bundan iyi fırsat olamaz."

"Yani herkesle öpüşüp barıştın."

"Esas olarak, öyle. Babamla haftalar önce telefonda barışmıştık."

"Tammy'nin minik oğluyla tanıştın mı?"

Gabriel telefona homurdandı. "Kucağıma alır almaz üstümü başımı berbat etti. Belki Scott bana olan duygularını belli etmenin bir yolu olarak onu eğitmiştir."

"Quinn üstüne mi işedi?"

"Hayır, sütü döküp yeni Armani takımımı berbat etti."

Julia o son derece elegan, son derece titiz profesörün kıyafetini, kardeşinin kız arkadaşının bebeği tarafından berbat edilmiş hâlde hayal ederken kahkahalara boğuldu.

"Umurumda olmaması yanlış mı? Yani takımın?"

Julia gülmeyi birdenbire kesti. "Umurunda olmadı, ha? Peki, ne yaptın takımı?"

"Otel onu kuru temizlemeye gönderdi. Krep yünde süt leke bırakmaz diye teminat vermişler. Ama soluğumu tutmuş durumdayım. Takım elbiselerin yerine yenisi alınabilir, ama insanlar öyle değil."

"Beni şaşırtıyorsun, profesör."

"Nasıl yani?"

"Çok tatlısın."

Gabriel, "Sana karşı tatlı olmaya çalışıyorum," diye fısıldadı.

"O doğru. Ama seni hiç çocuklarla bir arada görmedim."

"Hayır," dedi çabucak. "Sen çok güzel bebekler yapardın, Julianne. Küçük kızlar, oğlanlar: kahverengi gözlü, pembe yanaklı."

Julia'nın soluğunu içine çekişi, Gabriel'in kulağına ulaştı.

Sesi boğazına tıkanmış gibi konuştu. "Bu konuşma için vakit çok mu erken?"

Julia cevap vermedi.

"Julianne?"

"Benim evlilik konusundaki tereddütlerim, çocuk sahibi olmakla ilgili değil. Aramızda olanlarla ve boşanmış aile çocukları olmamızla ilgili. Sanıyorum bir zamanlar birbirlerini sevmişlerdi ama sonunda birbirlerinden nefret ettiler."

"Benim annemle babam yıllarca mutlu evliliklerini sürdürdüler."

"Bu doğru. Eğer onlarınki gibi bir evliliğim olabilse..."

"Onlarınki gibi bir evliliğimiz olabilir," diye düzeltti Gabriel. "İstediğim o. Ve seninle istiyorum."

Richard'la Grace'inki gibi bir evliliği ne kadar çok istediğini sesinin tonuyla anlatmaya çalışıyordu. Julia'ya o tür bir evlilik verebilmek için ne kadar umutsuzca çaba gösterdiğini...

Julia soluğunu yavaşça saldı. "Daha önce bana evlenme teklif etseydin, sana evet derdim. Ama şimdi diyemem. O kadar çok şeyi düzeltmek için çaba göstermemiz gerekiyor ki. Üstelik ben de lisansüstü konusunda hâlâ stres içindeyim."

"Seni sıkıştırmak istemiyorum." Sesi yumuşaktı ama zorlanıyordu.

"Çocuk konusunda kararını verdin sanıyordum."

"Evlat edinmek her zaman bir seçenek."

Julia bir an sessiz kaldı.

""Seninle mavi gözlü bir bebeğimiz olması beni mutlu eder."

"Sahi mi?"

"Sahi. Grace'le Richard'ın seni nasıl yetiştirdiğine bakınca, gü-

nün birinde evlat edinmek isterim. Ama kendim öğrenciyken değil."

"O işin özel yapılması gerek. Saygın bir acentenin bir çocuğu uyuşturucu tutkununa vereceğini sanmam."

"Gerçekten çocuk ister miydin?"

"Seninle mi? Kesinlikle. Evli olsak, vasektomimi çözdürmeyi düşünürdüm. Uzun yıllar önce yapıldığı için, geri dönüşün ne kadar başarılı olabileceğinden emin değilim. Ama evlenir evlenmez bir denemek isterim, senin onayınla."

"Bence bu konuşma için vakit erken." Üzerine dayandığı kolu birdenbire banyonun kenarından kaydı, suları şapırdattı.

Scheisse, diye geçirdi aklından. Tanrılardan birini yardıma çağıramayacak kadar bitkindi.

"Banyo mu yapıyorsun?"

"Evet."

Kulağına bir inilti gelmesi Julia'yı avuttu. Onun günler birbirini izlerken kendi yokluğuna dayanabilmesi acı veriyordu. Nedeni ne olursa olsun.

Gabriel içini çekti. "Eh, ben koridorun karşısındaki odadayım, kendimi yalnız ve üzgün hissediyorum... bir şeye ihtiyacın olursa."

"Ben de yalnızlık hissediyorum, Gabriel. Bu konuda bir şey yapamaz mıyız?"

Onun kararsızlığı, Julia'nın içine umut doldurdu.

Gabriel çaresizlik içinde bir daha inledi. "Üzgünüm. Kapatmam gerek. Seni seviyorum."

"İyi geceler."

Julia telefonu kaparken başını iki yana sallayıp duruyordu.

∞

Annesinin yokluğuna rağmen Rachel'ın düğünü neredeyse masallara layık bir düğün oldu. Aaron'la ikisi, Philadelphia'da, çok güzel bir bahçede evlendiler. Aaron başlangıçta, papazın onları karı koca ilan etmesi anında elli güvercin uçurulması fikrine karşı çıkmıştı ama Rachel sonunda ona bunu da kabul ettirmeyi başarmıştı.

(En azından, akrabalarının hiçbiri o sıra atıcılık egzersizine kal-

kışmamıştı.)

Gelinin nedimesi ve damadın sağdıcı olarak Julia ile Gabriel kendilerini gelinle damadın yanında buldular. Scott da onlarlaydı. Julia tören boyunca Gabriel'e göz ucuyla bakıp duruyor, o da utanç duymaksızın hep Julia'yı seyrediyordu.

Fotoğraflar çekilip yemekler yendikten, kadehler kaldırıldıktan sonra, Rachel'la Aaron ilk danslarına kalktılar. Birbirlerinin kollarında eridiler, ardından da anne-babaları dans pistinde onlara katılmaya davet edildi.

Richard tek başına ayağa kalktığında, konuklar arasında bir gerginlik dalgası esti ama o Julia'ya yürüyerek ondan kendisine eşlik etme onurunu bağışlamasını istedi. Julia şaşırdı bu talep karşısında. Onun yaşlı teyzelerden ya da dostlarından birini seçeceğini düşünmüştü, yine de çabucak kabul etti. Kusursuz bir centilmen olan Richard, dans pistinde Julia'yı sağlam şekilde ama mesafeli tutarak dolaştırdı.

Bir ara başıyla işaret ederek "Baban eğleniyor görünüşe göre," dedi. Tom elinde içkisiyle ayakta, Susquehanna Üniversitesinden bir profesörle sohbet etmekteydi.

Etta James'in 'At Last' şarkısıyla dans ederlerken Julia utangaç bir tavırla "Onu davet ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi.

"Eski ve iyi bir dosttur. Gabriel'le sorun yaşadığımız zamanlardan ötürü ona çok şey borçluyum."

Julia başını anlayışlı bir biçimde salladı, dikkatini kendi ayaklarına verdi. Tökezleyip düşmek istemiyordu. "Gabriel'in Grace için kadeh kaldırması çok duygusaldı."

Richard gülümsedi. "Daha önce hiç bizden 'annem' ve 'babam' diye diye söz etmemişti. Eminim Grace bizi izliyordur ve çok, çok mutlu olmuştur. Ayrıca eminim mutluluğunun büyük bölümü, oğlumuzdaki değişimi görmekten kaynaklanıyordur. Bunu sen başardın, Julia. Teşekkür ederim."

Julia gülümsedi. "O başarıya sahip çıkamam. Bazı şeyler hepimizin gücünün ötesinde."

"İtiraz edemem. Ama bazen bir ilişki, insanı huzura yöneltir. Sen

oğlum için öyle oldun, bunu biliyorum. Teşekkür ederim.

"Gabriel'in Maia'ya olanlar için ve Grace'in ölümünde burada olamadığı için kendini bağışlaması çok zaman aldı. Bugün artık bir yıl öncekine göre çok farklı bir insan oldu. Umarım yakında bir başka düğünde seninle yine dans edebilirim. Senin ve oğlumun başrolde olduğu bir düğünde."

Julia'nın yüzüne ciddi bir ifade geldi. "Olayları birer adım götürüyoruz ama onu seviyorum."

"Fazla uzun beklemeyin. Hayat beklenmedik virajlarla dolu. Her zaman sandığımız kadar vaktimiz olmuyor." Şarkı sona erdiğinde onun elini öptü, onu Gabriel'in yanına götürdü.

Julia yerine otururken gözündeki bir damla yaşı sildi. Gabriel'in dudakları bir anda onun kulağının yanındaydı. "Babam seni ağlatıyor mu?"

"Hayır. Yalnızca bana neyin önemli olduğunu hatırlatıyor." Elini onunkine kenetledi, dudaklarına götürüp onun eklemlerini öptü. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, benim tatlı, tatlı kızım." Onu öpmek üzere eğildi, bir an için nerede olduklarını unuttular, Julia kolunu onun ensesine dolayıp kendine çekti.

Dudakları birleştiğinde solukları birbirine karıştı, salonun gürültüsü geri plana kayıp yok oldu. Gabriel onu kendine doğru çekince Julia ona doğru uzandı, elini onun kalbine dayadı. İhtirasla öpüşmekteydiler. Ayrıldıkları zaman ikisinin de solukları hızlanmıştı.

Gabriel "Düğünlerin böyle tepkiler yaratacağını bilmezdim," diyerek gülümsedi. "Bilsem çoktan seni bir düğüne götürürdüm."

Gabriel'le birkaç slow danstan sonra Julia, Scott'la ve Aaron'la da dans etti, sonunda da kendini babasıyla pistte buldu. Belli ki Tom'la Julia'nın birbirlerine söyleyecekleri pek çok şey vardı, yüzlerindeki ifadenin de her an çok mutlu olduğu söylenemezdi.

Akşamın sonuna doğru Aaron, Marc Cohn'un 'True Companion' şarkısını istedi, o şarkıyı Rachel'a ithaf etti. Bir anda pisti evli çiftler doldurdu. Tammy herkesi şaşırtarak Quinn'i Julia'ya getirdi, kendisi

Scott'la dans ederken onu tutmasını istedi.

Julia, Quinn'in kendisini sevmeyeceğinden korkuyordu.

Quinn başını onun boynuna yaslayıp uykuya dalarken Gabriel "Sana yakıştı," diye fısıldadı.

"Uyanır diye korkuyorum."

"Uyanmaz." Gabriel uzanıp bebeğin saçlarını okşadı, onun memnun memnun içini çektiğini duyunca keyifle gülümsedi.

Julia birdenbire patladı. "Neden birdenbire evlenip çocuk sahibi olmayı istiyorsun?"

Gabriel omuzlarını kaldırdı. "Biz ayrıyken bir şeyler oldu. Nelerin önemli olduğunu anladım... Mutlu bir hayat için neleri istediğimi gördüm. Kalkıp bir yetimhaneye gittim."

"Yetimhaneye mi? Neden?"

"Floransa'dayken Franciscan'lara gönüllü çalışıyordum. Yetimhanedeki çocuklara şeker ve oyuncaklar götürüyorlardı. Onlarla gittim."

Julia'nın ağzı açık kaldı. "Bana bunu anlatmamıştın."

"Sır değildi. Assisi'de ne kadar kalacağımı bilmiyordum, bir Amerikalı aileyle karşılaştım. Floransa'da yoksullar için bir tıp kliniği işletmek istiyorlardı. Onlarla birlikte çalışmaya karar verdim."

"Hoşuna gitti mi?"

"O işlerde pek becerikli değildim. Ama kendime uygun şeyler bulup yaptım. Dante hakkında İtalyanca hikâyeler anlattım."

Julia sırıttı. "İşte Dante uzmanlarına uygun bir iş. Ya yetimhane?"

"Çocuklara iyi bakılıyordu ama hüzünlü bir yerdi. Bebekler vardı orada. Bazılarında AIDS ya da fetüs alkol sendromu vardı. Evlat edinilmemiş daha büyük çocuklar da vardı. Evlat edinecek ailelerin çoğu küçük çocuk istiyor."

Julia elini onun koluna dayadı. "Üzüldüm."

Gabriel dönüp bebeğin başına dokundu. "Grace beni bulduğunda, artık çoğu kişi için evlat edinilemeyecek yaşa gelmiştim. Yine de istedi beni. Kutsanmış oldum."

Julia ondaki kırılganlığı sezince, ne kadar değiştiğine şaştı. Eski

Profesör Emerson'ın kutsanmaktan söz edeceğini, bir bebeğin başını okşayacağını düşünemezdi. Hele de yeni Armani takımını berbat eden bebeğin.

Son danstan hemen önce Gabriel DJ'ye yürüdü, kısık sesle onunla konuştu. Sonra yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Julia'nın yanına dönüp elini uzattı.

Yavaşça piste yürürlerken 'Return to Me' şarkısı başladı.

Julia "'Besame Mucho'yu istemediğine şaştım," dedi.

Gabriel ona yoğun bakışlarla bakıyordu. "Yeni bir şarkıya ihtiyacımız var diye düşündüm. Yeni bir dönem için yeni bir şarkı."

"Eskisini seviyordum."

"Eskiyi unutmak zorunda değiliz," diye fısıldadı o. "Ama geleceği daha iyi yapabiliriz."

Julia ona yarım bir gülümseme sunup konuyu değiştirdi. "İlk dans edişimizi hatırlıyorum."

"O gece eşekçe davrandım. Nasıl davrandığımı hatırladıkça..." Sesi pişmanlık doluydu. "Sana yönelik çok güçlü tepkilerim vardı ve ne yapacağımı bilemiyordum."

"Artık benimleyken nasıl davranacağını biliyorsun." Uzanıp onun yüzüne dokundu, elleri onun siyah ipek kravatına dokunmadan önce dudaklarını onunkilere bastırdı. "Öğrencinken kravatlarını çok beğendiğimi hatırlıyorum. Her zaman kusursuz giyiniyordun."

Gabriel onun elini yakaladı, dudaklarını avucuna bastırdı. "Julianne, sen hiçbir zaman benim öğrencim değildin. Sen benim ruhdaşımsın. Bashert'imsin."

Onu bağrına çekti, o da yüzünü onun smokinine dayayarak inledi. Dean Martin şarkının İtalyancasını söylemeye başladığında, Julia'nın kulağına şarkıyı Gabriel söylüyordu.

∞

Gece yarısından sonra Gabriel otelde, Julia'nın odasının kapısında, ona beğeni dolu bakışlarla bakmaktaydı. Uzun, dalgalı saçları, kusursuz teni, kızarmış yanaklarına ek olarak, gözlerindeki şampan-yanın ve mutluluğun pırıltıları çok güzeldi. Koyu kırmızı, askısız el-

bisesi vücudunu harika gösteriyordu. Onun kahverengi gözlü meleği, hâlâ büyülüyordu onu.

Yavaşça yanağını okşarken, o da gözlük camlarının ardına saklanan sisli mavi gözlere bakıyordu. Smokiniyle öyle yakışıklı ve seksi görünüyordu ki!

Uzanıp papyon kravatın ucunu çekti, ipek çözülüp parmakları arasından kaydı. Julia kravatın ucunu kendi eline sarıp dudaklarını onunkilerle birleştirdi.

Öpüşürlerken Julia birdenbire, ilişkilerinin başlangıcında Gabriel'e ellerini onun üstünden çekmenin ne kadar zor gelmiş olması gerektiğini düşündü. Ön sevişme sayılabilecek danstaki öpüşmenin ardında yatan o kan kaynaması ve ten ısınması inanılmazdı.

"Lütfen," diye fısıldayarak parmak uçlarına yükseldi, kravatı tekrar çekerken onun boynuna küçük öpücükler yağdırdı.

Gabriel inledi. "Beni kışkırtma."

"Yemin ederim, yumuşak davranacağım."

Gabriel güldü. "Bu tersine dönüş şaşırtıcı."

"Terbiyeli bir süre boyunca bekledik. Seni seviyorum. İstiyorum da."

"Bana güveniyor musun?"

"Evet," dedi Julia soluk soluğa.

"O hâlde evlen benimle."

"Gabriel, ben..."

Gabriel onu bir öpücükle susturdu, göğsüne yasladı. Elleri saçlarına yükseldi, onu sımsıkı kavradı. Sonra elleri, onun çıplak omuzlarını okşamak üzere aşağıya kaydı, dudaklarını biraz daha bastırdı.

Julia kravatı bırakıp kollarını onun boynuna doladı, onu kendine çekti, vücutları birbirine kaynar gibi yapıştı. Gabriel'in dolgun alt dudağıyla oynarken inledi, onun dili de yavaşça Julia'nın dudağının kavisini izledi.

Birdenbire parmakları onun köprücük kemiklerine, sırtına indi, teni alev alırcasına ısındı.

"Bırak işleri gerektiği gibi yapayım," diye yalvardı. Elleri onun yüzünü avuçlamıştı.

"Bu nasıl yanlış olabilir?" diye fısıldadı Julia. Gözleri koyuluyor, umutsuzluk yansıtıyordu.

Gabriel onu tekrar öptü, bu sefer onun bacağını kaldırıp kendi kalçasına doladı, Royal Ontario Müzesi'nin duvarındaki tangoyu yeniden yaratmaya çalıştı.

Kendini bastırdığında Julia'nın sırtı kapıya dayandı. Elleri oyluklarında dolaşıyordu. Birden geri çekildi. "Yapamam."

Julia onun gözlüğünü çıkardı, gözlerinin çevresindeki kırışıkları düzeltmeye çalıştı. O gözlerde ihtiras, karmaşa ve sevgi okuyordu. Bacağını onun kalçasından indirdi, alt bedenlerini birbirine bastırdı.

"Gabriel."

Onun sesini duyunca Gabriel gözlerini kırpıştırdı. Sanki bir rüyadan uyanıyordu.

Julia onun kıpırdamadığını görünce geriledi, ona gözlüğünü uzattı. "İyi geceler, Gabriel."

O yıkılmış görünüyordu. "Niyetim seni kırmak değil."

"Biliyorum."

Hiç hareketsiz, hüzün ve özlem dolu gözlere bakıyordu. "İkimiz için güçlü olmaya çalışıyorum," diye fısıldadı. "Ama bana öyle baktığın zaman..."

Julia'nın dudaklarını yavaşça öptü, anahtar kartını elinden aldı, ikisi birlikte otel odasına girip gözden kayboldular.

∞

Ertesi sabah erken saatte Julia, Gabriel'in sıcak kucağından ayrılıp parmaklarının ucuna basa basa banyoya girdi. Geri döndüğünde onu uyanmış buldu. Kendisine kaygıyla bakıyordu.

"İyi misin?"

Julia kızararak gülümsedi. "Evet."

"O hâlde buraya gel." Kollarını açtı, Julia sokuldu, tek bacağını onun iki bacağının üstüne attı.

"Seni koridorda utandırdığım için özür dilerim."

"Beni utandırmadın." Sesindeki telaş Julia'yı şaşırttı. "Sevdiğim kadın bana ne istediğini gösterirken nasıl utanabilirdim?

"Sanırım diğer otel konuklarına şov yaptık."

"Biraz da ilham verdik." Bir yandan onu öpüyordu.

Ayrıldıklarında, Julia başını onun omzuna yasladı. "Sanırım düğüne kadar bekleme konusunda ciddisin."

"Dün gece şikâyet etmiyordun."

"Beni bilirsin." Göz kırptı. "Şikâyet etmeyi sevmem. Razı olduğun için teşekkür ederim, Gabriel." Kollarını onun beline sardı. "Dün gece benim için önemliydi."

"Benim için de." Gülümsedi. "Bana güvendiğini görebildim."

"Sevindim. Çünkü daha önce hiç bu kadar güvenmemiştim."

Gabriel onu tekrar öptü, bir bukleyi yüzünden kaldırdı. "Sana bir şey söyleyeceğim," derken parmakları onun boynunda kayıyordu. "Garip bir şey."

Julia'nın kaşları merakla birbirine yaklaştı.

"Nedir?"

"Selinsgrove'a döndüğümde bir şey gördüm. Daha doğrusu, bana bir şey oldu."

Julia onun elini tuttu, parmaklarının kıpırtısını durdurdu. "Kötü bir şey mi?"

"Hayır." Tedirgin bir hâlde sustu. "Açık fikirli davranacağına söz ver."

"Tabii."

"Rüya zannettim. Uyandığımda, acaba hayal mi gördüm, dedim."

Julia gözlerini kırpıştırdı. "Assisi'deyken beni gördüğünü sandığın gibi mi?"

"Hayır. Floransa'dayken Gentileschi tablosu hakkında söylediğin şey gibi: Maia ile Grace hakkında. Onu gördüm. Grace'i. Eski evimizde, eski odamdaydım. Grace bana dedi ki..." Gabriel'in sesi çatladı, kendini toparlamaya çalıştı. "Onu sevdiğimi biliyormuş, öyle dedi."

"Elbette biliyordu," diye mırıldandı Julia. Onu daha sıkı kucakladı.

"Dahası var. Yanında biri vardı. Genç bir kadın."

"Kimdi?"

Gabriel sesli sesli yutkundu. "Maia."

Julia'nın soluğu boğazına tıkanır gibi oldu. Gözleri iri iri açılmıştı.

"Bana mutlu olduğunu söyledi."

Julia onun gözünden akan bir yaş damlasını sildi. "Rüya mıydı?"

"Belki. Bilmiyorum."

"Richard'a söyledin mi? Ya da Paulina'ya?"

"Hayır. Onlar ikisi de kendi huzurlarına kavuştular."

Julia elini onun yanağına dayadı.

"Belki kendini affetmen için buna ihtiyacın vardı: Grace'le Maia'nın seni affettiklerini, mutlu olduklarını görmeye."

O sessizce başını salladı, yüzünü onun saçlarına gömdü.

Bölüm 50

Uçakta Boston'a dönerken Julia, Gabriel'e teklifini kabul edeceğini söyleyerek onu şaşırttı. Gabriel'in sevinci, uçağın birinci sınıf kabinine sığacak gibi değildi. Julia onun o anda diz çökeceğini düşündü.

Ama o yapmadı.

Boston'a vardıklarında, onu alyans alışverişine götürmesini bekliyordu.

Gabriel bu tür planlara da yanaşmadı.

Aslında eylül ayı uçup geçerken, Julia onun gerçekten teklif edip etmeyeceğini merak etmeye başlamıştı. Belki de zaten nişanlıyız diye düşünüyor, yüzükleri de daha geç bir tarihte almayı planlıyordu.

Gabriel, Harvard'daki doktora programının zor ve yorucu olduğu konusunda onu uyarmış, profesörlerin de çok şey bekleyeceklerini söylemişti. Hatta oradaki öğretim üyelerinin ukalalıklarının ve eşekliklerinin, kendi eski günlerini katbekat aştığına da dikkat çekmişti.

(Julia o kadar astronomik eşekliklerin insanlar için gerçekten mümkün olup olamayacağını merak etmeye başlamıştı.)

Ne olursa olsun, onun tüm uyarıları bile Julia'yı, her gün yapmak zorunda kaldığı ağır çalışmalara yeterince hazırlayamamıştı. Seminerlerde ve kütüphanede uzun saatler geçiriyor, ev ödevlerini hazırlıyor, ek okumalarını yapıyordu. Profesör Marinelli ile düzenli olarak bir araya gelmekteydi. Aralarında profesyonel ama rahat bir iletişim olduğunu hissediyordu. İtalyancasına ve diğer dillerine yorulmadan çalışıyor, uzmanlık sınavlarına kendini hazırlamaya çabalıyordu.

Gabriel onu teşvik ediyordu tabii. Kendisiyle zaman geçirme konusunda baskı yapmamak için elinden geleni de yapıyordu. O da kendi yeni işiyle meşguldü. Bir çırpıda üç öğrencinin doktora tezi yöneticiliğini üstlenmiş, bu arada Paul'ü de Katherine'in usta ellerine devretmişti. Ama profesörlerin yine de lisansüstü öğrencilere göre biraz daha bol vakti vardı. Gabriel nice akşamını ve hafta sonunu tek başına geçirmek zorunda kalıyordu.

Jamaica Plain'deki İtalyan Çocuklar Evi'nde gönüllü olarak dersler vermeye başladı. Başarısı her ne kadar sınırlı olsa da ergen yaşlarda bir grup çocuk, İtalyan sanat ve kültürüne canlı bir ilgi göstermeye başladı. Profesör onlara, eğer liseyi iyi bir ortalamayla bitirirlerse, onları bir İtalya seyahatine yollayacağına dair söz verdi.

Kendini meşgul etmeyi başarıyordu ama her günü başladığı gibi bitiyor, yenilediği evinde Julia'yı özleyip duruyordu.

Bir köpek almayı ciddi ciddi düşündü. Ya da bir gelincik falan.

Julia (varlığına şükrettiği) tüm işlerine rağmen, çaresizlik hissetmeyi sürdürüyordu. Bu ayrılıkları doğal bir şey değildi, rahatsızdı, soğuktu, aradaki uçurumu aşıp onunla yine birlikte olmak için can atıyordu. Bunu yapamamak onu fena hâlde üzmekteydi. Sevişme dışındaki bütün o romantik aktiviteler yalnızlık duygusunu silmeye yetmiyordu. Dar yatağında yatıp avutucu müzikler dinlemenin de bir sınırı vardı.

Cinsel arzular pek çok yolla giderilebilirdi, ama o, sevişirken Gabriel'in ona yönelttiği dikkati, onu dünyada başka hiçbir şey ve hiç kimse yokmuş gibi tutkuyla kendisini nazlamasını arıyordu. Çıplak vücuduna dokunduğunda hissettiği duyguları özlüyordu. Çünkü tüm utangaçlığına rağmen o anlarda kendini güzel ve arzulanır hissediyordu. Seks sonrası dakikaları, gevşeyip sakin yatışlarını, Gabriel'in kulağına güzel sözler fısıldamasını, birbirlerinin kollarında olmalarını istiyordu.

Günler geçerken Julia bu ayrılığa, depresyona girmeden daha ne kadar dayanabileceğinden emin değildi.

∞

Eylül sonlarında bir akşam Julia, Range Rover'ın kapısını açtı, yolcu koltuğuna oturdu, güvenlik kemerini tokalayıp önündeki pencereden dışarıya baktı.

"Tatlım?" Gabriel uzanmış, onun yüzüne düşen saçını kaldırıyordu.

Julia katılaştı.

Gabriel elini çekti. "Ne oldu? Neyin var?"

"Sharon," diye mırıldandı Julia.

Gabriel onun çenesini tutup yüzünü kendine çevirdi. Şiş gibiydi yüzü. Cildi de kızarık ve değişikti. Bir süredir ağladığı belliydi.

"Gel buraya." Gabriel güvenlik kemerini açıp onu kanepenin ortasına, sonra da kendi kucağına çekti, kolay iş olmamasına rağmen. "Neler olduğunu söyle bana."

"Dr. Walters annemle olan konuları açtı. Ben onu konuşmak istemiyordum ama o, St. Louis'de geçen şeyleri baskı altında tutmayı sürdürürsem, kendi işini yapmış sayılamayacağını söyledi. Dayanabildiğim kadar dayandım, sonra da oradan çıktım."

Gabriel yüzünü buruşturdu. Dr. Townsend de ona annesiyle ilgili benzer yorumlarda bulunuyordu ama Gabriel, İtalya yolculuğundan bu yana geçmişiyle biraz daha barışık gibiydi. Uyuşturucu Destek Toplantılarına düzenli gitmesinin de yardımı oluyordu tabii.

"Üzüldüm," diyerek onu tepesinden öptü. "Ama Nicole ele almamış mıydı annenle olan ilişkini?"

"Kısa olarak. Genelde seni konuşuyorduk."

Gabriel büzülür gibi oldu. Sebep olduğu acılardan ötürü kendini her zaman suçlu hissedecekti ama Nicole'ün öncelik listesinde Sharon'ı itip yerini almış olması kötü bir darbeydi.

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

Julia'dan keyifsiz bir gülüş yükseldi, gözlerindeki yaşları sildi. "Bana başka bir terapist bul."

"Yapsam da o bir iyilik değil. Mesleğine saygılı hangi terapist olsa, annenle neler olduğunu konuşturmakta ısrar ederdi. Ve annenin erkek arkadaşlarıyla."

Julia itiraza başlayacaktı ama Gabriel onun sözünü kesti. "Ne süreçlerden geçmekte olduğunu anlıyorum. Annelerimizin kusurları birbirinden farklı olsa bile, anlıyorum."

Julia burnunu kâğıt mendille sildi. "Bu konuda ne zaman konuşmak istersen, ben buradayım ve dinlemeye hazırım. Ama sağlıklı olmak için geçmişini halletmeye mecbursun. Elimden gelen yardımı yaparım ama bu ancak senin yapacağın bir şey, kendin için ve ikimiz için." Ona anlayışlı bir bakış yöneltti. "Bunu anlıyorsun, değil mi? Tedavi sürecinin yalnız sana yardım etmekle kalmadığını, ikimize de yardım ettiğini?"

Julia istemese de başıyla onu onayladı. "Istırapları artık geride bıraktık diye düşünüyordum. Onca çektiklerimizden sonra, onlar ermiş muradına faslına sıra geldi sanıyordum."

Gabriel gülmesini tutmaya çalıştı, başaramadı.

"Ne yani? 'Onlar ermiş muradına'ya inanmıyor musun?"

O bilgiç bilgiç gülümseyip parmağını Julia'nın burnuna değdirdi. "Hayır, ben ıstıraba inanmıyorum."

"Neden?"

"Çünkü ben Egzistansiyalist değilim, Dante'ciyim."

Julia burnunu buruşturdu. "Çok komik, Profesör. Emerson diye adı olan birinin aslında Transandantalist olacağını sanırdım."

"Pek değil." Yüzündeki kırışıkları sevgiyle öptü. "Ben yalnızca sana zevk vermek için varım. Biz mutlu olacağız, Julianne ama mutluluğa varabilmek için geçmişin acılarını halletmenin şart olduğunu göremiyor musun?"

Julia yüzünü buruşturdu, cevap vermedi.

"Maia'nın mezarını ziyaret etmeyi düşünüyordum." Boğazını temizledi. "Seni de götürmek isterim." Sesi tereddütlü, fısıltının pek az üzerindeydi. "Görmeni isterim. Yani, fazla iç karartıcı bulmazsan tabii."

"Onur duyarım. Tabii gelirim seninle."

"Teşekkür ederim." Dudaklarını onun alnına bastırdı.

"Gabriel?"

"Evet?"

"Sana Sharon'la olanların hepsini anlatmadım. Simon'la da."

Gabriel gözlerini ovaladı. "Ben de sana geçmişimle ilgili her şeyi anlatmadım."

"Seni rahatsız ediyor mu? Birbirimize her şeyi söylememiş olmamız?"

"Hayır. Anlatacağın her şeyi dinlemeye hazırım. Ama doğrusunu istersen, hayatımın bazı tartışmak istemediğim şeyleri de var. O nedenle, her şeyi ortaya sermekteki çekingenliğini anlıyorum." Gözlerini onunkilere dikti. "Önemli olan, o konuları *birisiyle* konuşman. Eminim Dr. Walters'la konuşmak yeterli olur."

Onu bir daha öptü, kucağında sımsıkı tuttu, aklından bireysel yolculuklarında ne büyük mesafe katettiklerini, daha da ne çok yolları olduğunu düşündü.

Bölüm 51

Ekim ayında Gabriel, hafta sonu için Selinsgrove'daki evine gitme, akrabalarıyla buluşma konusunda Julia'yı ikna etti. Rachel'la Aaron o hafta sonu tüm yemek pişirme işlerini üstlenmekte direndiler, Tammy'nin minik oğlu Quinn de gülücükleriyle herkesi bol bol eğlendirdi, buna Tom da dâhildi.

Mutfakta salata malzemesini toparlarken Gabriel, Aaron'a "Evlilik hayatı nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Gerçekten çok güzel. Sen de bir denemelisin." Aaron, Julia'ya göz kırptı, sonra Corona'sından uzun bir yudum aldı.

"İyi fikir." Gabriel gururla gülümsedi, sonra salatasına döndü.

Rachel'ın sesi fırının başından yükseliverdi. "Kes zırvalığı, Gabriel. O kadının parmağına yüzüğü ne zaman takacaksın?"

"Yüzüğü var onun."

Rachel tavuk Kievski'sini yalnız başına bırakıp mutfağın öbür başına, Julia'nın sol eline bakmaya koştu.

"Bu sayılmaz." Parmağıyla Julia'nın başparmağını gösteriyordu. Gabriel'in platin bandını taşıyan parmağını.

Julia ile Rachel bakıştılar, birlikte başlarını iki yana salladılar.

Gabriel, Julia'nın yüz ifadesinin nasıl sarktığını görünce salatayı hemen yarım bıraktı (bu özenli salatada meyveler de kuru yemişler de vardı), hızla onu kucakladı.

"Güven bana," diye fısıldadı. Sesi öyle alçaktı ki kimse duyamadı.

Julia onayını mırıldandı, Gabriel de onu önce sıktı, sonra öptü.

"Oda tutun," diye kıkırdadı Aaron.

Gabriel ona yan yan bakarak "Var odamız," dedi.

Julia içini çekti. "İki tane var aslında," diye ekledi.

Sofraya oturduklarında Richard, dua etmek için herkesin el ele tutuşmasını istedi. Tanrı'ya ailesi için, Tammy ve Quinn için, Julia için, yeni damadı için ve Mitchell'ların dostluğu için teşekkür etti. Sonra karısı ve karısının anısı için teşekkür etti, onun çocukları, kocası ve dostları için ektiği tohumların meyve vermeye başladığını söyledi. *Amin* dediğinde herkes gözlerini silip gülümsedi. Ailenin yeniden bir arada ve güçlü olmasından ötürü duydukları şükranı kelimelerle ifade edemeyecek durumdaydılar.

Bölüm 52

Yemekten sonra Tammy ile Scott sofrayı ve mutfağı toparlarken, Rachel'la Aaron da Quinn'i alıp ana-baba olma becerilerini geliştirmek için egzersiz yaptılar. Arka balkonda Tom'la Richard puro ve viski içiyor, yaşlı Bay Bancroft'un garajdan bir şeyleri koruluğa taşıyışını seyrediyorlardı. Richard, Tom'a bilmiş bir bakışla baktı, ikisi kadehlerini tokuşturdular.

Evdeyse Gabriel, Julia'nın elini tuttu, onu üst kata götürdü. Julia'nın odasına girerlerken "Sıcak tutacak bir şeyler giy," dedi. "Seni bir yürüyüşe götürmek istiyorum."

"Dışarısı soğuk mu ki?" Bir yandan, Gabriel'in eski kaşmir hırkalarından birini giymekteydi.

Julia ona "Hırka giydiğinde dedeler gibi görünüyorsun." dedikten sonra, gardırobundakilerin hepsini tasfiye etmişti. Bu sözden sonra, onları Misyonerlere vermiş, Julia içlerinden ancak bir iki tanesini kurtarabilmişti.

"Soğuk almanı istemem," diye itiraz etti Gabriel. Kazağın ucunu çekiyordu.

"Sen ısıtırsın beni." Julia ona göz kırptı.

Gabriel, Magdalen Kolej kaşkolünü Julia'nın boynuna bağladıktan sonra, onu merdivenlerden indirdi, mutfaktan arka balkona çıkarıp bahçeye doğruldu.

"Yürüyüşe mi, Emerson?" Tom'un sesi onları şaşırtmıştı.

"İzninizle, Bay Mitchell."

Tom'un eli, cebindeki İsviçre ordu çakısını okşadı. "Onu ağlatırsan, balık oyar gibi oyarım seni."

"Ona iyi bakarım, söz. Ağlatırsam da gözyaşlarını silerim."

Tom homurdandı, soluğunun altından bir şeyler mırıldandı.

Juli bir ona, bir Gabriel'e, soru sorar gibi bakıyordu. "Neler oluyor?"

"Gabriel seni, benim iznimle yürüyüşe götürüyor." Tom'un kaşlarında pek az çatıklık vardı.

"Ve benim," diye katkıda bulundu Richard. Ela gözleri eğleniyor gibi parıldıyordu.

Julia ikisine "Siz viskiyi yavaş için," dedi, hemen ardından Gabriel onu ağaçların arasına doğru çekti.

El ele eski elmalığın kalıntılarına doğru yürürlerken Julia "Neydi o öyle?" diye sordu.

"Göreceksin." Gabriel onun tepesini öptü, adımlarını hızlandırdı. Kokuyu içine çekince sırıtmadan edememişti. "Vanilya kokuyorsun."

"Lavantadan bıktım."

"Ben de öyle."

Birkaç dakika içinde elmalığın kenarına varmışlardı. Ağaçlar çok yoğun olsa bile, Julia dalların arasından boşalan ışıkları görüyordu.

"Ne oluyor?"

"Gel de gör." Onu ağaçların arasından geçiriyordu.

Bazı dallara küçük beyaz ışıklar yerleştirilmiş, meydana da içlerinde alevsiz mum ışıkları titreşen fenerler saçılmıştı. Bu yumuşak ışıklar, çıplak ağaçlara ve çimenlere sıcak bir aydınlık vermekteydi. Çimenlerin orta yerinde beyaz bir çadır göze çarpıyordu. İçindeki kerevete, göze tanıdık gelen bir battaniye serilmiş, yastıklar konmuştu.

"Ah, Gabriel," diye fısıldadı Julia.

Gabriel onunla birlikte çadıra girdi, onu oturması için cesaretlendirdi.

"Bu kadar zahmete girmene gerek yoktu. Şu eski battaniyeyi yere sersek de ben yine çok mutlu olurdum. Daha önce onu kullanmıştık."

"Seni şımartmak hoşuma gidiyor." Gözleri onunkileri buldu, Julia mavi derinliklerden gelen yoğunluğu görünce soluk alamaz oldu. "Bir içki ister misin?"

Alçak masaya yürüdü, şampanya kovasını ve iki kadehi aldı. Julia başıyla evetledikten sonra, onun şişeyi ustalıkla açışını, iki kadehe servis yapışını seyretti. Gabriel onun yanına döndü. "Şerefe kaldıralım mı?"

"Tabii." Elindeki kadehe bakıyordu. "Başka bir şey de içebilirdik."

"Bir yudumcuk. Julianna'a, sevgilime." Kadehini kaldırdı.

"Bence ikimize içmeliyiz."

"O da var. Bize." Gülümsedi, birbirlerinin şerefine kadeh kaldırıp yudumladılar.

"Nasıl yaptın bütün bunları? Saatler sürmüş olmalı." Julia çevrelerine bakıp duruyordu.

"Ben yokken ihtiyar Bay Bancroft eve ve bahçelere bakıyordu. Biz yemek yerken her şeyi yerleştirmesini söyledim ona. İznin var mı?" Bir kâse dolusu çileği aldı, içinden en iri, en olgun olanını seçti, ona uzattı.

Çileği onun dudaklarına getirdi, o yarısını ısırınca gülümsedi. "Şampanyanın tadına katkıda bulunduğunu göreceksin."

Julia gülerken çileğin suyundan birazı ağzından kurtuldu. Eliyle silmek üzere harekete geçti ama Gabriel'in parmakları daha hızlıydı. Yavaşça onun dudak çizgisini izledi, kendi ağzına götürüp suyu emdi.

"Çok lezzetli," diye mırıldandı.

O bu töreni devam ettirirken Julia'nın başı hafiften dönmeye başlamıştı. Gabriel'in duygusallığı, biraz tutuk da olsa, fena hâlde baş döndürücüydü.

İkramın cevabını vermek üzereydi ki Gabriel'in, çileği yuttuktan sonra onun parmağını kendi ağzına sokup dilini çevresinde dolaştırarak emdiğini görünce şaşaladı.

"Şeker kadar tatlı," derken sesi boğuk ve yoğundu.

Kerevete, onun yanına oturdu, kolunu onun omzuna sardı, tek parmağını onun titreyen alt dudağından kaydırdı.

"Beni nasıl etkilediğinden haberin var mı? Yanaklarının pembesi, teninin yumuşaklığı, yüreğinin temposu..." Başını iki yana salladı. "Kelimelerle anlatılamaz."

Julia hırkasının düğmelerini açtı, onun avucunu kendi göğsüne dayadı. "Dinle kalbimi. Yap bunu, Gabriel."

Gabriel elinin dayandığı yere baktı. "O etkiyi ömrümün sonuna kadar yaşayacağım."

Dudaklarını ateşli bir öpüşle kutsadı, elini çekip onun yanağını okşadı. "Seni buraya getirdim, çünkü her şey burada başladı. O gece hayatımı değiştirdin. Sana asla yeterince teşekkür edemem."

"Sevgin yeterince teşekkür ediyor."

Gabriel onu tatlı tatlı öptü.

"Müzik nereden geliyor? Julia çevresine bakıyor, stereoyu arıyor ama göremiyordu.

"Bay Bancroft müziği sağladı."

"Çok güzel."

"Senin kadar değil. Seni gördüğüm anda hayatıma güzellik getirdin." Onu daha sıkı kavradı. "Bunca yıl sonra seni hâlâ kollarımda tuttuğuma, senin beni sevdiğine inanamıyorum."

"Seni her zaman sevdim, Gabriel. Beni tanımadığın zamanlarda bile." Julia başını onun kalbine dayadı, müziğe mırıltılarıyla eşlik etti.

O şarkı bitip yenisi başlayınca, Gabriel onun tenine doğru mırıldandı.

"Sana bir hediyem var."

"Yalnızca öp beni."

"Sen hediyemi vermeme izin verdikten sonra öpücükleri yağmur gibi yağdıracağım." Ceketinden bir şey çekip ona verdi. Çok pahalı bir deste karta İtalyanca yazılmış bir duyuruydu.

"Nedir bu?" Julia onun yüzüne bakıyordu.

"Oku," dedi Gabriel. Gözleri pırıl pırıldı.

Duyuru, Floransa'daki Uffizi Galerisi'ndendi. Dante'nin İlahi Komedisi'nin Boticelli tarafından yapılmış olağanüstü illüstrasyonları sergisinin açılışıyla ilgiliydi. Eserlerden bazılarının daha önce

halka hiç gösterilmediğini belirtiyordu. Serginin Uffizi Galerisi'ne Profesör Emerson tarafından ödünç olarak verildiği, bunun nişanlısı Bayan Julianne Mitchell'a bir armağan olduğu da belirtiliyordu.

Julia şaşkınlık içinde ona, ağzı açık bakakalmıştı. "Gabriel, senin illüstrasyonların. İnanamıyorum."

"Mutluluğum beni cömertleştirdi."

"Ama ya hukuki sorunlar? Onları nasıl satın aldığın?"

"Avukatım bir uzman ekibi tuttu, eserlerin geçmişini araştırdı, izini ancak on dokuzuncu yüzyıla kadar sürebildiler. Ondan sonra, kimlere ait olmuş olduğunu bilen yok. Her zaman özel koleksiyon malı olagelmiş olduklarına göre, ben onlara yasal olarak sahibim, her hakkım var. Şimdi de paylaşmak istiyorum."

"Bu harika bir şey." Julia kızardı, gözlerini yere indirdi. "Ama benim adım bu duyuruya girmemeli. İllüstrasyonlar senin."

"Onları sırf senin için paylaşıyorum."

Julia uzanıp onun çenesini okşadı. "Teşekkür ederim. Yaptığın şey büyük cömertlik. Ben baştan beri o resimlerin halkın ziyaretine açık olması gerektiğini düşünmüştüm."

"Bana bencil olmamayı sen öğrettin."

Julia onu öpmek üzere kıpırdandı, ağzını hevesle tattı. "Sen de bana hediyeler kabul etmeyi öğrettin."

"O hâlde uyumlu bir çiftiz." Boğazını temizledi, bir buklesini yüzünden kaldırdı. "Sergiye benimle gelir misin? Tarihini yaza ayarlarız. Dottore Vitali bizim için bir resepsiyon vermek istiyor. Geçen yıl konferansım için verilene benzer bir şey."

"Tabii gelirim."

"İyi. Belki müzede kuytu bir köşe buluruz da..."

"Bundan çok istediğim bir şey olamaz, profesör." Julia göz kırptı.

Gabriel istemeyerek gömleğinin yakasını çekiştirdi.

"Gelecek yaz Floransa'da evlenmek ister misin? Düğünü sergi zamanına tarihleriz."

"Hayır."

Gözleri yere inerken yüzüne bir hayal kırıklığı ifadesi yerleşiyordu.

"Gelecek yaz çok geç. Gelecek ay olmaz mı?"

Gabriel'in gözleri onunkilere doğru uçtu. "Seninle yarın bile evlenirdim, mümkün olsaydı. Ama emin misin? Düğün planlamaya pek vakit kalmıyor."

"Düğünümüzün küçük olmasını istiyorum. Yalnız yaşamaktan usandım. Seninle olmak istiyorum." Dudaklarını onun kulağına değdirdi. "Tek nedeni de yatağımı ısıtmanı istemem."

Gabriel'in göğsünden bir hırıltı koptu, onu yakalayıp doya doya öptü. Julia onun ağzının içinde içini çekti, kucaklaştılar, sonra geri çekildiler.

"Ya senin derslerin?"

"Lisansüstü öğrencileri arasında evli olan çok. Seni yalnız geceleri yatakta görsem bile, şimdi gördüğümden sık sayılır. Lütfen bekletme beni."

Gabriel onun yanağını elinin tersiyle okşadı. "Sanki beklemek beni de öldürmüyor gibi. Nerede evlenelim?"

"Assisi'de. Benim için orası her zaman önemli oldu. Senin için de önemli olduğunu biliyorum."

"O hâlde Assisi olsun. Mümkün olduğu kadar çabuk. Balayını sonra mı saptarız?" Kaşlarını çağrıştırıcı biçimde kaldırmıştı. "Yoksa özellikle gitmek istediğin bir yer var mı? Paris? Venedik? Belize?"

"Her yer harika olur, yeter ki seninle olayım."

Gabriel onu sımsıkı kavradı. "Tanrı seni kutsasın. O hâlde bir sürpriz hazırlarım."

Julia onu yine öptü, birdenbire de her şey çevresinde döner gibi oldu. Onun kollarında erirken çevredeki her şey eriyip yok oldu.

"Sana göstermek istediğim bir şey daha var," dedi Gabriel sonunda. Dudaklarını ondan zor ayırabiliyordu.

Onu elinden tuttu, meydanın kenarındaki o yaşlı elma ağacına doğru ilerledi.

Orada durup ona döndü. Gözleri duygu doluydu. "İlk karşılaştığımızda, bu ağaçtan bir elma koparmıştım."

"Hatırlıyorum."

"Elma benim o zamanki hayatımı temsil ediyordu: şehevi, bencil, vahşi, günahlar için bir mıknatıs."

Tek dizini yere dayayıp cebinden altın bir elma çıkarırken Julia ona bakıyordu.

"Bu elma, şimdi ne olduğumu simgeliyor: umut dolu. Ve sevgi dolu."

Julia elmaya baktı, sonra gözleri onunkileri buldu.

"Hiçbir erkek sana evlenme teklif etti mi?"

Julia başını iki yana sallıyordu. Eli ağzına uçmuştu.

"O hâlde ben ilk olduğuma sevindim."

Elmayı sihirli bir kutuymuş gibi açtı, Julia orada kırmızı kadifelerin katları arasında pırıl pırıl parlayan bir pırlanta yüzük gördü.

"Senin için ilk ve son olmak istiyorum. Seni seviyorum, Julianne. Sana kalbimi ve hayatımı sunuyorum.

"Evlen benimle, karım ol, arkadaşım ol, sevgilim ol, rehberim ol. Kutsanmış Beatrice'im ve taptığım Julianne'im ol." Sesi biraz titredi. "Benim olacağını söyle. Sonsuza kadar."

"Evet," diyebildi Julia, yaşlar gözlerine dolmadan önce.

Gabriel yüzüğü elmanın içinden çıkardı, önce elini dudaklarıyla okşadıktan sonra yavaşça onun parmağına geçirdi.

"Bu yüzüğü uzun zaman önce seçtim. Alyansları alırken. Ama iade edebilirim." Sesi hüzünlüydü. "Kendi yüzüklerini kendin seçmek isteyebilirsin."

Julia iki buçuk karatlık kesme pırlantaya ve platin halkasına baktı. Eski tarz bir yüzüktü. Ortadaki taşı çevreleyen küçük pırlantaları da vardı. Bandına da elmaslar yerleştirilmişti. Onun rüyasında bile görmediği kadar iri ve süslüydü ama yine de mükemmeldi, çünkü o seçmişti bu yüzüğü.

Julia "Bunu seçiyorum," dedi.

Gabriel ayağa kalktı, Julia onun kollarına atıldı.

"Seni hep istedim. Resmini gördüğümden beri," dedi. Mutluluk gözyaşları Gabriel'in göğsüne dökülüyordu. "Seni tanımadan önce bile istedim."

"Seni adını bilmeden önce bile istedim, iyiliğini istedim. Şimdi artık Beatrice'im sonsuza kadar benim."

Bölüm 53

Birkaç gün sonra Paul, Julia'dan nişanlandığını bildiren bir e-posta aldı. Okuyunca hastalanır gibi oldu. Kelimeleri tekrar tekrar okumak da durumunu iyileştirmedi. Bir zerre bile. Ama yine de okumayı sürdürdü. Kendine işkence etmek için olmasa bile, onun yeni konumunu zihnine çakmak için.

Sevgili Paul,

Umarım iyisindir. Son mesajına cevap vermem bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Doktora canıma okuyor, kendimi her şeyden geri kalmış buluyorum. Ama çok da seviyorum. Bu arada, Ross King'in kitaplarını tavsiye ettiğin için teşekkür ederim. Fazla vaktim yok, ama 'Brunelleschi'nin Kubbesi'ni alacağım.

Okumaya fazla zamanım olmayışının bir nedeni de nişanlanmış olmam. Gabriel bana evlenme teklif etti, ben de evet dedim. Çabucak evlenmek istiyorduk ama Assisi'deki bazilikayı 21 Ocak'tan önce müsait bulamadık. Gabriel'in Franciscan'larla özel bağları var. O tarihi de o sayede bulabildik.

Çok mutluyum. Lütfen benim için mutlu ol.

Davetiyeni Toronto'daki dairene yolluyorum. Katherine Picton'ı da davet ediyoruz.

Gelemezsen ya da gelmek istemezsen, bunu anlarım, ama sevdiğim insanları davet etmek benim için önemliydi. Gabriel düğün konuklarının düğün öncesinde ve sonrasında kalmaları için Umbria'da bir ev kiraladı. Gelmeni çok isterim. Babam da seni yeniden görmeyi çok ister.

Benim için çok iyi bir arkadaş oldun, umarım günün birinde ben de karşılığını verebilirim.

Sevgilerle,
Julia.

P.S. Gabriel sana söylememi istemedi ama Profesör Picton'ı senin tezini yönetmeye ikna eden o oldu. Ben önerdiğimde Picton kabul etmemişti. Belli ki Gabriel senin sandığın kadar da kötü değil.

Gabriel'in cömertliğine duyduğu minnet, Paul'ün duyduğu keskin acıyı silememişti. Julia'yı kaybetmişti artık. Bir kere daha.

Evet, gerçi daha önce de kaybetmişti, ama Gabriel geri dönene kadar Julia'nın fikrini değiştirme ihtimali hep vardı. Uzak olsa bile.

Her nedense, onunla evleniyor olması, adı Gabriel olan bir başka sersemle evlenmesinden çok daha yakıcı bir acı vermekteydi Paul'e. Örneğin tesisatçı Gabriel, ya da kablocu Gabriel.

Julia, Paul'e e-postayı yolladıktan kısa bir süre sonra Harvard'daki posta kutusunda bir paket buldu. Damgasına bakıp paketin Essex Junction, Vermont'tan postalandığını gördü, hevesle açtı.

Paul ona *Kadife Tavşan*'ın sınırlı baskılarından birini yollamıştı. Ön sayfasına da Julia'nın yüreğini burkan kısa bir mesaj yazmış, yanına da bir mektup eklemişti:

Sevgili Julia,

Haberin beni şaşırttı. Tebrikler.

Beni düğününe davet ettiğin için teşekkür ederim ama yazık ki orada hazır bulunamayacağım. Babam birkaç gün önce kalp krizi geçirdi, hâlâ hastanede. Çiftlik işlerine ben yardımcı oluyorum. Annem selam yolluyor bu arada. Sana düğün hediyesi olarak bir şey hazırlıyor. Nereye yollasın? Herhâlde evlendikten sonra kampüste yaşamaya devam etmezsin.

Seni ilk gördüğümden beri mutlu olmanı istedim. Daha güvenli olmanı. Bunları hak ediyorsun, ziyan ettiğini görmeyi de hiç istemem.

İstediğin gerçekten Emerson mı diye sormazsam, gerçek dostun olamam. En iyisinden aşağısı sana göre olmaz. O konuda herhangi bir kuşkun varsa, evlenmemen gerekir onunla.

İnan bana, eşeklik etmeye çalışıyor değilim.

Selamlar,
Paul.

Julia mektubu hüzünlü bir tavırla katlayıp kitabın içine koydu.

Bölüm 54

Tom (gönülsüz olsa da) Julia ile Gabriel'e kutsamasını sunmuştu ama mutlu çift düğünün nerede olacağını söyleyince yine de anlaşmazlıklar çıktı.

Clark'lar gerçi kış mevsiminde İtalya'da bir hafta geçirme fikrine sevinmişlerdi. Ama Tom, hiçbir zaman Kuzey Amerika'nın dışına çıkmış değildi. Bu haberi de sevinerek karşılayamadı. Gelinin babası olarak, tek kızının düğün masraflarını kendisi karşılamayı planlamıştı. Yeni evini ipotek etmek zorunda kalsa bile. Julia ise onun bu önerilerini duymaya bile yanaşmıyordu.

Düğün gerçi küçük olacaktı, yine de tahminî masrafları Tom'u yerle bir edecek kadar yüksek olmalıydı. Gabriel ise tüm masrafları rahat rahat ödeyebilecek durumdaydı (bu da Tom'un üzüntüsüne katkıda bulunuyordu). Tabii Gabriel'e göre, Julia'nın rüyalarındaki bir günü yaşaması, babasının memnun olmasından daha önemliydi.

Julia ikisinin arasını bulmak için bazı şeyleri de babasının ödeyebileceğine işaret etti. Örneğin gelinlik ve çiçekler gibi.

Kasım sonlarında, Boston'daki Newbury Sokağı'nda dolaşırken aradığı elbiseyi şık bir mağazanın vitrininde gördü. Fildişi rengi ipek organzaydı. 'V' yakalı, kolları volanlıydı. Bedeni dantel kaplıydı ama eteği bol, kat kat, bulut gibiydi.

Fazla düşünmeden mağazaya girdi, onu giyip denemek istedi. Satış görevlisi ona iltifatlar etti, Monique Lhuillier elbiselerinin çok popüler olduğunu belirtti.

Julia tasarımcının adını tanımıyordu. Fiyata da bakmamıştı çünkü üzerinde etiket yoktu. Deneme odasında aynanın karşısına geçtiğinde, artık biliyordu. Gelinliği buydu. Klasik anlamda güzeldi, tenine de vücudunun biçimine de uyacaktı. Sırtının hayli açık olmasına da Gabriel bayılacaktı. Zarif anlamda tabii.

Üstünde gelinlikle bir resim çekip telefonundan Tom'a yolladı, fikrini sordu. Tom hemen onu aradı, ömründe bu kadar güzel bir gelin görmediğini söyledi.

Tom mağaza müdürüyle konuşmak istedi, Julia gelinliğin fiyatını öğrenmeden satışın gerçekleşmesi için gerekli ayarlamaları yaptı. Biricik kızına rüyalarının gelinliğini alabildiğine öyle memnun olmuştu ki düğün masraflarının çoğunu Gabriel'in ödüyor olmasını daha kolay kabul eder hâle gelmişti.

Julia ona veda edip telefonu kapadıktan sonra saatlerce çeyiz alışverişi yaptı. Aldığı şeyler arasında ayak bileklerine kadar inen bir duvak, rahat yürüyebildiği topuklu saten pabuçlar da vardı. Bunlara ek olarak, onu Assisi'nin ocak ayı ikliminde koruyacak bir uzun kadife pelerin de alıp evine döndü.

∞

Düğüne iki hafta kala Tom, Julia'ya telefon açıp önemli bir soru sordu. "Davetiyeler çoktan dağıtıldı, biliyorum, ama bir kişilik daha yer var mı?" diyordu.

Julia şaşırdı.

"Tabii var. Farkında olmadığım bir uzak kuzen mi çıktı ortaya?"

"Sayılmaz," dedi Tom.

"Kim o hâlde?"

Telefonda derin soluklar duyuldu.

"Baba, söylesene! Kimi getirmek istiyorsun?" Julia gözlerini yumdu, içinden babaları bekâr olan kızların tanrılarına, Deb'in gelmesini, daha da beteri, babasıyla yeniden barışmasını engellemeleri için dua etti.

"Şey, Diane."

Julia'nın gözleri açılıverdi. "Hangi Diane?"

"Diane Stewart."

"Kinfolks restoranındaki Diane mi?"

"Evet, o." Tom'un sesinin boğuklaşması, Julia'ya onun sandığından daha çok şeyi bir anda anlatıverdi.

Duyduğu şoktan çenesi sarkmıştı.

"Jules, hâlâ orada mısın?"

"Evet, buradayım. Hmm, tabii, onu da eklerim konuk listesine. Şey, Diane… özel bir arkadaşın mı?"

Tom bir an sessiz kaldı. "Öyle diyebilirsin."

"Hıh," dedi Julia.

Tom görüşmeyi hızla sona erdirdi, Julia cep telefonunu kapatırken babasının bu yeni macerasını neyin tetiklediğini merak etti.

Kesinlikle kıyma rostosu değildir, diye karar verdi.

Bölüm 55

Ocak ayının yirmi birinde Tom, Assisi'deki bazilikanın kapısında, sabırsız adımlarla dolaşmaktaydı. Tedirgindi. Julia ile nedimelerinin geç kalması da durumu daha beter ediyordu. Beklerken kravatını çekiştirip durmaktaydı. O sırada beyaz organza üzerine beyaz kadifeden oluşan bir vizyon, ön kapıda uçar gibi belirdi.

Tom kelimesiz kalmıştı.

"Baba," diye soludu Julia. Ona doğru yürürken heyecanla gülümsüyordu.

Tammy ile Rachel onun üzerinden kadife pelerini alıp gelinliğinin kıvrımlarını düzeltmeye yardımcı oldular, arkasından uzanan duvağın katlarını açtılar. Düğünün planlayıcısı olan Christina yakınlarda bekliyordu. Rachel ile Tammy'ye ellerinde taşıyacakları buketleri verdi. İrislerle güllerin karışımıydı buketler. Giydikleri iris rengi elbiselere uysunlar diye öyle tasarlanmışlardı.

"Güzel görünüyorsun," diye mırıldandı Tom. Julia'nın yanağına, duvağın üzerinden utangaç bir öpücük kondurdu.

"Teşekkür ederim." Julia kızardı, gözlerini elindeki bukete indirdi. İki düzine kadar beyaz gül arasında birkaç hatmi çiçeğinden oluşuyordu buketi.

"Bize bir dakika verir misiniz?" dedi Tom onlara.

"Elbette." Christina, Tammy ile Rachel'ı iç kapıya doğru çekti, orgu çalacak kişiye de düğünün başlamak üzere olduğunu işaret etti.

Tom, Julia'ya bakıp tedirginliği belli bir gülümseme sundu. "Kolyeni beğendim," dedi.

Julia'nın eli boynundaki incilere doğru gitti. "Grace'indi." Kulağındaki pırlantalara da dokundu, ama onların kaynağını açıklamadı.

"Acaba oğluyla evlenmen konusunda ne düşünürdü?"

"Sevinirdi diye düşünmek hoşuma gidiyor. Yukarıdan bize bakıp gülümsüyordur."

Tom yine başını salladı, ellerini smokininin ceplerine soktu. "Seni orta yoldan benim yürütmemi istediğine sevindim."

Julia şaşırmış gibiydi. "Sensiz evlenmek istemedim, baba."

O boğazını temizledi, kirayla aldığı pabuçların içinde ayaklarını kıpırdattı. "İlk defa seni Sharon'dan aldığımda, geri yollamamalıydım. Asla geri yollamamalıydım seni." Sesi çatladı.

"Baba," diye fısıldadı Julia. Gözlerinden yaşlar akıyordu.

Tom uzanıp onu kucakladı, kelimelerle söyleyemediklerini bu hareketiyle ifade etmeye çalıştı.

"Ben seni çoktan affettim. Bir daha bu konuda konuşmayalım." Julia durakladı, onun yüzüne baktı. "Burada olduğun için çok memnunum. Babam olduğun için de."

"Jules," Tom boğulur gibi öksürdü, sonra gülümseyerek onu bıraktı. "Çok iyi bir kızsın."

Başını çevirip kilisenin upuzun orta yoluna baktı. Gabriel orada, erkek kardeşi ve eniştesiyle bekliyordu. Üçü de siyah Armani smokinler, çıtır çıtır kolalı beyaz gömlekler giymişlerdi. Ama Scott'la Aaron, Gabriel'in seçtiği papyonları değil, normal kravatlar takmışlardı. Scott'a göre papyonu ancak ihtiyarlar, genç 'Cumhuriyetçi'ler, bir de profesörler takardı.

"Bundan emin misin?" diye sordu Tom. "Herhangi bir kuşkun varsa, hemen bir taksi çağırır, seni eve götürürüm."

Julia onun elini sıktı. "Kuşkum yok. Gabriel belki mükemmel olmayabilir, ama benim için mükemmel. Biz birbirimize aitiz."

"Ona benim küçük kızıma iyi bakmasını söyledim. Buna hazır değilse, problem var, dedim. O da sana mücevher gibi bakmazsa, çifteyi alıp peşine düşebileceğimi söyledi." Tom sırıttı. "Ben tabii, buna sevindim."

"Hazır mısın?"

Julia derin bir soluk aldı. "Evet."

"O hâlde, haydi." Kolunu Julia'ya uzattı, birlikte dönüp nedimelerine başlarıyla işaret verdiler, orgun sesi J.S. Bach'ın "Sheep May Safely Graze" ezgisiyle yükselip ortamı doldurdu.

Julia ile Tom bazilikaya "Jesu, Joy of Man's Desiring" müziğiyle girdiler. Gabriel'in gözleri onunkileri buldu, yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. Kış güneşi kapıdan içeriye süzülüyor, onun duvaklı başını, çevresinde bir hale varmış gibi gösteriyordu.

Gabriel'in gülümsemesi hiç bitmeyecek gibiydi. Tüm ayin sırasında devam etti, hatta karısına tapacağına dair söz verirken ve onu izleyen Bach ve Mozart müzikleri sırasında da sürdü.

Törenden sonra titreyen parmaklarını Julia'nın duvağına değdirip onu yüzünden dikkatle kaldırdı. Başparmaklarını onun gözlerinin altından kaydırdı, yanaklarına inen birkaç damla mutluluk gözyaşını sildi, onu öptü. Sonra birlikte alt kiliseye, mezara indiler.

Bunu planlamamışlardı. Ama her nasılsa, elleri kenetlendiğinde, ayakları onları St. Francis'in mezarına doğru götürmüştü. Aylar önce Gabriel'in inanılmaz bir tecrübe yaşadığı o yerde, karanlıkta, dua etmek üzere diz çöktüler. Her biri Tanrı'ya diğeri için şükretti, onlara verdiği kutsamalar için, Grace ile Maia için, babaları ve kardeşleri için dua ettiler.

Gabriel sonunda ayağa kalktığında, bir tek mum yaktı, birlikte Tanrı'dan bir kutsama daha istediler. Onun onca cömertliğine ek olarak bir küçük mucize daha. Dualarını bitirdiklerinde, garip ama rahatlatıcı bir duygu onları battaniye gibi sardı.

"Ağlama, tatlı kız." Gabriel onu elinden tuttu, ayağa kalkmasına yardım etti. Gözlerindeki yaşları öperek yok etti. "Lütfen ağlama."

"Öyle mutluyum ki!" diye gülümsedi ona Julia. "Seni öyle çok seviyorum ki!"

"Ben de! Bu nasıl oldu diye şaşıp duruyorum. Seni nasıl tekrar buldum ve nasıl benim karım oldun?"

"Tanrı bize gülümsedi."

Uzanıp kocasını St. Francis'in mezarı başında, utanç duymadan öptü. Bu sözlerin doğru olduğundan emindi.

Bölüm 56

O günün akşam saatlerinde, balayı kıyafetlerini giymişlerdi. Gabriel koyu renk bir takım, Julia da mor bir elbise içindeydi. Kiraladıkları şoförlü arabada yan yana oturmaktaydılar.

Çok geçmeden araba, Todi yakınlarındaki bir villaya ulaştı. Burası Gabriel'in bir yıl önce kiraladığı villaydı.

Julia orayı görür görmez "Evimiz," diye fısıldadı.

"Evet." Gabriel onun elinin üstünü öptü, arabadan inmesine yardım etti.

"Hayal kırıklığına mı uğradın? Baş başa sakin zaman geçirmek hoşuna gider diye düşünmüştüm, ama yanılmışsam, Venedik'e ya da Roma'ya gidebiliriz." Onu ayakları üzerine bastırdı.

"Burası mükemmel. Buraya gelmemize karar verdiğine çok sevindim." Kollarını onun boynuna sardı.

Sonunda Gabriel kendini geri çekti. "Bavulları yukarıya taşısam iyi olacak. Aç mısın?"

Julia sırıttı. "Bir şeyler yiyebilirim."

"Bak bakalım, mutfakta bizi heveslendirecek bir şeyler var mı; ben de hemen geliyorum."

Julia yüzünde şeytanca bir ifadeyle eğildi. "Mutfakta beni heveslendirecek tek şey, seni mutfak masasının üzerine yatmış görmek."

Onun bu muzip önerisi, buraya önceki ziyaretlerini hatırlatıyordu. Mutfaktaki masayı defalarca vaftiz etmişlerdi. Gabriel derin bir homurtu çıkardı, bavulları çabucak, peşinden atlı kovalıyormuş gibi üst kata taşıdı.

Julia mutfağa girdiğinde kileri dopdolu buldu. Buzdolabı da öyleydi. Tezgâhın üstüne dizilmiş kızılcık suyu şişelerini görünce güldü. Sanki orada onu bekliyorlardı. Bir şişe Perrier suyu açtı, peynir tabağını hazırlamayı bitirirken Gabriel de döndü. Mutfağa koşarak girerken sanki birkaç yaş gençleşmiş gibiydi. deta çocuksu bir hâli vardı. Gözleri pırıl pırıl, ifadesi neşeliydi.

"Harika görünüyor. Teşekkür ederim." Onun yanına oturdu, mutfak masasına anlamlı anlamlı baktı. "Ama bence ilk seferimizin yatakta olması daha iyi olur."

Julia teninin kızardığını hissetti. "Bu masanın bende mutlu anıları var."

"Bende de. Ama yeni deneyler için dünya kadar vaktimiz var. Daha iyi fırsatlarımız var."

Julia içindeki arzu titreşimlerinin arttığını hissediyordu.

"Düğün umduğun gibi oldu mu?" Gabriel ona hevesle bakıyor, bir yandan da bardaklara kabarcıklı sudan dolduruyordu.

"Daha bile iyiydi. Ayin, müzik…– Düğünü bazilikada yapmak inanılmazdı. Orada kendimi öyle huzurlu hissettim ki."

Gabriel başıyla onu onayladı, çünkü o da aynı duyguları hissetmişti.

"Yalnız aileyle en yakın arkadaşları davet ettiğimiz için çok memnunum. Katherine Picton'la uzun uzun konuşmaya fırsat bulamadığım için üzgünüm. Ama seni onunla iki kere dans ederken gördüm." Julia bundan gocunmuş gibi görünmeye çalışıyordu.

Gabriel de şaşırmış gibi yapmayı seçti. "Sahi mi? İki kere mi dans ettim onunla? Yetmişini geçmiş biri için oldukça etkileyici. Bana ayak uydurabilmesine şaştım."

Julia onun seçtiği bu kasıntı kelimeleri duyunca gözlerini devirdi.

"Siz de Richard'la iki kere dans ettiniz, Bayan Emerson. Herhâlde ödeştik."

"O benim de babam artık, biliyorsun. Çok da iyi dans ediyor. Çok zarif."

"Benden daha mı iyi?" Gabriel kıskanmış gibi yapıyordu.

"Hiç kimse senden iyi değil, sevgilim." Eğilip onun sarkıttığı dudağını öptü. "Sence yeniden evlenir mi?"

"Hayır."

"Neden hayır?"

Gabriel onun elini tutup eklemlerini yavaş yavaş, teker teker okşadı.

"Çünkü Grace onun Beatrice'iydi. O tür bir sevgiyi yaşadıktan sonra, daha azı ancak gölge gibi kalır." Hüzünle gülümsedi. "Garip ama Grace'in en sevdiği kitapta, *Katı Merhamet*'te de öyleydi. Sheldon Vanauken de karısı öldükten sonra bir daha evlenmemişti.

"Dante, Beatrice'i kaybettiğinde, o daha yirmi dört yaşındaydı. Ömrünün geri kalanını ona yas tutmakla geçirdi. Ben seni kaybetsem, benim için de öyle olurdu. Hiçbir zaman başka kimse olmayacak. Asla..." diye vurguladı. Gözlerinde hırslı ama sevgi dolu bir ifade vardı.

"Acaba babam tekrar evlenir mi, diyordum."

"Evlenirse bu seni üzer mi?"

Julia omuzlarını kaldırdı. "Hayır. Biraz alışmamı gerektirir ama iyi yürekli biriyle çıkmaya başladığı için memnunum. Mutlu olmasını isterim. Biriyle birlikte ihtiyarlaması daha hoş olur."

"Ben de seninle birlikte ihtiyarlamayı bekliyorum," dedi Gabriel. "Sen de kesinlikle iyi yürekli olduğuna göre."

"Ben de seninle ihtiyarlamayı bekliyorum."

Karı-koca yiyeceklerini bitirdiklerinde birbirlerine sakin ve rahat bakışlarla baktılar. Daha sonra Gabriel kalktı, ona elini uzattı. "Henüz sana düğün hediyelerini vermedim."

Julia onun elini tuttuğunda parmakları onun yüzüğüne değdi. "Hediyelerimiz yüzüklerimiz ve içlerindeki yazılar sanıyordum: Ben sevgilime aitim, sevgilim de bana."

"Ondan fazlası var." Onu şöminenin önüne götürdü, orada durakladı.

Eve girdiklerinde Julia, şöminenin üstüne asılmış tablonun kaldırılmış olduğunu fark etmişti. Onun yerinde, bir erkekle bir kadını ihtirasla kucaklaşıp öpüşürken gösteren kocaman bir yağlıboya tablo asılıydı.

Tabloya bir adım daha yaklaştı, heyecan verici görüntüye baktı.

Kadınla erkek birbirine sarılmıştı. Erkek beline kadar çıplak ve kadının biraz aşağısındaydı. Sanki ayaklarının gibine diz çökmüş, başını onun kucağına dayamıştı. Kadın çıplaktı, yatak çarşafına benzer bir şeye rastgele sarınmış, öne doğru eğilmiş, adamın sırtını ve yanlarını iki omzunun ortasında tutuyordu. Onun vücudunun nerede bitip ötekininkinin nerede başladığını anlamak güçtü. Birlikte neredeyse bir halka oluşturmuş gibiydiler. Tuvalden ihtiyaç ve çaresizlik duyguları fışkırıyordu. Sanki bu çift bir kavganın ya da uzun sürmüş bir ayrılığın sonrasında birbirlerine kavuşmuş gibiydi.

"Bu biziz," diye soludu Julia. Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırıyordu.

Erkeğin yüzü kadının kucağında, yarı saklanmış durumdaydı. Ağzını onun çıplak uyluğuna bastırmıştı. Ama Gabriel'in yüzü olduğuna hiç kuşku yoktu. Kadının yüzü, Julia'nın yüzüydü. Gözleri mutlulukla kapanmış, dolgun dudaklarının köşelerinde küçük bir gülümseme oynaşıyordu. Yüzü resmi seyredene dönüktü.

"Ama nasıl?"

Gabriel onun arkasında, kollarını onun omuzlarına sarmış durumdaydı. "Ressama kendim poz verdim, senin de birkaç fotoğrafından yararlandı."

"Fotoğraf mı?"

O eğilip boynunun yan tarafını öptü. "Pozunu, duruşunu tanımıyor musun? Belize'de çektiğim fotoğrafların üzerine bir çalışma. Sana korsajı verdiğim gecenin ertesi sabahını hatırlıyor musun? Yatağa uzanmıştın..."

Julia hatırlayınca gözleri iri iri açıldı.

"Beğendin mi?" Gabriel'in genelde özgüven dolu olan sesi o anda şaşılacak kadar güvensizdi. "Düğünümüzü kutlamak için... kişisel bir şey istedim."

"Bayıldım. Çok da şaşırdım."

Gabriel'in gergin vücudu rahatladı.

"Teşekkür ederim." Julia onun elini kaldırmış, dudaklarına götürmüştü. "Çok tatlı bir hediye."

"Beğendiğine sevindim. Ama küçük bir şey daha var."

Şöminenin üzerindeki rafa yürüdü, tanıdık görünen bir altın elmayı eline aldı.

"O buraya nasıl geldi?" diye gülümsedi Julia.

"Açın, Bayan Emerson."

Julia kapağı kaldırdı, içinde kocaman, eski model bir anahtar buldu. Gabriel'in gözlerine soru sorar gibi bakıyordu. "Sihirli bir anahtar mı? Gizli bahçenin anahtarı mı? Yoksa ucu Narnia'ya açılan bir gardırobun anahtarı mı?"

"Çok komik. Gel benimle." Onun bileğini yakaladı, dudaklarına götürdü. Dudakları tenine dokunduğunda tereddütlüydü.

"Nereye gidiyoruz?"

"Göreceksin."

Onu ön kapıya götürdü, çıktılar, kapıyı arkasından kapattı. Ön balkonda, karanlıkta durdular. Orası yalnızca taş duvarlara asılmış ışıklarla aydınlanabiliyordu.

"Anahtarı dene."

"Ne? Burada mı?"

"Sen bir dene." Gabriel topuklarının üzerinde öne arkaya sallandı, aniden bastıran kaygılarını saklamaya çalıştı.

Julia anahtarı kilide sokup çevirdi, bileği kıvrılırken kilidin sesini duydu. Kapı açılıverdi.

"Karım olduğun için teşekkürler," diye fısıldadı o. "Evine hoş geldin."

Julia ona inanmaz bakışlarla bakıyordu.

"Burada mutlu olduk," dedi o yavaşça. "Kaçabileceğimiz bir yerimiz olsun istedim. Güzel anılarımızın olduğu bir yer."

Uzanıp yavaşça onun koluna dokundu. "Selinsgrove'da olmadığımız zamanlarda, tatillerimizi burada geçirebiliriz. Doktoranı burada yazabilirsin istersen. Senden bir gün bile ayrı kalmayı istemediğim hâlde."

Julia onu öptü, bu cömert hediye için ona tekrar tekrar teşekkür etti. Orada birkaç dakika öylece durdular, kalp atışları hızlanırken birbirlerine dokunmanın zevkini yaşadılar.

Bölüm 57

Öpüşmeleri bitmeden Gabriel onu kucağına aldı, eve girip merdivenlerden büyük yatak odasına çıktı. Onu döndürüp duruyor, mor elbisesinin bol eteğinin dönerken havada dalgalanmasının keyfini çıkarıyordu.

"Sanırım sana bir şey borçluyum."

"Neymiş o?" Julia gülerken Gabriel kendi bedenini onun sırtına yasladı, omzunun üzerinden eğilerek kulağına "Barışma seksi," diye fısıldadı.

Sesinin tonu, Julia'nın tüylerinin kabarmasına yol açtı.

O ellerini Julia'nın kollarında yukarı aşağı dolaştırırken "Üşüyor musun?" diye sordu.

"Hayır. Heyecanlandım."

"Mükemmel." Saçlarını kaldırıp boynunun yanını öptü, sonra onu öpücüklere boğmayı sürdürdü. "Bilesin diye söylüyorum, ödeyecek çok şeyim var. Aslında sanırım bütün gece sürebilir."

"Bütün gece mi?" diye sordu Julia. Hafif öksürmeye başlamıştı.

"Bütün gece ve sabah da."

O geri çekilene kadar Julia erimeye başlamıştı bile. Gabriel dudaklarını ve dilini hevesle onun omzunun kıvrımına bastırdı, ancak ondan sonra onu bırakabildi.

"Yatağa hazırlanırken seni hangi şekillerde mutlu edeceğimi düşünmeni istiyorum."

Tek parmağını onun boynunda kaydırırken tahrik edici biçimde göz kırptı.

Julia bavuldan çamaşırlarını alıp banyoya girerek gözden kayboldu. Düğün gecesi giyebileceği bir şeyler almak üzere alışverişe çıktığında biraz çekingendi aslında. Onun daha önce görmediği ne alabileceğini bilemiyordu.

Newbury Sokağı'ndaki küçük bir dükkânda tam aradığı şeyi buldu. Merlot renginde, uzun, yakası oldukça açık tuvalet gibi bir gecelik. Ama asıl özelliği, arkasının çapraz geçişli dantel bağlardan oluşmasıydı. Bunlar neredeyse edep dışı sayılacak kadar aşağılara iniyordu. Julia bunu seçerken onun bu dantel bağları çözmekten büyük zevk alacağını biliyordu. Hatta türlü zevkler alacağını.

Saçlarını toplu bıraktı, dudaklarına hafif bir parlatıcı sürdü, ayağına balayı için satın aldığı siyah topuklu ayakkabıları geçirdi.

Gabriel bekliyordu.

Büyük yatak odası mum ışıklarıyla aydınlatılmıştı ve ortalıkta sandalağacı kokuları kol geziyordu. Julia tatlı bir müziğin çalmakta olduğunu duymaktaydı. Daha önce dinledikleri listeden değildi bu müzik. Yine de çok beğenmişti.

Gabriel, üstünde beyaz gömleği ve şık pantolonuyla yaklaştı ona. Gömleğin eteklerini pantolondan çekmiş, gömlek düğmelerini de hemen hemen beline kadar açmıştı. Yalınayaktı. Elini uzattı, Julia yaklaşıp kollarını onun sırtına doladı.

"Çok zarifsin," diye fısıldadı Gabriel. Elleri danteller arasından görünen tenini okşarken neredeyse titriyordu. "Mum ışığında ne kadar güzel göründüğünü neredeyse unutmuşum. Neredeyse ama tümüyle değil."

Julia onun göğsüne yaslanıp gülümsedi.

"İzin verir misin?" Parmakları yukarıya tokalanmış saçlarına yükseliyordu. Julia başıyla evetledi.

Daha *eksik* bir erkek, tokaları bir anda çıkarır (bulabilirse), saç tutamlarının sarkmasını sağlar, hemen başka bir şeye yönelirdi. Ama Gabriel *eksik* bir erkek değildi.

Uzun parmakları saçlar arasından tırmandı, bir tokaya rastlayınca onu açtı, o tek buklenin sarkmasını sağladı. Bütün saçlar Julia'nın beyaz omuzlarına dalgalar hâlinde dökülene kadar bunu sürdürdü.

Yanaklarını avuçlarına alıp gözlerinin içine baktı. "Ne arzu ettiğini söyle bana." Julia onun dudaklarını iki kere tattı. "Yalnızca beni sevdiğini göster."

"Julianne, seni dört sevgiyle birden seviyorum. Ama bu gece, Eros'un kutlaması."

Onun çıplak omuzlarına peş peşe, ateşli öpücükler yağdırdı, arkasına geçti, sırtının açıkta kalan yerlerinde tenini okşadı. "Hediyen için teşekkür ederim?"

"Benim hediyem mi?"

"Vücudun en baştan çıkarıcı biçimde, sırf benim için sarılmış." Durakladı, güzleri onun ayaklarına doğru kaydı. "Hele ayakkabıların. Bu kadar uzun bir günün sonunda eminim bunlar rahatsızlık veriyor olmalı."

"Farkına varmadım."

Gabriel onun kulaklarındaki pırlantalarla oynamaya başlamıştı. "Ya bu neden?"

"Çünkü tek düşünebildiğim seninle sevişmekti."

"Ben günlerdir başka bir şey düşünemiyorum." Gabriel içine sesli bir soluk çekti, avuçlarını onun kollarında yukarı aşağı kaydırmaya başladı. "Seni tüm görkeminle çıplak görmüş olan, zevk aldığında çıkardığın sesleri bilen tek erkek benim. Vücudun beni tanıyor, Julianne. Benim dokunuşumu tanıyor."

Sırtının aşağısından başladı, önce fiyongu açtı, saten dantelleri parmaklarının arasından kaydırdı.

"Heyecanlı mısın?" Gabriel uzanıp onun çenesini kaldırdı, onu profilden görebilmeyi ayarladı.

"Bir süredir öyleyim."

"Yavaş ilerleyeceğim. Daha canlı aktiviteler sonra gelecek. Yeterince yeniden tanıştığımızda."

Yavaşça dantelleri açtı, sırtını çıplak bıraktı. Sonra avuçlarını onun tenine dayadı, orayı ovmaya koyuldu.

"Senin için yanıyorum. Bunca ay bekledim seni yatağa yatırabilmek için." Karşısına geçti, geceliğin askılarını onun kollarına doğru indirdi, fısıldayarak yere kayan ipeği izledi.

Julia karşısında çıplak duruyordu. Elleri iki yanındaydı.

"Harikulâde, Harikulade!" diye soludu o. Aç gözleri onun her santimini son derece yavaş inceliyordu.

Julia dikkat merkezi olmamak için onun gömlek düğmelerini açmaya başladı, omuzlarını kollarına itti, dudaklarını onun dövmesine bastırdı, göğüs kaslarını örten derisini dudaklarıyla çekiştirdi, sonra pantolonuna yöneldi.

Çok geçmeden o da çıplaktı. Julia onun heyecanının kanıtını gördü. Gabriel onu öpmek üzere harekete geçerken Julia onu durdurdu.

İstekli parmakları onun saçlarından başlayarak bütün vücudunu keşfetti, ona saygısını parmak uçlarıyla ve dudaklarıyla ifade etti. Yüzü, ağzı, çenesi, omuzları, heykel gibi göğsü ve karın kasları. Kolları, oylukları ve…

Gabriel onun elini tam o anda yakaladı, dudağına doğru tatlı sözler fısıldadı. İtalyanca bağlılık sözleri. Julia bunları, Dante'nin kaleminden çıkma sözler olarak tanıyordu. Onu kucağına alıp kocaman, perdeli yatağa taşıdı, kenarına oturttu. Sonra önüne diz çöktü.

"Nereden başlayayım?" diye sordu. Gözleri hafif koyulmuş, elleri onun karnından oyluklarına kayıyordu. "Söyle bana."

Julia hızlı bir soluk alıp başını iki yana salladı.

"Buradan başlayayım mı?" Öne eğilmiş, dudaklarını ve dilinin tam ucunu hafifçe dokunduruyordu.

"Yoksa buradan mı?" Memelerini okşadı, ağzıyla izledi, onları yalayıp çekiştirdi. Julia gözlerini yumdu, duyduğu hisle soluksuz kalır gibi oldu.

"Ya burası?" Parmakları yavaşça göbeğinin çevresinde bir daire çizdi, ardından dudaklarını onun karnına dayadı.

Julia inleyip onun saçlarını çekiştirdi. "Tek istediğim sensin."

"O hâlde al beni."

Julia onu öptü, o da karşılık verdi. Çok yavaş, tempoyu ağırlaştırarak. Julia'nın kalbinin hızlandığını hissedince sol ayağını eline aldı, ayakkabıyı çıkarmaya koyuldu.

"Onları giymemi istemiyor musun?" diye sordu Julia. Başını eğmiş, ona bakıyordu. "Bu gece için almıştım."

"Daha sonraya saklayalım. Duvarı vaftiz ettiğimiz zamana." Gabriel'in sesi boğuk bir fısıltıydı.

Yavaşça pabuçları çıkardıktan sonra ayaklarına birkaç dakika boyunca masaj yaptı, özellikle taban kavislerine özen gösterdi. Sonra onu yatağın ortasına itip kendisi de yanına uzandı.

"Bana güveniyor musun?"

"Evet."

Dudaklarına yavaşça bir öpücük kondurdu. "Bunu söylemeni, ciddi olarak söylediğini duymak için çok uzun süre bekledim.

"Tabii ciddi söylüyorum. Geçmişi arkada bıraktık."

"O hâlde kayıp zamanı telafi edelim."

Ellerini yavaşça, onu okşamak, onu uyandırmak için kullanıyordu. Hareketleri bilinçli ama ihtiraslıydı. Dudaklarını da buna kattı, onun iç çekişlerine eşlik ederek dokundu, emdi. Onun çıkardığı sesler ve vücudunun hareketleri karşısında yüreği kabarıyordu.

Julia'nın elleri onun sırtında aciliyet ifade edercesine dolaştı, sonunda kalçalarında durdu. Gabriel vücudunu onun üzerine serdi, ikisini tam hizaladı.

Ona bakarak fısıldadı. "Bil ki çok güzelsin, sevgilim; gözlerin kumrular gibi... dudakların kırmızı ipekler gibi, ağzın da çok güzel."[7]

Julia dudaklarını birleştirmek üzere uzandı. "Bekletme beni."

"Beni içeriye mi davet ediyorsun?"

Teninin yüzeyinde bir alev dolaşırken Julia başını evet dercesine salladı. "Kocam."

"Benim kahverengi gözlü meleğim."

Dudakları onunkilerle oynarken vücutları birbirinin içinde eridi, çok geçmeden bir oldular, iç çekişlerini dişleri ve dudakları durdurmaya çalıştı.

7 Capitolo quarantadue bis

Gabriel'in ritmi başlangıçta yavaştı, dalgaların sabırla sahile değişi gibiydi. Bu tecrübenin sonsuza kadar sürmesini istiyordu, çünkü o anda, karısının iri, sevgi dolu gözlerine bakarken, daha önceki tecrübelerinin, tüm o heyecana rağmen, şimdiki bağlarının yüceliği yanında solgun kaldığını görüyordu.

Kemiği onun kemiği, eti onun etiydi. Ruhdaşıydı onun Julia. Eşiydi. Tek istediği ona zevk vermekti. Ona hayranlığı bitiriyordu Gabriel'i.

Julia onun düşüncelerle kırışmış kaşlarını izledi, sımsıkı kapalı gözlerine baktı.

"Çok seviyorum bu görünümü," diye mırıldandı.

"Hangi görünümü."

"Gözlerin kapalı, kaşların çatık, dudakların kenetlenmiş... Ancak dorukta böyle görünüyorsun."

Gabriel gözlerini açtı, Julia o safir derinliklerde kıvılcımlar gördü. "Ahh, sahi mi, Bayan Emerson?"

"Özlemişim o görünümü. Çok seksi."

"İltifat ediyorsun." Gabriel utanmış gibiydi.

"O yüzün bir yağlıboyasını ya da fotoğrafını istiyorum."

O şakacı bir ifadeyle kaşlarını çattı. "Öyle bir resim aşırı olur."

Julia güldü. "Yatak odasını kendi çıplak resimleriyle donatan bir erkekten çıkan şu söze bak."

"Yatak odamdaki resimler hep senin resimlerin olacak, benim zarif karım."

Gabriel'in ritmi hızlandı, Julia'yı şaşırttı.

O soluk soluğa kalırken Gabriel yüzünü onun boynuna gömdü. "Öyle heyecan vericisin ki! Saçların, tenin."

"Beni senin sevgin güzelleştiriyor."

"O hâlde izin ver, sonsuza kadar seveyim."

Julia sırtını kavislendirdi. "Evet, sonsuza kadar, lütfen."

Gabriel çekildi, dudakları onun boynunda dolaştı, teninden bazı noktaları ağzına doğru çekti.

Julia buna karşılık onun kalcalarını kavradı, iterek, çekerek, bunu kendisi hazır oluncaya kadar sürdürdü.

"Aç gözlerini," diye soludu Gabriel. Çok hızlı hareket ediyordu.

Julia onun koyulmuş şefkatli gözlerine baktı. İhtirasla ve gerçek aşkla canlanmış gözlerine.

"Seni seviyorum," dedi. Gözleri iri iri açılmış, duyular bastırınca kapanmaya başlamıştı.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı. Bu sefer Gabriel, kaşları çatılırken gözlerini kapamadı. Hareketleri, tenin tene her sürünüşü sürüp gitti, sonunda ikisi de tümüyle doymuş durumda, hareketsiz kaldılar.

Bölüm 58

Güneş doğmadan hemen önce Julia sarsılarak uyandı. Yakışıklı kocası yanındaydı, yüzü uyurken çocuk gibi görünüyordu. Grace'in arka balkonunda gördüğü yüzdü bu. Parmak ucuyla onun kaşlarını izledi, çenesinde yeni çıkmaya başlayan sakallarına dokundu, içinden inanılmaz bir sevgi yükseldi. İnanılmaz bir mutluluk ve zevk.

Onu rahatsız etmek istemiyordu. Yataktan süzülerek kalktı. Onun fırlatıp attığı gömleği yerden aldı, kendisi giydi, ayaklarının ucuna basa basa balkona çıktı.

Ufukta, Umbria manzarasının ve yumuşak tepelerin üzerinde, belli belirsiz bir aydınlık titriyordu. Hava soğuktu. Açık havaya ancak sıcak banyo içinde dayanılabilecek kadar soğuktu. Ama manzara da kelimelerle ifade edilemeyecek kadar güzeldi. Julia'nın bu güzelliği doya doya içmeye ihtiyacı vardı. Tek başına.

Büyürken kendini, en derin arzularının tatmin edilmesine, katıksız sevilmeye değmeyecek biri gibi hissetmişti. Artık öyle hissetmiyordu. Bu sabah ruhundan minnet ifadeleri kopup yükseliyor, gökyüzüne doğru tırmanıyordu.

Gabriel yatakta elini Julia'nın tarafına attı, orada onun boş yastığını buldu. Uyanabilmesi bir an sürdü. Dün geceki ve bu sabahki tüm aktiviteler yormuştu onu. Defalarca sevişmişler, ağızları ve elleriyle birbirlerinin vücuduna tapmışlardı.

Kendi kendine gülümsedi. Julia'nın tüm korkuları ve kaygıları yok olmuş gibi görünüyordu. Acaba tek nedeni şimdi evli olmaları mıydı? Yoksa onun kendisinden yararlanmayacağına inanması için yeterince zaman geçmiş olduğu için miydi?

Bilmiyordu. Ama o memnun olduğu için kendisi de memnundu. Kendini ona daha önce hiç görmediği şekilde verdiğinde, Gabriel bu hediyenin değerini bilmiş, sevgiyle ve katıksız güvenle verildiğinden emin olmuştu.

Ama boş bir yatakta uyanmak ürkütmüştü onu. Sessiz düşüncelere gömülmektense, hemen kalkıp sevgilisini aramaya yöneldi. Bulması da uzun sürmedi.

Balkona çıkarken "İyi misin?" diye seslendi.

"Harika. Mutluyum."

"Zatürre olacaksın," diye sitem etti ona. Robdöşambrını çıkarıp ona sardı.

Julia ona teşekkür etmek üzere döndüğünde, onun çıplak olduğunu gördü. "Sen de öyle."

Gabriel sırıttı, karşısında durup robdöşambrın önünü açtı, ikisini birden sarıp sarmalamasını sağladı. Julia çıplak vücutlarının birbirine dayanmasından gelen zevkle içini çekti.

"Her şey istediğin gibi miydi?" Gabriel onun sırtını sıvazlıyordu.

"Belli olmuyor muydu?"

"Pek fazla konuşmadık hatırlarsan. Belki uykunu engelledim. Biliyorum, barışıyorduk ama..."

"Pratiğimi biraz kaybetmişim ama çok tatlı bir yorgunluk hissediyorum." Kızarıyordu. "Dün gece, ilk seferimizden bile iyiydi. Ve dediğin gibi, kesinlikle çok canlıydı."

Gabriel sesli sesli güldü. "Katılıyorum."

"Öyle çok şeyden geçtik ki bağlarımız çok daha derinleşti gibi geliyor." Julia burnuyla onun omzunu gıdıkladı. "Ve artık ortadan kaybolacağına kaygılanmak zorunda değilim."

"Ben seninim," diye fısıldadı o. "Bağı ben de hissediyorum. İhtiyacım olan şeydi o. Senin hak ettiğin şeydi. Sana dokunduğum,

gözlerine baktığım zaman, geçmişimizi ve geleceğimizi görüyorum." Durakladı. Julia'yı daha iyi görebilmek için yüzünü kaldırıp kendisine döndürdü. "Soluk kesici."

Julia onu yavaşça öptü, kendini onun kollarına daha da gömdü.

"Çok uzun bir zamanı gölgelerde geçirdim." Gabriel'in sesi duygularla dolup taşıyordu. "Aydınlığa çıkmayı hevesle bekliyorum. Seninle birlikte."

Julia ellerini onun yüzünün iki yanına dayadı, onu kendisini görmeye zorladı. "Artık aydınlıktayız. Ve ben seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Julianne. Bu hayatta da sonraki hayatta da seninim."

Onu dudaklarından bir kere daha öptü, sonra birlikte odaya doğru yürüdüler...

-B İ T T İ-

TEŞEKKÜR

Müteveffa Dorothy L. Sayers'a, Müteveffa Charles Williams'a, Mark Musa'ya, dostum Katherine Picton'a ve Amerikan Dante Derneğine, Dante Alighieri'nin İlahi Komedi'sine ilişkin çalışmalarını zenginleştiren uzmanlıkları için kendimi borçlu sayıyorum. Bu romanda Dante Derneğinin geleneğine uyarak 'Cennet' ve 'Cehennem' gibi yerler için büyük harfler kullandım.

Sandro Boticelli'nin eserleri ve Floransa'daki Uffizi Galerisi'nde kendisine tahsis edilen salon bana ilham verdi. Toronto, Floransa ve Cambridge gibi kentlerle Selinsgrove kasabası, çalışmama kendi havalarını yansıttılar.

Bazı elektronik arşivlerin hayli yardımcı olabildiğini keşfettim; özellikle Columbia Üniversitesinin Digital Dante Projesi, Austin'deki Teksas Üniversitesinin Danteworlds'ü ve Virginia Üniversitesinin World of Dante'si bunlardandır. Dante Gabriel Rossetti'nin internet arşivindeki La Vita Nuova çevirisinden ve İtalyanca orijinalinden yararlandım ve kitaba bunlardan kaynak göstererek alıntılar yaptım. Ayrıca Henry Wadsworth Longfellow'un İlahi Komedi çevirisine de başvurdum. Abelard'ın Héloise'e yazdığı mektubun metni, 1901 tarihli isimsiz bir çeviriden alınmıştır.

İlk taslağı okuyan ve daha sonra da sürekli olarak yapıcı eleştiriler sunan Jennifer'a teşekkür ederim. Onun cesaretlendirmeleri ve dostluğu olmasa, bu kitap var olamazdı. Aynı zamanda Nina'ya da katkıları ve bilgeliği için teşekkür borçluyum. Kris de gözden geçirme aşamasında taslağa içgörü dolu tavsiyeler getirdi.

Omnific Yayınevindeki işinin ehli çalışanlara, özellikle Elizabeth, Lynette, CJ, Kim, Coreen, Micha ve Enn'e de teşekkür etmek isterim. Sizlerle çalışmak büyük bir zevk oldu.

Hikâyemin önceki versiyonunu okuyup eleştiriler, öneriler ve destekler sunanlara, özellikle Muses, Tori, Elizabeth de Vos, Elena, Marinella ve Erika'ya da teşekkürlerimi sunmak isterim.

Son olarak, okurlarıma ve aileme de teşekkür ederim. Devam eden desteğinize paha biçilemez.

-SR

Lent 2012

Yazar Hakkında

Sylvain Reynard, Rönesans sanat ve kültürüne ilgi duyan ve Floransa kentine büyük bağlılığı olan Kanadalı bir yazardır. Edebiyatçı olarak Sylvain çeşitli yardım kurumlarıyla ilgili farkındalığı yükseltmek için çaba göstermektedir. Bu kurumlar hakkındaki bilgileri Twitter'da bulabilirsiniz: @sylvainreynard

Uluslararası en çok satan yazarlardan biri olan Sylvain Reynard'tan, bir adamın bağışlanmasının ve kadının cinsel uyanışının unutulmaz öyküsü...

Hayli muammalı ve son derece seksi bir adam olan Profesör Emerson, gündüzleri saygın bir Dante uzmanı olarak yaşamını sürdürür, ama gecelerini hiç çekingenlik içermeyen bir cinsel zevke ayırır. Ün salmış yakışıklılığını ve üst düzey cazibesini kullanarak her hevesini tatmin etmeyi başarır, ama için için de karanlık geçmişinden ötürü acı çekmekte, tüm bağışlanma umutlarını yitirmiş olduğuna derinden derine inanmaktadır.

Masum güzel Julia Mitchell, sınıfına lisansüstü öğrencisi olarak yazılınca, cazibesi ve Julia'yla olan esrarengiz bağlantısı yüzünden Profesörün hem kariyeri tehlikeye girecek, hem de hayatında geçmişiyle bugününü karşı karşıya getiren bir olaylar dizisi başlamış olacaktır.

Gabriel'in Cehennemi, yasak aşk, baştan çıkarma ve ruhsal bağışlanma gibi alanları yoklayan ilginç, sürükleyici, vahşicesine ihtiras dolu bir yolculukta, bir erkeğin kendi kişisel cehenneminden kurtulup imkânsız sandığı şeye, bağışlanmaya ve mutluluğa ulaşmasının öyküsüdür.

"Sen sadece şanssızlıkları üzerine çekiyorsun, Bayan Mitchell, bense günahların mıknatısıyım."

Uluslararası Bestseller yazarı olan Sylvain Reynard, birbirlerine en karanlık arzularıyla bağlı iki âşık olan Gabriel ve Julia'nın hikâyesini aktarmaya devam ediyor.

Fakat bu arzular bu sefer onların sonu olabilir…

Profesör Gabriel Emerson, eski öğrencisi Julia Mithchell ile aşırı tutkulu ancak bir o kadar da gizli bir ilişki yaşamaktadır. İtalya'daki romantik tatillerinde Gabriel ona, vücudunun en şehvetli zevklerini ve cinsel birleşmenin coşkusunu öğretir.

Ama döndüklerinde, mutluluklarını öğrencilerin fesatlıkları, akademik çevrenin baskıları ve kıskanç bir eski sevgili tehdit eder. Gabriel üniversite yönetimiyle karşı karşıya gelince kendini Dante'nin kaderine mi mahkûm edecek yoksa Julia'yı, Beatrice'ini sonsuza kadar yanında tutmak için mi savaşacak?

Son zamanların en sürükleyici aşk hikâyesi olan Gabriel'in Cehennemi'nin ikinci kitabı Gabriel Arafta'da Sylvain Reynard, okuyucularına akıllarında, vücutlarında ve ruhlarında kalıcı izler bırakacak bir dünyanın kapılarını aralıyor.

Gabriel ona, vücudunun en şehvetli zevklerini ve cinsel birleşmenin coşkusunu öğretir…

Optimum kitap